

Giới thiệu Em Là Cả Thế Giới Của Anh

Bạn đang theo dõi truyện teen mới mang tên Em Là Cả Thế Giới Của Anh của tác giả Thanh Yên. Trong truyện cổ tích, lọ lem vào đêm vũ hội đánh rơi chiếc giày thủy tinh để rồi hoàng tử nhặt được và nhờ đó tìm thấy nàng, cả hai sống hạnh phúc bên nhau.

Còn câu truyện này lại không đơn thuần như thế. Có hoàng tử, có lọ lem, nhưng lại không có chuyện hoàng tử yêu lọ lem ngay từ cái nhìn đầu tiên, lại càng không có chiếc giày thủy tinh giúp cả hai tìm về bên nhau.

Hạnh phúc không tự dung có được mà là do kiên trì cố gắng, cố chấp không bỏ cuộc thậm chí đánh đổi bằng nụ cười nước mắt và cả tuổi thanh xuân tươi đẹp.

Đến cuối cùng hạnh phúc có mỉm cười, cả hai bước chung trên một con đường hay là một người tiến một bước, một người lùi một bước, kết cục chẳng thể bên nhau, chia xa mới là cách giải thoát.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phương Gia

Một chiếc xe Lamborghini tiến vào cánh cổng lớn của căn biệt thự xa hoa rồi dừng lại, cửa xe bật mở, một người phụ nữ dắt một bé gái tám tuổi bước ra.

Cô bé rất xinh xắn, gương mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn lấp lánh nhưng lại đượm buồn.

Người phụ nữ quay sang hỏi cô

- Con có thích nơi này không? Từ nay con sẽ sống ở đây.

Phương Ly khẽ lắc đầu.

Đúng là nơi này rất đẹp, rất lớn, nó giống như thế giới cổ tích, giống như thiên đường mà cô từng tưởng tượng ra, mọi thứ đều thật long lanh và chói mắt.

Thế nhưng... cô vẫn thích nơi ở cũ hơn, nơi ấy có mẹ, có anh, có người yêu thương che chở cho cô, có những tháng ngày vui vẻ ấm áp. Đáng tiếc giờ đây họ đều rời xa cô cả rồi.

- Chúng ta vào thôi con.

Người phụ nữ khẽ thở dài rồi dắt tay cô tiến vào đại sảnh, nơi ấy có một người đàn ông tầm ngoài bốn mươi, gương mặt rất hiền từ đang ngồi trên sofa đợi sẵn.

Vừa thấy ông bà liền gật đầu chào rồi cất giọng

- Lão gia đây là đứa bé mà tôi đã nói với ông, xin ông hãy rộng lòng mà thu nhận nó.

Rồi bà xoa qua xoa lấy đôi vai nhỏ đang run lên của cô như muốn an ủi.

Tuổi thơ của Phương Ly là một chuỗi ngày bất hạnh. Năm bốn tuổi trong lúc cả gia đình cùng ra ngoài du lịch thì gặp phải tai nạn giao thông, cô may mắn sống sót nhưng cả cha lẫn mẹ đều vì che chở cho cô mà đều qua đời.

Họ hàng sau đó không ai muốn chăm sóc, họ đưa cô đến bỏ lại ở cô nhi viện.

Năm sáu tuổi Phương Ly được một người phụ nữ tốt bụng nhận nuôi, bà còn có một đứa con trai hơn cô hai tuổi, người cô luôn gọi là anh hai.

Vẫn tưởng cuộc sống từ đây sẽ yên bình nào ngờ ông trời lại tàn nhẫn cướp đi hạnh phúc đó. Hai năm sau, trong nhà lại xảy ra biến cố lớn, anh hai bị người ta bắt cóc, mẹ nuôi thì trở thành người thực vật.

Người phụ nữ đứng bên cạnh là dì Lan, em gái của mẹ nuôi cô, dì cũng có ý định đem cô về cùng sống chung nhưng cả gia đình dì đều cho rằng cô là ngôi sao chổi xấu số nên đồng loạt dùng những lời lẽ cay nghiệt để miệt thị và tống khứ cô đi.

Dì chỉ còn cách đưa cô đến đây.

Nhìn thấy gương mặt ngây thơ hốc hác với đôi mắt đỏ hoe, đó là dấu tích của bao nhiêu đêm cô khóc nhớ mẹ và anh khiến cho Phương lão gia động

lòng thương cảm

- Tên của con là gì? Bao nhiêu tuổi rồi? - Phương lão gia hỏi

- Dạ con tên Phương Ly, con... tám tuổi. - Phương Ly có chút rụt rè đáp

- Con gái của ta tên Phương Du, cùng tuổi với con. Thôi thì từ nay con hãy ở lại đây, ngoài những lúc làm việc nhà ra con sẽ học cùng và chăm sóc con gái của ta.

- Dạ con... cảm ơn... lão gia. - Phương Ly hơi cúi đầu

- Ủ, con ngoan lắm

Phương Du chính là tiểu thư duy nhất của Phương gia, khi cô được ba tuổi thì phụ nhân qua đời, từ đó trở đi Phương lão gia dành tất cả tình yêu thương và chiều chuộng cô, đối với người ngoài thì ông ấy nghiêm khắc nhưng đối với con gái của mình thì hoàn toàn ngược lại.

- Di Lan, mau dẫn con bé lên phòng giới thiệu với Du Du đi. - Lão gia nói

- Dạ lão gia.

Phương Ly và Di Lan mới đứng ngoài cửa phòng mà đã nghe được tiếng ném đồ đạc bên trong của vị tiểu thư tên Phương Du đó, sau đó là tiếng la hét đầy non nớt

- Con không chịu, con không chịu đâu, đi học cùng đứa nghèo hèn đó, con thà chết cũng không đi, không đi đâu.

- Tiểu thư, cẩn thận lão gia nghe được đấy. - Quản gia đưa một ngón tay lên miệng nhắc nhở

Di Lan thở dài một hơi rồi nắm chặt tay Phương Ly mở cửa bước vào.

CÁCH - Cửa phòng mở ra

Phương Ly nhìn thấy trên giường là một cô bé hoàn toàn không giống cô, một chút cũng không giống.

Tiểu thư Phương Du được sống trong một căn phòng vừa to vừa đẹp, đồ đạc hết thấy toàn màu hồng, có rất nhiều chú gấu bông đủ loại và nhiều thứ cô chưa từng thấy bao giờ. Tiểu thư còn mặc lên mình bộ váy công chúa đẹp rực rỡ, tóc được tết bằng nơ rất xinh.

Cô ấy... có tất cả những gì một đứa trẻ bình thường luôn khao khát.

Đứng gần đó là một người phụ nữ trung niên tay cầm khay đồ ăn năn nỉ tiểu thư dùng, bà dành cho Phương Ly ánh nhìn rất đỗi khinh thường.

Di Lan tiến thêm một bước nhẹ nhàng nói

- Tiểu thư còn nhớ đi không, đây là cháu của dì, bằng tuổi tiểu thư đấy, hy vọng sau này hai đứa có thể làm bạn với nhau.

Nào ngờ tiểu thư lại nằm trên giường khoanh tay lại, trợn mắt nhìn rồi chỉ tay vào Phương Ly và hét lên giận dữ

- Ai để cho con nhỏ ăn mày này vào phòng con, từ nay không cho phép nó lại gần con, không cho phép nó động vào đồ đạc của con, cả dì nữa, tất cả ra ngoài hết đi.

Phương Ly thật không ngờ tiểu thư trông chỉ trạc tuổi cô mà lại có thái độ như vậy, nếu như là cô nói những lời như thế để mẹ cô nghe được nhất định sẽ bị la mắng cho một trận rồi đánh đòn.

Nhớ đến mẹ cô lại khẽ rơi nước mắt.

- Thôi con chúng ta ra ngoài để tiểu thư nghỉ ngơi một chút. - Di Lan quay sang nói rồi dắt tay cô ra ngoài.

Sau khi dặn dò một số chuyện đi ngâm ngùi ôm cô vào lòng, hôn lên tóc cô, nghẹn ngào trong tiếng nức

- Bất con chịu khổ rồi, xin lỗi con.

Đôi chân bé xíu lon ton chạy theo đến khi bóng dáng đi quay lưng biến mất sau cánh cổng to lớn.

Trời bất chợt đổ mưa to nhưng cô vẫn đứng đó, đôi mắt trẻ thơ ướt đẫm nước mưa hòa lẫn dòng nước mắt, đến điểm tựa cuối cùng cũng không còn nữa rồi.

Trong kí ức của Phương Ly, đó là lần cuối cùng cô khóc to nhất.

Điều khiến tuổi thơ của cô trở nên ảm đạm và khổ đau chẳng ai ngoài bà quản gia và tiểu thư Phương Du.

Hai bé gái bằng tuổi nhau, sống chung trong một ngôi nhà nhưng số phận khác biệt nhau một trời một vực.

Phuong Du trước mặt ba mình thì vờ đối xử với Phuong Ly như chị em, nhưng khi ông vừa quay đi đã tỏ thái độ, không ngừng chửi mắng cô, xúi giục bà quản gia hành hạ cô.

Khi Phuong Du ăn còn bắt cô phải đứng bên cạnh để mà nhìn, thậm chí bắt cô ăn đồ dư thừa của mình, không ăn thì bị chửi có khi bị tát.

Khi cùng nhau ra ngoài hay đi học thì luôn giờ giọng rồi sai khiến cô đủ thứ để người khác nhìn vào nhận ra ngay đâu là chủ, đâu là tớ.

"Con nhỏ mồ côi quê mùa, con hầu nghèo hèn, cái đuôi của Phuong Du, thứ rác rưởi..." chỉ là một trong số những lời khó nghe người khác dành cho cô.

Vì lẽ đó chẳng một ai muốn làm bạn với cô, cha mẹ của các bạn cũng không muốn con cái mình tiếp xúc với cô. Mỗi ngày cô đều lùi thui một mình làm việc, một mình đi học, một mình đi về. Đôi lúc cảm thấy thế giới dường như chỉ còn lại mỗi mình mình.

Ở Phuong gia, mỗi khi Phuong Ly làm sai việc gì là bà quản gia từ chuyện bé xé ra to, mắng nhiếc cho hả giận, lời thân thể của cô ra chửi rồi lại tát cô, đôi lúc vừa mắng vừa tát rồi thậm chí bắt cô nhịn đói mà ngủ.

Rất nhiều lần như vậy, tuy rất đau, rất muốn khóc nhưng cô không bao giờ khóc to thành tiếng, đặc biệt là không khóc trước mặt họ. Tất cả chỉ là những giọt nước mắt khẽ rơi xuống hai bên má, tối về lại trầm chấn thút thít rồi tự mình thấy thuốc xoa lên vết đau, thật lặng lẽ không ai hay biết.

Đến năm Phuong Du mười hai tuổi, không biết là chuyện gì, có lẽ muốn con gái mình nhận được sự giáo dục tốt nhất lão gia đã gửi cô qua Anh cho đi ruột chăm sóc và đi học bên đó.

Phuong Ly lúc nào cũng có niềm tin rằng anh của mình nhất định vẫn còn sống ở nơi nào đó, mẹ rồi sẽ tỉnh lại. Đến một ngày gia đình ba người của cô sẽ đoàn tụ cùng nhau.

Nhưng nguyện vọng đó của chưa thành hiện thực thì vào một ngày đẹp trời của năm 16 tuổi lại nghe được tin sét đánh ngang tai - ngày mai tiểu thư Phuong Du sẽ về nước, hai người lại cùng nhau đi học.

Phuong Ly ngẩng người ngược nhìn bầu trời trong xanh, không biết ngày mai sẽ như thế nào nhỉ ?

Và không biết...điều gì đang chờ đợi ở phía trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Gặp Phải Kẻ Không Bình Thường

Chương 1.2 : Tiểu Thư Trở Về - Đi Xem Mất

Hôm nay bầu trời trong xanh khoáng đãng, ánh nắng dịu nhẹ, từng cơn gió mát lành thổi qua làm cho người ta cảm thấy thật sảng khoái.

Thế nhưng...

- Phuong Ly, sắp đến giờ rồi cậu đi chuẩn bị tinh thần đi.

Tiếng gọi của Hiểu Lam cắt ngang tâm trạng thường thức cảnh đẹp của cô

Thời gian cứ thế trôi đi mà không đợi chờ ai hay bất kì điều gì. Phuong Ly năm nay 16 tuổi, đã giúp việc ở Phuong gia được 8 năm, bây giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp.

Sau bao nhiêu năm ngày này cũng đến.

Cánh cổng đồ sộ của biệt thự dần mở toang để chào đón một sự kiện trọng đại - tiểu thư Phuong Du về nước.

Quản gia ra lệnh dàn người giúp việc trong nhà ra đứng thành hai hàng hai bên, trong đó có cô, đang đứng bên cạnh Hiểu Lam.

Hiểu Lam cũng là một người giúp việc mà Phuong gia nhận vào sau này, đồng thời là một người bạn, người chị em tốt của cô.

Một chiếc xe Ferrari từ từ tiến vào sân rồi đột nhiên dừng lại. Trên xe bước xuống là một cô gái mặc chiếc đầm đen trông rất đắt tiền, mang giày cao gót ánh kim, vẻ đẹp kiều sa quyền quý, khuôn mặt cao ngạo không ai sánh bằng, tóc được uốn cong cùng chiếc mắt kính đen cách sành điệu.

Phuong Du không vội bước vào nhà thăm mà tiến đến bên cạnh dàn người hầu, ánh mắt tức giận liếc nhìn một lượt.

Câu đầu tiên mọi người được nghe chính là

- Tụi bây đứa nào là Phuong Ly.

- Là tôi, xin hỏi cô có gì dặn dò.

Phuong Ly thật chậm giờ tay lên, biết ngay mà, thế nào Phuong Du lại chẳng nhớ cô nhất.

- Lâu ngày không gặp mày vẫn quê mùa như vậy, chẳng thay đổi chút nào.

Sau khi cười khinh rồi ném cho Phuong Ly một cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống thì Phuong Du quay vào đại sảnh.

- Ba, con gái về rồi đây, con thật sự rất nhớ ba.

Phuong Du vừa rồi hung hăng liếc mắt nhưng vừa nhìn thấy ba của mình thì đột nhiên trở nên ngoan ngoãn như một con cún con, chạy đến ôm chặt lấy ông.

- Được rồi được rồi, về thì tốt.

Phuong lão gia kéo Phuong Du lại ngồi cạnh ông ở bộ ghế sofa sang trọng đắt tiền

- Chắc dì con bên đó cũng đã nói ta gọi con về là có chuyện gì rồi chứ? - Ông ôn tồn lên tiếng

- Con muốn chính miệng ba nói cho con một lần nữa. - Phuong Du mỉm cười rất tươi nhìn ba mình

- Ta muốn con xem mắt với Dương Thiếu gia của tập đoàn Dương Thần, ảnh của cậu ấy ta cũng gửi qua cho con rồi, con thấy thế nào?

- Người ba chọn cho con nhất định là người tốt, con không ý kiến. - Phuong Du hớn hờ

Ngoài mặt thì nói như vậy, nhưng thật ra Phuong Du biết rõ người mình sẽ đính hôn là ai.

Tập đoàn Dương Thần, giới kinh doanh không ai không biết, thế lực hùng mạnh hơn hẳn tập đoàn Phuong Thị của Phuong lão gia, lại chỉ có duy nhất một người thừa kế, đẹp trai tài giỏi. Biết bao cô gái muốn có cuộc hôn sự này mà không được.

Dương thiếu gia sẽ là chồng mình. Chỉ nghĩ đến đây Phuong Du đã thấy sướng ron trong lòng.

- Xem ra con thật sự trưởng thành không ít. - Ông nhìn con gái mình tự hào, xoa đầu cô

- Ba quá khen rồi. - Phuong Du cười đến híp mắt, nắm chặt lấy tay ba mình

- Vậy thì buổi gặp mặt sắp tới con nhớ thể hiện cho thật tốt, ta khó khăn lắm mới đánh tiếng với nhà bên đó được.

- Ba yên tâm, nếu không có gì nữa con xin lên phòng trước.

Mục đích đã đạt được, Phuong Du chỉ muốn ngủ một giấc.

- Phải rồi ta quên mất, con chuẩn bị nhập học trường An Hoa nhé, Dương thiếu gia cũng học ở đó. - Giọng lão gia đầy mong đợi

- Được ạ.

- Phuong Ly sẽ học cùng với con. - Lão gia lại nói

Nghe xong câu nói này, mắt Phuong Du trợn ngược lên, bức xúc la lớn

- Ba, ba nói gì vậy? Không được.

- Ta đã quyết định rồi, cứ thế mà làm đi, ta vừa khen con xong, đừng làm ta thất vọng.

Phuong lão gia quay lưng đi vào phòng bỏ lại phía sau đứa con gái quý hóa mặt nhăn nhó hết lại vì tức tối.

Ở dưới bếp

Chị Tú lúc này đứng quét dọn nghe cuộc đối thoại của hai cha con nên về tường thuật lại.

Thật ra Phuong Ly cũng đang kinh ngạc không kém. An Hoa sao, trường đó to như thế nào, nổi tiếng như thế nào ai ai cũng biết. Trường có các cơ sở vật chất đạt chuẩn quốc tế, lại còn cả một hệ thống giáo dục tiên tiến nhất. Học phí nghe đâu rất đắt nhưng ai ai cũng tranh nhau cho con em mình vào

học.

Đối với cô đây là cả một vinh dự lớn. Nhưng mà nghĩ tới học chung với Phương Du thì xem ra là phúc hay họa chưa nói trước được.

Vừa nhắc tào tháo thì tào tháo tới, Phương Du về mặt hầm hầm tức giận chạy vào bếp

- Mày đã nói gì với ba tao. - Phương Du quát lên

- Tôi chẳng nói gì cả.. có lẽ... - Phương Ly định giải thích nhưng nghĩ lại thì thấy không cần thiết

- Hạng như mày làm gì đủ tư cách vào An Hoa mà học chứ. Đừng nói là vào trường, ngay cả là cánh cổng trường nó cũng đừng mong được chạm đến - Phương Du gào lên tức tối. - Mau nói với ba tao là mày không muốn vào đó đi.

Mọi người trong bếp đều tái mặt vì sợ, riêng Phương Ly thì vẫn thê

- Lão gia đã nói vậy, người hầu như tôi không cách nào từ chối, nếu không có việc gì nữa tôi xin phép đi làm việc trước.

Trong tình huống này chuẩn là thượng sách, không ngu gì đứng lại nghe chửi cả, mặc cho cô tiểu thư đang hầm hầm sát khí.

- Để tao coi mày có thể tồn tại được bao lâu, xoxo...

Haizz, mệt rồi đây.

.....

Lại nói về Phương Du, sau khi được phía bên Dương gia thông báo về buổi xem mắt cô ta mừng ửng ửng, còn ghi cả thời gian và địa điểm vào tờ giấy to dùng màu hồng dán ngay bàn của mình, mỗi ngày đều nhìn vào đó mà cười, xem ra là cực kì hào hứng.

- Mày chuẩn bị đi rồi cùng với tao đến buổi xem mắt.

Phương Du bước vào phòng ra lệnh cho Phương Ly, sau đó nhanh chóng đóng sập cửa một cái rồ to RẦM

Gi? Đi xem mắt sao lại lôi cô theo???

- Còn phải hỏi, lấy cậu làm nền cho yêu nữ tòa sáng chứ còn gì.

Ngẫm kĩ lại lời Hiểu Lam cũng có lý lắm. Nhưng mà đi để xem ai xấu số trở thành vị hôn phu tương lai của cô ta cũng không tệ.

Phương Du trang điểm kêu sa, mặc váy dài rực rỡ. Còn Phương Ly ngược lại chỉ mặc lên người một bộ quần jean áo thun đơn giản. Hai cô gái đứng cạnh nhau cứ như hai hình ảnh đối lập hoàn toàn.

Phương Ly cực kì bất ngờ vì địa điểm gặp mặt không phải là một chỗ xa hoa như cô tưởng tượng mà chỉ là một quán cà phê bình dân thông thường.

"Nhà trai" bên đó chắc là chuộng những thứ giản dị, phong cách ăn mặc như Phương Du hoàn toàn không phù hợp chút nào với không khí ở đây. Vừa bước vào là bao nhiêu cặp mắt ngoái lại nhìn.

Phương Du mặt mũi hầm hầm đến chiếc bàn ở giữa quán theo đúng như theo sự giao hẹn trước.

Chờ được mười phút đối tượng vẫn chưa xuất hiện khiến cô ta bực bội

- Mày đứng đây không được đi đâu đấy, tao đi vệ sinh, anh ấy đến thì bảo chờ một lát. Nhớ đấy.

Theo ngữ khí của Phương Du chính là chỉ được đứng không được ngồi, nhưng thôi kệ, đợi cô ta đi khuất mắt cô ngồi xuống, chứ vào quán mà đứng như vậy thì trông rất kì cục.

Ngồi khoảng năm phút Phương Du vẫn chưa ra đột nhiên có một hai em bé một trai một gái, cỡ khoảng bảy, tám tuổi, ăn mặc có phần rách rưới chạy đến trước mặt Phương Ly.

- Chị ơi chị mua giúp em một tờ vé số có được không? Cả ngày nay tụi em chưa ăn gì cả. - Bé trai nói

Nhìn vẻ mặt của hai trông rất đáng thương, làm sao cô từ chối được.

- Vậy chị mua mỗi đứa hai tờ chịu không? - Phương Ly mỉm cười rạng rỡ, rồi móc tiền trong chiếc ví nhỏ mang theo ra

- Dạ của chị đây. - Thằng bé chìa vé số rồi nhận tiền

- Hai đứa là anh em ruột hả, mấy tuổi rồi? - Phương Ly xoa đầu đứa bé trai

- Dạ phải, em tám tuổi, em gái nhỏ hơn em hai tuổi.

Kí ức cũ đột nhiên hiện lên trong đáy mắt, anh hai của cô cũng lớn hơn cô hai tuổi, anh lúc nhỏ cũng hoạt bát giống thế này.

Không biết bây giờ anh sẽ có hình dáng như thế nào nhỉ?

Phuong Ly thu lại giọt nước mắt suýt rơi ra, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười tươi

- Nhớ chăm sóc em gái cho thật tốt đó. Mà hai đứa có đói không? Hay là chị mua bánh đãi hai đứa ăn.

- Thật hả chị? - Nghe đến bánh, mắt hai đứa trẻ mắt sáng lên

Cô bước đến quầy mua cho hai anh em hai cái hamburger, vừa đưa tới tay cả hai đều ăn ngấu nghiến.

- Chị ơi, chị họ Phuong đứng không? - Bé gái vừa ăn bánh vừa cất tiếng hỏi

- Sao em biết hay vậy? - Phuong Ly rất đỗi ngạc nhiên

- Em đoán. - Bé gái cười đáp, rồi lại lè lưỡi

Đoán, lẽ nào hai đứa trẻ này có năng lực siêu nhiên?

- Thôi chào chị tụi em đi bán ở chỗ khác, cảm ơn chị rất nhiều.

Phuong Ly sau đó lại quay về bàn ngồi tiếp.

Trong lúc cô không để ý hai đứa trẻ chạy vù ra khỏi cửa tiệm đến cạnh chiếc xe Ford màu trắng sang trọng đang đậu phía bên ngoài rồi gõ gõ mấy cái.

Kính xe hạ xuống, bên trong có một thanh niên trẻ gương mặt cực kì tuấn tú, trên môi nở một nụ cười tươi cất giọng hỏi

- Thế nào rồi hai đứa?

- Anh ơi, chị ấy đúng là họ Phuong, chị ấy đẹp và tốt bụng giống như thiên sứ vậy, còn mua vé số và bánh cho tụi em nữa nè. - Bé trai vui mừng giơ miếng bánh cắn dở một nửa lên khoe với anh

- Làm tốt lắm, hai đứa cầm lấy đi mua đồ ăn ngon đi.

Người thanh niên vừa nói vừa chìa ra một tờ tiền mệnh giá lớn khiến hai đứa trẻ kinh ngạc vô cùng, cúi đầu rối rít

- Cảm ơn anh nhiều lắm, anh đẹp trai, tụi em đi đây.

Sau khi bóng dáng hai đứa trẻ xa khuất, bên trong xe, người thanh niên lấy điện thoại ra bấm số

- Alo mẹ, con vừa gặp cô ấy xong.

- [...]

- Cô ấy? Trông rất giản dị còn là người tốt, tụi con sẽ tìm hiểu nhau.

Đầu dây bên kia là nụ cười rất hài lòng của người phụ nữ.

Sau khi cúp máy, từ trong xe người thanh niên nhìn về phía cô gái đáng yêu đang ngồi trong quán một lần nữa, đôi môi vẽ lên đường cong tuyệt đẹp rồi ra hiệu cho tài xế di chuyển đến nơi khác.

Chiếc xe chậm chậm quay đầu hòa vào dòng tấp nập của xe cộ, giống như tiếc nuối không muốn rời đi.

Hôm đó Phuong Du vào nhà vệ sinh hơn hai mươi phút, khi ra lại chờ đến gần ba mươi phút đối tượng vẫn không xuất hiện đành tiu nghỉu đi về. Trên đường về còn không ngừng lăm lăm “biết vậy đã xin số điện thoại”.

Nhưng về đến nhà thì thật bất ngờ lão gia thông báo nhận được điện thoại về cái gậy đầu của phía bên “nhà trai”. Ông rất hài lòng liền thưởng cho con gái yêu chuyến du lịch ba ngày ba đêm với bạn bè theo ý Phuong Du.

Phuong Du mừng đến mức cả đêm ngồi cười mà không ngủ còn Phuong Ly vẫn chưa nhận thức được sóng gió sắp xảy đến với mình.

Chương 2. Gặp Phải Kẻ Không Bình Thường

Đạo vài ngày gần đây tiểu thư Phương Du vẫn ngập tràn trong hạnh phúc nên đã quên mất việc hành hạ Phương Ly như dự tính ban đầu. Thế là hôm nay cô có thể thông thả cùng Hiểu Lam đi xem ca nhạc. Vé là do một người quen của Hiểu Lam cho.

Phương Ly thật sự rất yêu âm nhạc, chỉ tiếc là lúc này vẫn chưa thể thực hiện được lời hứa với mẹ lúc còn nhỏ là trở thành một ca sĩ.

Buổi biểu diễn này có ca sĩ mà Phương Ly yêu thích nhất - Lưu Nhã Đình.

Lưu Nhã Đình được đánh giá là một tài năng âm nhạc hiếm có, những ca khúc được chị ấy thể hiện luôn nhận được sự đón nhận nồng nhiệt từ giới trẻ.

Trong cuộc thi New stars quy mô lớn hai năm trước chị ấy đã vượt qua các đối thủ khác để giành quán quân.

Không những hát hay mà còn đàn rất giỏi, xinh đẹp, tài năng, Lưu Nhã Đình đang là hình mẫu hướng đến của các cô gái trẻ hiện nay.

Đặc biệt là chị ấy chỉ lớn hơn Phương Ly có một tuổi mà đã đạt được thành tựu như vậy, thật là ngưỡng mộ đến mức không còn lời nào để nói hết.

Sau khi kết thúc phần biểu diễn Hiểu Lam đột nhiên rủ cô cùng lên vào để xin chữ kí vì cô bạn nhờ người quen làm ở đây dẫn vào, nhưng xin được hay không là do số phận.

Hai người chia tay tại ngã rẽ vì thần tượng của Hiểu Lam là nam ca sĩ Điền Phương, khác với cô.

Phương Ly cứ cúi thấp đầu lúi thủi bước, may là mọi người trong đây ai cũng có công việc nên vội vã, không chú ý đến cô. Đi mãi cuối cùng đến một căn phòng ở góc cuối, phía trên còn có bảng tên, Phương Ly hí hửng vô cùng.

Nhìn quanh không thấy ai, cô mở cửa len lén bước vào, cố gắng không phát ra tiếng động rồi can đảm đến mức cả người chui hẳn vào trong.

Phía kia có một người đang đứng bên bàn trang điểm, nhưng đáng tiếc đó không phải là nữ ca sĩ mà cô muốn gặp mà là một người nam nào đó xoay lưng lại nên cô không nhìn thấy rõ mặt.

Ai đây nhỉ? Stylist? quản lý?

Nhưng là ai thì cũng kệ, trong khi người đó chưa biết đến sự hiện diện của mình cô quay ra vậy.

Ring...ring...ring

Chết, điện thoại sao lúc nào không reo mà lại là lúc này!!!

Phương Ly giật mình móc trong túi ra ấn nút tắt rồi thoát thân nhưng không kịp nữa rồi, lúc ngược mắt lên người đó đã đứng ngay trước mặt cô.

Đó một thanh niên trẻ, hơn cô chừng hai, ba tuổi, dáng người cao lớn, chắc cũng cỡ một mét tám, với những đường nét gương mặt cân đối hài hòa.

Phải nói một cách thẳng thắn là cô chưa gặp một chàng trai nào đẹp như người này, thật sự rất đẹp trai. Đôi mắt sáng và hút hồn, sống mũi cao, bờ môi mỏng khẽ nhếch lên đầy cuốn hút, nhưng nụ cười thì cứ “kì lạ” thế nào ấy.

Khoan đã, đây không phải là lúc để nghĩ đến chuyện anh ta đẹp hay xấu !!!

- Xin lỗi anh tôi đi nhầm phòng.

Phương Ly vội nói rồi quay đầu bỏ chạy nhưng chưa kịp gì đã bị anh từ phía sau nắm chặt cánh tay kéo về phía mình một cách nhanh gọn lẹ.

- Đi nhầm hay rình mò? - Người con trai vẫn duy trì nụ cười trên môi, tay chưa chịu buông cô ra

- Tôi không phải, tôi thật sự là đi nhầm phòng. - Phương Ly ráng giữ bình tĩnh, hít một hơi thật sâu

- Đừng giả vờ nữa, theo kinh nghiệm nhìn người của anh thì em gái đây nhất định là kẻ rình mò. - Anh ta cong môi cười

- Vậy còn anh, trông anh không giống người làm việc ở đây, còn lời kéo con gái thế này, theo kinh nghiệm nhìn người của tôi thì anh chính là kẻ biến thái.
- Phương Ly quýnh quýnh quá nói đại

Người thanh niên liền thả tay cô, ngẩng ngơ một chút rồi bật cười. Dù sao anh cũng đang rảnh, đùa một chút cũng không mất gì.

- Này em gái, nhìn kĩ đi, anh không thể nào là biến thái được.

- Tại sao? - Phương Ly thắc mắc

- Thứ nhất, vì anh tên Giang Tuấn. - Người đó nói như thể đây là sự thật hiển nhiên

- Ý anh là sao? Những người Giang Tuấn thì không thể là biến thái? - Mắt cô tròn ngược lên

- Thứ hai, đó là vì anh rất đẹp trai.

- Phương Ly : "..."

- Thứ ba em có công nhận là anh đẹp trai xuất sắc không ?

Phương Ly bất động tại chỗ. Gì thế này, xui xẻo đến mức chữ kí không xin được còn gặp một kẻ có đầu óc không bình thường???

Suýt nữa quên việc cần làm chẳng phải là chạy khỏi đây.

Cô quay lưng lại định chạy vì đi thi lần này Giang Tuấn lao đến chặn cửa lại ngay trước mặt cô, chưa hết cô còn bị ép lưng ngã vào phía cánh cửa khiến cả hai trong trạng thái mặt đối mặt rất gần nhau.

- Anh làm gì vậy hả, anh thật sự là biến thái?

Không tin được, biết bao nhiêu cô gái đã đổ gục trước dáng vẻ hào hoa của anh, thế mà bây giờ lại bị một con bé chưa trưởng thành hết gọi là biến thái cơ đấy.

Giang Tuấn mày cũng quá thất bại rồi, thế thì biến thái thử cho con bé này xem luôn.

Gương mặt anh càng lúc càng tiến gần gương mặt cô hơn, nhếch mép nở nụ cười gian xảo

Phương Ly người hơi run, nghĩ thầm

"Gì vậy chẳng lẽ tên biến thái này muốn... , thế mà bảo biến thái còn không chịu nhận cơ đấy."

- Đây, anh muốn làm gì? - Cô trừng mắt hết cỡ nhìn anh

- Thế em nghĩ anh muốn làm gì em? - Giang Tuấn nở một nụ cười đúng tiêu chuẩn một kẻ biến thái

- Tôi là lên đó.

- Là em xông vô đây trước, anh sẽ nói với người ta em theo dõi anh.

- Tôi đâu có quen anh, tại sao phải theo dõi anh?

- Bởi vì anh đẹp trai chứ sao.

- Anh...

Cô tức giận xoay mặt đi một bên, nhìn gương mặt đỏ ửng của cô Giang Tuấn không khỏi buồn cười, anh vờ như tiến lại thêm chút nữa thì

BỤP

Phương Ly không suy nghĩ nhiều liền dùng hết sức giẫm mạnh lên chân của anh, miệng la to

- Có ai không, tôi...um...um.

Giang Tuấn lập tức đưa tay lên chặn cái miệng như loa phát thanh không cho cô la tiếp, chân thì xoa xoa xuống nền đất cho bớt đau.

- Đến đây để xin chữ kí đúng không? - Anh nhướn mày hỏi

Phương Ly trả lời bằng cách gật gật đầu.

- Từ đầu anh đã biết rồi, lúc nãy đùa với em thôi, anh không phải biến thái, giới thiệu với em anh là vệ sĩ của Lưu Nhã Đình. - Giang Tuấn nói, mặt hơi héch lên rồi cũng thả tay đang bịt miệng cô ra

Gì chứ ? Tên hâm dở biến thái này lại là vệ sĩ của chị của Lưu Nhã Đình á, đánh chết cũng không giống.

Nhìn thái độ cười cợt, Phương Ly thậm chí còn cho rằng có khi nào anh ta có bệnh quá sinh hoang tưởng, tự phong cho mình cái danh xưng đó không?

- Anh biết em khi nãy thấy anh ở ngoài đẹp trai nên cố xông vào đây để xin chữ kí của anh, thôi, mau đưa giấy đây anh giúp em. - Giang Tuấn thao thao nói

Phương Ly đứng hình tay chân ngừng động cho đến khi...

Cộc...cộc...cộc

Cùng lúc đó có tiếng gõ cửa, Giang Tuấn nghe thấy liền tránh sang một bên, cửa mở ra, một cô gái xinh đẹp bước vào.

Cô không tin vào mắt mình là Luru Nhã Đình.

Khuôn mặt trắng hồng, đôi mắt to đen láy, trang điểm nhẹ nhàng thanh thoát, mái tóc dài mượt mà ngang vai, nụ cười ngọt ngào đến mức có thể hút hồn bất kì ai đối diện.

Quá hồi hộp, Phương Ly chỉ đứng yên một chỗ, chị ấy thật sự rất rất xinh đẹp, đẹp như một nữ thần vậy! Con gái nhìn còn ngây ngất huống chi là con trai.

- Cô Luru, cô về rồi. - Giang Tuấn gấp hai tay lại hơi cúi người nói với Luru Nhã Đình

Nhã Đình quay sang phía Phương Ly rồi nhìn về phía Giang Tuấn bằng ánh mắt đầy khó hiểu.

- À, cô bé này thấy tôi đẹp trai nên trốn đến đây xin tôi chữ kí. - Giang Tuấn lên tiếng

- Chị, đừng nghe anh ấy nói bậy, em đến xin chữ kí của chị. - Phương Ly lớn tiếng ra sức thanh minh

- Em tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi? - Nhã Đình nhìn cô cười dịu dàng, giọng nói êm ái như một bản nhạc piano

- Dạ em tên Phương Ly, năm nay 16 tuổi, em là fans hâm mộ chị, bài hát nào của chị em cũng đều nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần. - Phương Ly hào hứng nói xong gãi đầu cười hì hì

- Chị rất vui khi nghe em nói như vậy.

Phương Ly lấy giấy và viết đã chuẩn bị sẵn đưa về phía thần tượng của mình

- Hi, chị cho em xin chữ kí.

Cô đứng sát thêm một chút, nói thầm vào tai Nhã Đình

- Chị à, vệ sĩ của chị...có phải có chút không ổn không?

- Vệ sĩ? - Nhã Đình dừng bút ngược mắt lên nhìn cô đầy ngạc nhiên

- Thì anh đó chị, anh nói tên Giang Tuấn, người gì mà chẳng lịch sự xiu nào, nói chuyện lại còn sao sao, lộn xộn hết trơn, em thấy hình như anh ta có chút vấn đề chỗ này. Anh thật là vệ sĩ của chị hả chị?

Phương Ly nói một lèo rồi chỉ chỉ tay vào đầu mình.

Nhã Đình nghe xong buồn cười không nhịn được, cười đến mức run tay, chữ kí nguệch ngoạc phải kí lại, Phương Ly thì chẳng hiểu là lý do là gì.

- Ừm, anh đúng là vệ sĩ của chị. - Nhã Đình gật đầu xác nhận rồi đưa tờ giấy cho cô. - Của em đây

Phương Ly thờ dài. Là thật rồi. Haizz. Không biết chị Nhã Đình lúc thuê có biết anh ta không bình thường không?

- Chào chị em về.

- Vắt vả cho em rồi.

- Em gái anh còn chưa kí mà. - Giang Tuấn cười nói to vầy vầy tay bảo cô ở lại

- Ai cần anh kí chứ, bán giấy vụn cũng chẳng ai mua.

Phương Ly thậm hực nói xong thì nhẹ nhàng bước ra, nhưng vừa tới cửa liền lao đi thật nhanh, sau đó chợt nhớ mình quên đóng cửa nên chạy về đóng lại.

Điều bộ đáng yêu đó khiến người con trai trong phòng không khỏi dõi mắt theo và bật cười.

Căn phòng cuối cùng chỉ còn lại hai người.

- Sao anh ngày nào cũng bày trò trên chộc người khác vậy? - Nhã Đình trách móc anh

- Đùa chút thôi, tại nhìn cô bé ấy trông buồn cười quá đi mất. Mà cô bé ấy nói gì với em, có phải là anh bị giun ăn mất não không? - Giang Tuấn khoanh tay trước ngực, khóe môi nâng lên

Nhã Đình bật cười thay cho câu trả lời rồi lại nói

- Em thì làm sao có cái phúc được anh làm vệ sĩ cho chứ. Phải rồi, bạn em cho hai vé xem phim, tối mai anh có muốn đi cùng em không?
- Mai thì anh bận rồi. - Giang Tuấn thần thần nói
- Anh bận gì?
- Bận đi xem mắt.
- Anh đừng đùa nữa.
- Thật mà, anh đi xem mắt.
- Thế cho hỏi vị tiểu thư nhà nào mà có phúc phần như vậy? - Nhà Đinh vẫn nghĩ là anh đùa
- Tiểu thư nhà họ Phuong, là cái căn biệt thự mà mỗi lần đi ngang em đều khen đẹp đấy.
- Phuong gia tiểu thư ???

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bữa Tiệc Ra Mắt Hôn Phu

Chương 3: Bữa Tiệc Ra Mắt Hôn Phu

Biệt thự Phuong gia buổi tối ngập chìm trong ánh sáng đèn rực rỡ.

Hôm nay là ngày trọng đại đối với tiểu thư Phuong Du - thiếu gia Dương Minh Khải hôn phu của cô sẽ đến nhà dùng cơm.

Cứ cách năm phút bà quản gia lại xuống bếp gào thét một lần

- Tụi bây làm việc cho cẩn thận một chút, đừng có vừa làm vừa ngủ.

Được một lúc thì Phuong Du trong bộ váy màu đỏ chói lọi cùng khuôn mặt trang điểm tương xứng cũng chạy xuống bếp hối thúc

- Làm nhanh tay nhanh chân lên, gần đến giờ rồi.

Hôm nay lão gia có việc đột xuất phải đi chỉ có mỗi Phuong Du tiếp Dương thiếu gia, sự căng thẳng lộ rõ trên mặt.

Phuong Ly thấy khó hiểu, chỉ là hai bên gặp nhau thôi có cần làm như trời sắp sập đến nơi hay tổng thống ghé thăm không?

- Tiểu thư à, hôm nay trông cô thật xinh đẹp! - Bà quản gia chen vào một câu làm dịu tâm tình của Phuong Du

- Cái đó còn phải nói à, bà xem dùm tóc tôi có rối không? - Phuong Du sờ sờ đỉnh đầu mình

- Không có thưa tiểu thư. Tóc cô rất đẹp.

Đang nói giữa chừng thì nghe có tiếng xe vang lên từ phía trước cổng.

Cánh cửa tự động của biệt thự mở ra, một chiếc BMW màu đen sang trọng nhanh chóng tiến vào khuôn viên rộng lớn rồi chậm chậm dừng lại.

Hai thanh niên mặc vest lịch sự, một đen một trắng tương phản cùng nhau bước xuống.

Vài giây sau Phuong Du đã đứng ở trước nhà, vừa trông thấy hôn phu của mình liền tức tốc chạy đến gần, trung bộ mặt giống như là thế giới chỉ có hai người.

Bạn thân của Dương thiếu gia đứng bên cạnh dù rất đẹp trai nhưng trong mắt Phuong Du cũng là người vô hình, bởi vì ban đầu ba cô là muốn lập hôn ước với nhà anh ta nhưng bị anh ta từ chối thẳng thừng khi mới nghe tên cô.

Nỗi nhục nhã này cất đầu cho hết.

- Cuối cùng anh cũng đến, lần trước em đợi anh trong quán không thấy anh, cứ tưởng anh không thích em, nào ngờ... - Phuong Du mừng rỡ nói với Minh Khải một hơi không nghỉ

- Em là Phương Du? - Dương Minh Khải khi nghe Phương Du tự giới thiệu thì ánh mắt và giọng điệu đều rất đổi ngạc nhiên

- Phải, chính là em. - Phương Du then thùng cúi mặt

Trong đầu Minh Khải xuất hiện toàn dấu chấm hỏi, người con gái đứng trước mặt anh và người con gái mấy ngày trước anh nhìn thấy trong quán vốn không phải cùng một người.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Mới mấy ngày cô ấy đã phẫu thuật thẩm mỹ thành người khác (t/g : Em lạy anh^^).

Minh Khải cứ nhìn Phương Du trân trân, đợi đến khi người bạn bên cạnh huyết cù chò thì mới giật mình và thoát khỏi dòng suy nghĩ

- Quà, quà. - Người bạn nhỏ giọng nhắc nhở

- Phải rồi, anh có món quà nhỏ muốn dành cho em.

Minh Khải nói xong thì chia ra hộp quà màu hồng bên trên có dính nơ đã chuẩn bị trước cho Phương Du bằng một gương mặt hết sức miễn cưỡng.

- Em thích lắm, cảm ơn anh rất nhiều.

Phương Du e then vén nhẹ cọng tóc rồi nũng nịu cầm lấy quà sau đó bước đến khoác tay Minh Khải vào trong, nhưng tiếc là bị anh gạt nhẹ ra.

- Thôi anh mau vào ngồi đi, em vào chuẩn bị một chút rồi sẽ ra ngay với anh. - Phương Du cảm thấy hơi tức tối nhưng vội chống chế rồi chạy ngay vào nhà

Khi trong sân chỉ còn hai người người bạn quay sang hỏi Minh Khải

- Hey, ngày xưa cậu học văn bao nhiêu điểm, thực tế và miêu tả của cậu một trời một vực với nhau vậy? Giả định là thế này sao?

- Người mình gặp lúc đi xem mặt không phải cô ấy. - Minh Khải mặt đen lại, cực kì khó coi

- Vậy chứ ài? - Người bạn mắt tròn tròn ngạc nhiên

- Mình không biết.

- Cậu đi gặp người ta mà cậu không biết. - Người bạn không tin nổi

- Mình không gặp, mình chỉ đứng bên ngoài quán nhìn thôi.

- Người bạn : "..."

- Thôi được rồi, đến rồi thì ngồi vào bàn đi. Làm tưởng cậu vợ được cực phẩm tôi mới bỏ thời gian đến xem thử, thật là nhàm chán. - Người bạn lắc đầu, cảm thấy may mắn vì ngày trước đã không đồng ý xem mặt cô gái này

- Ủ. - Minh Khải nói nhưng tâm trạng cực kì rối bời

Cả hai đi cạnh nhau tiến vào khiến cả phòng khách Phương gia sáng bừng. Những cô gái giúp việc có mặt ở đây đều tập trung ánh nhìn về phía họ, không khỏi ao ước được làm bạn gái của một trong hai chàng hoàng tử đẹp trai này.

Phương Du khi này bảo bạn chuẩn bị chính là đi trang điểm lại một chút trước khi bước vào tiệc.

Minh Khải quay sang nói với bạn mình đầy ẩn ý

- Phương Du đó, cậu "gánh vác" giúp mình được không?

- Không được, cô ta cũng không phải dạng của mình.

Đối với người bạn của Minh Khải, Phương Du chỉ là một cô tiểu thư ông ọ, thích làm màu, trên người lúc nào cũng sắc mùi nước hoa cùng phần son tổng hợp, hết như bao nhiêu đứa con gái khác nhan nhản bu quanh anh mà thôi. Hoàn toàn không hứng thú.

Thứ anh muốn tìm là một bông hoa độc nhất vô nhị.

- Thế cậu cứ tưởng tượng cô ta là dạng của cậu đi. - Minh Khải cố nài nỉ

- Vậy sao cậu không tưởng tượng cô ta là cô bé cậu gặp trong quán đi.

- Minh... trí tưởng tượng của mình không phong phú bằng cậu. - Minh Khải chống chế bằng một câu thiếu muối

- Do cậu cả thôi, chẳng ai đi xem mắt mà lại bày trò cái gì mà thử thách, xong rồi đến gặp mặt cũng chẳng gặp, giờ lại bảo làm người. - Người bạn ung dung nói

Minh Khải thở dài, sắc mặt càng đen hơn.

Phuong Du sau nửa thế kỉ chuẩn bị cuối cùng cũng xong, hào hứng ngồi vào bàn, dĩ nhiên là sát bên cạnh Minh Khải.

- Anh chờ em có lâu không? - Phuong Du cất giọng ngọt ngào

- Cũng được.

Minh Khải trả lời mặt không cảm xúc khiến Phuong Du thấy mắt mặt đành nhìn về phía người bạn, cố nặn ra một nụ cười

- Giang thiếu gia, này giờ em quên chào hỏi anh.

- Không sao, vậy quên luôn đi, chúng ta biết nhau cũng chẳng để làm gì. - Anh trả lời lãnh đạm

Phuong Du giận sôi trong người rồi quay đầu lại dùng mắt ra lệnh cho giúp việc trong nhà bê đồ ăn ra.

Phuong Ly lúc này vẫn loay hoay dưới bếp, nghe có hiệu lệnh hai tay liền bụng tồ súp khai vị.

Khi gần đến bàn, cô như tỉnh mắt lên, ban đầu còn tưởng mình hoa mắt nhìn nhầm

Một trong hai người thanh niên ngồi đó chẳng phải là tên thần kinh có vấn đề vệ sĩ của chị Lưu Nhã Đình? Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

Giang Tuấn thấy cô thì có chút giật mình. Anh và em gái này duyên với nhau đến vậy sao? Nếu tình cờ gặp thêm một lần nữa thì là cái người ta hay gọi là định mệnh đấy.

Phuong Ly đi thêm hai bước nữa thì bị Phuong Du cố tình duỗi chân ra khiến cô vấp phải, suýt nữa ngã nhào, may là vịn thẳng bằng kịp thời và đặt được tồ súp lên bàn. Có điều nước súp lại đổ một ít lên tay, nóng rất vô cùng, vết bỏng dần dần đỏ ửng lên.

Phuong Ly vội vã xoa xoa vết bỏng, mặt nhăn hết lại.

- Em không sao chứ, đưa tay cho chị xem thử.

Phuong Du đột nhiên ân cần đứng dậy nắm lấy bàn tay cô. Thôi rồi, Phuong Ly cô được đem ra làm bàn đạp nhằm tôn vinh sự tốt bụng của tiểu thư mình rồi.

- Giúp việc nhà em hơi vụng về một chút, mấy anh bỏ qua cho em nó nhé. - Phuong Du cười tươi nói với hai chàng trai

Minh Khải này giờ vẫn chìm đắm trong suy nghĩ, khi nghe tiếng la của Phuong Du mới giật mình tỉnh lại.

Vừa ngược lên nhìn thấy một khuôn mặt thanh tú dịu dàng ánh mắt anh liền sáng lấp lánh sự mừng rỡ.

Phuong Du không nhận ra vẫn tiếp tục diễn

- Em bị phỏng rồi, có cần xử thuốc không? Hay vào trong nghỉ một lát đi.

Minh Khải không hề để tâm đến những lời đó, đột nhiên đứng bật dậy hỏi thăm Phuong Ly

- Em không sao chứ? Có đau không?

Sau vài giây đờ ra vì bất ngờ, Phuong Ly bối rối trả lời anh

- Em không sao, không sao ạ.

Nhìn kĩ thì thiếu gia Dương Minh Khải mang dáng dấp thư sinh, nét đẹp hiền hòa, khuôn mặt góc cạnh cuốn hút, sống mũi cao thẳng, nhìn vào khiến người ta cảm thấy thân thiện, ấm áp, dễ gần, lại còn có vẻ rất tử tế.

Theo nhận xét của cô, anh hoàn toàn không có giống cái con người hâm dở tên Giang Tuấn ngồi kế bên.

Cả hai đều rất đẹp trai nhưng quan trọng nhất vẫn là thần thái !!!

- Tên em là gì vậy? - Minh Khải lật đật hỏi

- Dạ, em tên Phuong Ly. - Cô khẽ đáp

- Em...cũng...họ Phuong? - Minh Khải lấp bắp, trong lòng nổi sóng

- Dạ. - Cô khẽ gật đầu

- Vậy em là...

- Em ấy là người hầu nhà em đó anh. - Phương Du trả lời thay, cố ý nhấn mạnh hai từ người hầu

Minh Khải giật mình. Cuối cùng bây giờ anh đã hiểu do đâu có sự nhầm lẫn đó rồi.

Là anh đã quá vội vàng, chưa gặp mặt đã vội quyết định hôn sự, người con gái trước mặt mới là người anh đã gặp, thấy ấn tượng và yêu thích.

Hôm đó... có lẽ là Phương Du dẫn cô theo, anh thì lại cho rằng Phương gia tiểu thư là một người giản dị.

Chết rồi, lầm lẫn to rồi !!!

Trong mắt Phương Du, Minh Khải và Phương Ly từ đầu đến giờ đang liếc mắt đưa tình với nhau trước mặt mình, cô ta tức giận đến tím cả mặt mày.

- Minh Khải, cậu quen cô bé này à ? - Giang Tuấn ngồi bên cạnh quan sát lúc này mới cất tiếng

- Không, cô ấy trông khá giống một người mình biết nhưng không phải.

Minh Khải lấy đại lý do, anh không thể nào tiết lộ do anh bị nhầm giữa hai cô gái nên dẫn đến hôn sự này được, quá mắt mặt rồi.

Giang Tuấn nhìn Phương Ly nhún vai cười nói tiếp

- Cũng đúng thôi buổi này phẫu thuật thẩm mỹ tràn lan, người giống người là bình thường thôi mà.

Phương Ly giật nảy mình, ý là sao đây, nói cô phẫu thuật thẩm mỹ. Chỗ nào chứ, người ta đẹp tự nhiên thế này mà (^_^), tên Giang Tuấn này có mắt không đây?

- Không có việc gì nữa, xuống bếp đi. - Phương Du nhìn Phương Ly nghiêng răng ra lệnh, cô ta không diễn từ tế nổi nữa

Phương Ly lùi thui ôm lấy bàn tay bị bỏng cắt bước đi, nhưng chưa khuất bóng đã nghe Phương Du tiếp tục nói xấu mình bằng những lời khó nghe.

Vết bỏng cũng khá đau nên cô lập tức ngâm tay vào nước lạnh cho dịu bớt một chút rồi xức thuốc.

Sau khi bữa ăn kết thúc, hai vị khách cũng rời khỏi, Phương Ly cùng mọi người dọn bàn ăn, nào ngờ mới ra tới đại sảnh đã thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

XOẢNG, XOẢNG, XOẢNG

Chỉ sau vài cú quơ tay của Phương Du, chén đĩa trên bàn bị hất tung hết xuống mặt đất, phút chốc bể tan thành một đồng đồ nát trước sự thần tốc ngạc nhiên của những giúp việc khác trong nhà.

- Phương Ly, một mình mày dọn mình hết đồng này cho tao. - Phương Du nhìn cô quát to

- Giỏi dụ trai nhì, thứ như mày mà cũng dám liếc mắt đưa tình với anh Minh Khải.

XOẢNG

Phương Du nở một nụ cười khinh bỉ cô kèm theo một động tác buông nhẹ chiếc đĩa còn sót lại trên bàn như một sự dằn mặt, nếu như Phương Ly cô tiếp cận anh, số phận sẽ như chiếc đĩa ấy vậy.

Nhưng cô nào có như vậy chứ!

- Các người ai giúp nó thì không xong với tôi đâu. - Tiếng hét của Phương Du vang hết cả căn biệt thự

Nói xong cô ta dùng đũa bỏ lên lầu, trước khi đi còn không quên "dặn dò"

- Nhớ dọn sạch sẽ, nếu như còn sót một mảnh nào tao bắt mày ăn cho hết.

Những người khác sợ hãi rón rén đi vào bếp không dám quay đầu nhìn lại, chộc giận tiểu thư thì chỉ có thiệt cho mình, chỉ còn lại Hiểu Lam chạy đến giúp cô.

- Con quý đó tưởng mình là ai, lão gia vừa quay đi một cái đã như vậy, để mình giúp cậu, tay của cậu đang bị đau mà! - Hiểu Lam uất ức thay cô

- Thôi đi, để bị bà quản gia nhìn thấy sẽ phạt luôn cả cậu đó, mình không sao, cậu đi nghỉ đi. - Phương Ly cúi mặt xuống dọn dẹp tiếp

- Mà cậu với Dương thiếu gia đó là sao vậy? - Hiểu Lam thắc mắc
- Mình không biết, anh ấy chỉ hỏi tên mình thôi, mình không quen anh ấy.
- Mình tin cậu, nhưng Phuong Du cứ như kẻ điên vậy, cậu cẩn thận đấy.
- Ủ, mình biết rồi. - Phuong Ly mệt mỏi đáp lại

Nhìn những mảnh vỡ dưới sàn đột nhiên cô cảm thấy thế giới này thật kì lạ, những người giàu có thì có quyền sai khiến hủy hoại những người nghèo khổ thế này, kể cả họ có làm sai hay không làm sai.

Nếu cuộc đời con người là một bức tranh thì quãng thời gian tám năm qua của cô toàn bộ được vẽ bằng một gam màu xám xịt.

Không biết đến bao giờ bức tranh đó mới có thể tươi sáng trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Sự Cố Trong Quán Bar

Chương 4: Sự Cố Trong Quán Bar

Vào buổi tối trước ngày nhập học, Phuong Ly đang chuẩn bị sách vở thì nhận được điện thoại của Phuong Du

- Đem ví trên bàn tao đến quán bar MT trên đường X, cảm mày nói chuyện này cho ai biết.

Phuong Ly đành phải khoác thêm một lớp áo rồi ra ngoài đứng đợi xe bus.

Đây là lần đầu tiên cô đến những nơi như thế này.

Thật không thể tin nổi, không khí tràn ngập mùi rượu cay nồng và khói thuốc hòa lẫn vào nhau, chỉ đứng một chút đã cảm thấy khó thở. Âm nhạc ầm ầm đình tai nhức óc, ánh sáng thì mờ ảo chớp choạng khó chịu. Còn có rất nhiều trai gái đang lắc lư theo điệu nhạc, ăn mặc hở hang trông phản cảm vô cùng.

Giống như đang lạc vào một thế giới khác, không xong, cô nghĩ mình phải mau chóng tìm được Phuong Du rồi ra khỏi nơi này ngay lập tức.

Luôn lách giữa rừng người một hồi đến lúc nhạc tắt mới phát hiện tiểu thư quý hóa của cô ăn mặc, tóc tai và trang điểm vô cùng lòe loẹt ngồi cùng ba thanh niên khác trên cùng một bàn để uống rượu. Trông họ chẳng giống người đàn ông giàu có.

Phuong Ly miễn cưỡng bước tới phía họ đang ngồi.

- Ví của cô đây. - Phuong Ly cầm ví đặt xuống bàn ngay tầm với của Phuong Du

- Có nói ai biết không?

- Không có.

Lão gia hôm nay lại có việc không về nhà. Nghĩ đến ông, cô thấy xót xa thay, kiếm tiền bên ngoài để con gái mình xài vào những dịp này.

- Đẹp quá, em gái bao nhiêu tuổi rồi?

Một thanh niên nhìn Phuong Ly không chớp mắt, cô mang vẻ đẹp giản dị, ngây thơ thuần khiết khác hẳn những cô gái vào đây tìm thú vui khiến hắn ngơ ngảng một hồi.

- Bị đui à, nhìn làm sao mà thấy con nhỏ quê mùa này đẹp, nó chỉ là người ở mà thôi. - Phuong Du tức tối khi có người khen Phuong Ly đẹp trước mặt cô ta

- Nhà cậu đúng đẳng cấp, nhà đẹp đến người ở cũng đẹp thế này. - Thanh niên tóc vàng hoe khác giờ giọng cợt nhả

- Là con nhỏ do ba mình nhặt từ ngoài đường về... nếu cậu không sợ hỏi thì cứ quen nó đi.

- Hahaha. - Cả đám cười rộ lên chế nhạo cô

Phuong Ly cứ lờ đi như không nghe thấy gì cả, bọn họ chỉ là đang nói nhảm thôi mà.

- Tôi đi được rồi chứ? - Phuong Ly hỏi nhưng chưa đợi trả lời đã quay lưng đi

- Tao có nói là cho mày đi không? - Phuong Du hằm hằm đứng dậy giật lấy vai cô quay ngược trở lại về phía mình. - Ở lại tiếp rượu cho bạn tao đi.

- Cô điên sao? Tôi không làm đâu.

Phuong Du một mặt giữ chặt không cho cô đi, đằng khác liếc mắt cho hai thanh niên chung bàn giữ cô lại.

Phuong Ly hoàn toàn bị khống chế, bây giờ có muốn chạy cũng không được, sức của một cô gái làm sao đọ nổi với hai tên lực lưỡng thế này.

- Du Du lát nó say cho nó đi với mình nhé. - Một thanh niên nháy mắt

Phuong Du cầm ly rượu khoái chí tiến đến. Phuong Ly ra sức vùng vẫy hai chân, cuối cùng đá trúng người cô ta làm ly rượu trên tay bị đổ ngược trở lại vào chiếc váy mà cô ta yêu thích nhất.

Phuong Du vừa dùng tay lau chất lỏng màu đỏ vừa lồng lộn

- Để xem mày thắng hay là tao thắng !

Phuong Du xông thẳng đến định chế rượu vào miệng cô lần nữa nhưng chưa kịp làm gì thì đột nhiên một tiếng la thất thanh từ đâu cất lên

- Công an...công an tới rồi!...chạy mau đi.

Mọi người nghe xong đồng loạt kiểm đường bỏ chạy, Phuong Du cùng hai tên lúc nãy không màng đến cô nữa mà cũng chỉ lo chạy.

Nên xem đây là may mắn hay xui xẻo đây, bởi vì xung quanh cô từ phía chi toàn người với người trong không gian chật ních, khung cảnh hỗn loạn khiến cô thật sự không thể nào xác định được lối ra ở đâu nữa.

Phuong Ly cố gắng giữ cho cơ thể mình trụ vững để theo hiệu ứng bầy đàn, nhưng bất ngờ bị người phía sau đụng phải, suýt ngã xuống. May mắn thay là cô kịp tóm lấy một cánh tay để lấy thế đứng dậy.

- Bỏ ra. - Người đó cất tiếng nhưng bị âm thanh ồn ào che khuất

Ánh đèn mập mờ chớp nháy thật chói mắt, cô không nhìn thấy rõ gương mặt, chỉ biết đó là một người con trai.

Người thanh niên dùng cánh tay còn lại gạt lấy tay cô, nhưng lại bị cô kiên quyết giữ chặt không buông anh ta hết cách đành phải dẫn cô theo.

Hai người cùng nhau đến công viên gần đó mới dừng lại, nơi có ánh đèn đường mờ ảo chiếu rọi.

Bây giờ cô mới có dịp nhìn kĩ hơn, người con trai đứng trước mặt, không còn biết dùng từ nào để diễn tả, không phải đẹp mà phải gọi là quá đẹp, ngũ quan cân đối, đường nét trên khuôn mặt đều quá đối hoàn hảo, hoàn hảo đến mức không thực. Đôi mắt sâu thẳm toát lên sự lạnh lẽo cùng cô độc vô cùng.

Dưới thứ ánh sáng lơ mơ nửa sáng nửa tối đã đẹp như vậy rồi, nếu như là ban ngày thì không biết là như thế nào nữa.

Đặc biệt là anh nhìn cô nhưng lại mang đến cảm giác anh nhìn vào khoảng không trước mặt, cô vốn không tồn tại.

- Còn không buông.

Giọng nói lạnh buốt đưa cô về với hiện thực, vội vã thả bàn tay đang nắm chặt cánh tay rắn chắc của anh ra.

- Cảm ơn anh đã cứu tôi.

Người thanh niên quét qua người cô bằng ánh mắt sắc lạnh, sau vài giây liền cất tiếng

- Không cần cảm ơn.

- Anh thật tốt quá. Thế tôi đi nhé. - Cô cười rạng rỡ đưa tay lên định tạm biệt thì...

- Đứng yên.

- Hà. Để làm gì? - Cô ngơ ngác

- Trả ơn. - Anh nói hai từ cụt lùn

Nghe lời người này đứng yên một chỗ là quyết định ngu ngốc nhất của đời cô.

Vài giây sau nhìn lại thì cô và anh đã bị bao quanh một đám người mặt mày hung tợn, tình huống này sao giống hệt như phim xã hội đen trả thù vậy.

Chưa kịp suy nghĩ xem chuyện gì xảy ra đã bị bọn họ “áp giải” đi

“Khoan đã, tôi và người này không có liên hệ gì với nhau, tôi không quen anh ta cũng không biết anh ta đã nợ các người cái gì nhưng tôi là vô can mà, làm ơn tin tôi đi”

Thật ra đó là những điều cô muốn nói nhưng vừa hít một hơi chưa kịp mở miệng thì đã bị người thanh niên chặn lại

- Muốn sống thì im lặng đi.

Vậy là cô không thể nói gì thêm được nữa!!

Bọn chúng đưa cô và anh một quán bar khác, tiếp theo là lên lầu rồi vào một căn phòng.

Người bên cạnh lãnh đạm đi đến ghế sofa ngồi xuống, cô cũng lẻo đẻo đi theo và ngồi cạnh anh. Ai nấy đều nhìn cô bằng một ánh mắt rất dò xét rất kì lạ, chỉ chỉ chỗ chỗ vào cô rồi quay sang nói thầm với nhau.

- Anh thiếu tiền xã hội đen à? - Phương Ly run sợ quay sang hỏi

- Muốn về nhà không? - Trái ngược với cô anh hoàn toàn bình thản

Phương Ly gật đầu lia lịa. Tên này hỏi bằng thừa.

- Lát nữa dù tôi hay họ nói gì chỉ cần gật đầu nói “phải” là được rồi. - Người đó lại mở miệng

- Có thật không vậy, anh đừng có gạt tôi nha. - Cô hơi hoài nghi

- Không tin? Thế thì cô ở lại đây luôn đi. - Anh ta lạnh lẽo nói

- Nhưng vì anh tôi mới ở đây mà, anh vô trách nhiệm vậy sao?

Dù sao ngồi trên cùng một con thuyền, chỉ còn cách tin vào con người mới quen này mà thôi. Cô thề như cô không thể toàn mạng ra khỏi đây thì tôi sẽ làm oan hôn nguyên rửa anh suốt đời.

Căn phòng nhỏ đếm chừng hai mươi mấy người, người nào cũng trông diện mạo cũng có vẻ hơi đáng sợ, nhưng người ngồi kế bên cạnh cô sao trông anh ta một chút lo lắng cũng không có, gương mặt còn lạnh lùng hơn bọn họ nữa.

Cuối cùng thì nhân vật quan trọng cũng đến, cửa mở ra, một người thanh niên chừng hai mươi mấy tuổi cùng cô gái trẻ chắc trạc tuổi cô bước vào.

Đặc biệt cô gái cứ nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống người ngồi cạnh cô.

- Đại ca. - Tất cả cúi chào

Đại ca sao? Có phải giống như mấy tên mặc đồ đen trong phim Hồng Kông không ?

- Em gái này sao run quá vậy, khó chịu chỗ nào à ? - Đại ca nhìn qua phía cô hỏi

- Không, nước... à tôi muốn uống nước. - Cô không biết nói sao, tùy tiện đưa ra một lý do

- Tự nhiên.

Phương Ly với tay rót nước trên bàn vào ly. Hóa ra đại ca xã hội đen cũng không đáng sợ đến mức như cô thường thấy trên tivi.

- Cô bé này là...? - Đại ca đó quay sang nói với anh

- Bạn gái em.

Phụt...

Cô sốc tới nỗi phun hết nước trong miệng ra ngoài, xin lỗi cho hành động khiếm nhã trước bao nhiêu người nhưng cô vừa mới nghe gì thế này...

Những người xung quanh còn sốc hơn cô, ai nấy ừn há hốc mồm.

Người bên cạnh lấy miếng khăn giấy trên bàn đưa ra trước mặt cô và kèm theo đúng một chữ “lau”, vậy mà trong mắt họ đây là hành động tình tứ của hai kẻ đang yêu nhau.

- Con nhỏ này mà là bạn gái của anh á, mặt mũi và thân hình cũng chẳng bằng em, còn cái bộ dạng quê mùa nữa chứ. - Cô gái trẻ đi với vị đại ca tức tối lên tiếng

Phuong Ly cô đã làm gì sai, tự dung lại bị đưa đến đây cho người ta lăng nhục như vậy hả trời.

- Em đúng là bạn gái của nó sao? - Vị đại ca ra đưa tay ra lệnh cho cô gái yên lặng rồi nhìn cô hỏi

Phuong Ly hít thở sâu thu hết can đảm để lên tiếng theo kịch bản

- Dạ phải.

- Thế hai đứa quen nhau bao lâu rồi? - Vị đại ca hơi cười

- Hai năm. - Người ngồi bên cạnh cất giọng chẳng mang cảm xúc gì

Cô chỉ muốn nói, thật ra là 20 phút.

- Có đúng là hai đứa quen nhau không? - Vị đại ca hoài nghi hỏi tiếp

- Phải đó đại ca, chính mắt em nhìn thấy lúc này khi chạy khỏi quán bar, hai anh chị ấy nắm tay nhau chặt lắm, đến khi chạy ra ngoài vẫn lưu luyến nhìn nhau một hồi mới buông ra. - Một tên đàn em hào hứng kể lại

- Phuong Ly :"..."

- Thế ai theo đuổi ai trước, kể ra nghe thử đi. - Vị đại ca có vẻ hứng thú

Cô nhìn sang phía anh cầu cứu, thấy anh cũng chau mày, bởi vì anh chưa suy nghĩ kịch bản đến đoạn này.

Tới nước này rồi, chết thì chết.

- Là anh ấy yêu thầm em trước, suốt ngày cứ đi theo em, chờ em ở cổng trường, cuối tuần chờ chờ em đi chơi, các dịp lễ đều tặng quà, còn mua quà cho người nhà của em, cuối cùng em bị tấm lòng thành ấy làm cho cảm động nên gật đầu đồng ý làm bạn gái anh ấy.

Mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau một hồi. . .Hahaha....sau đó lại là một tràng cười kéo dài, hết thấy đồng loạt cười nghiêng ngả

- Cô...mới nói cái gì? - Người ngồi bên cạnh liếc nhìn cô nói bằng chất giọng rất nhỏ nhưng làm cô cảm thấy có dòng điện chạy chạy sóng lưng, nhất thời không cử động được, có gì đó rất đáng sợ

Hồi đầu chỉ kêu cô gái này gật đầu và nói phải thôi, rất đơn giản, nào ngờ khả năng bịa chuyện của cô ta lại quá mức tưởng tượng như vậy.

Tốt nhất là sau này ra ngoài đừng để anh gặp lại nữa.

- Làm gì mà có chuyện đó được chứ.. cô ta nói như vậy các người cũng tin hả? - Cô gái ngồi cạnh vị đại ca tức tối

- Nhưng mà Lâm Đại Nhân đâu có phản bác, đại tẩu em ngưỡng mộ chị lắm. - Một tên trong đám nói

Giờ cô mới biết hóa ra người này tên là Lâm Đại Nhân, cái tên cũng khá phách thật. Và anh ta là cùng một hội với đám người này. Hừ, khi này cô lo thừa rồi.

Thấy anh không phản ứng vị đại ca cười cười ha hả nói tiếp

- Em có bạn gái đẹp thế này hèn gì phải kè kè bảo vệ chứ không muốn theo bọn anh mở rộng địa bàn nữa, vậy thì hôm nay ở lại đây uống với tụi anh xem như tiệc chia tay nhé.

- Vậy cũng được ạ. - Anh nói

Khoan, ăn uống gì thì mặc các người, nhưng cô thì sao? 10 giờ biệt thự Phuong Gia sẽ đóng cửa.

Phuong Ly thu hết can đảm đứng dậy

- Giờ này cũng trễ rồi, xin phép mọi người tôi được về trước.

Vị đại ca sững sờ nhìn cô

- Em gái không làm chứ, mới 8 giờ mà, lát nữa xong để bạn trai em đưa về, trễ quá thì hai đứa ở lại chỗ anh cũng được.

Cái, cái gì đang diễn ra thế này???

Phuong Ly liếc nhìn ra ngoài cửa còn có người đứng canh chừng, ruồi cũng bay không lọt... huhu...

Tiếp theo đó bọn họ bàn luận việc trên trời dưới đất gì đó, cô thì cứ liên tục nhìn đồng hồ... 9 giờ rồi.

“OÁP”

Dù hơi mất mặt nhưng công nhận tiếng ngáp của cô có sức công phá thật, ít nhất thì người ngồi bên cạnh cũng có tí phản ứng

- Về thôi.

Anh ta đứng dậy chào mọi người rồi đi thẳng về hướng cửa và cũng chẳng thèm đoái hoài gì đến cô, sau cùng mới nhớ ra là màn kịch vẫn chưa kết thúc nên mới ngoảnh đầu trở lại.

- Theo tôi. - Anh ra lệnh như kiểu áp giải phạm nhân

Chẳng hiểu bọn họ thế nào mà lại tin vào câu chuyện tình yêu hoang đường này được không biết.

Vừa bước ra khỏi quán là anh bỏ đi một mạch, nhanh đến mức cô phải chạy theo gọi to

- Anh gì ơi.

- "... - Đối phương không phản ứng

- Anh tên Lâm Đại Nhân phải không?

- "... - Không có âm thanh nào trả lời cô

Cô hết cách đành chạy thật nhanh đến chặn đầu anh

- Tôi muốn hỏi từ nay họ sẽ không...

Chưa dứt lời bàn tay của người đối diện nắm lấy cánh tay cô kéo cô về phía mình, cô bị bất ngờ mất thăng bằng nên suýt ngã nhào vào người anh.

- Anh... anh làm gì? - Cô tròn mắt đưa tay định đẩy ra thì một giọng nói cứng rắn vang lên

- Nếu không muốn bọn sau lưng tôi cùng cô về tới nhà thì đứng yên đó.

Phuong Ly hơi nghiêng đầu, hốt hoảng nhận ra vài tên trong đám người khi nãy đang đứng đó quan sát. Họ định theo cô về nhà sao? Xong rồi.

- Nhón chân lên. - Giọng nói lạnh lùng lại vang lên

- Tự đứng đang yên đang lành, nhón chân làm gì? - Cô ngơ ngác

- Bảo sao thì làm vậy đi. - Ngữ điệu lạnh tanh khó chịu khiến cô rùng mình.

Đôi chân vừa mới nhón cao hơn một chút khuôn mặt không tì vết của người đối diện liền kề sát khiến cô giật nảy mình

- Hả, anh...

- Im lặng, nhìn thẳng, giữ nguyên tư thế. Tôi mà làm thật thì đừng có trách. - Lần này là một câu đe dọa

Tại sao với lời người này nói cô lại rã rập nghe theo như vậy?

Mà khoan đã... tư thế này quen lắm, chẳng phải giống...!!!

Sau đó cô mới hiểu anh ta đang đánh lạc hướng, ở góc độ này khiến bọn đó nghĩ cả hai đang hôn nhau chờ không được nên đành rời khỏi. Thứ hai là không nghi ngờ thêm về chuyện người yêu. Thứ ba, bất cô nhón chân trước chẳng phải giống cô chủ động.

Người này từ đâu chui ra vậy? Tính toán hay thật đấy!

Có điều đối diện với gương mặt hoàn mỹ, chiếc mũi cao cùng đôi mắt sáng bùng giữa màn đêm ở khoảng cách sát sao thế này khiến trái tim cô cứ không chịu nghe lời, liên tục nhảy múa trong lồng ngực.

Từng đợt xấu hổ ủa về làm hai má cô đỏ bừng, cả người run lên như có dòng điện chạy qua, lại lo lắng anh ta sẽ làm thật nên cánh tay bị giữ chặt siết lại thành nắm đấm.

Đám người phía kia tròn mắt kinh ngạc không dám nhìn màn này rồi đập vai nhau rời khỏi.

- Bọn họ đi rồi đi rồi. - Phương Ly mừng rỡ quỳnh quáng la lên thì người đối diện cũng thả tay. Cô đưa tay vuốt ngực, tim suýt nữa vỡ ra rồi

- Bao nhiêu tuổi rồi? - Người đó đột nhiên lại hỏi

- Tôi hả, mười sáu. - Cô thật thà trả lời

- Trẻ con đến thân hình chưa phát triển thì lo mà học hành, đừng có mà học đòi người khác đi bar, có đi thì cũng đừng có mà trưng ra bộ dạng quê mùa như vậy. - Lời nói vừa giễu cợt vừa răn đe

Trẻ con ??? Chưa phát triển??? Quê mùa ???

- Anh...anh nói ai thế ? Còn nữa, tôi không phải là học đòi người khác, tôi...

Tin...tin...

Có tiếng còi xe vang lên phía sau, một chiếc xe hơi bóng loáng sang trọng đang đậu lại. Một thanh niên đeo kính gọng đen đi xuống mở cửa xe, nhìn người trước mặt cô rồi hơi cúi người, cô đoán là tài xế.

Tên này chắc là người có tiền rồi, tại sao giàu có như vậy lại đi làm lưu manh?

Anh ta bỏ lại mình cô giữa màn đêm lạnh lẽo bước lên xe và phi thẳng, không thèm nhìn lại lấy một lần.

Tài xế còn lịch sự hơn anh ta gấp ngàn lần, gấp người chào cô rồi mới lên xe phóng đi.

Tối hôm đó Phương Ly phải đi bộ đến sung cả chân mới về được đến nhà vì giờ này không còn tuyến xe bus nào nữa, còn bị bà quản gia mắng cho một trận mới được lên phòng ngủ.

Tất cả cũng tại cái tên xui xẻo khi nãy, Lâm Đại Nhân gì chứ, Lâm Tiểu Nhân thì đúng hơn.

Quên hết đi, quên hết đi, ngày mai là ngày nhập học.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhập Học An Hoa

Chương 5: Nhập Học An Hoa

Cuối cùng thì cũng chờ được đến ngày vào học, tâm trạng Phương Ly cũng tốt hơn rất nhiều.

Cô đứng trước gương hồi hộp khoác lên mình bộ đồng phục trường gồm áo sơ mi trắng cùng dây dùm thắt nơ phần cổ trông rất xinh xắn. Áo vest ngoài màu xanh có in logo trường, trên ngực áo bên trái là bảng tên, kèm theo đó là chiếc váy ngắn sọc caro màu xanh xếp ly dài ngang đầu gối.

Phương Ly xoay người một vòng, theo Hiểu Lam nhận xét là trông cô toát lên vẻ đẹp của một nữ sinh trung học, trẻ trung, tinh nghịch, đáng yêu.

Phương Du trước khi bước lên chiếc xe hơi đắt tiền thì nghiêng răng nói gì đó rồi đóng sập cửa một cái rõ to trước mặt cô. Cô thì nghĩ đơn giản, học chung trường như cứ cố hết sức có thể tránh mặt cô ta là được.

Trên đường đạp xe đi học nhìn thấy hình ảnh một cậu bé đeo một cô bé khiến cô nhưng nhớ băng khuâng.

Lúc còn nhỏ mỗi lần chơi trốn tìm dù là anh hai trốn ở đâu cô cũng có cách tìm được, nhưng mà lần này...Cô trách sao anh lại trốn kĩ như thế, mắt 8 năm vẫn không tìm được.

Á...

Miên man trong dòng suy nghĩ, phía trước có vật thể to lớn nào đó đang cản đầu xe cô lại mà đến gần cô mới phát hiện ra...

KẾT...may mà thắng vẫn ăn như thường.

- Lại nữa, sao lại là anh. - Phương Ly ngẩng đầu lên ca thán

- Chào em gái, nhớ anh không? - Giang Tuấn nghiêng đầu đưa đôi mắt đẹp hút hồn nhìn cô

- Ai thèm nhớ anh chứ, trí nhớ tôi tệ lắm, không nhớ gì hết. - Phương Ly vừa nói vừa quay mặt đi chỗ khác để tránh ánh mắt anh

- Vậy thì lạ thật, những cô gái khác gặp anh một lần đã mơ thấy anh, chúng ta gặp nhau hai lần rồi, đáng lý ra em ban ngày cũng sẽ nhớ đến anh mới đúng.

Sao trên đời này lại có loại người như thế này hả ông trời? Da mặt dày chắc cũng cỡ ba bốn lần mặt đường.

- Anh cản đường tôi chi vậy? - Phương Ly nhìn Giang Tuấn hỏi

- Hỏi thăm nhau chút thôi, dù sao cũng chung trường mà.

Phương Ly giật mình, này giờ lo cãi nhau, giờ nhìn kĩ bộ đồng phục Giang Tuấn đang mặc thì thôi rồi.

- Chúng ta có duyên nhỉ, em gái? - Giang Tuấn cười cười

- Ai là em gái của anh chứ?

- Thế thì gọi là em trai nhé.

- Anh... - Dừng một chút để nén cơn tức, Phương Ly nói tiếp - Anh không phải vệ sĩ cho chị Nhã Đình sao? Anh đi học ai bảo vệ cho chị ấy? Mà sao lần trước anh lại đến cùng Dương thiếu gia.

- Thật ra, anh cũng là vệ sĩ của Dương thiếu gia.

Giang Tuấn đột nhiên hạ giọng, buồn rười rượi nói tiếp

- Nhà của anh rất khó khăn, anh phải làm thời vụ cùng lúc hai công việc để kiếm tiền, đến xe cũng không có đành đi bộ đây này, em có xe đạp để đi là tốt hơn anh rồi.

Phương Ly nheo mắt nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt.

Lại nhớ đến cách ăn mặc bảnh bao lần trước, cô cảm thấy không tin tưởng chút nào, anh có khí chất không kém Dương thiếu gia bao nhiêu, thậm chí còn có phần nhìn hơn hẳn, diện mạo vừa sáng lóng vừa thu hút.

- Anh là vệ sĩ thật sao? Tôi cứ cảm thấy không đúng lắm.

Giang Tuấn có lẽ đoán được suy nghĩ của cô, anh nhún vai nói tiếp

- Là vậy, Dương thiếu gia coi anh là bạn bè nên giúp anh vào đây học, cũng như em theo Phương Du tiểu thư vào đây vậy. Cậu ấy tốt tới nỗi quần áo mình mặc cũng cho anh mượn dùng. Mà bộ vest Dương thiếu gia cho mượn lần trước, anh mặc lên có phải rất đẹp trai không?

- Không.

Cô phủ định một cách thẳng thừng, nhưng trong lòng thì phải công nhận là anh nói đúng.

- Anh nghĩ chắc là em rất muốn cho anh quá giang xe đạp, mà thôi anh thích đi bộ hơn. Chào nhé! - Giang Tuấn vẫy vẫy tay

Phương Ly lắc đầu không nói được gì nữa rồi ba chân bốn cẳng đạp xe đi. Con người này sao cứ thích tự biến tự diễn quá vậy, tự ki, thần kinh.

.....

Bước vào cổng rồi phải đi thế nào nữa, có ai có thể nói cô biết hay không?

Trước giờ cô chưa từng thấy trường nào rộng và đẹp như thế. Kiến trúc ngôi trường này chỉ có thể dùng hai từ để miêu tả thôi “hoàn mỹ”, so với trường lúc trước cô học thì lớn hơn những mấy lần.

Nhìn một dọc đa số là những hoàng tử, công chúa nhà quý tộc bước xuống từ những chiếc xe hơi đắt tiền.

“Tin Tin”- Tiếng còi xe inh ỏi phát ra từ phía sau lưng

Cô phải tránh đường một bên cho những chiếc xe hơi đi vào con đường dành riêng cho họ. Làm người giàu có cũng sướng thật, cái gì cũng được ưu tiên.

Họ còn dùng ánh nhìn rất lạ nếu không muốn nói là khinh bỉ khi thấy cô mang một đôi giày cũ kĩ, dắt xe đạp nữa.

Xe đạp không phải một phương tiện giao thông được nhà nước công nhận sao? Có gì mà nhìn dữ vậy không biết.

Bước thêm vài bước, giữa sân nổi bật là một đài phun nước cỡ lớn, những tia nước tinh khiết được bắn lên khúc xạ đẹp lóng lánh dưới ánh nắng mặt trời.

Từ đây cô còn nhìn thấy những dãy phòng học lớn như những khu nhà cao tầng sang trọng vậy. Đúng là có tiền có khác, muốn xây thế nào thì xây.

Ban mai rực rỡ phản chiếu lên những tấm kính bóng loáng trong suốt góp phần làm tăng thêm sự tráng lệ, bao quanh là những tán cây cao lớn vurun mình che phủ và đồng thời tạo cảnh quan cho ngôi trường.

Từ trong sân trường có rất nhiều con đường rẽ đi mọi hướng, rốt cuộc là phải đi đường nào, cô trông mình chẳng khác nào người nhà quê lên thành phố, nhìn cái gì cũng hiểu kì.

Cuối cùng nhờ hỏi đường một thầy giáo này nên cô cũng tìm được lớp, lớp cô ở đầu dãy hành lang bên trên có tấm bảng được treo ngay ngắn 10A10.

Phuong Ly vừa vui mừng bước chân vào thì...

ÀO.....

Một thứ bột gì đó đổ từ phía trên đầu cô đổ xuống, Phuong Ly hốt hoảng la lên và tiếp theo đó là tầm nhìn bị che khuất bởi một màn mưa phấn như "tên bay đạn lạc" bay đến khiến cô lùi về sau một bước nào ngờ mất thăng bằng mà té nhào xuống đất.

Một phút sau thầy giáo cũng bước vào thấy cô bò lồm cồm dưới đất, đồng phục và tóc tay bị biến thành một màu trắng toát. Khắp nơi xung quanh là những viên phấn rơi vãi.

- Các em đang làm gì vậy? - Thầy giáo quét mắt khắp xung quanh lớp, nói

- Đây chỉ là hình thức “chào đón” thành viên mới mà thôi mà thầy, đừng bận tâm - Một tràng cười lớn vang vọng khắp phòng

Hình như đã quá quen thuộc với hình ảnh này nên thầy cũng không có thái độ gì thêm ngoài câu nói

- Em đi ra nhà vệ sinh chỉnh trang lại rồi vào học, tiết học sắp bắt đầu rồi.

Lớp học kiểu gì vậy? Bắn hết từ trên xuống dưới, báo hại cô đầu tóc thì ướt sũng, đồng phục thì nhếch nhác.

Chỉ trên trường ngăn ngừi từ cửa lớp xuống đến bàn, cô đã nghe không biết bao nhiêu tiếng xì xầm, khinh miệt chuyện cô là người hầu của Phuong gia.

Khi đến gần cuối lớp, Phuong Ly nhìn thấy chỗ ngồi cạnh một cô bạn còn trống nên cất tiếng

- Mình ngồi được không?

- Ừ.

- Cảm ơn cậu.

- Cậu là người giúp việc của Phuong Du à ? - Cô bạn cất tiếng hỏi

- Sao cậu...biết được vậy? - Phuong Ly ngạc nhiên

- Phuong Du tiểu thư của cậu đã đi rêu rao tên cậu khắp nơi, nói cậu là người giúp việc nhưng lại đi nịnh bợ ba cô ta để được vào đây học, còn cố tình dụ dỗ hôn phu của cô ta, thiếu gia Dương Minh Khải. Cho nên những người ở đây mới "chào đón" cậu như vậy đấy.

- Không có...mình không có. - Phuong Ly lắc đầu nguầy nguậy

- Không cần biết đúng hay sai từ giờ cẩn thận đi, kéo bị đá ra khỏi trường lúc nào không hay. - Giọng cô bạn vẫn duy trì sự lạnh lùng

- Cảm ơn cậu đã nhắc nhở mình.

Cô bạn quay sang nhìn Phuong Ly, ánh mắt lạnh băng

- Tôi tên Triệu Ngọc Mai. Trong lúc học tôi không thích bị người khác làm phiền. Nếu không có gì quan trọng đừng nói chuyện với tôi.

Rồi Ngọc Mai lại chăm chú vào sách vở trên bàn. Từ đó đến cuối giờ không nói gì nữa.

.....

Tối hôm đó ở Biệt thự Phuong gia

- Ba, ba cho gọi con à? - Phuong Du từ trên lầu đi xuống thấy Phuong Ly đang đứng cùng ba mình thì lờm một cái

Sự tức giận hiếm hoi hiện rõ trên gương mặt Phuong lão gia

- Có phải con không coi lời ba nói ra gì không? Con là con gái, chưa đủ tuổi đã đến quán bar gây chuyện, còn đi uống rượu với một đám con trai.

- Con không có mà. - Phương Du chối phắt đi

- Con đừng quên mình đã có vị hôn phu rồi, nếu để nhà đó biết chuyện này con bảo ta phải ăn nói thế nào ?

- Ba nghe ai nói vậy. Có phải nó nói bậy gì trước mặt ba không? - Phương Du ánh mắt hần học tay chia thẳng về phía Phương Ly

- Con làm thì con chịu đừng đổ cho ai hết, đừng tưởng con âm thầm làm gì bên ngoài có thể qua mặt được ta. Ta cấm con trong vòng ba ngày không được phép ra đường.

- BAAA !!

Nói rồi lão gia ra ngoài có việc, Phương Ly dọn tiến đến dọn bàn ăn lão gia đang ăn dở.

Đại sảnh rộng lớn nhưng Phương Ly cảm nhận được luồng sát khí bốc ra lan tỏa khắp mọi nơi, càng lúc càng mạnh, đến nỗi cô thấy ngộp thở.

- Là mày nói ra chuyện này đúng không ? - Phương Du trừng mắt về phía cô

- Không phải tôi.

“Bốp” - Một cái tát được giáng thẳng vào mặt Phương Ly, lẽ ra cô nên dự liệu trước chuyện này mới đúng.

- Cho mày chữa cái thói nhiều chuyện.

- Đã bảo không phải là tôi nói.

Cô đã từng biết rất nhiều chuyện xấu Phương Du đã làm nhưng chưa một lần nói ra, thứ nhất vì thân phận của cô không phù hợp để nói, thứ hai là vì rất sợ lão gia đau lòng, ông đã quá mệt mỏi với công việc rồi rồi.

- RÀO - Phương Du tiện tay hất tô nước canh còn sót lại trên bàn lên mặt cô

Phương Ly la lên một tiếng rồi đưa tay lau mặt và tóc ướt nhẹp, lại nhìn nhìn chất dầu bóng bẩy. Thứ nước khinh khủng đó từ từ nhỏ xuống mặt và thấm ướt quần áo. Cá, cà chua cùng các nguyên liệu khác trong cái hỗn hợp ấy đang bốc mùi trên người cô.

May mắn duy nhất là canh không nóng. .nếu không thì. .

- Rồi tao sẽ cho mày sẽ thấy căn nhà này có mày thì sẽ không có tao, vì mày ba tao đẩy tao đi Anh học, ngay từ đầu mày mang họ Phương thì đã là tội lỗi rất lớn, có được lòng tin của ba tao, là tội thứ hai. Chỉ dựa vào hai tội này thôi cũng đủ để tao khiến mày sống không bằng chết rồi.

- Là do cô tự làm tự chịu còn trách ngược người khác, cô có biết xấu hổ không?

- Mày...không sao, kịch hay vẫn còn ở phía trước mà, mày cứ từ từ thưởng thức. Ở nhà tao không làm gì được mày thì ở trường tao sẽ giết mày.

Phương Du cay độc nói xong rồi bỏ lên phòng.

Phương Ly đứng tại chỗ bật cười nhạt nhẽo. Hóa ra cố gắng sống thật tốt cũng là cái tội, mang họ Phương cũng là một cái tội.

Cô đưa tay sờ lên má, cố gắng kìm nén nỗi đau trong lòng mình. Ngày xưa cô cho dù phạm lỗi gì, mẹ đến một cái tát cũng chưa từng tát cô. Vậy mà giờ đây lại để một người đến từ cách làm người cũng không có như Phương Du tát.

Cuộc đời thật quá bất công.

.....

Sáng hôm nay Phương Ly dậy từ rất sớm, vẫn trên chiếc xe đạp ngày nào đến trường, hít thở một hơi thật sâu, không khí trong lành thật dễ chịu và thoải mái, có thể làm con người ta quên đi những chuyện không vui như tối qua.

Ánh nắng vàng buổi sớm dịu nhẹ hắt lên làn da trắng mịn của cô, mái tóc đen dài được gió thổi tung bay, cái miệng xinh xắn khẽ ngâm nga bài hát yêu thích.

Bỗng nhiên. .

Á....

Trước mắt là một vật cản hai chân. .là tên nào mới sáng đã làm hỏng tâm trạng của cô rồi, hay lại là. .

- Cho anh quá giang một đoạn có được không ?

Đầu xe đạp của cô nhanh chóng bị chặn lại, Phương Ly chớp chớp mắt mấy cái để xác định mình không nhìn nhầm.

Đây chẳng phải là Dương thiếu gia Dương Minh Khải?

Có những người từ lần gặp đầu tiên bạn đã có ấn tượng cực kì tốt về họ, Dương thiếu gia đối với Phương Ly cô chính là như thế.

Nhưng không phải thường ngày anh có xe hơi riêng đưa đến trường, sao lại bảo cô cho quá giang?

- Anh nói là quá giang xe của em ??? - Phương Ly vẫn không tin vào tai mình

- Ủ. Có được không? - Minh Khải gật đầu chắc chắn

- Anh đừng đùa nữa.

- Anh không đùa đâu, là thật đó.

- Nhưng tại sao? - Phương Ly thắc mắc

- Xe của anh đang đi tự dừng chết máy rồi. - Minh Khải vừa nói vừa chỉ tay về phía bên kia đường, người tài xế hình đang hí hục cúi xuống loay hoay sửa, rồi hướng ánh mắt về phía này

Cô vốn không đọc được thông điệp ẩn chứa trong ánh mắt ấy

"Thiếu gia tôi diễn thế này đã đạt chưa, khi nào mới "cất" được"

Minh Khải cười tỏ nể nói với cô

- Lâu lắm rồi anh không đi xe đạp, chắc là ý trời để anh gặp được em và toại nguyện cho anh đấy.

Phương Ly không dám tin, đường đường đại thiếu gia mà lại bảo nguyện vọng là muốn đi xe đạp, khác nào ăn bảo ngư lại ước được ăn rau muống, suy nghĩ của người giàu có đúng là phức tạp.

- Nhưng anh có thể đi taxi mà, như thế an toàn hơn. - Phương Ly từ chối khéo

- Nhưng anh quên mang tiền mất rồi. - Bối rối vài giây Minh Khải nói

Thế nào đây, cô cũng không có mang theo đủ tiền.

- Phải rồi, hay anh chờ vệ sĩ của anh cùng đi đi. - Phương Ly đột nhiên nhớ tới

- Vệ sĩ? - Minh Khải trong đầu là một dấu chấm hỏi to đùng, trông anh giống kiểu người đi đâu cũng cần được bảo vệ, đi học dẫn vệ sĩ theo sao?

- Thì là người lần trước đến chung với anh, tên Giang Tuấn đó.

Minh Khải ngơ ngẩn một lát người rồi đột nhiên cười lớn

- À, cậu ta, phải, là vệ sĩ của anh, bình thường tụi anh không có đi học chung, đến lớp mới gặp, mà cậu ta đi trễ lắm, anh đợi không được.

“Anh có nụ cười ấm áp thật”- Phương Ly không nhịn được làm bầm trong miệng, anh cười thế này nhìn thật giống anh hai của cô.

- Coi như anh xin em giúp anh đi, sắp trễ giờ học rồi. - Minh Khải vờ khẩn trương giờ đồng hồ bạc trên cổ tay lên xem

Không phải cô keo kiệt không muốn giúp nhưng mà cho anh đi chung lỡ Phương Du hay những người bên cạnh của cô ta gặp được thì biết làm thế nào.

Sau vài lần "không được đâu" như thế thì có một số người đi đường chú ý về phía này, họ nghĩ cô đang bị anh chặn đường trấn lột. ^^

Cuối cùng cô coi như liều một phen giúp anh. Nghĩ tích cực hơn thì Phương Du đi xe hơi, cô đi xe đạp, chắc gì đã nhìn thấy nhau. Với lại Phương Du đã đi học từ rất sớm rồi.

- Em chỉ muốn hỏi bình thường anh toàn đi xe hơi, liệu có đạp được xe đạp hay không ?

Sau đó hình như cô nghe được câu trả lời rất nhẹ nhàng

- Thật ra anh cũng không biết nữa.

Hình như có chút gì đó không ổn.

- Thôi để em chờ cho.

- Không được, để anh.
- Em có thể chờ được mà.
- Nhưng cái anh muốn là được chờ em.

Cuối cùng cô đành thỏa hiệp với anh.

- Anh chạy cẩn thận một chút, suýt nữa va vào người ta rồi đấy chứ...

Minh Khải cứ lóng ngóng chờ sức đạp, còn việc va vào đâu thì hên xui. Nhưng cô vẫn thấy anh buồn cười, bảo để cô chờ mà cứ không chịu.

Phuong Ly cũng thầm cười suy nghĩ của mình trước đó. Anh không thể nào là anh hai của cô được, anh của cô làm sao lại đi xe đạp tẹt ẹt vậy.

- Sao vậy, sao em không nói gì nữa, đạp xe đạp vui thật đấy. - Minh Khải phấn khởi
- Em chỉ toại nguyện cho anh lần này thôi nha, tim em sắp rơi ra rồi. - Phuong Ly la to
- Cảm ơn em.
- Nè... cẩn thận cẩn thận. - Phuong Ly vỗ vai anh mấy cái, suýt nữa là ngã rồi - Khỏi cảm ơn em, anh cứ chạy cẩn thận giúp em là được rồi. ...A..A

Đi xe đạp với Minh Khải rất sợ nhưng mà cũng rất vui.

Đến cách cổng trường một đoạn, cô nói cho xuống để khỏi gây sự chú ý với mọi người.

Nhưng cô nào biết rằng cảnh tượng này đã lọt vào mắt của người cô không muốn để nhìn thấy nhất.

Phuong Du cùng đám bạn cô ta ngồi trong chiếc Ferrari màu đỏ chói trở mắt nhìn ra ngoài.

- Du Du, kia chẳng phải hôn phu của cậu sao, anh ta chạy xe đạp, còn chở đứa con gái khác nữa chứ. - Người bạn 1
 - Nó là nhỏ người hầu nhà cậu mà, chiều trò câu dẫn đúng là không tầm thường đâu. - Người bạn 2
 - Ước gì mình cũng được anh ấy chở như vậy ! - Người bạn 1
 - Đáng chết! - Phuong Du đập mạnh tay vào cửa kiếng khiến cho hai người bạn bên cạnh giật nảy mình, mắt tròn tròn đến suýt rớt trông ra ngoài.
- “Phuong Ly này dám làm ra chuyện như vậy sau lưng tao, mày giỏi lắm.”

- Chụp hình lại đi. - Phuong Du cất giọng ra lệnh
- Hả, cậu bảo sao? - Người bạn quay sang hỏi lại vì không dám tin, Phuong Du này thấy cảnh đó còn chưa đủ chứng mắt sao mà muốn chụp lại
- Tôi bảo các người chụp hình lại, tôi tự có cách để hành hạ nó. - Phuong Du nói, mặt mũi hầm hầm, nghiêng răng ken két

.....

Phuong Du đi học về liền quảng cặp sang một bên, vừa đặt mình trên chiếc giường nệm êm ái trắng tinh đã đưa tay lấy điện thoại trên bàn ấn một dãy số.

Bên kia vừa có người nhắc máy Phuong Du đã lập tức hạ giọng nhẹ nhàng nhất có thể

- [Alo, bác gái, cháu là Phuong Du, cháu muốn nhờ bác giúp cháu gợi ý cuộc hẹn với anh Minh Khải cuối tuần này.]
- [...]
- [Dạ, cháu thấy tại cháu cần có thời gian tìm hiểu nhau, đúng không bác ?]
- [...]
- [Vậy cháu cảm ơn bác nhiều lắm !]

Vừa kết thúc cuộc gọi, Phuong Du siết chặt điện thoại trong tay, ánh mắt phát ra tia lửa căm hận sau đó bị dập tắt bởi nụ cười thỏa mãn

- Qua tuần sau sẽ có chuyện hay để xem rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Hẹn Hò Tay Tư

Chương 6 : Hẹn Hò Tay Tư

Từ cái hôm tắt rồi đổ canh lên người cô đến nay Phuong Du không có bất kì động thái nào, cứ như là đang âm thầm chuẩn bị cho một âm mưu nào đó.

Không đâu, chắc là do cô suy nghĩ quá nhiều thôi!

Tối hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên của Phuong Du và Dương thiếu gia, người trong Phuong gia lại có chủ đề để tiếp tục xì xào bàn tán.

Thật chẳng ngờ Dương thiếu gia đến lại còn dẫn theo Giang Tuấn như lần trước.

Phuong Ly thầm nghĩ đi hẹn hò thì dẫn theo vệ sĩ làm gì thế không biết, còn đâu là không gian riêng tư. Với Dương thiếu gia trông tốt bụng như vậy lại càng không giống người có nhiều thù oán với ai, sao đi đâu cũng phải kè kè vệ sĩ vậy trời ?

Có khi nào...hai người họ là một cặp??? (t/g: Em thích suy nghĩ này của chị)

Lúc cả hai tới, Phuong Du vẫn đang bận trang điểm, cả hai ngồi ở đại sảnh chờ.

- Phiên em gái lấy cho anh một tách cà phê, thêm một ít đường vào, nhưng đừng để quá ngọt. - Giang Tuấn cất tiếng gọi to khi vừa nhìn thấy bóng dáng của Phuong Ly

"Ai là em gái của anh. Hừ, tôi cứ thích cho nhiều đường đấy, thì sao nào?"

Kết quả Giang Tuấn có một ly cà phê cực kì "đặc biệt".

Anh mới nhấp được một ngụm suýt nữa đã phun ra, nhưng thấy như thế thì mất hình tượng quá nên cố nuốt vào trong, giây phút ấy gương mặt anh đen đen xám xám.

- Cà phê "người đặc biệt" pha đúng là khác hẳn. - Giang Tuấn nở nụ cười nửa miệng đầy cuốn hút, lại thấy buồn cười vì sự trẻ con của cô bé này

- Vậy anh cứ dùng nhiều lên đi, đừng khách sáo, trong bếp vẫn còn đấy. - Phuong Ly cười tươi nhất có thể, khoe hàm răng trắng đều

- Em gái em giỏi lắm

Người ngoài nhìn vào thấy cả hai đều trông rất vui vẻ đâu ai biết sự tình bên trong. Minh Khải ngồi kế bên đầy kinh ngạc, hai người thân thiết với nhau từ lúc nào mà anh không biết vậy ???

Nhìn cái mặt méo xệch của Giang Tuấn khi uống cà phê mà Hiểu Lam không thể nhịn cười được.

- Phuong Ly sao lại đối xử với trai đẹp như vậy hả, mà anh ta là ai, bạn của Dương thiếu gia à ?

- Không, là vệ sĩ thôi ! - Phuong Ly lơ đãng nói

- Trời ơi, vệ sĩ gì đẹp trai dữ vậy, ước gì anh ấy là vệ sĩ cho mình! - Hiểu Lam nhìn Giang Tuấn chớp chớp mắt long lanh

Phuong Ly chỉ biết lắc đầu với cô bạn, bữa trước không biết ai mới nói chỉ quan tâm bạn trai của mình.

Ừ đúng là Giang Tuấn đó rất là đẹp trai, lần đầu nhìn thấy anh cô đã ngỡ người thậm chí không dám nhìn anh lâu hơn, cứ ngỡ mình đi nhầm phòng của mình tính nào đó.

Về ngoài xuất sắc, đáng người cao ráo, gương mặt có sức thu hút vô cùng

Nhưng tiếc là anh ta lại không được bình thường, haizz, ở đời là vậy, được cái này mất cái kia.

Từ chiều Phuong Du đã trốn trong phòng thay hết cái đầm này đến cái đầm khác, chọn kiểu tóc, tiếp theo đó là chọn giày, rồi lại đến chọn màu son, màu mắt, báo hại hai anh phải ngồi chờ mòn mỏi.

- Dương Minh Khải, cậu có biết còn bao nhiêu cô gái đợi mình dẫn đi chơi không, vậy mà phải ngồi đây chờ với cậu. - Giang Tuấn bực mình

- Cậu ráng chịu chút đi. - Minh Khải bắt lực chau mày

- Phương Du đó đem về làm vợ thì phí quá, làm xi măng trát tường hữu dụng hơn, da mặt vừa dày vừa cứng. - Giang Tuấn cười châm chọc
- Cậu điên à ! Vợ chồng gì ở đây ! - Minh Khải phản ứng quyết liệt
- Thế hôm nay cậu còn đến đây làm gì ?
- Mẹ mình một hai ép mình đi không từ chối được, nên mình mới rủ thêm cậu. Vợ của mình nhất định phải là người mình yêu, và cô ấy cũng yêu mình. - Minh Khải khẳng khái nói

Giang Tuấn ánh mắt thâm trầm, chột hạ giọng chỉ đủ cả hai nghe thấy

- Những người như chúng ta vốn rất khó để tìm được một cô gái yêu mình thật lòng mà không quan tâm đến gia thế địa vị. Trước mắt chẳng phải đã có một bài học rồi sao?
- Thôi lát nữa nhớ giúp mình nhé ! - Minh Khải nói sang chuyện khác

Giang Tuấn không trả lời, chỉ nở nụ cười nửa miệng cho những tính toán trong đầu.

- Em chuẩn bị xong rồi, chúng ta có thể đi thôi.

Phương Du vừa bước trên lầu xuống đã chạy đến ôm chầm cánh tay Minh Khải nũng nịu nhưng mặt tối sầm lại khi nhìn thấy Giang Tuấn.

Chẳng phải bảo là chỉ hai người hẹn hò riêng với nhau thôi hay sao? Dứt theo bạn phá đám chính là không tôn trọng cô rồi.

- Minh ra xe thôi anh. - Phương Du cố kìm nén cơn tức quay ngoắt

Đột nhiên Giang Tuấn bước lên một bước

- Phương tiểu thư này, có thể dẫn theo người giúp việc của cô không, là cái cô bé mà lần trước làm đổ súp ấy, chúng ta đi ba người là quá không tốt lắm.

Phương Du nghe xong trong lòng như ngàn đóa hoa nở rộ

- Có gì mà không được anh, Phương Ly với em cũng như chị em, càng đông càng vui mà.

Rồi Phương Du cho người gọi Phương Ly dưới bếp lên.

Phương Ly cắn môi nheo mày, cô liên quan đến cái vụ hẹn hò này mà đi chứ.

Minh Khải kéo tay Giang Tuấn, đứng xa ra một chút nói thầm

- Cậu muốn làm gì vậy hả.. không phải bảo là giúp mình sao?
- Không sao đâu, tin mình đi.

- Mỗi khi cậu bảo tin cậu thì sau đó luôn xảy ra vấn đề. - Minh Khải ca thán

Giang Tuấn không trả lời, chỉ cười rồi vỗ vai Minh Khải.

- Vậy để tôi đi thay đồ đi. - Phương Ly sắc mặt u ám nói với hai người con trai
- Không cần thay, người đẹp thì mặc cái gì cũng đẹp mà. - Giang Tuấn lắc tay

Không biết Giang Tuấn nói thật hay chế giễu, cũng chẳng biết nhắm vào ai, chỉ thấy Phương Du mặt mày tối đen như trời ba mươi hẳn học nhìn cô.

Cả bốn người bước lên xe mà Minh Khải đã chuẩn bị sẵn ngoài cổng.

Phương Du thì cứ ngồi trên xe ôm chặt lấy cánh tay Minh Khải như khẳng định chủ quyền đồ ai dám động vào, Minh Khải hất ra mấy lần cô ta vẫn cố sòng cổ chết bám chặt lấy.

Đi được một đoạn ngắn thì đã có chuyện xảy ra

- Phương tiểu thư, giao giúp việc của cô cho tôi, cứ thoải mái mà hẹn hò đi nha. - Giang Tuấn choàng qua vai Phương Ly nắm thật chặt mặc dù cô có cố đẩy cánh tay đó ra như thế nào cũng không được
- Anh làm gì vậy hả ? - Hành động của anh làm cô hơi hoảng một chút
- Dừng xe. - Giang Tuấn la to

Bác tài nghe thế thì cho xe dừng lại đột ngột bên lề, Giang Tuấn kéo Phuong Ly kéo xuống trước sự ngỡ ngàng của Minh Khải

- Giang Tuấn cậu giờ trò gì vậy? - Minh Khải ngoái đầu ra nói

- Tôi nhất định sẽ chăm sóc cô bé này thật tốt, CHÚNG TÔI không muốn vật cản trở hai người, buổi tối vui về nha. - Giang Tuấn đứng bên ngoài nói vọng vào xe, miệng thì cười, tay không ngừng vỗ

- Ai là CHÚNG TÔI với anh chứ ? - Phuong Ly ra sức phản bác

- Tạm biệt nhé. - Giang Tuấn nói rồi kéo Phuong Ly đi

Minh Khải có ý định xuống xe, nhưng lại bị Phuong Du ngồi phía ngoài giữ chặt không buông. Dù mắt mặt nhưng cô ta vẫn cố bình tĩnh với tay đóng cửa và ra hiệu cho tài xế lái xe đi thẳng.

- Anh làm sao vậy, cậu ấy là bạn của anh mà, anh lo làm gì, hai người họ sẽ ổn thôi. Bây giờ mình đi đâu đây anh, mình đi ăn trước hay đi xem phim trước, hay là chúng ta...

Phuong Du cứ huyền thuyên mặc cho không có chữ nào lọt vào lỗ tai Minh Khải, bây giờ anh chẳng có tâm trạng mà đi đâu nữa rồi.

Giang Tuấn này sao lại thế, cậu không biết là cô bé ấy...

Phuong Ly hậm hực. Tự dưng có xe không đi lại bị xuống đi bộ, hơn nữa thả là bỏ cô lại đi bộ một mình còn hơn là đi chung với tên Giang Tuấn này. Tay của anh vẫn không bỏ cô ra.

- Bỏ ra, đừng có giờ trò sàm sỡ tôi.

- Vậy bàn về nơi chúng ta sẽ đi đi rồi anh sẽ bỏ. - Giang Tuấn quay sang cười đắc ý

- Không cần, tôi muốn về nhà. Còn nữa, ai là chúng ta với anh. - Cô gay gắt vì nghĩ là anh có ý xấu

Giang Tuấn không thể nhịn cười, cô bé này từ đầu đến cuối tại sao cứ nhìn anh ra người xấu?

- Bỏ ra coi, tôi là lên anh bắt cóc tôi đó.

Cô lại vùng vẫy, hình như câu vừa rồi rất có giá trị, cuối cùng thì cánh tay đó cũng chịu buông cô ra, nhẹ cả người.

- Anh là có ý tốt, ngày mai sẽ xảy một chuyện rất thú vị, anh làm thế này là để em không gặp phải phiền phức. - Giang Tuấn cong môi nói

- Chuyện thú vị? Là chuyện gì?

Giang Tuấn không chịu trả lời, trông có vẻ thần thần bí bí. Lúc đó cô chỉ cho rằng anh nói nhảm nên không để tâm lắm.

Đi được mấy bước phát hiện phía trước thấp thoáng ánh đèn, là công viên nhỏ với cầu trượt và hai chiếc xích đu được treo lên. Phuong Ly không kìm được mà lao tới, về mặt thích thú như một đứa trẻ.

- Nè, cẩn thận đó.

Giang Tuấn thấy cô chạy nhanh quá thì sợ cô vấp ngã liền đuổi theo sau.

Phuong Ly nhanh chóng yên vị trên một chiếc xích đu, tay nắm chặt lấy hai sợi dây, khua khua chân, mái tóc từng sợi êm ả thả trôi theo làn gió nhẹ.

- Em thích chơi ba cái trò trẻ con thế này à? - Giang Tuấn buồn cười

- Trẻ con thì sao, liên quan gì đến anh. - Phuong Ly bĩu môi

Hahaha.. - Giang Tuấn lại bật cười to hơn - Anh còn định dẫn em đến nơi đất tiền hơn, xem ra không cần rồi, vì em rất thích nơi này đúng không?

- Ủ, đúng vậy! - Phuong Ly trả lời một cách chắc nịch

Giang Tuấn đến ngồi cạnh cô trên chiếc xích đu còn lại, hai tay đan lại với nhau.

Con người ai rồi cũng phải lớn, có những chuyện khi trưởng thành buộc phải quên đi, nhưng lại có những chuyện trở thành vết hằn khắc sâu mãi mãi trong tim không thể xóa nhòa.

Thoáng yên lặng một lát, Phuong Ly hoài niệm nói tiếp

- Anh thì biết gì chứ! Lúc nhỏ tôi đã từng nghĩ nó giống như phi thuyền không gian vậy, có thể đưa tôi bay đến tận trời cao. Mỗi lần bị mẹ mắng tôi hay

trón ra chiếc xích đu trước nhà ngồi đợi mẹ người gần rồi mới vào. Có lúc còn ngủ quên lúc nào không biết.

Ánh trắng sáng ngồi chiếu xuống khuôn mặt nhỏ nhắn đang nở nụ cười khi nhớ lại quãng thời gian hạnh phúc ấy.

Giang Tuấn chăm chú nhìn cô. Đột nhiên anh phát hiện, trong đêm tối ánh mắt cô sáng tựa vì sao trên trời, nụ cười của cô rất đẹp, vừa hồn nhiên vừa chân thật, mang lại cho người bên cạnh cảm giác ấm áp nhưng do trước mặt anh cô không cười kiểu này nên giờ anh mới được nhìn thấy.

Cũng phải, anh toàn buông lời chọc ghẹo cô thì lý gì cô lại cười với anh.

- Em chơi một mình à ?

Câu hỏi của anh làm nụ cười trên môi cô tắt lịm.

Sau một khoảng yên lặng, Phương Ly phát hiện mình không nhìn được mà muốn khóc, cô ngước mắt lên trời để cố kìm hãm những giọt nước mắt sắp rơi ra.

- Này, bộ anh nói gì sai hả ? - Sự lúng túng hiếm hoi hiện rõ trên gương mặt Giang Tuấn, chưa từng có cô gái nào khóc lại khiến anh bối rối thế này

- Không có gì...chỉ là...có thể xin anh một chuyện không? - Giọng của cô không vui tươi như khi nãy nữa

- Chuyện gì ?

- Sau này đừng gọi tôi là em gái nữa, anh sẽ làm tôi nhớ đến một người.

Giang Tuấn thoáng thấy đáy mắt của cô rất buồn, khuôn mặt chất chứa đầy tâm sự nên liền đồng ý.

Gọi em gái sẽ nhớ đến một người, lẽ nào...là anh trai?

Có những lời hứa đã bị vùi lấp bởi thời gian

"Phương Ly, sau này có ai bắt nạt em cứ nói với anh, anh sẽ bảo vệ em."

"Anh sẽ học hành chăm chỉ, rồi học viết nhạc, anh sẽ viết nhạc cho em hát."

"Đợi lần sau em khỏe bệnh anh sẽ dẫn em đi đốt pháo bông."

Anh còn bắt cô hứa

"Chúng ta sẽ lớn lên cùng nhau, mỗi ngày mỉm cười thật cười thật nhiều, mỗi ngày đều thật vui vẻ, ai nuốt lời sẽ lớn lên thật xấu xí, giữ lời chúng ta sẽ cùng nhau lớn lên thật xinh đẹp."

Rốt cuộc cô cũng giữ lời rồi, cũng dần dần trưởng thành rồi, còn anh, anh đang ở đâu chứ, ai cho phép anh có quyền nuốt lời như vậy?

Từng đợt gió se lạnh mang theo nỗi nhớ tạt qua, Phương Ly bất giác nhìn sang thấy người bên cạnh cũng lặng lặng ngồi yên như đang suy tư điều gì đó.

Cô trước nay luôn luôn giấu kín tâm tư nhưng thật không hiểu tại sao hôm nay trong một giây phút nhất thời xúc động lại kể cho người mới gặp có vài ba lần về chuyện lúc nhỏ của mình, lại còn để anh thấy cô suýt rơi nước mắt nữa.

Giang Tuấn nhận ra được có điều gì đè nén trong trái tim cô gái nhỏ này nên anh cũng không hỏi thêm nữa.

Ai chẳng có chuyện giấu trong lòng không thể nói ra, lại càng không muốn ai biết.

Bản thân anh chẳng phải cũng như vậy sao?

Đến một lúc nào đó muốn nói thì sẽ nói thôi!

Đêm đó cả hai chơi xích đu một hồi thì Giang Tuấn đưa cô về nhà.

Đi bằng gì à...câu trả lời là đi bộ, vì cô quên mang tiền và người người không bình thường bên cạnh bảo anh ta cũng thế.

Hừ, thế mà lúc này "ai đó" nói muốn dẫn cô đến nơi đắt tiền hơn, may là không nghe theo anh ta đẩy nếu không phải ở lại rửa chén đến sáng chắc luôn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lên Báo

Chương 7: Lên Báo

Ngày hôm sau là cuối tuần, đột nhiên mới sáng ra mỗi người làm trong nhà đều được phát một tờ báo, đây chuyện trước giờ chưa có ở Phương gia này.

Hóa ra nguyên nhân là do trang nhất đưa tin về đại thiếu gia tập đoàn Dương Thân và tiểu thư tập đoàn Phương Thị hẹn hò với nhau.

Phóng viên chụp được hình hai người tay trong tay bước vào rạp chiếu phim, báo chí còn vẽ ra viễn cảnh hôn lễ thế kỉ như mơ vào một ngày không xa cũng như tương lai về tiềm lực phát triển nếu hai tập đoàn kết thông gia .

Bài báo còn không tiếc lời khen ngợi Phương Du, du học bên Anh về, tính tình khả ái, là mẫu con dâu lý tưởng.

Hiếu Lam cầm tờ báo mà miệng vừa nhai bánh mì vừa không ngừng lau nhàu

- Nè, cậu có nghĩ là Phương Du đó cho tiền mua chuộc nhà báo viết bài không? Cô gái được đề cập là ai vậy? Mình không quen.

Có mua chuộc hay không thì Phương Ly không biết, nhưng người ta có tiền muốn sử dụng vào việc gì là chuyện của người ta.

Cô chỉ thấy lạ là sao từ lúc cầm tờ báo này mắt cô cứ giật giật mãi vậy?

Mà tự dưng nhớ đến tối qua Giang Tuấn bảo hôm nay sẽ xảy ra chuyện thú vị. Lẽ nào...là nói đến bài báo này?

Nhưng anh ta chỉ là vệ sĩ của Dương thiếu gia, cho dù cô có bị chụp hình đi chung với anh ta thì cũng đâu có sao, họ còn chẳng thèm để tâm đến hai nhân vật vô danh tiểu tốt làm nên ấy chứ.

Thật là khó hiểu!

Biệt thự Dương gia

Tình hình bây giờ là có một người đang đứng không ngừng giãy bầy tâm sự, còn một kẻ đang ung dung nhàn nhã bắt chéo chân xem tivi.

Mình Khải đi đến giật lấy remote trong tay Giang Tuấn, bấm nút tắt tivi đang gây cản trở, liếc nhẹ một cái

- Mình gọi cậu đến đây bàn bạc, không phải để giải trí, nhà cậu cũng có tivi mà.

Rồi Minh Khải đưa tờ báo trên bàn đưa cho Giang Tuấn xem, hình chụp một cặp trai gái nàng khoác tay chàng bước vào rạp chiếu phim, chụp từ xa trông rất dạt dào tình cảm.

Nào ngờ Giang Tuấn vừa xem xong chỉ buồn cười phán một câu

- Hình chụp cũng khá rõ nét, xem ra người chụp cũng rất có kinh nghiệm trong việc chọn góc quay, xử lý ánh sáng cũng tốt, người mẫu cũng rất đẹp. Mình dân nghiệp dư chỉ biết nhận xét có nhiều đó.

Mình Khải mặt đen như đất nôi.

- Mình không bảo cậu đến đây phân tích hiệu quả bức ảnh, bót chế giễu mình đi.

Mình Khải từ nhỏ vốn là đứa con vừa ngoan ngoãn vừa rất biết nghe lời, với cũng do ban đầu chính anh đã đồng ý hôn sự này dẫn đến việc tiếp theo không cách nào từ chối nếu không có lý do chính đáng.

- Rồi rồi, cậu muốn mình theo đuổi cô tiểu thư ngang ngạnh đó, để cô ta hủy hôn với cậu, quay qua với mình, xong rồi mình muốn bỏ cô ta hay sao thì tùy ý mình, tất cả đúng hết chưa. - Giang Tuấn giương mắt nhìn Minh Khải, nói

- Cậu hiểu thì tốt.

Mình Khải biết tí chuyện con con này sẽ không làm khó được Giang Tuấn, vốn là một cao thủ.

Nào ngờ Giang Tuấn chỉ ngáp ngáp mấy cái nói

- Không cần rắc rối vậy đâu, bây giờ hẹn hò thì cũng đã hẹn hò. Chỉ cần bảo với mẹ cậu hai người một điểm chung cũng không có, từ thể loại phim đến sở thích ăn uống...tất tần tật đều khác xa nhau. Cả chủ đề chung để nói chuyện cũng không có. Lôi cổ cả tên nhà báo bị cô ta mua chuộc chụp hình cậu thì mẹ cậu sẽ không miễn cưỡng nữa.

- Như vậy liệu có được không? - Minh Khải hơi hoài nghi
- Cứ thử đi, nếu không được mình sẽ ra tay giúp cậu.
- Ủ. Thế thì mình sẽ thử. - Minh Khải nhìn thấy tia hy vọng nên cũng an tâm hơn
- Tới lượt mình hỏi, cuối cùng cô gái mà cậu đứng ngoài quán nhìn lúc đi xem mắt cậu tìm được chưa ? - Giang Tuấn nhướn mày
- À...mình vẫn chưa tìm được. - Minh Khải lúng túng một hồi

Anh vốn chưa muốn tiết lộ cô gái đó là Phương Ly vì sợ lại mang đến phiền phức cho cô.

Lại nhớ đến chuyện tối qua, Minh Khải liên tục hỏi gặng Giang Tuấn

- Tại sao cô bé giúp việc của Phương gia lại bảo cậu là vệ sĩ của mình, rồi hôm qua cậu lại kéo cô ấy đi là sao ? Hai người đã đi đâu, làm gì, hai người có quan hệ gì vậy?
- Cậu bảo là nhìn nhầm người mà sao trông cậu lo cho người ta như vậy ? - Giang Tuấn cười ẩn ý

Xem ra đây chính là một câu hỏi rất đúng trọng tâm

- Cậu trả lời mình trước đi.
- Đi dạo xong rồi về, chứ cậu nghĩ là đi đâu. Mà cậu có nói thân phận của mình cho cô bé ấy chưa đấy? - Giang Tuấn nghiêm túc hỏi
- Chưa. - Minh Khải đáp gọn lộn
- Thế thì tốt.

Giang Tuấn khẽ cười cho trò chơi tiếp theo trong đầu. Minh Khải tinh ý nhận ra ngay sự bất ổn có phần nguy hiểm trong điệu cười đó.

- Này, cậu chín chắn một chút có được không? Không thích thì đừng có mang người ta ra đùa, là cô gái thứ mấy rồi?
- Vậy thì sao, cậu cũng có vị hôn thê nhưng cũng để ý người ta còn gì! - Giang Tuấn cười nửa miệng
- Cậu đừng ẩn nói lung tung. Chỉ là... - Minh Khải áp úng - Chỉ là mình thấy cô ấy rất tội nghiệp. Đến mình còn không chịu nổi cô tiểu thư Phương Du đó huống chi là người ngày ngày phải đối diện. - Minh Khải nhanh chóng đã tìm được lý do

Chỉ tiếc những lời giải thích của anh vốn không ảnh hưởng gì đến suy đoán của Giang Tuấn

- Có hay không cậu rõ nhất, muốn gì thì cứ hủy hôn xong rồi hãy tính tiếp. Cậu không cho mình xem tivi thì mình về nhà xem vậy.

Giang Tuấn buông lời rồi quay bước đi nhanh chóng.

Rầm...Cánh cửa đóng lại.

Minh Khải đột nhiên suy nghĩ... đúng là Giang Tuấn rất giỏi, chuyện của anh không qua được cặp mắt cậu ta. Biết sẽ thành thế này thì từ đầu đã không nhờ cậu ta giúp rồi.

Buổi sáng đầu tuần Phương Ly nhìn thấy tâm trạng tiểu thư mình rất vui vẻ, lúc bắt gặp cô dắt xe đạp ra còn cười với cô nữa. Một hồi suy nghĩ cô chợt nhớ ra, chắc là do hiệu ứng tờ báo đăng tin hẹn hò của cô ta và Dương thiếu gia rồi.

Thêm một chuyện nữa là chẳng hiểu lý do gì từ lúc cô bước vào trường đã bị mọi người nhìn như sinh vật lạ, chỉ chỉ chỗ chỗ, đám khác thì sợ hãi tránh xa.

Sau đó cô mới biết Phương Du tiếp tục đăng tin có kẻ không biết xấu hổ đang chen vào phá hoại tình cảm người khác, cùng những dòng gợi ý không thể để đoán hơn được nữa về tên người đó.

Tô Huyền - đồng bạn của Phương Du kéo theo hai người mới sáng đã chặn đường Phương Ly, còn quăng một tờ báo vào mặt cô.

Tưởng đâu là báo mới hôm nay, hóa ra vẫn là báo cũ hôm qua.

- Thế nào, mày còn gì để nói không? - Tô Huyền lớn tiếng
- Cái này tôi xem rồi, cô muốn nói gì? - Phương Ly nhàn nhạt giọng

- Thế còn cái này?

Tô Huyền tiếp tục quăng cho cô hai tấm hình, là lúc anh Minh Khải chở cô đi học bằng xe đạp, bọn họ chụp khi nào vậy?

- Tuần rồi hai anh chị đó còn vui vẻ hạnh phúc thì sáng ra mày đã giờ trò. - Tô Huyền kết tội cô

Hình này rõ ràng chụp trước khi hai người họ đi hẹn hò, nhưng giờ mới được tung ra, khác nào nói Phương Ly cô hôm trước nhìn thấy hai người tay trong tay, hôm sau đã giờ trò phá hoại.

Chẳng lẽ tất cả đều là do Phương Du sắp đặt.

- Tại sao mày dám xen vào hạnh phúc của anh chị ấy. - Tô Huyền khoanh tay trước ngực - Đúng là cái đồ trơ trẽn.

- Tôi chẳng việc gì phải làm như vậy. - Phương Ly cao giọng nói lại

- Mày là người hầu thì suốt đời là người hầu, đừng nghĩ tới chuyện trèo cao nữa, đồ hồ ly tinh.

- Kệ các người.

Phương Ly hất mặt quay lưng bỏ đi không thèm chấp, nhưng mà đáng tiếc chưa đi được mấy bước đã bị Tô Huyền dùng sức từ phía sau túm lấy áo xô ngã xuống mặt đất.

- Tụi bây thấy nó giống con gì, bò lét dưới sàn nhà, à, chắc khác gì một cái giẻ lau.

Hahaha

Xung quanh là tiếng khinh bỉ cô, họ còn nhìn cô cười khoái chí.

- Tôi giẻ lau như vậy mà cũng có người ganh tị sợ bị tôi cướp giật người yêu đấy. Thế thì cô ta có phải gọi là giẻ lau cũng không bằng không? - Phương Ly đồng dạng

Tô Huyền mặt mày nhăn nhó bay đến hay tay nắm lấy tóc Phương Ly mà giật, cô cũng không chịu thua mà giằng co đến cùng, sau đó những người khác cũng bay vào, đến khi chuông vào học reo lên cả đám mới dừng tay.

Khi đó cô đã mang bộ dạng thảm hại, đầu tóc rối bù, quần áo xốc xếch, trông chẳng khác du côn là bao.

Phương Du vẫn đứng trong một góc chứng kiến từ nãy đến giờ, cười thích thú

"Để xem ngày tháng sau này của mày sẽ sống thế nào ở An Hoa này."

Tiếng ồn bên trong lớp học càng lúc càng lớn khi Phương Ly mở cửa bước vào, cô cảm nhận được mấy mươi cặp mắt noi đây đều dồn hết về phía cô soi mói, sau đó tiếp tục bàn tán.

Phương Ly chậm chạp bước về chỗ ngồi, không nói gì, nhìn bộ dạng cô khiến họ cười rất hả hê.

"Phương Ly gì chứ tao thấy nên đổi tên thành Hồ Ly thì đúng hơn." - Nữ 1

"Mới sáng ra nó đã bị ai đó đánh ghen rồi kìa?" - Nữ 2

"Cậu cũng có bạn trai trong trường đúng không? Cẩn thận đi." - Nữ 3

"Nó là hồ ly nhưng lại hiền tiếng người đó, chúng ta nói nhỏ một chút thôi" - Nữ 4

Rốt cuộc những chuyện xui xẻo nhất đều xảy ra với cô. Cái tên khiến cô ám ảnh cả thời thơ ấu đến khi trưởng thành, vẫn là "Phương Du".

Giờ ra chơi Phương Ly chỉ muốn kiếm một nơi nào đó thật yên tĩnh nhưng đi đến đâu cũng nghe tiếng bàn tán rôm rả về mình. Hừ, bực mình chết đi được.

Đi mãi đi mãi cuối cùng phát hiện bản thân đang đứng ở cạnh cây to sau trường. Dùng tay chạm vào thân cây, trong lòng tự nhủ mình phải mạnh mẽ, phải vững chắc giống như cái cây này vậy.

Đột nhiên nhớ đến có ai đó từng nói cầu nguyện dưới gốc cây này rất linh nghiệm.

Vậy là dưới nắng vàng rực rỡ được che bớt bởi tán lá xanh trên cao, Phương Ly đứng ngay ngắn nhắm mắt lại chấp hai tay cầu nguyện, dáng vẻ thành khẩn, mái tóc đen huyền và chiếc váy đồng phục nhẹ tung bay phấp phới theo làn gió.

"Cầu mong cho anh hai vẫn bình an ở nơi nào đó và chúng tôi sẽ sớm gặp lại nhau."

Cô nói rồi bỏ đi mà không biết nãy giờ trên cây có người bị tiếng cầu nguyện của cô đánh thức, chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa rồi sau đó khẽ nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cuộc Sống Khó Khăn

Chương 8: Cuộc Sống Khó Khăn

- Con Phuong Ly kia mày chết ở đâu rồi, xuống đây tao bảo !

Buổi chiều khi đang học bài thì Phuong Ly nghe tiếng gọi thất thanh từ lầu dưới, cô nhận ra ngay không ai khác là tiếng bà quản gia.

Cô liền lật đật từ trên lầu chạy xuống, vội vàng đến nỗi trên tay còn cầm nguyên quyển vở bài học. Hốt hoảng chưa kịp giấu ra sau lưng đã bị bà quản gia giật lấy rồi ném mạnh xuống sàn như thể nó là thứ gì rất đáng ghê tởm, sau đó mắng cô xối xả

- Mày có tai không hả, nãy giờ tao gọi khăn cả cổ mày trốn đi đâu vậy... cả ngày đều không thấy mặt mũi, mày trốn trên đó ngủ hay làm gì? Nói mau.

- Dạ con không có ngủ...con...

- Mày không ngủ, vậy việc nhà nhà tao giao làm hết chưa? - Bà Tâm nghiến răng hỏi

- Di đâu giao cho con việc gì đâu ạ?

- Lỗi tại mày để trang trí à? Trước khi đi tao bảo mày ở nhà lau nhà, rửa chén, giặt quần áo, nấu cơm chiều rồi dọn dẹp thôi mà mày vẫn chưa làm hả...mày...

Bà hăm hăm hồ hồ tiến đến xách lỗ tai của cô nhéo một cái rồi đau rồi cứ thế không chịu buông ra.

- A, được rồi con sẽ đi làm ngay.

- Lát tao quay lại kiểm tra, mày còn chưa làm thì chết với tao. Cái đồ ham ăn lười biếng, vô tích sự, còn học để mà làm gì. - Bà quản gia trừng mắt rồi bỏ đi

Phuong Ly xoa xoa lỗ tay đỏ ửng đau rát của mình, lúc này trước khi đi ra ngoài rõ ràng bà chẳng nói gì cả mà.

Lúc cô cúi xuống nhặt vở đã bị nhàu nát thì Hiếu Lam tiến lại gần cô, nhỏ giọng xột xa

- Hôm qua mình nghe Phuong Du bảo bà ta cứ giao nhiều việc cho cậu vào, đừng cho cậu có thời gian thành thoi. Bà ta đang kiểm chuyện với cậu đó.

Phuong Ly chau mày. Ra vậy, xem ra lần này Phuong Du thật sự muốn đuổi cùng giết tận cô thật rồi.

Làm xong công việc trời cũng khá khuya, Phuong Ly ăn uống qua loa rồi lê từng bước chân nặng như đeo chì vào phòng, thả người như rơi tự do xuống một cái, tay chân mỏi nhừ thật chẳng muốn cử động nữa.

Cô càng mệt mỏi hơn khi nhìn thấy trên bàn học còn một núi bài tập đang chờ mình giải quyết.

Tự nhủ với bản thân rằng được đến trường, lại còn là trung học An Hoa nổi tiếng chính là điều rất rất may mắn nên phải biết trân trọng lấy, cô cố bật ngồi dậy ngồi vào bàn.

Cuộc sống đã thế này thì càng phải cố gắng học để sau này không bị người khác xem thường nữa.

Làm bài tới tận mười hai giờ kém cũng xong. Phuong Ly tắt đèn, nhưng không ngủ được do trăn trở suy nghĩ.

Cả tuần cứ thế trôi đi, ở trường thì bị những người khác bắt nạt, ở nhà thì lại bị Phuong Du kia bắt nạt, giờ thêm cả bà quản gia cũng có phần.

Đôi lúc quá mệt mỏi cô muốn khóc thật to cho thỏa thích nhưng tiếng nấc cứ bị nén lại ở cổ họng. Từ lâu cô đã quen với chuyện đó. Từ nhỏ ở Phuong Gia, dù bị đánh hay bị mắng, cho dù là mình có ý hay vô ý làm lỗi, cũng chỉ có thể khóc ở trong lòng.

Cố gắng xóa những chuyện không vui ra khỏi đầu Phuong Ly lấy điện thoại ra nghe những bản nhạc mình thích rồi lẩm nhẩm hát theo. Vẫn là âm nhạc có khả năng xoa dịu lòng cô nhất.

Trải qua bao nhiêu tháng năm có rất nhiều thứ đều đổi thay, chỉ riêng ước vọng trở thành một ca sĩ vẫn như ngọn lửa cháy mãi nơi lòng ngực. Nhất định có một ngày cô sẽ biến ước mơ này thành sự thật. Nhất định.

Trăng sáng ngời chiếu xuyên qua lớp kính thủy tinh, hắt lên gương mặt đáng yêu đang học hát rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay biết.

- Anh ơi... đừng mà, đừng bắt anh ấy... đừng mà...

Phuong Ly giật mình thức dậy, hơi thở dồn dập, cả người lẫn gối đều thấm đẫm mồ hôi, đôi mắt ướt nhẹp chất lỏng trong suốt.

Đêm qua vẫn là giấc mộng đó. Cô cảm giác như mình được chứng kiến cảnh tượng anh bị bắt cóc năm ấy.

Có lẽ dạo này quá mệt mỏi với việc ở trường và ở nhà nên con ác mộng này lại càng thường xuyên quấy rầy cô hơn.

Phuong Ly lồm cồm bò dậy lấy điện thoại xem đồng hồ rồi gọi ấn nút gọi

- [Alo dì, xin lỗi vì mới sáng sớm ra đã gọi cho dì, mẹ con... vẫn khỏe chứ?] - Phuong Ly nói, giọng bỗng trở nên nghẹn ngào

Đầu dây bên kia vẫn là câu trả lời quen thuộc.

Suốt nhiều năm rồi, mẹ cô vẫn nằm yên mãi một nơi, nếu trên đời này có kỉ tích, thì cô chỉ mong bà tỉnh dậy, được một lần nghe lại giọng nói của bà.

- [Khi nào con được nghỉ, con sẽ về thăm mẹ, nhờ dì chăm sóc mẹ giúp con, cảm ơn dì.]

Tắt điện thoại rồi lại mệt mỏi vùi sâu vào chăn ấm ngủ thêm một lúc, hôm nay là chủ nhật không phải đến trường nhưng sao trong người có cảm giác khó chịu quá.

Có lẽ cô bệnh thật rồi, mỗi lần bị bệnh luôn có cảm giác này, nhưng vẫn phải lết xuống giường làm việc nhà.

- Sao vậy, ăn no rồi đâm ra làm biếng hả, có cần tao dạy cho mày phải làm thế nào không? Mau cầm lên và lau hết sàn nhà cho tao. - Giọng bà quản gia vẫn quát tháo đều đều

- Con biết rồi... dì chờ con một lát, con ra ngoài mua thuốc rồi về làm ngay. - Phuong Ly nói, giọng không mấy khỏe

- Này tao nói mày không hiểu tiếng người à, tao bảo là làm ngay bây giờ, ngay bây giờ có nghe không, trước khi làm xong thì không được đi đâu hết.

Hiếu Lam thấy sắc mặt cô không được tốt nên đã nói giúp cô

- Di Tâm, cậu ấy đang bệnh mà lại bắt cậu ấy làm như vậy, hay để con làm thay.

Hiếu Lam chỉ nói một câu mà đã chọc giận đến bà, bà tuôn một tràng xối xả

"Mày có thân phận gì mà dám lên tiếng ở đây, hay là muốn làm thay nó."

"Tụi bây coi Phuong gia là hội từ thiện hả, mau đi làm đi, không có làm đừng hòng mà có ăn."

"Cho mày toại nguyện, mày lau lầu trên, nó lau lầu dưới, hai đứa bây tách ra mà làm."

"Nhanh đi, còn nhiều việc đang chờ tụi bây lắm."

- Bọn họ cứ đợi lão gia đi công tác được dịp ức hiếp cậu. - Hiếu Lam bức xúc

Phuong Ly dự định làm xong mọi thứ đi mua thuốc uống sẽ không sao. Thế nhưng cả ngày hôm đó bà quản gia cứ giao công việc liên tục, đợi đến lúc làm xong hết mọi thứ thì trời cũng sắp tối.

Cô toàn thân uể oải, cả người cũng đau nhức đi ra hiệu thuốc, nhưng khi về đến nơi thì chẳng ngờ một sự cố khác xảy ra. Cô bị Phuong Du nhốt ở bên ngoài.

Cho dù cô có đập cửa thế nào, kêu khan cổ họng thế nào đi chăng nữa cánh cửa cũng khép chặt không mở ra, mà thật ra thì cô cũng không còn sức để kêu nữa.

Phuong Du đứng ở trên lầu âm thầm nhìn xuống chỗ cô, trên môi là nụ cười không thỏa mãn không ngớt.

- Các người nên biết, nếu hé răng chuyện này ra thì sẽ có kết cục như thế nào rồi chứ. - Phuong Du lớn tiếng đe dọa người làm trong nhà, ai nấy đều im bật rồi gật đầu

Buổi tối, gió lạnh tràn về, ánh đèn từ những hàng quán nhà cửa xung quanh đến khuya cũng tắt hết.

Phuong Ly nằm co ro như một con mèo ở trước cửa vì cô chẳng có nơi nào để đi, trên người cũng chỉ còn vài đồng lẻ.

Hai mắt nhắm nghiền không dám mở, sợ lạnh là ít, sợ gặp phải bọn lưu manh hay hút chích nào đó là nhiều. Cô cố gắng tưởng tượng mình vẫn đang nằm trong nhà, trên chiếc giường quen thuộc để vơi đi nỗi sợ. Sương đêm thì nhau rơi rớt, thấm vào cơ thể bé nhỏ.

Cũng không biết mình đã trải qua như thế nào, chỉ biết trời vừa hừng sáng đã bị đánh thức bởi tiếng của Hiểu Lam, đang ngồi cúi xuống ở sau cánh cửa gọi cô.

- Phuong Ly, cậu thấy trong người sao rồi? Minh tranh thủ lúc chưa ai dậy chạy ra đây. - Hiểu Lam đau xót nhìn cô

- Minh... mình không sao. - Phuong Ly gượng dậy nói

- Con người ít ra còn có chút nhân tính, Phuong Du đó đến người cũng không bằng, cô ta bảo bà quản gia giấu chìa khóa trong nhà, ai cũng không thể mở cửa cho cậu.

Hiểu Lam nói tiếp

- Lát nữa cô ta đi học, mình sẽ lên đưa cậu vào nhà nghỉ ngơi.

- Không cần đâu, cậu lấy cho mình cặp, một bộ đồng phục học sinh và một bộ đồng phục thể dục rồi quảng qua công giúp mình là được rồi, hôm nay có tiết kiểm tra thể dục, không thể vắng mặt được.

- Cậu như vậy mà còn đến trường gì nữa chứ. - Hiểu Lam ra sức can ngăn

- Mình sẽ ổn mà, cậu giúp mình đi.

Cuối cùng cô bạn bị mũi lòng bởi lời cầu xin của cô, làm theo mọi thứ cô đã nói.

Phuong Ly lết từng bước mệt nhọc đến trường, cái lạnh se sắt của buổi sớm như thấm vào da thịt, suốt dọc đường đi đã phải cố hết sức bám vào tất cả những nơi có thể bám được mỗi khi thấy chóng mặt để đến được trường.

Cô luôn động viên mình nhất định không được bỏ cuộc, nếu không Phuong Du sẽ cho rằng những gì cô ta làm đều là đúng nhất, cô ta càng muốn cô thể thắm, cô lại càng phải cố gắng.

Phuong Ly ăn sáng vội bằng bánh mì ven đường, cổ họng khô khốc đến mức nuốt xuống một mẫu nhỏ cũng bị nghẹn ở cổ, rồi xin người ta cho nhò chỗ để thay đồ.

Vào đến trường cô uống thuốc mới ra sân thể dục... hai mắt lơ đãng, mặt không còn chút sắc hồng.

Bài kiểm tra phải chạy ba vòng sân thể dục nhỏ, nhưng nhìn thấy sắc mặt cô không tốt nên thầy giảm xuống chỉ còn một vòng rồi. Ấy thế mà có nhiều người bắt mình, phản đối mạnh mẽ

“Giả vờ giả vịt để trốn kiểm tra chứ gì.” - HS1

“Tao không biết là hồ ly cũng bị bệnh đấy.” - HS2

“Bệnh thì dứt xa một chút, để lây nhiễm cho cả lớp thì chết.” - HS3

Phuong Ly chỉ biết chạy, một vòng mà sao lại dài thế này.

Trước mắt như bị bao phủ bởi một màn sương dày đặc, tim đập mạnh, mồ hôi ứa ra ướt đầm áo, cả người càng lúc càng mềm nhũn, bước chân chậm dần như muốn ngã xuống.

Hình như lơ mơ nhìn thấy, đây là lần đầu tiên kể từ khi bước vào trường này có vài người thương cảm cho cô. Dù con số đó rất ít ỏi, cũng như biết đó chỉ là nhất thời nhưng bản thân cô vẫn thấy vui.

Giống như giữa trời đông lạnh giá được người ta cho mượn một cái áo, kể cả khi nó không dài lại chẳng đủ dày, chẳng che chắn được cơ thể là bao thì khi nhận nó ta vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Kiểm tra vừa xong Phuong Ly xin phép thầy giáo xuống phòng y tế.

Những người thương xót cô cũng có ý muốn đưa tay ra giúp nhưng rồi lại thu về, vì bọn họ đều e dè, sợ phải đối đầu với Phuong Du, một trong những tiểu thư quyền lực nhất trường này.

Không trách họ được, cuộc sống của mỗi người đều có khó khăn khác nhau.

Vậy là Phương Ly đành tiếp tục lê thân nặng trĩu từng bước từng bước thật chậm xuống phòng y tế.

BỐP

Cả người lão đảo rồi va phải ai đó, cô vội cúi đầu rồi rút nhưng lời xin lỗi chưa kịp thốt lên thì trước mắt đã tối sầm lại, và rồi sau đó...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Tiểu Nhân Độc Truyện Cổ Tích

Chương 9: Tiểu Nhân Độc Truyện Cổ Tích

Khi mở mắt ra Phương Ly thấy mình đã nằm trên giường nệm của trong phòng y tế trường, nhưng xung quanh chẳng có ai.

Hình như cô đã ngủ rất lâu, sờ lên trán, hạ sốt rồi, người cũng bớt mệt mỏi, có lẽ thuốc đã phát huy tác dụng.

Từ nhỏ cô được ông trời ban cho khả năng thích ứng bệnh tật, mỗi lần bệnh chỉ cần uống thuốc rồi ngủ một giấc là mau khỏi hẳn hơn người bình thường.

Nhưng tại sao cô lại ở đây, có ai đó tốt bụng đã giúp cô à?

Ring...ring...ring...

Một hồi chuông điện thoại dài vang lên ở giường bên cạnh, hai chiếc giường ở phòng y tế được ngăn cách nhau bởi một bức màn, tức là phòng y tế không chỉ có mình cô.

Chân như tự điều khiển, cô từ từ ngồi dậy bước tới đưa tay vén bức màn trắng ra.

- Tiết sau xin cho tôi luôn đi...được rồi. - Giọng nói của một thanh niên cất lên, lạnh lùng lại pha lẫn sự quen thuộc

Phương Ly tròn tròn mắt nhìn, gương mặt này có chết cô cũng không quên được, là tên dẫn cô vào quán bar rồi giới thiệu bạn gái đã đành, còn vứt khăn giấy vào mặt cô chỉ với một chữ "lau"?

Tên gì nhỉ, phải rồi Lâm Đại Nhân. Vì anh ta chê cô trẻ con, chưa phát triển và quê mùa nên cô mới gọi bằng cái tên "tiểu nhân".

Dù không thích nhưng cô không thể phủ nhận, hôm ấy hơi tối nhìn không kỹ, còn bây giờ người này mặc đồng phục của trường lên đặc biệt đẹp trai hơn rất nhiều.

Dù là dáng dấp hay gương mặt, từng đường nét đều thu hút người khác, cứ như tạo hóa đã ưu ái cùng thiên vị cho anh những gì đẹp nhất vậy. Và với cái vẻ nghiêm chỉnh đường hoàng thể này có ai nghĩ đây là lưu manh, trông giống một học sinh gương mẫu hơn.

"Câu cho anh ta không nhận ra mình" đó là suy nghĩ trong đầu cô lúc này.

Bên cạnh anh là quyển truyện cổ tích đang đọc dở được úp xuống.

Hửm, truyện cổ tích!!!

Cô cứ tưởng lẽ ra cỡ anh ta chỉ ít phải đọc những thứ liên quan đến ban phái thống nhất giang hồ xưng bá võ lâm chứ.

- Tỉnh rồi à? - Người nằm trên giường dù không nhìn cũng biết cô đang quan sát anh, cất tiếng rồi lấy quyển truyện lên đọc tiếp

Phương Ly hít một hơi thật sâu, nói năng bình thường như người lần đầu gặp

- Chào anh, tôi ở giường kế bên nghe tiếng chuông điện thoại nên tò mò xem thử, không phiền anh đọc "sách", tôi về đây.

- Còn vờ không quen không biết cơ đấy. Đạo này còn đi bar không?

Gương mặt đang cười của cô lập tức cứng ngắc. Ra là bị phát hiện rồi.

- Anh có thấy ai đưa tôi vào đây không? - Phương Ly hạ giọng hỏi

Đối phương chẳng buồn trả lời.

(vì quyền truyện cô tích hấp dẫn hơn chị đây ^^)

- Anh cho tôi hỏi là ai đưa tôi vào đây vậy ? Nếu anh không thấy thì cứ bảo là không thấy. - Cô cố kiên nhẫn lặp lại câu hỏi

Im lặng là câu trả lời của người trước mặt, máu nóng của cô dồn hết lên mặt.

- Lẽ nào là anh đưa tôi vào đây ? - Cô bức tức, chỉ tùy ý nói đại, nào ngờ...

- Không thích? Vậy quay ra đó nằm chờ người khác mang vào đi.

- Anh...

Thôi dù sao bây giờ cô cũng chẳng còn sức đâu để cãi nhau, người này cũng có ơn giúp cô.

- Dù sao cũng cảm ơn anh đã giúp tôi.

Đột nhiên người này quay đầu nhìn chằm chằm một hồi, ánh mắt đen cứ dán chặt vào khuôn mặt cô rồi bỏ quyền truyện xuống, đứng dậy từ từ tiến sát lại, mỗi lúc một gần, dáng người cao lớn áp đảo cô.

Cô vốn không thấp nhưng so về chiều cao với người này cứ như lấy trứng chọi đá.

Nhưng mà gì vậy ???

Phuong Ly vô thức cứ lùi về đến khi đụng phải thành giường suýt té xuống.

Quả tim cô trong lồng ngực đang đập nhanh hơn bao giờ hết, nhưng không phải là cái cảm giác người ta thường nói là rung động gì đó... mà là sợ, đúng, chính xác là sợ.

Tên này chắc không định giờ trò với người bệnh chứ, nơi này còn là trường học đấy.

- Anh đừng làm vậy nha...- Cô phát hoảng la lên

À

Anh một tay bóp chặt lấy mũi cô, một tay nâng cằm cô lên, tay chân quơ quơ, thờ bằng miệng.

- Anh...làm...gì...vậy ?

- Chảy máu cam - Ba chữ lạnh lẽo được phát ra

Được một lúc anh mới thả tay ra.

Ặc...Ặc...Phuong Ly tưởng mình suýt nữa ngạt thở chết rồi. Cô đưa tay quệt mũi còn sót lại một ít máu mà không khỏi tức giận.

- Thô bạo, chẳng ai đối xử với con gái như anh cả.

- Cô giống con gái đi rồi hãy nói. - Anh lạnh lùng liếc cô, thái độ như thể lần đầu tiên nghe đến hai từ đó

- Thế anh giống con trai đi rồi hãy nói tôi không giống con gái nhé. - Cô tức nghẹn họng cố cãi lại

Đột nhiên phần tên trên ngực trái áo anh đập vào mắt khiến cô chú ý

- Lâm Hạo, tên anh không phải Lâm Đại Nhân sao? Hay là anh cướp áo người khác mặc đấy?

Ánh mắt anh quét qua cô, hiện tia lạnh lẽo thấu xương khiến cô triệt để rét run.

- Không được nhắc đến cái tên đó ở đây.

- Tôi chỉ đùa thôi mà, đừng để tâm - Cô thấy cả người ớn lạnh, chờ anh trở lại giường lập tức kéo rèm lại để tránh nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của anh.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh ta giàu như vậy đi cái xe hơi đời mới đó chắc sẽ không cướp áo người khác mặc đâu. Tên Lâm Hạo, vậy có thể Lâm Đại Nhân chỉ là danh xưng trên giang hồ nên ở trường học anh ta không cho nhắc.

Kệ tên gì, mong là sẽ không chạm mặt nhau nữa.

Đáng tiếc đó chỉ là ước mơ hão huyền của cô.

Vài ngày sau đó vẫn không có gì khác biệt, Phương Ly đến trường vẫn bị bắt nạt, về nhà vẫn bị ức hiếp, nhưng dạo này lão gia hay về nhà đột xuất nên Phương Du chẳng dám làm liều như lần nhót cô bên ngoài.

- Việc nhà mày làm xong hết chưa? - Phương Du hást hàm hỏi
- Sắp xong rồi, cô có gì cần dặn gì nữa hay không? - Phương Ly thái độ bình tĩnh nói
- Không cần làm nữa, Di Tâm, bảo người khác làm thế nó. - Phương Du nói, liếc nhìn sang Di Tâm
- Dạ tiểu thư. - Di Tâm cung kính đáp

Phương Ly có cảm giác việc này một chút cũng không bình thường.

- Mày ra xe theo tao đến một nơi. - Phương Du trừng mắt ra lệnh
- Là nơi nào? - Phương Ly hỏi
- Tao không có nghĩa vụ phải nói cho mày biết. Nhanh lên.

Nói rồi cô theo Phương Du lên xe, cô ta còn không cho phép cô thay quần áo nữa.

Chiếc xe đỗ lại trước một nhà hàng mang phong cách châu Âu.

Phương Ly ngờ ngác, đây chẳng phải là một trong những nhà hàng sang trọng nhất nhì thành phố này sao? Khách ở đây đều thuộc tầng lớp thượng lưu, ăn mặc lộng lẫy, phụ kiện sang trọng, đi xe hơi đắt tiền.

Khi cô đặt những bước chân đầu tiên qua cánh cửa dùng nói là khách khứa ngay cả phục vụ cũng kinh ngạc mở to mắt như thể cô là con vịt xấu xí đi lạc giữa bầy thiên nga, nhìn vào là nhận ra ngay.

Cũng phải, cô mặc bộ quần áo vải thun không thể thông thường hơn, còn mang cả đôi dép kẹp, đi cạnh một Phương Du mặc chiếc đầm tím chất liệu tơ tằm thượng hạng cơ mà.

Quá sức đối lập rồi!

Phương Ly mặc kệ tất cả theo chân Phương Du bước vào đến bên chiếc bàn Minh Khải đang ngồi chờ sẵn ở đó. Hôm nay anh vẫn mặc vest rất lịch sự, gương mặt anh tuấn ôn hòa.

Minh Khải ngạc nhiên khi thấy cả hai đi cùng nhau, Phương Du này lại tính bày trò gì nữa đây.

Nhưng rồi ánh mắt anh chỉ dán chặt trên người cô bé ăn mặc giản dị, đôi mắt to tròn đen láy, khuôn mặt đáng yêu, lòng anh chợt xao xuyến, môi vô thức nở nụ cười mà chính anh cũng không hay biết.

Phương Du tưởng lầm là anh cười với mình, sung sướng như muốn nhảy múa tại chỗ, chưa ngồi xuống ghế đã tuôn một tràng

- Minh Khải anh biết không, Phương Ly nghe nói hôm nay chúng ta có hẹn nhau nên cứ đi theo em từ chiều đến giờ xin được theo cùng. Thật ra em cũng xem người làm trong nhà như chị em mình vậy, thấy thêm một người cùng đi cũng chẳng mất mát gì. Mà kể cũng tội em ấy, chưa bao giờ đến những nơi sang trọng thế này, nên em mới dẫn em ấy theo, anh đừng giận em nha.

Sau khi nghe xong mặt Minh Khải cũng chẳng biểu hiện cảm xúc gì. Kịch bản viết hay như vậy, anh còn có thể nói được gì?

Nhưng Phương Du nói sai rồi, giận sao, anh chẳng những không giận mà còn thấy vui, rất vui.

- Phương Ly, nơi này chính là nhà hàng nổi tiếng rất nổi tiếng trong thành phố, có lẽ em chưa đến đây bao giờ đâu nhỉ? Mà chị quên mất, đây không phải là nơi không phải ai cũng có tư cách để vào. - Phương Du nói, trên môi không ngừng nụ cười mỉa mai

Phương Ly buồn cười trong bụng. Cô không có tiền, tất nhiên chưa từng đến những nơi xa hoa này rồi. Nhưng cho dù có tiền, cô nghĩ mình sẽ dành để làm khối việc khác thay vì đến đây.

- Em muốn ăn món gì, cứ tự nhiên nha, mà tí nữa chị quên em thì làm gì biết cách gọi món, nên cũng không cần đến menu nhỉ? - Phương Du lại tiếp tục

Rõ ràng là đang muốn làm nhục cô mà, định dùng tiền đâm chết người sao?

Phương Ly vẫn lặng thinh không nói gì, lơ đãng nhìn vào một hướng nào đó.

- Không cần đâu khi này anh gọi món rồi.

Câu nói của Minh Khải làm cắt đứt cảm hứng sáng tác kịch bản của Phương Du.

Mục đích của Phương Du hôm nay đến đây là muốn để Minh Khải thấy được sự khác biệt rõ rệt trong giai cấp của anh và con hầu này, rằng chỉ có mình cô mới xứng đáng bên cạnh anh mà thôi.

Nhưng hình dường như trông anh lại chẳng có vẻ gì là dễ tâm, điều đó khiến Phương Du tức điên.

Ít phút sau, phục vụ bê thức ăn ra, bàn ăn bỗng chốc bày ra đầy những món ăn hấp dẫn, trình bày đẹp mắt, mùi thơm phưng phức.

- A, đồ ăn ở đây nhìn ngon quá, hay là sau này khi chúng ta cưới đặt ở đây đi. - Phương Du ông ọ ồm lấy tay Minh Khải

Vừa nghe xong câu đó, Minh Khải dường như vừa trải qua một cú sốc rất lớn, mặt mũi tái mét, Phương Ly thì cố gắng nhịn cười.

Lúc sau, trong khi rót rượu vang thì người phục vụ sơ ý làm đổ ly nước đặt cạnh đó, và nó ụp lên người Phương Du.

- Xin lỗi cô tôi vô ý quá. - Phục vụ cúi đầu nhận lỗi

Nếu như là Phương Du thường ngày nhất định sẽ đứng dậy đập bàn quát mắng, nhưng có Minh Khải ở đây, cô ta cố nín nhịn cho qua.

- Xin lỗi anh, em phải vào nhà vệ sinh một lát.

Phương Du vừa đi khuất Minh Khải cất tiếng

- Thật ra, hôm nay anh hẹn Phương Du ra là để bàn về việc hủy hôn.

- Hủy hôn? - Phương Ly mắt tròn ngạc nhiên

- Ủ. Vì anh thấy...anh và tiểu thư của em dù sao cũng không hợp. - Minh Khải nói rồi quan sát thái độ cô

Phương Ly không nói gì vì cảm thấy nói gì trong trường hợp này cũng không phù hợp.

- Mà, em thấy Giang Tuấn thế nào? - Yên lặng được một lát Minh Khải chuyển hướng đề tài

Minh Khải đột nhiên lại nhớ về buổi tối hôm Giang Tuấn kéo cô xuống xe, cả hai trông có vẻ rất thân nhau, trước đó còn nhìn nhau cười. Lẽ nào...

- Tốt nhất là anh đừng nhắc nữa, anh ta chỉ toàn nói chuyện để thử thách thần kinh của em thôi. - Phương Ly chau mặt lại lắc nhẹ đầu

- Vậy là em không thích cậu ấy? - Minh Khải nhấn mạnh câu hỏi

- Em chỉ thấy anh ta lạ lạ thế nào ấy, con người không hiểu nổi.

Minh Khải nghe đến đây thì thấy vui trong lòng

- Vậy thì tốt quá. - Anh nói bằng giọng trầm thấp, nhỏ đến mức chỉ để anh nghe thấy

- Hả? Anh nói cái gì?

- Không không có gì, ý anh là tính cậu ấy trước giờ vẫn vậy. Mà hôm nay phải ngồi nghe Phương Du nói vậy chắc em khó chịu lắm? - Minh Khải cười, nhanh chóng lái sang chuyện khác

- Không sao, đâu phải em chưa từng nghe.

Cả hai nhìn nhau rồi cùng nở một nụ cười rạng rỡ. Nhìn thấy nụ cười của cô trái tim anh khẽ đập mạnh.

Bữa ăn hôm nay cùng Phương Du đó là giới hạn cuối cùng của anh rồi, từ ngày mai những chuyện thế này sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Nào ngờ Phương Du bước ra khỏi nhà vệ sinh đã thấy cảnh tượng này, hôn phu của cô ta lại cười nói vui vẻ với con hầu nhà mình, trong khi anh chưa từng như vậy với cô.

Nổi ghen tuông chiếm hết tâm trí, Phương Du siết chặt tay đến gân xanh nổi lên. Đã thế thì cũng không cần nhẹ tay với thứ cận bã này làm gì, cứ trực tiếp tiến nó đi là được.

"Để tao xem qua mấy ngày nữa mày có cười được nữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Bạn Gái Bất Đắc Dĩ

Chương 10. Bạn Gái Bất Đắc Dĩ

- Phương Ly, em hãy làm bạn gái anh nhé!

Người đứng phía trước chặn đầu xe, chủ nhân của câu nói vừa rồi vẻ mặt trông rất thành khẩn, nhìn vào thì giống như đang tỏ tình, nhưng sự thật lại ngàn lần không phải thế.

Vài phút trước

KẾT.....

Xe của Phương Ly đang di chuyển bình thường trên đường tới trường đột ngột bị phanh gấp bởi một "vật thể to lớn" hết sức quen thuộc. Bánh xe ma sát với mặt đường tạo thành tiếng động lớn.

- Em giúp anh một chuyện có được không? - Giang Tuấn chặn xe, chớp chớp mắt nói

- Là chuyện gì? - Phương Ly khó chịu vì mới sáng đã bị anh giật mình

- Phương Ly, em hãy làm bạn gái anh nhé! - Giang Tuấn cười, nụ cười được ánh mặt trời tiếp sức, sáng đến chói mắt

Phương Ly ban đầu tim đập mạnh, cả người cứng đờ. Đây là lần đầu tiên trong suốt 16 năm có người tỏ tình trực tiếp với cô đấy.

Nhưng mà...Giang Tuấn dạo này không xuất hiện tự dưng hôm nay lại nói với cô câu này, hay là đang chọc ghẹo cô. Phải, nhất định thế rồi. Phương Ly này phải bình tĩnh, đừng có để mắc bẫy anh ta.

- Tôi phải đi học, muốn đùa thì tìm người khác đi. - Phương Ly dứt khoát

- Ý anh là...muốn nhờ em giúp đóng giả làm bạn gái anh.

- Há??? Đóng giả??? - Phương Ly đờ người

- Đóng giả thôi mà, nhưng nếu em thích thật hơn thì...? - Giang Tuấn cố tình đưa mặt đến sát cô, môi cong lên ngập ngừng nói

Phương Ly tự dưng đỏ mặt rút người lại, miệng lắp bắp

- Ài...ai nói...nhưng tại sao phải đóng giả?

Giang Tuấn lập tức trưng ra bộ mặt nghiêm trọng nhất

- Anh bị giang hồ truy sát nên cần em đóng giả.

Phương Ly nghiêng đầu suy nghĩ

- Hai về của anh hình như không có chút liên quan.

- Là vậy, con gái một vị đại ca để ý anh, em biết đó đẹp trai cũng có cái khổ mà, anh nói anh có bạn gái rồi, giờ mỗi ngày họ đều cho người theo dõi, em giúp anh đóng giả bạn gái anh trong mấy ngày được không?

- Anh nhờ người khác đi, lỡ cô gái đó tìm tôi trả thù biết tính sao? - Phương Ly lắc đầu nguầy nguậy

- Anh có kế hoạch hết rồi, chỉ cần em gật đầu, anh đảm bảo họ không tìm đến em. - Giang Tuấn ưỡn ngực tự tin

- Anh không còn ai để nhờ ha?

- Anh ban ngày đi học, tối đi làm vệ sĩ làm gì có thời gian kết bạn, em là niềm hy vọng duy nhất rồi. Giúp anh đi, anh không muốn đang đi bộ đột nhiên chân cũng không còn mà đi đâu. - Giang Tuấn khẩn khoản cầu xin, sau đó lay lay gió xe đạp của cô

Sao cô cứ thấy nghi hoặc, câu chuyện này có cái gì đó không đúng lắm, nhưng lại không tìm ra được nó không đúng ở chỗ nào.

Giang Tuấn cứ một hai năn nỉ cô phải nhận lời, cuối cùng...

- Thôi được, giúp thì giúp, ăn cơm với uống nước thôi chứ gì? - Phương Ly rầu rĩ nói

- Sau khi xong việc, anh sẽ tặng cho em một món quà thật lớn, nhất định em sẽ rất bất ngờ. - Giang Tuấn cười gian

Cô không cần quà chỉ xin tên này từ nay cho cô hai chữ bình yên, đừng có cứ cách vài ngày lại chằng đầu xe một lần.

Rốt cuộc quyết định của cô là đúng hay sai đây?

.....

Bữa trưa hôm đó, tại quán cafe cạnh trường học

Phuong Ly có mặt ở đây là để cùng Giang Tuấn kí cái được gọi là hợp đồng đóng giả bạn gái.

Theo hợp đồng, cô chỉ cần sau giờ học đi ăn com uống nước gì đó với anh, tất nhiên hoàn toàn miễn phí, khi nào bọn chúng xuất hiện anh sẽ gọi cô. Ngay cả quần áo anh cũng chuẩn bị cho.

Giang Tuấn lên kịch bản sẵn, bắt cô ăn mặc trùm kín mít như ăn trộm, đội nón, đeo kính đủ cả, nói là như thế giang hồ sẽ không thể nhận ra diện mạo thật của cô. Nghe rất chí lí.

Nhưng một vài ngày sau đó mới biết, Giang Tuấn này mỗi việc anh làm, mỗi câu anh nói đều được tính toán hết trong đầu rồi. Chỉ là lúc này cô chưa đủ thông minh để nhận ra điều đó. Hay nói cách khác cô là con cá ngu ngốc để bị mắc vào lưới của anh ta.

- Tôi có một điều kiện.

- Em nói đi. - Giang Tuấn khuấy khuấy li cà phê, trưng ra vẻ mặt phản khởi

- Vì chúng ta chỉ là đóng giả nên anh không được lợi dụng tôi. Chỉ ăn uống và nói chuyện thôi nhé.

- Tất nhiên chúng ta chỉ là giả vờ yêu nhau một cách trong sáng thôi. Hay là em thích trong tối hơn.

- Còn lâu, không bao giờ có chuyện đó. - Phuong Ly quả quyết

- Vậy thì chúng ta...

- Suyt anh nhỏ tiếng một chút.

Giang Tuấn định nói tiếp thì bị Phuong Ly ra hiệu dừng lại, vì trong quán lúc này đang phát nhạc của chị Luru Nhã Đình, cô theo thói quen vừa lẩm nhẩm hát lẫn lư theo nhạc khiến Giang Tuấn nhìn cô không khỏi buồn cười.

- Sao chị ấy chưa có bạn trai mà có thể sáng tác ra bài hát hay thế nhỉ?

- Xem ra em chính là fans cuồng của Luru Nhã Đình. - Giang Tuấn gật gật đầu nhìn cô

- Tất nhiên rồi, chị ấy vừa đẹp, vừa giỏi, lại rất thân thiện...lại còn...xxoo, nếu người con trai nào làm bạn trai chị ấy chính là có phúc ba đời đấy.

Giang Tuấn nghe thế thì phì cười. Anh đang nghĩ...món quà mà anh chuẩn bị nhất định sẽ khiến cô bất ngờ đến chết đi sống lại.

.....

Ba bữa ăn cùng với Giang Tuấn diễn ra nhanh chóng, cũng không có gì đặc biệt xảy ra. Nhưng quả thật đúng như anh nói, lúc đi ăn hay đi trên đường có mấy kẻ áo đen theo dõi, bọn họ cứ lấp ló ló ló dòm trước ngó sau, hình như còn chụp cả hình nữa.

Xem ra Giang Tuấn cũng xui xẻo thật, đừng ai không đừng lại đừng xã hội đen.

Vào ngày cuối cùng nhau đi ăn, khi chia tay, Giang Tuấn nói với cô theo giao ước trước đó tuần sau hãy hẹn nhau một buổi nữa, anh sẽ tặng cô một món quà thật đặc biệt.

Cô ban đầu dự định không đi vì cô giúp anh không phải vì quà gì cả. Nhưng vào đúng ngày thứ hai đầu tuần giờ ra về, Giang Tuấn đã chờ cô sẵn ở trước cổng trường, nhất quyết bắt cô phải đi cho bằng được. Cũng tại hôm ấy xe đạp bị hư phải đem sửa nên cô mới đi bộ chung với anh.

- Bạn anh có mở shop thời trang nhỏ ở cuối con đường, lâu rồi không đến ủng hộ cậu ta, hay là ghé qua chút đi.

Nhìn theo hướng tay Giang Tuấn chỉ cô nhìn thấy cách đó không xa thật sự là có một cửa hàng.

Chẳng lẽ món quà mà anh nói là anh mua quần áo tặng cho cô?

Đây mà là shop nhỏ sao? Mắt cô tròn tròn nhìn mấy con số không rủ nhau xếp hàng trên tem giá. Đồi cô chưa mặc chiếc áo nào đến vài trăm chứ đừng nói là tiền triệu.

- Sao vậy, không có cái nào vừa ý à? - Giang Tuấn nhìn gương mặt mắt bình tĩnh của cô, nói
- Tiểu thư hay là cô thích kiểu như thế nào, tôi sẽ tư vấn cho cô. - Chị nhân viên bán hàng bước đến niềm nở
- Không cần, không cần đâu ạ.

Phuong Ly lắc đầu ngầy ngậy rồi hoảng hốt quay sang nói nhỏ với Giang Tuấn

- Này anh mới trúng số à? Nếu không phải thì thôi, anh để dành tiền lo cho gia đình đi, đúng rồi, không thì mua cái xe đạp mà đi học, tôi mặc gì mà chả được.

Dường như Giang Tuấn đã nhận ra trọng tâm vấn đề nằm ở đâu nên nói thật khẽ vào tai cô

- Thật ra... chủ cửa hàng này là của bạn rất thân của anh, chỉ cần một chút "tiểu xảo" mua không cần trả tiền đâu.

Tiểu xảo???

- Hey, Giang Tuấn, con gió nào đưa cậu đến đây vậy?

Một anh chàng cao ráo, khá đẹp trai, cỡ hai mươi tuổi niềm nở cất tiếng, Phuong Ly đoán chắc là chủ ở đây.

- Đưa người đẹp đến thử đồ. - Giang Tuấn vừa nói vừa nháy mắt hướng về phía cô

Không hiểu vì sao Phuong Ly lập tức thấy sợ hãi.

Anh chủ cửa hàng vui vẻ bước đến cạnh cô nói một tràng

- Nếu cửa hàng anh không có kiểu em thích thì cứ nói anh, anh còn mấy chi nhánh nữa, chỉ cần gọi họ sẽ đem đến ngay, em là bạn gái của Giang Tuấn thì cũng xem như bạn gái anh... à không bạn của anh. - Anh chủ cố pha trò

Cô thật cảm ơn nhưng xin bỏ chữ “gái” “đi cho cô nhờ, “bạn” thôi là thấy không ổn rồi.

Nhân viên trong cửa hàng hết thấy đều nhìn về phía cô xì xầm, chắc là họ đang nghĩ cô là dạng đồng đánh kén chọn, đợi cả anh chủ ra mặt mới chịu.

- Thật ra em không phải bạn gái anh đâu, chỉ gặp nhau vài lần thôi. - Phuong Ly lập tức phủ nhận
- Không sao, bây giờ chưa phải nhưng rồi sẽ phải thôi mà. - Giang Tuấn nháy mắt nói to
- Cũng đúng, anh không nghĩ là có con gái nào mà em không theo đuổi được. Khi nào rước nàng về dinh anh sẽ tài trợ toàn bộ khoản trang phục cưới cho em. - Anh chủ cửa hàng tiếp lời
- Đúng là chỉ có anh hiểu em nhất.

Cả hai kẻ tung người hứng, sau đó nhìn nhau cười một tràng lớn.

Mấy con người này thật là...

Phuong Ly hết cách đành tùy tiện vớ đại một bộ quần áo trông có vẻ thông thường nhất... chỉ mau chóng muốn biến mất khỏi đây thôi. Dĩ nhiên bộ quần áo đó là hoàn toàn miễn phí.

Đi ra khỏi shop thời trang cô cứ mãi nghĩ về chuyện mới xảy ra mà không để ý đến phuong hướng, theo quán tính cứ đi theo Giang Tuấn, cuối cùng cả hai dừng lại ở một nhà hàng Tây có vẻ rất sang trọng.

- Chúng ta vào đây ăn trưa đi.
- Khoan, nơi này đắt lắm đó, chúng ta còn là học sinh mà, anh có bị sao không? - Phuong Ly giật nảy mình níu tay anh lại

Giang Tuấn không nói gì chỉ cười kéo cô vào, cô giật lui anh lại kéo tới.

Nhân viên trong quán nhìn thấy anh thì cúi đầu cung kính, lúc đó cô cũng chẳng để ý đến điều này vì đang bận nghĩ ăn xong anh sẽ không tìm cách đánh bài chuẩn chứ.

Cả hai cùng đi thang máy lên tầng cao nhất của nhà hàng.

Vì Giang Tuấn đã đặt bàn trước nên một lát sau cô tròn mắt nhìn những thứ được dọn ra, đến nơi sang trọng thế này đã đành, còn gọi nhiều món đến như vậy.

- Giang Tuấn tôi hỏi thật có phải anh trúng số không?

- Ủ! Bạn anh nhậu xin cho mấy tờ nào ngờ lại trúng. - Giang Tuấn gật đầu làm vẻ mặt nghiêm túc

- Thật hả, giải mấy? - Phương Ly tròn xoe mắt ngạc nhiên

- Hôm nay em chỉ việc ăn thoải mái thôi, đừng để ý giải mấy. - Giang Tuấn nén buồn cười

- Mà sao anh không ăn đi, cứ ngồi nhìn hoài vậy? Anh không đói hả? - Phương Ly nãy giờ đợi anh động đũa cô mới ăn, nào ngờ anh cứ đan hai tay để lên gối mà không hề có hành động tiếp theo làm cô đói đến sốt cả ruột

- Chờ người. - Giang Tuấn trả lời đơn giản

- Hả, anh còn rù thêm người? Bạn anh à?

- Hôm nay tâm trạng em thế nào ? - Giang Tuấn đột nhiên chuyển hướng đề tài

- Ồ thì... bình thường. - Cô nhanh miệng nói ra, ngoại trừ hơi đói bụng thì đúng là không có cảm giác gì thật

- Vậy ráng giữ bình thường đến lúc ra khỏi đây nhé.

Phương Ly lơ ngơ chưa hiểu ý anh là gì thì đã thấy cánh cửa trước mặt mở ra, thấy một bóng dáng xinh đẹp bước vào, váy trắng suôn dài, mái tóc đen óng ả thả sang một bên, dung nhan diễm lệ, đáng đi uyển chuyển mềm mại.

Ông trời ơi, nói với cô đây là sự thật đi.

- Hai người chờ em có lâu không? Xin lỗi vì đã đến muộn. - Nhã Đình nhìn về phía cô và Giang Tuấn mỉm cười ngọt ngào

- Chị...chị Nhã Đình, em chào chị. - Phương Ly cất giọng mừng rỡ vô cùng

- Gặp lại em chị rất mừng, cũng lâu rồi nhỉ?

Phương Ly thật không ngờ chị ấy còn nhớ đến một nhân vật nhỏ bé như mình.

- Hai người nói chuyện tự nhiên, anh đi vệ sinh một lát. - Giang Tuấn nói rồi quay đi, trên môi nở nụ cười rất kì lạ, xem ra anh phải nhường sân khấu lại cho hai cô gái này rồi

Trên bàn chỉ còn lại hai người.

- Em tên Phương Ly đúng không? Cảm ơn em vì đã giúp đỡ anh ấy, việc bọn chị gặp nhau, không thể để người ngoài biết được, nên chị mong là em giúp chị giữ kín chuyện này. - Nhã Đình nhìn cô, chân thành nói

- Khoan đã...chị mới nói gì, em không hiểu? - Phương Ly lơ ngơ

- Giang Tuấn không nói em sao? Sao anh lại bảo là đã giải thích với em rồi? Tụi chị đang hẹn hò với nhau.

- Dạ???...hẹn hò...hai người á?

Sao lại chóng mặt đến thế này, người như Giang Tuấn... cùng với chị Lưu Nhã Đình. Một người như thiên sứ như chị mà lại đi cùng với một người không bình thường như anh ta.

- Vậy là chị hẹn hò với vệ sĩ của mình? - Phương Ly mắt tròn mắt dẹt

Nhã Đình quay sang một bên che đi gương mặt đang cố nhịn cười

- Vệ sĩ gì chứ, anh ấy là thiếu gia của tập đoàn Giang Thành, mẹ anh ấy là minh tinh nổi tiếng Hoàng Di Mẫn, lần đó lúc em lên vào phòng chị xin chữ kí ảnh chỉ đùa với em thôi.

Lại thêm một chuyện động trời nữa, Hoàng Di Mẫn, chính là thần tượng năm đó của mẹ con cô, cô vì từ nhỏ hâm mộ giọng ca của cô ấy mới ước mơ lớn lên sẽ trở thành một ca sĩ.

Cô ấy là...mẹ người này sao?

- Hình như là anh ấy đều không nói gì cho em biết về mình thì phải? - Nhã Đình ngạc nhiên

Chẳng những không nói mà còn đem Phương Ly cô ra giễu cợt, hại cô xoay vòng vòng ba trăm sáu mươi độ, suy nghĩ đủ tình huống từ bữa tới giờ.

Phương Ly thật chậm kể lại câu chuyện “hoang đường” Giang Tuấn đã dựng lên, gì mà xã hội đen, gì mà truy sát, thì nhận được câu giải thích trong nụ cười ra nước mắt của Nhã Đình.

- Đạo này bọn chị không có thời gian gặp nhau, mẹ anh ấy cảm thấy lo lắng, thật ra ý tưởng tìm người giả dạng là do chị gợi ý, còn những người theo dõi em là người của nhà anh ấy. Còn mấy bộ đồ đen là Giang Tuấn mua tặng họ, bảo ra ngoài mặc thể mới ngầu. Còn bắt em trùm kín là vì thân phận của chị không tiện công khai.

"ÀM" Một tiếng nổ cực lớn phát ra trong đầu.

Phuong Ly cầm ly nước trên bàn một hơi uống hết để ép xuống ngọn núi lửa đang phun trào dung nham.

- Giang Tuấn anh ấy thích đùa người khác vậy đấy, nhưng anh ấy còn có một mặt khác em mà quen lâu thì mới nhận ra được. - Nhã Đình vui vẻ nói

- Nhưng chị ơi, em và anh ấy đi cùng nhau như vậy chị không buồn sao? - Phuong Ly không hiểu sao bản thân mình không nhận được muốn hỏi câu hỏi này.

Sắc mặt Nhã Đình rất bình tĩnh trả lời

- Bên cạnh anh ấy có rất nhiều cô gái, chị mà buồn đến khi nào mới xong, có thể quen với anh ấy đã là may mắn lắm rồi.

Không thể tin được, người như Giang Tuấn đã quen được với chị Nhã Đình mà bên cạnh còn rất nhiều cô gái, có phải ông trời đã quá chiều cố anh ta.

Giang Tuấn này giờ trốn biệt trong nhà vệ sinh, Phuong Ly nghĩ chắc là anh đang bận viết một kịch bản nào mới nữa rồi. Cô đành đứng dậy xin phép

- Chị à, em về trước, anh ấy ra nói em đau bụng nha chị.

Nhã Đình nhìn Phuong Ly chạy đi mà không khỏi ngạc nhiên nhưng cũng không gọi lại.

Từ nay về sau Phuong Ly cô sẽ không bao giờ tin vào lời con người tên Giang Tuấn này nữa, đổi trắng thay đen, đem cô ra đùa giỡn.

Giang Tuấn gì chứ, sau này cứ nhất quyết gọi là Gian manh, Giang bịp bợm, Giang dối trá, Gian xảo. Hừ...

Lúc đó Phuong Ly không biết còn chuyện đáng sợ hơn đang chờ cô vào ngày mai. Và kể từ cuộc gặp gỡ này cuộc sống của cô đến mãi về sau bắt đầu bị đảo lộn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vu Oan Giá Họa

Chương 11. Vu Oan Giá Họa

Buổi sáng vừa đất xe vào trường Phuong Ly đã nghe được một tin đang làm chấn động nơi đây.

"Cậu nghe nói gì chưa, anh Minh Khải hủy bỏ hôn ước với chị Phuong Du rồi." - Nữ sinh 1

"Tất cả đều là tại con hồ ly tinh đó." - Nữ sinh 2

"Nhìn kìa, tro trên đến mức còn dám vác mặt đi học cơ đấy." - Nữ sinh 3

Đi đến đâu cũng có những ánh nhìn căm phẫn hướng về phía cô.

Cô biết chuyện này trước sau gì cũng xảy ra dù có cô hay không có cô. Vì Phuong Du đó cơ bản là không xứng với một người tốt như Dương thiếu gia.

Nhưng cô tự hỏi mình đã làm gì để bị họ sỉ nhục như vậy, cô và anh chỉ là bạn, cũng chẳng làm gì quá giới hạn.

Ngày học hôm đó, bàn của Phuong Ly đã tiếp đón không biết bao nhiêu vị khách viếng thăm. Chửi rủa có, sỉ nhục có, cảnh cáo có, đay đẵng có, ép cô nghỉ học đều có đủ.

Bữa trưa lúc ra về chưa kịp bước đến cổng thì Phuong Ly đã bị Tô Huyền cùng đồng bọn cô ta lôi ra một góc.

- Trời nắng quá, hay chúng ta chơi trò tắm mưa đi, thấy thế nào, có mát hay là không?

Tô Huyền cho hai người giữ chặt lấy cô, còn ả thì dùng vòi xịt nước vốn dùng để tưới hoa liên tục xịt vào thân thể cô. Cả người cô nhanh chóng ướt sũng như chuột lột.

Sau đó ả còn giật lấy cặp cô đồ hết sách vở ra đất rồi cho nó được “tắm” chung với cô.

- Còn không mau cảm ơn mấy chị đây đã giúp mày đi chứ...bộ mày câm rồi hả...chắc mát quá nên bị câm không thể nói được rồi ?

Cả bọn vây quanh cô cười nham nhở, đồng phục ướt thì chẳng sao, nhưng còn sách vở, thật quá đáng.

- Cho mày chữa cái tội phá hoại hạnh phúc của chị Phuong Du, tao sẽ thay chị ấy đòi lại công bằng.

Phuong Ly siết chặt tay đầy cát đất ẩm ướt, bọn này thật chẳng phải người mà, vì lý do hoang đường như vậy, vì một người như Phuong Du mà đi hại người khác.

“Công bằng”, bây giờ cô chỉ muốn cười mỉa mai hai từ này.

Còn phá hoại, thế nào gọi là phá hoại. Nếu như Phuong Du thật sự có cái hạnh phúc đó thì chẳng ai phá hoại được cả, đằng này chỉ là mình cô ta đắm chìm trong mộng tưởng của mình. Người nên bị đánh đê tinh lại phải là cô ta mới đúng chứ.

- Thứ không có mẹ dạy dỗ nên cũng chẳng ra sao...haha....

Tô Huyền vừa tuôn ra câu đó Phuong Ly đã dùng hết sức lực lao về phía trước thoát khỏi bọn người đang giữ chặt lấy mình để xô ả té xuống đất, rồi tát ả hai cái.

Cái gì cô cũng nhận được, Phuong Du hay họ đối xử ác hơn với cô cô vẫn chịu được, nhưng chỉ riêng chuyện này là không thể, không được động đến người quan trọng nhất của cô.

- Ai cho các người mắng mẹ của tôi. Không cha không mẹ thì sao? Còn hơn cả đám các người có cha có mẹ dạy dỗ mà đi làm những việc thế này. Cha mẹ các người có biết không?

Phuong Ly la hét rồi lao vào bọn chúng, cô chẳng hề sợ hãi cũng chẳng hề sợ đau chút nào nữa, bọn họ ban đầu cũng có chút hoảng vì không ngờ cô phản ứng mạnh vậy, sau đó là sợ ngược trở lại vì cô cứ như người điên cùng họ kịch liệt giằng co.

Được một hồi họ cũng chịu buông, trước khi đi còn không quên nhún nhủ

- Nếu mày còn không biết thân biết phận thì đừng trách bọn tao.

- Kẻ không biết thân biết phận là đứm bảo các người làm thế này đây.

- Hừ, đi thôi.

Đội bọn họ khuất hẳn Phuong Ly gom lấy mớ sách vở đã ướt và nhàu nát trên mặt đất bỏ vào cặp trong lòng không khỏi xót xa.

Giữa cái nắng gay gắt tỏa ra sức nóng khủng khiếp của buổi trưa cô lê bước cùng những vết thương và bộ đồng phục kèm áo khoác bên ngoài ước sũng đi về. Bước đi chậm chạp, đi rất lâu rất lâu mới về được nhà. Thỉnh thoảng lại dùng tay lau đi những giọt nước trên tóc nhều xuống cản trở tầm nhìn.

Dọc đường cô không hề rơi một giọt nước mắt nào mà chỉ cười, cũng không biết là cười vì điều gì, cười cho số phận của mình sao, có lẽ là như vậy, hay là cho một hy vọng gì đó trong tương lai?

Đôi lúc cô nghĩ giả như anh có ở đây thì những người bọn họ nhất định sẽ không ức hiếp cô đến thế này, giả như có mẹ ở đây để ôm lấy cô vỗ về an ủi thì dù đau thế nào cũng chẳng sao.

Nhưng bên cạnh cô chẳng còn ai nữa rồi, mình cô phải tự bảo vệ lấy mình, nhất định không để những kẻ đó đắc ý.

Lúc quay trở về biệt thự, Phuong Ly cứ tưởng sẽ bị một trận lôi đình của Phuong Du giáng xuống nữa, nào ngờ cô ta lại không có ở đây.

- Cậu sao vậy, sao người cậu lại thế này, còn mặt và tay chân của cậu nữa. - Hiểu Lam thấy cô liền hốt hoảng chạy đến

- Mình bị té trúng vũng nước, ướt hết rồi, mình lên thay đồ đây. - Phuong Ly miệng vẫn cười, thái độ vẫn rất ung dung bình tĩnh

- Phuong Ly mình xin lỗi. - gương mặt Hiểu Lam rung rung nước mắt

- Tại sao cậu lại xin lỗi?

- Mình, mình không thể bảo vệ cho cậu, mình xin lỗi. - Nước mắt Hiểu Lam chảy xuống hai bên má

- Cậu khờ quá, mình bị té mà, bảo vệ gì chứ, thôi mình đi đây.

Phuong Ly gượng cười rồi lững thững quay lên lầu, mỗi bước đi đều nặng trĩu như đeo chì vào chân, trong lòng lại càng nặng nề hơn.

Hiếu Lam vẫn đứng bất động ở phòng khách, môi mấp máy trong dòng nước mắt

”Phuong Ly, mình xin lỗi.”

Vừa bước vào phòng tắm rửa thay xong quần áo Phuong Ly đã nằm phịch lên giường, cảm giác tay chân không nhấc lên không trung được nữa. Hôm nay cô mệt quá rồi, cô chỉ muốn ngủ, không ăn uống gì cũng không sao, chỉ cần được ngủ thôi.

Cô ngủ rất ngon, rất sâu mà không biết biến cố tiếp theo sẽ nhanh chóng xuất hiện. Thậm chí biến cố này sẽ còn đau đớn hơn những gì khi này cô vừa chịu gặp nhiều lần.

- MỞ CỬA, MỞ CỬA.

- CON NHỎ KIA MÀY MỞ CỬA MAU, CHẾT TRONG ĐÓ RỒI HẢ?

- RẦM...RẦM...RẦM.

Phuong Ly giật mình thức dậy vì tiếng đập cửa, bên ngoài là tiếng Phuong Du và bà quản gia đang gào thét, chửi bới rất to.

Cô vừa chạy ra mở cửa ra đã bị Phuong Du ầm ầm xông tới xô ngã xuống đất. Bên ngoài vẫn còn những người giúp việc khác đang đứng đó.

Tiếp đó bà quản gia quản gia đi theo sau Phuong Du giữ chặt người cô để Phuong Du thỏa sức lục tung tất cả đồ đạc trong phòng.

Từng thứ từng thứ một dù làm bằng thủy tinh hay gì khác cũng bị ném không thương tiếc xuống sàn.

Căn phòng đang yên ắng bỗng chốc vang lên toàn là tiếng đập phá, đồ vỡ, đồ đạc tan hoang, nhìn vào như một đồng hoang tàn đổ nát, còn đâu là căn phòng yêu quý cô đã cố công bài trí từng vật dụng, sắp xếp và dọn dẹp mỗi ngày nữa.

XOẢNG...BÓP...BÓP

- Phuong Du, cô đang làm cái gì vậy hả? - Phuong Ly dùng hết sức mà la to

- Con nhỏ này ai cho mày lên tiếng. - Bà quản gia hét lớn vào tai cô, tay vẫn đang giữ chặt người cô không buông

- Tao phải lục hết cái đồng này lên, nếu không thì làm sao biết mày giấu đồ của tao đi đâu, đồ ăn cắp. - Phuong Du chỉ tội cô

Cái gì? Ăn cắp? Cô sao? Cô đã sống ở đây gần 10 năm, đã phải chịu đựng biết bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu vết thương trên người do Phuong Du cùng bà quản gia gây nên, bây giờ lại đòi tội cho cô.

- Tôi không ăn cắp. - Phuong Ly giận dữ

CHÁT - Bà quản gia giáng thẳng một cái tát vào gương mặt vốn đang sưng đỏ của cô, khóe miệng cô chảy ra một dòng máu.

- Con quỷ này ai cho mày lên tiếng hả? - Rồi bà quay về phía Phuong Du - Tiểu thư cô cứ tiếp tục đi để coi lát nữa nó còn già mồm được không?

Phuong Du lục tung tất cả mọi nơi có thể, tủ quần áo, giường ngủ... cho đến khi tiến đến chiếc bàn học của cô, nhếch mép một cái như thể biết trước kết quả rồi mở ngăn kéo lôi ra một chiếc hộp màu đen

- Nếu mày không mù thì nói tao nghe đây là cái gì?

Vừa nói dứt lời Phuong Du đã lao đến tát thẳng vào mặt cô

“CHÁT”

Cô ta dùng lực rất mạnh, còn mạnh hơn của bà quản gia, khiến đầu cô nghiêng hẳn sang một bên.

- Nhìn cho kĩ đi, đây là cái gì? - Phuong Du một tay mở chiếc hộp ra, một tay siết chặt cằm của cô lại chạm phải vết thương nên đó đau điếng

Phuong Ly cố hết sức mới mở được đôi mắt.

Bên trong chiếc hộp màu đen đó là một sợi dây chuyền, nhìn qua là biết đây là một vật có giá trị, nhưng cô chưa từng nhìn thấy nó bao giờ, tại sao nó lại ở đây cô hoàn toàn không biết.

Phuong Du quay mặt ra phía cửa hưng hăng nói với đàn giúp việc đang đứng

- Kí vật của mẹ tôi là do nó ăn cắp, một lát lão gia về biết nói thế nào rồi chứ.

- Dạ thưa tiểu thư.

Mọi người đồng loạt cúi đầu lí nhí, họ nhìn Phuong Ly bằng ánh mắt thương xót, mong cô sẽ thứ lỗi vì họ chẳng còn cách nào hơn.

Phuong Ly thấy tim đau như muốn vỡ ra, những người ở đây trừ Phuong Du và bà quản gia đều được cô xem như người thân, vậy mà chẳng ai dám nói một lời giúp cô, họ còn đứng về phía Phuong Du.

Đúng là có tiền có quyền là có tất cả, giờ thì cô thật sự thấm thía rồi.

- Nếu bây giờ mày quỳ xuống lạy xin tao tha cho thì có thể tao sẽ tốt bụng mà bỏ qua cho mày, lạy đi, con chó theo đuôi tao. - Phuong Du nở nụ cười khinh bỉ

- Cô tưởng mình là ai, tại sao tôi phải quỳ lạy cô. Có chết tôi cũng không bao giờ lạy một kẻ độc ác như cô. - Phuong Ly như dùng hết hơi sức nói

CHÁT - Bà quản gia lại tiếp tục tát vào mặt cô, nắm tóc cô giật ngược rồi hung hăng quát lên

- Ai cho mày nói chuyện với tiểu thư kiểu đó hả?

Phuong Du tức giận lôi ngay điện thoại ra ấn nút gọi rồi gào to với người bên kia đầu dây

- Alo, ba à, ba về nhà mau đi, nhà chúng ta có kẻ ăn cắp.

.....

Hai mươi phút sau lão gia về đến nhà. Vết thương trên mặt và trên người Phuong Ly rất đau nhưng chắc sẽ không bằng chuyện tiếp theo đây cô phải đối mặt.

Tại đại sảnh. Tất cả mọi người đều có mặt ở đây chờ phân xử vụ án.

- Rốt cuộc là có chuyện gì? - Phuong lão gia ngồi trên sofa tức giận hỏi

- Ba, hộp dây chuyền kim cương của mẹ con để lại phát hiện bên phòng nó dưới sự chứng kiến của mọi người ở đây, nó còn bảo là không phải nó lấy. - Phuong Du chỉ thẳng tay vào mặt Phuong Ly kết tội

Phuong Ly lúc này đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, gương mặt sưng lên, mắt đỏ hoe vẫn cố nói

- Lão gia, con thật sự không lấy, con đang ngủ trong phòng thì mọi người xông vào, con không biết vì sao nó lại ở phòng con.

- Ăn cắp rồi lại có thể ngủ ngon lành như vậy, thế gian đúng là chỉ có mày. - Phuong Du châm dầu vào lửa

- Tôi không lấy, tại sao tôi phải lấy chứ? - Phuong Ly hét lên

- Còn tại sao, tại mày nghèo, nhìn thấy đồ quý giá thì nổi lòng tham chứ sao? - Phuong Du cười một tràng mỉa mai

- Hai đứa đừng cãi nhau nữa. - Lão gia can ngăn

Được một lát, ông nói tiếp

- Trong phòng của Phuong Ly cũng không chắc là nó lấy, nhà này có nhiều người, phòng lại không khóa, có thể là ai đó lấy rồi bỏ vào. - Phuong lão gia mở lời bênh vực cho cô.

Như chỉ chờ đến giây phút này, Phuong Du hả hê nói

- Không chỉ có vật chứng, con có nhân chứng, mau bước ra đây.

Phuong Ly kinh ngạc đến mức cho là dây thần kinh của mình ngưng hoạt động, tay chân run rẩy từng hồi.

Hiều. . .Hiều Lam. . .Hiều Lam là nhân chứng.

Không đâu. . .không thể nào.

- Lão gia con . . .con.- Giọng Hiều Lam còn run rẩy hơn là Phuong Ly

- Sao, thấy gì thì cứ kể hết với lão gia đi. - Phuong Du quay sang mỉm cười “nhắc nhở”, trong lòng đang hả hê sung sướng vô cùng

Hiều Lam nói nhưng cúi mặt xuống, thều thào như không có hơi

- Cách đây mấy ngày Phuong Ly nói con hãy cùng cậu ấy đánh cắp thứ gì đó ở đây rồi cùng nhau trốn đi, khi đó chúng con sẽ có nhiều tiền.

- Hiều Lam, mình nói khi nào chứ? - Phuong Ly thất kinh hồn vía nhìn về phía bạn mình

- Mày yên lặng để nó nói tiếp. - Phuong Du gần giọng

- Con...con không đồng ý, con cứ tưởng cậu ấy sẽ không làm nữa, nào ngờ...- Hiểu Lam khó khăn nói, mắt căm hận nhìn về Phuong Du

- Nào ngờ thế nào ? - Phuong lão gia chau mày hỏi

- Hôm qua con bắt gặp cậu ấy lấp ló trước cửa phòng tiểu thư còn giấu cái hộp gì đó ở sau lưng, nhìn kĩ thì đó...

Nói đến đây Hiểu Lam như không thể nói thêm được nữa, chỉ cúi gầm mặt nước mắt bắt đầu tuôn rơi.

- Nói tiếp đi giấu cái gì? - Phuong Du không kiên nhẫn được nữa quát lên

- Là...là...hộp dây chuyền của tiểu thư, cậu ấy nói qua ngày hôm nay sẽ bỏ đi thật xa, nói con cứ vờ như không thấy gì đi. - Hiểu Lam nức nở đáp

Phuong Du nghe đến đó thì nờ nụ cười hết sức thỏa mãn.

/Để xem còn ai có thể cứu được mày nữa/

- Thế tại sao con lại khóc? - Lão gia hỏi Hiểu Lam, thái độ của ông bình thường, không có vẻ gì mà tức giận

- Vì...bạn con làm sai nên con đau lòng...- Nói xong Hiểu Lam khóc nức lên to hơn

Nước mắt của Phuong Ly không kiềm được mà rơi xuống thành từng vệt dưới sàn, tay chân mềm nhũn.

Cô quen Hiểu Lam đã bao nhiêu năm, tính tình cậu ấy thế nào cô hiểu rất rõ. Thấy cô bạn khóc thế này Phuong Ly biết cậu ấy đã phải đau khổ thế nào khi làm vậy.

Tất cả đều tại một con người mang tên Phuong Du, nhất định ả đã làm gì đó để ép cậu ấy vu oan cho cô.

Bỗng chốc ở đại sảnh, có hai người con gái nhìn nhau chỉ lặng lẽ khóc, không một tiếng động, không ai nói thêm một câu gì.

- Được rồi, tất cả giải tán đi, Phuong Ly con theo ta vào phòng, ta có chuyện muốn nói riêng với con. - Phuong lão gia một lúc sau lên tiếng

- Ba à, chúng ta phải báo công an chứ, tha cho nó dễ dàng vậy sao? - Phuong Du bức xúc trước thái độ bình lặng của ba mình

- Chuyện này dừng ở đây đi. - Lão gia nhất quyết - Không ai được nhắc đến nữa.

- Các người mở mắt nhìn cho rõ rồi chứ, tất cả đều bị bộ mặt ngây thơ của nó lừa hết rồi. Về kiểm tra đồ đạc của mình xem có mất gì không? - Phuong Du gào thét từ phía sau

.....

Trong phòng lão gia

- Con ngồi đi. - Phuong lão gia giọng trầm ấm

- Con xin lỗi lão gia, con biết bây giờ nói gì cũng không được nhưng con thật...con thật sự không có lấy...

Phuong Ly nói, rồi lại rơi nước mắt, đứng trước ông, người đã từng cứu mạng mình, cô không kiềm được cảm xúc.

Ông nhìn gương mặt và dáng vẻ của cô lúc này mà đau lòng lên tiếng

- Không trách con, là tại ta đã quá cưng chiều đứa con gái này, nó làm gì ta đều biết, nhưng lại không có cách để quản nổi nó.

- Lão gia...- Phuong Ly muốn nói nhưng cổ họng như bị chặn lại, nghẹn ngào

- Ta biết thế nào cũng sẽ có ngày này. Vài ngày trước ta đã gặp Dương Minh Khải, tuy nó không nói thẳng nhưng qua cách nói chuyện ta biết nguyên nhân hủy hôn là không đồng ý thái độ của Du Du. Người làm cha như ta cảm thấy thật xấu hổ. - Lão gia bất lực lắc nhẹ đầu

- Lão gia, ngài là người rất tốt, bao nhiêu năm nay nếu không có ngài con thật sự không biết mình sẽ thế nào. - Cô khép mi lại để nước mắt chảy dài

- Ta rất quý con, tất nhiên muốn con ở lại, nhưng ta lại không thể bảo vệ được cho con, nên cảm thấy để con đi mới là cách tốt hơn. - Phuong lão gia ảm áp nói, giọng điệu hết như người cha thật sự của cô

- Lão gia, con biết, xảy ra chuyện như vậy, nếu con ở lại sẽ khiến ngài khó xử, con tin thời gian sẽ chứng minh tất cả. Đời này con nhất định sẽ không quên ơn của ngài. - Phuong Ly đầy cảm kích nói

Cả buổi hôm đó, Phương Ly và Phương lão gia đã tâm sự rất lâu, tuy xảy ra chuyện đau lòng như vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy chút ấm áp vì nhận được sự tin tưởng của ông.

Sau đó cô quay về phòng lặng lẽ thu dọn đồ đạc, gắn bó với nơi này đã bao nhiêu năm, còn có biết bao nhiêu kỉ niệm.

Mọi thứ xảy đến quả thực đột ngột.

- Phương Ly mình xin lỗi cậu.

Phương Ly ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt Hiểu Lam, đôi mắt đỏ bây giờ cũng đỏ hoe ngấn nước.

- Mình hiểu mà, chúng ta làm bạn đã ba năm rồi. Lẽ nào mình lại không hiểu cậu.

- Ba mình bệnh rất nặng, cần tiền chữa bệnh cho nên mình mới... hết tháng là mình về quê rồi, mình định là sẽ ở đó kiếm một công việc khác, mình không có mặt mũi nào ở đây cả. Minh... xin lỗi... - Từng giọt nước mắt ấm nóng rơi trên má Hiểu Lam

Phương Ly dùng tay lau nước mắt trên khuôn mặt mình, rồi lại lau nước mắt trên khuôn mặt cô bạn, sau đó cười lạc quan

- Biết đâu cậu làm vậy ngược lại là đang giúp mình, tìm thấy một cuộc sống mới. Cậu cũng vậy, đừng suy nghĩ việc này nữa.

- Phương Ly cậu phải hạnh phúc, nhất định phải tìm được một nơi thật tốt. - Hiểu Lam òa lên nước nờ

- Ừ mình biết mà. Cậu cũng vậy, còn nhớ lời hứa của tụi mình không, một trong hai đứa cưới thì đứa kia sẽ là phù dâu. - Phương Ly nở nụ cười

- Cậu nhất định sẽ tìm được một hoàng tử yêu thương cậu, mình đợi cậu cùng thực hiện lời hứa.

Rồi Hiểu Lam đưa ngón tay út của mình ra trước mặt Phương Ly

- Chúng ta ghé tay nào.

Hai ngón tay đan vào nhau, vòng tay ấm áp siết chặt. Có lẽ sẽ rất lâu sau mới có thể ở cùng nhau thế này. Hy vọng ngày mai rồi sẽ tươi sáng hơn, con đường của mỗi người sẽ vui vẻ và gặp nhiều may mắn hơn.

.....

Người ta bảo trời đất rộng lớn, nhưng bây giờ đến một chỗ để đi cũng chẳng có, có phải cô đã quá vội vàng khi ra đi không, vội vàng khi từ chối thành ý sắp xếp chỗ ở của lão gia chỉ vì không muốn ông khó xử với một vài người khác, những người vẫn một mực tin rằng Phương Ly cô là kẻ cắp.

Ánh chiều tà phủ lên thành phố, gió từng cơn rít gào thổi tung những chiếc lá rơi rụng dưới vĩa hè bay lên không trung.

Phương Ly vừa đi vừa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bao la mà chẳng ngờ đột nhiên có một chiếc xe chạy đến sát chỗ cô đang đứng, nơi đây một khúc đường vắng.

Cửa xe bất ngờ mở ra, hai người đàn ông cao to lao xuống. Đột nhiên có một chiếc khăn tay chụp vào miệng cô. Phương Ly chẳng kịp la lên một tiếng thì đầu óc đã quay cuồng, cả người cô mềm nhũn, cô ngã xuống, trước mắt chỉ còn lại một màu tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bắt Cóc - Gặp Thiên Thần

Chương 12. Bắt Cóc-Gặp Thiên Thần

Phương Ly mơ màng mở mắt ra, phát hiện mình đang ở một nơi nào đó như nhà kho, xung quanh mọi thứ lộn xộn bẩn thỉu.

Cô cố vùng vẫy nhưng không ăn thua, thì phát hiện cả người mình đang bị trói bởi dây thừng trên một chiếc ghế.

- Em gái cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Hai người thanh niên lạ mặt đang đứng đó nhìn cô cười cợt nhả

- Các người là ai, sao lại bắt tôi đến đây đi, mau thả tôi ra. - Phương Ly cất giọng hoảng hốt

Cô cố gắng lục tung trí óc xem mình đã làm gì đắc tội với dân anh chị như vậy. Chẳng lẽ là liên quan đến tên Lâm đại nhân đó.

- Em gái đừng trách anh, bọn anh cũng chỉ là cần tiền thôi, có trách thì trách em ngu ngốc lại đi đắc tội em gái giàu có.

Em gái giàu có...người giàu có trong trường ghét cô nhiều vô số kể, nhưng Phương Du là cái tên đầu tiên hiện lên trong đầu.

Nhưng đã dần cảnh đuổi cô đi, vu oan giá họa cho cô rồi cô ta vẫn chưa hả dạ sao?

- Thế nào, cô em có đoán được là ai không? - Một tên như đang đùa giỡn với cô

Đ đoán được thì đã thế nào, bây giờ điều cô muốn là thoát ra khỏi chỗ này không phải là tìm kẻ chủ mưu.

- Có ai không, cứu tôi với.

Tên tóc vàng vừa bóp chặt hai bên gò má của cô vừa cười nắc nẻ

- Anh nói em nghe, nơi này vắng vẻ đến mức em có la đến sáng cũng không có người đâu, hôm nay em ngoan ngoãn nghe theo bọn anh đi.

Hắn thả tay ra, cô cố gắng giữ giọng bình tĩnh nói, mặc dù trong lòng đang run sợ

- Tôi...tay tôi bị trời đau quá, hai người con trai các anh đứng đây còn sợ tôi chạy thoát hay sao?

- Nói cũng phải, cời trời. - Tên tóc vàng chắc là đại ca, hắn ra lệnh, tên còn lại làm theo

Đột nhiên tên đại ca được cuộc gọi từ ai đó, sau khi nghe điện thoại xong thì bật cười như điên dại, quay sang nhìn cô

- Con gái thời nay quả thật độc ác, lúc đầu thì bảo cho một bài học, bây giờ thì lại muốn em chết cũng chẳng còn xác, tội anh cũng chẳng còn cách nào khác.

Rồi hắn quay sang nói với đàn em

- Mày, mau đi kiếm một cái bao đến đây.

Tên đàn em ngoan ngoãn đi ra ngoài.

- Rốt cuộc các người muốn thế nào? - Phương Ly hốt hoảng

- Cô tiểu thư đó bảo là phải bỏ vào bao chìm xuống biển, nhưng mà em còn trẻ lại đẹp thế này chết thật tiếc, anh bảo thằng kia ra ngoài là để chứa không gian cho hai chúng ta vui vẻ thôi.

Tên đó cười nói xong thì sấn tới chỗ cô, dùng tay sờ vào má cô, sau đó nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nuốt nước bọt một cái, gương mặt sưng đỏ nhưng vẫn không thể làm giảm đi vẻ đẹp trẻ trung thuần khiết khiến hắn chìm đắm.

Phương Ly chỉ thấy tõm vừa thấy đau hai bên má do vết thương vẫn còn đó.

Hắn như không thể chờ đợi thêm được nữa

- Hôm nay em cứ ngoan ngoãn nghe lời bên cạnh anh đi, anh đây sẽ...

Cô hốt hoảng sấn chân đá một cái, chẳng ngờ lại trúng chỗ đó của hắn ta, tên đó cúi người mặt nhăn nhó ôm lấy chỗ đau.

- Con nhỏ này, để ông bắt được mày thì.

Chẳng đợi hắn ta nói tới câu thứ hai cô đã vù chạy thật nhanh, tông cửa bay ra ngoài, cũng may bên ngoài không có ai cả, tên đàn em đó đã đi xa.

Phương Ly cứ cố gắng chạy mãi chạy mãi mà không biết mình đang đi đến đâu, cho đến khi đôi chân bắt đầu thấy đau nhói từng hồi, cả người loạng choạng giữa một khu rừng vắng tanh không bóng người.

Cảnh vật xung quanh rất lạ, trời lại sập tối không xác định được phương hướng ở đâu nữa, tiến thêm hai bước đột nhiên cô giẫm phải vật gì đó liền bị trượt chân rơi từ phía trên đồi xuống dưới con đường, tay chân trầy xước chảy máu, cả người đau nhức ê ẩm không gượng dậy nổi.

Bên tai cô vang lên một tiếng động lớn, trong mơ hồ nhìn thấy phía xa xa có một thứ ánh sáng đang chiếu tới ngày càng đến gần, lẽ nào là bọn chúng.

Giây phút ấy mọi thứ đều ngừng lại, Phương Ly ngất lịm đi.

.....

Khi giật mình tỉnh dậy cô đã phát hiện mình đang ở trong một căn phòng ngủ rất sang trọng, ngay tầm mắt giữa trần nhà là đèn chùm tinh xảo sáng lấp

lánh, giường nệm trắng tinh, rèm cửa cũng thế, còn trưng bày những vật quý giá, trông còn xa hoa sang trọng hơn cả phòng ở biệt thự Phương gia.

Trên chiếc bàn nhỏ cách đó không xa còn có một chậu hoa oải hương tím tỏa ra mùi thơm thoang thoảng khiến cô thấy thư thái dễ chịu vô cùng. Đây cũng là loài hoa mà cô thích nhất.

Nhưng chẳng phải lúc này cô bị té xuống núi lăn ra ngoài đường sao. Hay là cô chết rồi, nơi này là thiên đàng.

Phương Ly đưa tay lên véo má “Á, đau”. Vậy là cô chưa chết. Nhưng đây là đâu? Ngay cả quần áo trên người cô cũng được thay ra rất sạch sẽ, vết thương cũng được xử lý.

CẠCH - một tiếng mở cửa vang lên.

Một cô gái lớn hơn cô vài tuổi cùng với một chiếc xe đẩy thức ăn nhẹ nhàng tiến vào cười nhẹ, hỏi

- Phương tiểu thư cô tỉnh rồi sao?

Phương tiểu thư, đây là lần đầu tiên có người gọi cô như vậy, trước giờ nó chỉ dành cho Phương Du mà thôi

- Chị là.. - Phương Ly đưa mắt ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt

- Chào tiểu thư, tôi tên Thu, là Dương thiếu gia bảo tôi đến đây hầu hạ cho cô.

- Dương thiếu gia...

- Là Dương thiếu gia, Dương Minh Khải ạ. - Chị Thu giữ thái độ cung kính

Vậy là anh ấy đã cứu cô rồi mang cô về đây. Nhưng mà hình như cách xưng hô không được quen cho lắm.

- Chị gọi em là Phương Ly được rồi, đừng khách sáo với em như vậy.

- Vậy, Phương Ly do em bị ngã trên đường nên thiếu gia đưa em về, em đã ngủ một ngày một ngày một đêm rồi. - Thu kể lại sự việc

- Hả, thật vậy sao chị?

Lâu lắm rồi cô mới ngủ nhiều thế, có lẽ do dạo này có quá nhiều chuyện xảy ra.

- Anh ấy còn dặn chị chuẩn bị đồ ăn cho em, bất kì lúc nào em tỉnh lại đều có để em dùng. - Chị Thu nói tiếp

Dương thiếu gia anh ấy thật là chu đáo.

- Vậy anh ấy đâu rồi chị? - Phương Ly hỏi

- Thiếu gia có chuyện phải ra ngoài, em ăn một chút rồi nghỉ ngơi nhé.

- Em hiểu rồi ạ. - Phương Ly khẽ đáp

- Vậy em dùng bữa đi, chị ra ngoài đây, ăn xong em cứ để đó lát nữa chị sẽ vào dọn.

- Em cảm ơn chị.

Phương Ly ngoan ngoãn nghe lời chị Thu, ăn xong nằm yên trong phòng ngủ một giấc.

Cạch. - Cửa phòng lại một lần nữa mở ra nhưng rất nhẹ nhàng

Ngắm nhìn gương mặt người con gái ngủ say trên giường mà trong lòng Minh Khải thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Thật ra trước đó giúp việc khác của Phương gia tên Hiểu Lam đã gọi anh, trong điện thoại anh nghe tiếng khóc của cô ấy, bảo là vô tình dọn phòng Phương Du phát hiện tờ giấy ghi số điện thoại của anh, cô ấy còn nói nghe lén được Phương Du gọi cho ai bảo họ bắt cóc Phương Ly nhưng lại không thể liên lạc cho cô được.

Giây phút đó anh đã lo lắng sợ hãi vô cùng. Nhưng do không rành đường, chỉ nghe Hiểu Lam nói địa điểm đó ở trên núi, anh đành lái xe hết chỗ này đến chỗ kia, lòng sục khắp nơi, chỉ mong rằng cô sẽ không “biến mất” như mong muốn của Phương Du.

Nhìn thấy cô anh mới hoàn hồn trở lại, cảm ơn ông trời vẫn phù hộ để cô bình an, anh bế cô trở về nhà mình.

Ngay từ lần đầu gặp anh đã thích cô rồi, dù chỉ tiếp xúc có mấy lần nhưng đã có cảm giác thân thiết từ lâu. Cuộc sống của cô ở Phương gia thế nào anh đều biết. Về ngoài hoạt bát của cô chỉ là để che giấu những điều đau buồn trong cuộc sống anh lại khiến anh càng khâm phục cô hơn.

Cùng là họ Phuong nhưng tại sao cô lại không phải là tiểu thư Phuong gia, nếu thế thì chắc là giữa anh và cô đã có một khởi đầu vô cùng tốt đẹp.

Vậy mà ông trời lại còn trêu đùa để anh làm lẫn giữa cô và Phuong Du người dẫn đến một hôn ước “không nên có”, báo hại cô phải chịu bao nhiêu đau khổ.

Anh phải làm thế nào để bù đắp cho cô đây ?

.....

Sáng hôm sau ở biệt thự Dương Gia

- Em cảm thấy thế nào rồi?. - Mới sáng Phuong Ly vừa tỉnh dậy Minh Khai đã sang thăm cô

- Em khỏe rồi, cảm ơn anh. - Phuong Ly mừng rỡ khi nhìn thấy anh

- Em khỏe thì tốt rồi.

Minh Khai khẽ cười, trong lòng cảm thấy an tâm, nhìn vào gương mặt sáng bừng sức sống như ánh mặt trời thế này chẳng ai có thể biết rằng cô vừa phải trải qua những chuyện khủng khiếp như thế nào.

- Cảm ơn anh đã cứu em, nhưng mà tại sao anh biết em ở đó? - Phuong Ly thắc mắc vô cùng

- Khoan nói chuyện này, anh nghe nói em bị Phuong gia đuổi đi vì... - Anh đang nói thì bị đứt quãng không muốn nói tiếp, lẽ ra không nên khơi gợi những chuyện không vui của cô

- Em không ăn cắp. - Trên môi cô vẫn duy trì nụ cười, bây giờ có thể thoải mái và đối mặt với điều đó rồi

- Anh biết chứ, anh tin em. - Minh Khai gật mạnh đầu

- Cảm ơn anh, Dương thiếu gia.

Một câu nói của anh khiến cô cảm thấy ấm áp biết bao nhiêu, cô gặp anh được bao nhiêu lần chứ, anh lại đối xử tốt với cô như vậy, tin tưởng cô như vậy, thật may vì có anh cứu cô thoát khỏi được bọn bất cóc đó nữa.

- Em có từng nghĩ qua, tại sao nhà anh lại chấp nhận hôn sự với Phuong gia không? - Minh Khai trầm giọng hỏi

Suy nghĩ một lúc Phuong Ly thật lòng nói

- Em cho là ba mẹ anh quyết định thay anh, vì hôm đó vào ngày xem mắt em ở quán chờ anh với Phuong Du thì không gặp được anh, nhưng về nhà thì nghe tin nhà anh đã chấp nhận hôn sự rồi.

"Phuong Ly nếu anh nói lý do là vì em, em sẽ nghĩ thế nào?"

- Có gì không đúng hả anh? - Thấy anh cứ chăm chăm nhìn mình bằng ánh mắt kì lạ

- Không, không gì, mà em có dự tính gì chưa? - Minh Khai lập tức nói sang chuyện khác

- Em sẽ đi xin một công việc nào đó, rồi vừa làm vừa học.

- Nếu anh bảo là anh muốn giúp em, em nghĩ thế nào? - Minh Khai chân thành

- Em sẽ không nhận đâu, em không muốn anh khó xử với bên Phuong gia. - Phuong Ly lắc nhẹ đầu

Minh Khai biết là mình không thể miễn cưỡng cô được

- Nếu thế thì anh muốn em hứa với anh một chuyện.

- Anh nói đi.

- Khi nào em tìm được việc, người đầu tiên em báo, phải là anh.

- Được em hứa với anh. - Cô rạng rỡ nhìn anh cười

- Còn nữa, sau này không được gọi anh là Dương thiếu gia nữa, cứ gọi bằng tên là được.

Hơi bất ngờ một chút nhưng Phuong Ly cũng gật đầu.

"Phuong Ly rời xa Phuong Du đó rồi em nhất định phải có cuộc sống tốt, đến một ngày nào đó chính tay anh sẽ bắt cô ta trả giá."

.....

Sau khi rời khỏi biệt thự Dương gia, Phương Ly lại lang thang trên đường.

Anh Minh Khải cho cô mượn tiền để mua quần áo vì lần trước bị bọn cướp lấy đi hết rồi, ngay cả tiền lão gia cho mang theo cũng bị cướp. Nhất định cô phải kiếm việc rồi dành dụm tiền trả lại anh ấy.

Sáng giờ Phương Ly đã lê lét biết bao nhiêu con đường và mừng hết cỡ khi quẹo vào tất cả các nơi có ba chữ “Tuyển nhân viên” nhưng chỉ toàn nhận được những cái nhăn mặt, lắc đầu, và sự thất vọng chán nản lúc bước ra.

Lần nào cũng với lý do cô chưa đủ tuổi và còn đang đi học. Hơn thế cô còn đòi hỏi một nơi ở, thế là họ không ngần ngại nhanh chóng ngoảnh mặt tiền cô đi.

Chán quá mà.

Phương Ly ngửa mặt nhìn bầu trời xanh cao vời vợi. Ước gì bây giờ có công việc nào từ trên trời rơi xuống nhỉ ?

- Chị hai.

Chợt có một giọng nói non nớt từ phía sau cất lên. Một bé gái chừng 5, 6 tuổi từ đâu chạy đến lay lay cánh tay cô gọi thêm một lần nữa “Chị hai”.

Phương Ly nhìn kĩ thấy gương mặt bé trông rất xinh xắn, đôi mắt to tròn long lanh, miệng tươi cười đáng yêu vô cùng, còn mặc trên người một chiếc váy xòe màu trắng cứ như là một tiểu công chúa nhỏ vậy, thật khiến người ta muốn ôm ngay vào lòng.

- Chị hai, chị đừng đi nữa nhé, về nhà với em và anh hai đi. - Cô bé vẫn tiếp tục năn nỉ, nắm tay cô kéo kéo

Phương Ly ráng lục soát lại trí nhớ của mình, cô không quen cô bé này, lại càng không có em gái mà.

Người ta thường nói khi một cánh cửa khép lại thì sẽ có một cánh cửa khác mở ra. Lúc đó cô vẫn chưa biết, trong lúc bản thân đang tìm kiếm một hy vọng thì ông trời cuối cùng cũng nghe thấy, cho cô gặp được thiên thần.

Cô bé này chính là thiên thần đó.

Phương Ly đảo mắt một vòng nhìn sang xung quanh, con đường vắng lặng, không một bóng người, một mình em bé chạy đến đây sao ?

- Chị nghĩ em làm người rồi, chị không phải chị hai em, ba mẹ em đâu?

- Em biết rồi, chị còn giận anh hai nên mới nói vậy, chị về đi, em sẽ nói anh hai xin lỗi chị. - Cô bé đột nhiên xịu mặt xuống rồi khóc nức lên hức..

- Ế, em đừng khóc mà...nín đi em. - Phương Ly bối rối dỗ dành

Có thể là cô bé này nhầm cô với chị hai của nó.

Vậy chẳng lẽ trên đời này có người giống cô đến vậy, hay là cô có chị em sinh đôi???

- Em tên là gì vậy?

- Tên em chị cũng quên rồi sao. Em tên là Ân Ân. - Cô bé đổi

Có khi nào cô biết đâu mà lại quên chứ !!!

- Vậy chứ em biết tên chị là gì không?

Cô bé ngẩng người rồi trả lời hết sức hồn nhiên

- Em quên mất rồi, chị tên là gì vậy?

- Được rồi, về nhà chị sẽ nói cho em biết. - Phương Ly dịu ngọt, lấy tay xoa xoa đầu cô bé

- Hoan hô, chúng ta về nhà, hướng này chị. - Ân Ân vỗ tay mừng rỡ nắm chặt tay cô chạy tung tăng về trước

Dự định của Phương Ly là sẽ đưa bé đến đồn công an gần nhất nếu cô bé không nhớ được đường về nhà, còn về được đến nhà thì nói một tiếng với ba mẹ bé là xong, chứ không thể nào để con bé ở lại đây một mình được, rất nguy hiểm, bọn biến thái và bắt cóc bây giờ đầy rẫy ra đó.

Tin...tin...

Đi được một đoạn ngắn, đột nhiên có tiếng còi xe vang lên từ phía sau. Cả hai đều xoay người lại. Cô bé hào hứng reo lên

- A, là xe của anh hai, anh hai đến đón chị em mình đó chị.

Mừng quá, cuối cùng cũng có người nhà đến, thôi thì cô chào một tiếng rồi đi.

Chiếc xe Ferrari bóng loáng dừng lại trước mặt, thật không ngờ là gia cảnh cô bé này lại tốt như vậy. Đáng tiếc nó không dùng để đón cô.

Cửa xe từ từ mở ra, sóng lưng Phương Ly lạnh toát vì dường như cảm nhận được điều gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Anh Em Chẳng Chút Giống Nhau

Chương 13. Anh Em Chẳng Chút Giống Nhau

Cửa xe từ từ mở ra, một gương mặt không thể quen thuộc hơn bước xuống

- A...anh... - Cô khẽ kêu lên một tiếng vì bất ngờ.

Người con trai trước mặt cao hơn cô một cái đầu, gương mặt đẹp không tì vết, vẻ đẹp của sự giá băng lạnh lẽo vô cùng. Ánh mắt mặt trời gay gắt ban trưa không thể làm giảm đi vẻ đẹp của anh mà ngược lại cái lạnh băng từ người anh tỏa ra còn làm dịu đi sức nóng của nó.

Lâm Hạo tiến đến gần, không hề để tâm đến sự xuất hiện của cô, chỉ chăm chú nhìn cô bé, lớn giọng trách mắng

- Ân Ân, anh đã bảo em chờ anh, sao lại chạy đến đây, còn đi với người lạ.

Ân Ân hồ hởi nắm chặt lấy tay Phương Ly đưa ra phía trước

- Em đi tìm chị. Hi anh hai, em tìm được chị hai rồi nè.

Không phải chứ? Anh hai? Xin lỗi nhưng cô thật không thể tìm thấy một điểm nào giống nhau giữa hai người này.

Lâm Hạo chân mày nhíu chặt, khuôn mặt u tối đến đáng sợ, lại nhìn Ân Ân, một hồi lâu mới liếc sang Phương Ly bằng ánh mắt đen thẳm trùng trùng khiến cô nổi hết cả da gà.

- Nếu anh là anh của cô bé thì dẫn nó về nhà đi, chắc nó nhận nhầm tôi là chị nên mới chạy theo tôi.

Nào ngờ con bé nghe xong càng nắm chặt tay cô hơn, giãy nảy lên

- Ân Ân không chịu, chị đã hứa về nhà cùng em rồi mà, chị nuốt lời, chị không về em cũng không về đâu.

- Ân Ân đừng có phá nữa, lên xe. - Lâm Hạo gắt lên

Anh thật sự không hiểu cô gái này rốt cuộc đã làm gì mà con bé lại trở nên cứng đầu như vậy?

- Anh hai, anh hai cho chị về chung với em đi. - Ân Ân mếu máo như sắp khóc đến nơi

Ba người cứ đôi co nhau một hồi, nhất là con bé dù thế nào cũng không chịu buông cô.

- Theo tôi lên xe, tôi sẽ tha cho cô chuyện cô bắt cóc em gái tôi. - Lâm Hạo nói, giọng lạnh tanh

- Há, bắt cóc, khi nào chứ...anh đừng có mà vu oan giá họa cho người tốt nhé!

- Hoan hô, anh hai đồng ý rồi, chị ơi, mình đi thôi. - Ân Ân mừng rỡ reo lên

Nhìn thái độ của Lâm Hạo, cô thấy anh chính là vì con bé mới miễn cưỡng đưa ra quyết định này, chứ trong lòng nhất định là không muốn, một chút cũng không muốn.

Cả ba người cùng ngồi ở băng ghế phía sau xe vì Ân Ân không muốn rời xa cô. Lâm Hạo ra hiệu cho tài xế nhanh chóng lái xe rời đi.

Ngồi khoảng vài phút thì cô bé đã gối đầu lên đùi Phương Ly ngủ, tay thì nắm chặt lấy tay cô không rời.

Phuong Ly không nhin được lên tiếng trước, vì trong lòng cô cũng khá tò mò

- Anh thật sự là anh trai cô bé này sao?

- Thì sao? - Lâm Hạo lời bằng chất giọng không thể lạnh hơn

- Vậy chị nó đâu, sao nó lại gọi tôi bằng chị?

- Không có không biết.

- Hả? Cái gì mà không có không biết ?

- Nó không có chị, còn tại sao nó gọi cô bằng chị tôi không biết. Sau này động não hơn đi.

Gi vậy trời, anh ta còn có thể trả lời ngắn gọn hơn không, lại còn sỉ nhục cô !

Cuộc trò chuyện đến đó là kết thúc, khỏi đi, cô đoán là có hỏi loại người này đến tối mai cũng không biết thêm được gì.

- Nhà cô ở chỗ nào, tiện đường thì tôi cho xuống. - Lâm Hạo đột nhiên nói, theo Phuong Ly đánh giá đây là câu nói có tình người nhất kể từ khi cô gặp anh

Sau vài giây hít thở sâu, cô cúi mặt xuống buồn bã

- Tôi không có nhà, tôi làm giúp việc cho người ta cũng được tám năm rồi nhưng mà bị vu oan lấy cắp đồ nên bị đuổi đi. Giờ tôi đang tìm việc mới, nhưng...

- Thế rốt cuộc là muốn xuống xe chỗ nào ? - Lâm Hạo không chút lay động vì câu chuyện của cô, thẳng thừng cắt ngang

Biết thế thì cô đây đã không thềm kẻ rồi!!

- Dừng ở đây đi.

Hừ, ngồi trên xe với người này thêm vài phút nữa có cảm giác mình sẽ đóng băng luôn.

- Dừng xe.- Cô vừa nói xong anh ra lệnh cho tài xế một cách dứt khoát không chút lưu luyến

Phuong Ly nhìn sang bên cạnh mới thấy tay Ân Ân nắm chặt lấy tay cô, gương mặt bầu bĩnh say giấc cùng với nụ cười tươi trên đôi môi chúm chím hồng, thật không ngờ.

Nếu cô đi nó tỉnh dậy không thấy cô liệu có khóc không ta? Nhưng phải đi chứ biết làm thế nào khác được.

Cô nhẹ nhàng nâng cô bé trao cho Lâm Hạo rồi mở cửa xe ra. Nhưng cùng lúc đó cô bé lại giật mình tỉnh dậy

- Chị... chưa đến nhà mà, chị đi đâu vậy? - Con bé kéo áo cô giật lại

- À... chị...- Phuong Ly không biết giải thích thế nào

- Anh hai anh đừng để chị đi, em muốn ở cùng chị.

- Không được khóc nữa. - Lâm Hạo quay sang gần giọng, thái độ mặt bình tĩnh

Nhưng lời anh không chút hiệu quả nào, con bé bây giờ òa khóc lên to hơn khiến Phuong Ly nhìn thấy mà đau lòng. Tim cô nhói lên, tự dưng muốn khóc theo. Cô quay lại ôm chặt Ân Ân, vỗ nhẹ vào lưng mà dỗ dành rồi quay sang van xin anh dù cô và cô bé này không chút quan hệ

- Anh cho tôi ôm em gái anh về đến nhà đi, nó cứ khóc mãi thế này sẽ không về đến nhà được đâu, nhìn nó vào nhà rồi thì tôi sẽ đi.

Lâm Hạo không trả lời cô, ánh mắt phức tạp. Thật không dám tin được Ân Ân lại khóc lóc để dòn ép anh, muốn anh giữ cô gái này lại bên cạnh nó.

Cô gái này rốt cuộc là ai ?

Anh ra lệnh cho tài xế tiếp tục chạy.

Đi được một đoạn tiếp theo con bé lại tiếp tục ngủ say, Phuong Ly không nghĩ người mở miệng trước lại là anh

- Có muốn tìm công việc mới không?

- Hừ, ý anh là sao? Anh sẽ giới thiệu cho tôi công việc à? - Cô khá phấn khởi

- Chăm sóc cho em gái tôi, tên con bé là Ân Ân.

- Chăm sóc á? Ý anh là bảo mẫu hả ? - Phương Ly rất đỗi ngạc nhiên khi anh đề nghị như vậy

- Hiểu thế cũng được.

- Chăm sóc trẻ con...trước giờ tôi chưa làm bao giờ hết.

Nhưng sao tên này lại đề nghị như vậy? Lẽ nào vì con bé cứ bám lấy cô.

- Không biết thi học, không hiểu thi hỏi. Thế nào, không dám ? - Lâm Hạo lên giọng như thách thức

- Nhưng tôi có thể vừa làm vừa đi học không? Còn nữa, tôi không có chỗ ở cho nên...

- Không thành vấn đề. - Chưa đợi cô nói hết câu Lâm Hạo đã hiểu ý trả lời một cách dứt khoát

- Thật hả? Nhưng mà tôi muốn gặp người nhà anh, ý tôi là người lớn trong nhà ấy rồi mới quyết định. - Phương Ly thận trọng nói, dù sao người này mới quen cô không thể không có chút đề phòng

- Được.

Trong lòng cô vang lên một hồi pháo hoa đẹp vô cùng. Công việc từ trên trời rơi xuống là đây rồi. Dù tên tiểu nhân này đáng ghét cũng chẳng sao, cô là bảo mẫu của con bé cơ mà, trong nhà còn nhiều người, cứ né anh ta ra là được.

Thế nhưng một lát nữa đây, thực tế chứng minh suy nghĩ của cô hoàn toàn sai lầm.

.....

Chiếc xe tiến vào trong một biệt thự lớn rồi dừng lại để cả ba bước xuống.

Phương Ly trở mắt ngờ ngàng, WOA, biệt thự to không kém gì của Phương gia cả.

Trong sảnh có người đang chờ sẵn, là một người cô gái xinh đẹp trông lớn hơn cô vài tuổi, trên người mặc bộ đầm dài sang trọng màu vàng, tóc uốn xoắn nhuộm màu nâu xõa ra hai bên, trang điểm nhẹ nhàng, cả người đều toát lên vẻ dịu dàng đầm thắm, là kiểu mà đa phần con trai đều rất thích.

Lâm Hạo bước tới nói với nhỏ gì đó với cô gái, xong rồi ả Ân Ân lên lầu, phòng khách chỉ còn lại hai người.

- Em ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện. - Cô gái niềm nở chỉ tay vào sofa sang trọng phía đối diện

- Dạ.

- Em có muốn dùng trà không ?

- Dạ được rồi chị. - Phương Ly từ chối lịch sự

- Em tên gì?

- Dạ em tên Phương Ly.

- Chị tên Kiều Gia Mỹ, chị là chị dâu của Lâm Hạo.

Cô thật không ngờ tên tiểu nhân này lại có chị dâu dễ thương, giọng nói lại dịu dàng nhỏ nhẹ như vậy. Chắc anh trai anh ta không giống anh ta một điểm nào nên mới cưới được vợ như thế, còn anh ta thì cứ ở đó mà nằm mơ đi nhé.(^_^)

- Em bao nhiêu tuổi rồi? - Gia Mỹ hỏi

- Dạ em 16 tuổi.

Đến đó một hồi Gia Mỹ nói tiếp

- Em còn trẻ quá, nhưng mà không sao, việc của em chủ yếu là chăm sóc và chơi đùa với Ân Ân, làm thêm việc nhà, ở đây còn có chị Cẩm nữa, em có gì không hiểu cứ hỏi chị ấy. Mà chị ấy xin nghỉ về quê ngày mai mới lên.

- Dạ, em hiểu rồi chị. - Phương Ly gật nhẹ đầu, chủ nhà có vẻ dễ tính cô cũng thấy yên tâm hơn

- À, thật ra... Ân Ân không phải là vấn đề. - Gia Mỹ ngập ngừng

- Sao chị? - Phương Ly không hiểu ý

- Lâm Hạo mới là vấn đề.

- Dạ???

Gia Mỹ thờ dài một cái nói tiếp

- Lâm Hạo nó nói gì em cứ ráng yên lặng cho qua đi, tuyệt đối đừng có cãi nó, mà nói thật là em cãi không lại nó đâu. Dù sao nhà này chỉ có hai đứa, Ân Ân và chị Cẩm, hãy hạn chế cãi nhau trước mặt Ân Ân nhé.

- Hà? Thế còn chị không sống cùng tụi em ă?

- Thật ra tụi chị sống chung nơi khác nhưng cứ cách vài tháng thì Lâm Hạo cùng Ân Ân về đây, vì trước đây biệt thự này là mẹ nó ở lúc còn sống, nó không muốn để không nên dọn đến ở. Nơi này gọi là nhà nhỏ. Chẳng vài tháng nữa quay về nhà lớn thì chị em mình sẽ gặp nhau.

Nhà nhỏ, biệt thự này gọi là nhà nhỏ sao? Bằng biệt thự Phương gia còn gì, rốt cuộc anh ta giàu đến mức nào vậy.

Nhưng công việc tốt thế này cô không muốn bỏ lỡ nên nhanh chóng đồng ý.

- Lâm Hạo em xuống rồi à ? - Gia Mỹ thấy anh thì cất tiếng gọi rồi quay sang Phương Ly - Em còn gì muốn nói thì có thể nói với riêng nó đi, dù sao nó cũng là chủ nhà này, nếu không có gì lát nữa chúng ta kí hợp đồng.

Nói rồi Gia Mỹ tránh sang một bên để Lâm Hạo đến ngồi xuống ghế. Ánh mắt anh nhìn cô trong suốt như nước, vốn dĩ không thấy bất kì một tia cảm xúc gì.

- Còn gì muốn hỏi không? - Anh lạnh lùng nói

Trong lúc cô đang bận suy nghĩ hỏi gì thêm nữa thì anh đã chau mày rồi phun ra một câu rất hay

- Chỗ tôi không tuyển người cầm điếu.

- Anh...

- Nhịn đi em - Gia Mỹ đứng bên cạnh khiêu vai nhắc nhở

Cô rất muốn hỏi “Anh có còn đáng ghét hơn được nữa không?”.

Được rồi cô sẽ nể mặt chị Gia Mỹ vậy.

- Tôi có một yêu cầu là cuối tuần nếu không có gì quan trọng có tôi có sử dụng thời gian đó cho riêng mình. - Phương Ly nói

- Ủ. - Lâm Hạo thờ ơ đáp

- Anh “ừ” nhưng tôi thấy anh không hài lòng lắm thì phải? - Cô thần thần nói

- Ủ.

- Anh có gì thì nói thẳng ra đi.

- Trong nhà tuyệt đối phải giữ yên tĩnh, không tivi, không máy nghe nhạc, không nói chuyện điện thoại lớn tiếng, đặc biệt là trước mặt tôi tuyệt đối không được.

- Bộ anh đang sống ở thời tiền sử đó hả ? Tôi không thể thiếu máy nghe nhạc được.

- Có thể đem nó đến đây nhưng không được mở.

- Không được mở thì đem nó đến làm gì ? Bán ve chai chắc.

- Cô thử nói thêm một câu nữa xem, tôi sẽ tiễn cô về rồi kiện cô tội bắt cóc em gái tôi đấy. - Giọng điệu mười phần đe dọa

- "...- Im lặng

- Điều quan trọng nhất, không được cho người trong trường biết chuyện cô ở đây, nếu không một xu cô cũng không nhận được. - Anh nhấn mạnh

- "...- Im lặng lần hai

- Đây, cô có đang nghe không đấy! - Lâm Hạo bắt đầu tức giận

- "..."- Im lặng lần ba, gật gật đầu

- Nghe sao không trả lời? - Lâm Hạo bực bội cau lên

- "..."- Im lặng lần bốn

- Cô...

Gia Mỹ đứng cạnh ôm bụng cười

- Em mới bảo nó không được nói nữa mà, nó làm theo đúng ý em rồi còn gì!

- Lâm Hạo :"..."

Hừ, người con gái trước mặt, một điểm nhỏ cũng không thể lọt được vào mắt, lại còn lăm điều nhiều chuyện, nếu như không phải bắt đắc dĩ thì còn lâu cô ta mới vào được nhà này, nhưng tạm thời cứ như thế trước đã.

Gia Mỹ thở dài một tiếng

“Có được không đây, bắt đầu thấy không ổn rồi, Ân Ân khổ thân cho con.”

.....

Sau bài phỏng vấn mệt mỏi Phương Ly mới được bước lên phòng.

Vừa mở cửa ra cô đã choáng ngợp, đúng là mơ cũng không dám nghĩ mình sẽ được ở trong căn phòng rộng và đẹp thế này.

Đúng là căn phòng công chúa với gam màu hồng chủ đạo. Có rất nhiều gấu bông và búp bê đủ loại đủ màu, trên tường khắp nơi đều treo những khung hình của cô bé Ân Ân.

Không cần khả năng xuyên thấu cô cũng biết chiếc tủ quần áo to đùng kia nhất định chứa rất nhiều bộ váy rực rỡ rồi.

Ngoài ra trong phòng còn có thêm một chiếc bàn màu trắng, có thể để sách vở ngồi học, còn có cả đèn bàn, phía trên nữa là gương soi. Thật là lý tưởng quá! Ngày mai cô đặt thêm một chậu hoa oải hương lên bàn nữa là hoàn hảo.

Nhìn thấy cô bé Ân Ân đang ngủ say cô cũng nằm xuống bên cạnh. Chiếc giường rất rộng, cô cùng con bé ngủ cũng vẫn còn chỗ dư.

Phương Ly nhanh chóng chìm đi trong giấc mơ về mọi chuyện sẽ bình yên, kể ra cũng xem như cô đã có chỗ để nương thân rồi.

Mọi chuyện bây giờ chỉ vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ai Là Kẻ Ăn Cắp ?

Chương 14. Ai Là Kẻ Ăn Cắp ?

Phía đông chân trời xa mặt trời đỏ rực dần nhô lên, ban phát những tia nắng ban mai ấm áp thay thế hoàn toàn màn đêm lạnh lẽo ngự trị cả một đêm dài.

Trong căn phòng màu hồng xinh xắn Phương Ly như con sâu cuộn tròn trong chiếc chăn bông say sưa trong giấc mộng đẹp cho đến khi có người lay lay chân mình.

- Chị ơi, dậy đi, sáng rồi.

- Hiểu Lam, mình biết rồi, mình chỉ ngủ 5 phút nữa thôi. - Phương Ly nói giọng ngái ngủ

- Em tên Ân Ân, không phải Hiểu Lam, chị.

Hả, sao là giọng trẻ con vậy, cô chợt nhớ ra điều gì đó rất quan trọng.

- Ân Ân, mấy giờ rồi. - Phương Ly bật dậy giật mình hỏi con bé

- Hơn 6 giờ rồi chị, anh hai bảo em gọi chị dậy chuẩn bị bữa sáng.

Cô vội vã vệ sinh cá nhân xong thì bay nhanh xuống lầu đã gặp gương mặt u ám của ai đó đang ngồi ở bàn trước nhà nhìn cô

- Sớm nhỉ? - Lâm Hạo cất tiếng chín phần là giễu cợt

- À, hôm qua tôi ngủ khá ngon, xin lỗi. - Phương Ly hơi cúi đầu

- Thế mơ thấy gì?

- Đầu, để coi. - Cô nghiêng đầu cố nhớ lại

- Cô tưởng tôi thật sự muốn biết cô mơ thấy gì à? Nhanh đi. - Lâm Hạo dường như hết kiên nhẫn

Tên này rõ ràng là đang chế giễu cô mà, tại sáng mới ngủ dậy còn mơ màng nên người ta không phản ứng kịp chứ bộ.

Phương Ly tức tốc chạy vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Hy vọng duy nhất trong căn nhà này chính là bé Ân Ân đáng yêu, lúc nào cũng cười và gọi cô hai tiếng "chị ơi".

Ăn sáng xong cả hai anh em nhà họ Lâm cùng đến trường trên chiếc Ferrari sáng chói. Còn cô...

- Chị ơi, lên xe ngồi với em đi. - Ân Ân hào hứng nói với cô rồi vỗ vỗ vào chiếc ghế trống bên cạnh

Cô chưa kịp cất lời thì

- Ân Ân cô ta không thích ngồi xe. - "Ai đó" lạnh lùng lên tiếng thay

Rồi chiếc xe chạy vụt đi như chúng ta chưa từng quen nhau.

Rõ ràng là tên này đang lừa gạt con nít, bản thân mình không thích cho người ta đi chung thì cứ nói.

.....

Đây là ngày đầu tiên Phương Ly trở lại trường sau khi bị đuổi ra khỏi Phuong gia, nghỉ học nhiều ngày như vậy, nhất định sẽ chép bài đến mỏi tay luôn.

"Nè, nhìn kìa nhìn kìa, con nhỏ đó quay về rồi kìa." - Nữ sinh 1

"Gây ra chuyện ăn cắp động trời như thế mà còn dám vác mặt trở lại trường đấy." - Nữ sinh 2

"Hay là mới dụ dỗ được ai khác rồi?" - Nữ sinh 3

Phương Ly thầm nghĩ "Chết, quên đem tai phone rồi."

Phương Du đứng trong một góc nghe được những lời xì xào tranh luận đó, hai tay nắm chặt, mắt tròn ngược lên, tức giận tới nỗi có thể xé xác được bất cứ ai đến gần mình.

Nhìn thấy Phương Ly cô ta khoanh tay trước ngực ung dung tiến đến, câu đầu tiên vẫn là khinh miệt

- Kiếm được chỗ ở mới rồi sao? Hay là có người bao nuôi mày vậy?

- Chẳng mượn ai đó phải quản, tránh ra xem nào. - Phương Ly ngẩng cao đầu lớn tiếng

- Mày dám tỏ thái độ đó với tao à? - Phương Du nghiêng răng tức giận

- Cô không còn là tiểu thư của tôi nữa, tôi có cần thiết phải cung kính cô hay không? - Phương Ly hất mặt về phía Phương Du

- Mày...

Phương Ly cười nhạt

- Phải cảm ơn cô mới đúng, bây giờ tôi sống rất tốt, ít ra thì mỗi ngày đều không phải nhìn sắc mặt cô mà sống, hay phải nhẫn nhịn, từ nay tôi được ăn ngon ngủ yên rồi, chân thành cảm tạ, Phương đại tiểu thư. Mà cô lo cho mình trước đi, mascara bị lem rồi kìa...

Phương Du giờ tay định tát thì cô né được, ả dùng tay còn lại tát thì bị cô chụp lấy.

Sau đó cô ta tròn mắt quát

- Mẹ kiếp, bỏ ra.

Phuong Ly trợn mắt ngược lại

- Tôi nói cô biết, ở nơi văn minh lịch sự thế này đừng có mở mồm ra mà chửi bậy, vô học lắm, thầy cô mà nghe được sẽ bắt cô học lại giáo dục công dân từ lớp một đến lớp mười hai đấy. - Cô nói rồi cũng buông ra

Phuong Du vùng vằng bước đi với cái đầu bốc khói nghi ngút, chợt trong đầu cô ta lại chợt nảy ra một ý rất hay.

"Được lắm, mày dám ăn nói với tao như vậy, tao sẽ không cho mày tồn tại ở đây đến ngày mai đâu."

Phuong Ly bước thêm vài bước nữa, từ góc cầu thang hai gương mặt quen thuộc bước ra

- Em gái, chửi hay lắm.

Giang Tuấn vẽ mặt hài lòng từ đầu tiến đến gần, đi bên cạnh còn có Minh Khải. Cả hai này giờ cũng đã nghe mọi người xung quanh âm ỉ chuyện cô đi học lại rồi, ra đến đây lại bắt gặp một màn mắng người đầu ngày nữa.

Nhìn thấy Giang Tuấn trong lòng Phuong Ly nổi lửa. Cô vẫn không quên được việc anh dựng kịch bản giảng hồ truy sát với cô, cảm thấy khó chịu nên lờ anh đi.

- Anh mừng là thấy em đi học lại. - Minh Khải phấn khởi nói, nhìn thấy cô thế này anh có thể yên tâm rồi

- Em cũng thấy rất vui. - Phuong Ly cười tươi rạng rỡ

- Phải rồi hôm qua em gọi điện nói ngắn gọn quá, chủ mới của em thế nào, có tốt không, nhà có rộng không, có mấy người, lương thì...? - Minh Khải hỏi dồn dập

- Cậu cho người ta thử rồi trả lời được không? - Giang Tuấn vỗ vai Minh Khải, ý bảo bạn mình nên biết kiểm chế lại những câu hỏi "quá đà"

- Chủ của em khá khó tính nhưng chắc là mọi chuyện sẽ ổn thôi. Thôi em vào lớp, chúng ta nói chuyện sau nha. Tạm biệt.

Phuong Ly mỉm cười bước đi, Minh Khải nhìn theo bóng lưng nhỏ bé của cô mãi không thôi.

- Thấy người ta không sao rồi, ngày tháng còn dài, từ từ đi anh bạn. - Giang Tuấn quay sang cặp cổ Minh Khải - Minh còn chưa nói cậu, chuyện bị đuổi đi quan trọng vậy mà chẳng nói anh em một tiếng.

- Còn chuyện khác quan trọng hơn, cậu quan tâm Phuong Ly như vậy, là giỡn hay thật. - Minh Khải không nhận được đánh hỏi

Giang Tuấn buông Minh Khải ra suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng

- Quan tâm là quan tâm, còn thật hay giỡn cái gì.

Rồi Giang Tuấn dứt hai tay vào túi hiên ngang bước về lớp, lại nhớ đến vẻ mặt cố tình làm ngơ anh vừa rồi của cô, trên môi bất giác nở một nụ cười.

Minh Khải thật sự không hiểu thái độ của bạn mình, Giang Tuấn hay dựng chuyện đùa giỡn một người chưa phải là lần đầu, nhưng nếu lỡ...

Anh lắc lắc đầu xua tan suy nghĩ của mình.

Nếu đó nhất định là không xảy ra đâu!

.....

Phòng thay đồ nam Trung học An Hoa

Tất cả học sinh lớp 12A1 thay quần áo chuẩn bị ra sân thể dục ai nấy đều phấn khởi vì mới trải qua một tiết kiểm tra toán căng thẳng phải ngồi lì suốt 45 phút đồng hồ, sắp được vận động gân cốt rồi.

- Ở lại một chút, mình có vài câu muốn nói với cậu. - Minh Khải khêu vai Lâm Hạo giữ anh ở lại

Lâm Hạo nhìn ánh mắt Minh Khải là đoán được tám chín phần có chuyện gì đó quan trọng, mọi người ra ngoài hết phòng chỉ còn hai người.

- Có gì cứ nói đi.

- Thật ra... mình muốn hỏi cậu... muốn để một cô gái biết mình thích cô ấy ngoài việc nói ra ba chữ "anh thích em" thì còn cách nào không? - Minh Khải ban đầu hơi rụt rè nhưng rồi cũng mạnh dạn nói

Lâm Hạo sắc mặt đen như than

- Đi mà hỏi Giang Tuấn.

Minh Khai chau mày khó xử

- Mình biết, mình biết nhưng nếu hỏi Giang Tuấn được thì mình đã chẳng hỏi cậu.

- Tại sao? - Lâm Hạo có phần thắc mắc

- Bởi vì...Giang Tuấn...

- Giang Tuấn cũng đang đề ý cô gái đó.

Chỉ vài giây tích tắc là Lâm Hạo đã nghĩ ra nhưng chính anh cũng bất ngờ với đáp án này, một đứa con gái khiến Minh Khai khổ sở, Giang Tuấn cũng để mắt tới...có sao?

Không lý nào, gu của hai người này là hoàn toàn trái ngược nhau.

Trừ phi...cô gái đó bị bệnh đa nhân cách !!

- Đúng là cậu, cậu giúp mình nhé! - Minh Khai hí hửng

Lâm Hạo hơi bức mình nhưng vẫn nói

- Không nói được thì viết đi. Tôi ra sân đây!

- Viết, ý cậu là viết thư tình hả? Nè.... - Minh Khai chặn lại

- Lại chuyện gì?

- Ngoại trừ hai cách đó ra còn cách nào không?

- Không viết không nói...thế thì làm đi. - Lâm Hạo chớp mắt một cái, thành thoi nói

Minh Khai mặt thoáng đỏ, kinh ngạc la to

- Này, sao cậu bậy bạ quá vậy! Với lại cô bé ấy không phải dạng con gái tùy tiện đâu, cô ấy...

RẦM - Lâm Hạo cắt ngang bằng tiếng đóng sập cửa tủ, phóng ánh mắt chết người về phía Minh Khai

- Tôi chỉ bảo...làm những chuyện giúp đỡ cô ta. Nhưng vì câu nói vừa rồi của cậu nên từ giờ đừng hỏi tôi gì nữa nhé. Cậu đang làm lãng phí IQ của tôi đây.

- Khoan...khoan...

Lâm Hạo đi xa khuất, Minh Khai đứng tại chỗ thở dài.

.....

Phuong Ly bước vào lớp rồi ngồi xuống bàn giữa cái nhìn không mấy thiện cảm và tiếng bàn tán của những người xung quanh.

Cô có cảm giác như mình là ngôi sao dính scandal vậy.

“Đồ ăn cắp không biết xấu hổ”.

Dòng chữ này hiện ra trên bàn thay thế cho “Đồ hồ ly tinh chết đi” trước đây.

Phuong Ly bước lên bàn lấy đồ lau xóa đi rồi ngồi xuống.

Cả tiết đầu cô đề ý thấy cô bạn ngồi cùng bàn cạnh mình đem hết đồ đặc cất vào cặp rồi cô thù ôm khur khur cái cặp đó như châu báu, chỉ để trên bàn một quyển sách, một quyển vở và một cây viết.

Có phải cô đã suy nghĩ nhiều quá không?

Tiết thứ hai là thể dục không nói, đến tiết thứ ba.

- Thừa cô em bị mất đồ.

Một giọng nói đồng đặc từ phía cuối lớp vang lên hướng sự chú ý của tất cả mọi người về chủ nhân của nó.

Đó là Triệu Ngọc Mai, cô bạn đã ngồi cùng cô vào ngày đầu tiên nhập học.

Từ ngày đó đến nay hai người cũng chẳng có cơ hội nói thêm gì khác với nhau. Ngồi chung được hai ngày đầu năm thì cô bị giáo viên chủ nhiệm chuyển chỗ ngồi qua dãy khác.

- Em bị mất hộp dây chuyền trang sức ba em vừa tặng, trên đó có khắc tên của em.

Khi Ngọc Mai nói xong câu đó Phương Ly có cảm giác cả lớp mấy mươi cặp mắt đều hướng về phía cô, đầy nghi ngờ, à không nghi ngờ chưa đủ phải nói là ánh mắt khẳng định chắc chắn thủ phạm là cô.

Cô giáo bối rối, vì ở An Hoa này mà xảy ra mất cắp đồ đạc là việc cực kì nghiêm trọng. Nơi này đào tạo toàn những nhân vật ưu tú, sẽ là những nhân tài, người có chức vị và địa vị cao trong xã hội sau này, thử hỏi làm sao có thể dung thứ cho những hành động không có đạo đức như thế.

Phạm lỗi nhẹ thì có thể bị kỉ luật mời phụ huynh lên làm việc, nặng thì có thể cho buộc thôi học. Học bạ có vết đen cũng rất khó xin được trường khác.

Thân là chủ nhiệm cô cũng không muốn chuyện này xảy ra ngay tại lớp mình, hiệu trưởng nhất định sẽ khiển trách cô quản học sinh không tốt.

- Cái này, Ngọc Mai em nhớ lại xem có để quên ở đâu không? - Cô giáo khó xử

- Không có ạ! Sáng đi học em cất kĩ trong cặp nhưng giờ lại không thấy. - Ngọc Mai quả quyết

Trong lớp có người dường như chỉ chờ đến câu nói đó

- Thưa cô em đề nghị chúng ta xét cặp bạn Phương Ly đi ạ.

Mọi người đều ra vẻ gật gù tán thành.

- Trong lớp có nhiều người như vậy, sao lại chỉ xét cặp của mình. - Phương Ly nhìn thẳng về phía cô bạn bức xúc nói, dù là trong lòng cũng đoán ra lý do

- Tại sao là cậu mình nghĩ cậu là người hiểu nhất chứ. - Cô bạn mỉm cười châm biếm, mắt sát bén

- Các em bình tĩnh, chuyện các em nghe được bên ngoài không nên đem vào lớp học. - Cô giáo nghiêm nghị nói

- Thưa cô em mới nhớ ra hồi sáng em nhìn thấy bạn Phương Ly có lại gần cặp của bạn Ngọc Mai lục lọi cái gì đó. - Một cô bạn tên Diệp Linh đứng phắt dậy nói

"Đấy, thấy chưa, để coi còn chối được không"

"Mình mới bị mất cây bút máy, chắc là do nó lấy đó."

Diệp Linh cổ tỏ bộ mặt "thánh nữ", lời lẽ lo nghĩ cho người khác

- Phương Ly là "bạn tốt" của cậu, mình cũng mong cậu đừng cảm thừa nhận lỗi của mình, để mọi người tìm thấy khi đó tội càng nặng hơn còn ảnh hưởng tới danh tiếng của lớp chúng ta, cậu không thấy có lỗi với cô giáo và các bạn ở đây sao?

Chỉ riêng Phương Ly thấy buồn nôn vô cùng, cô ta là bạn tốt của cô khi nào chứ, đúng là chỉ biết mượn gió bẻ măng.

- Phương Ly, cô biết em có hoàn cảnh "khác" với các bạn trong lớp, nhưng có gì em cứ nói ra mọi người có thể giúp đỡ em. Em làm vậy đến cô cũng không thể bảo vệ em. - Cô giáo lên tiếng

Phương Ly chẳng hiểu sao cô giáo lại tin điều đó là thật.

Rồi lại sực nhớ ra, Diệp Linh là con gái của một cô giáo khác trong trường, trước giờ đều là học sinh gương mẫu.

Vậy nên nếu để chọn tin tưởng một trong hai, họ sẽ chọn tin cô ta.

- Được mọi người muốn xét cứ xét. - Phương Ly mỉm môi nói, nếu bây giờ cô không đồng ý họ sẽ nghĩ cô sợ tội, rồi càng xác thực tin đồn cô ăn cắp ở Phương gia là đúng

Dường như chỉ chờ đến đó Diệp Linh từ bàn bên cạnh chưa được sự đồng ý của cô giáo nháy qua lục cặp cô.

Tất cả đồ đạc trong chiếc cặp da nhỏ bé màu xanh nhạt của cô gần như bị trút ra hết ngổn ngang trên bàn, Diệp Linh khẽ cười, mắt sáng lên như mèo thấy mỡ khi mở khóa ngăn nhỏ cuối cùng, ...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Có Ma Hay Không ?

Chương 15.1. Có Ma Hay Không ?

Ngắn kéo cuối cùng chẳng có gì cả, cặp trống không, Diệp Linh vẫn còn cố giữ giữ thêm mấy cái, mắt trợn ngược lên “sao lại không có”.

Rồi cô ta quay sang quát Phuong Ly

- Nói, mày đã giấu nó ở chỗ nào khác rồi ?

Phuong Ly tức tối cãi lại

- Cậu lạ thật đấy, cặp tôi cũng đưa xét rồi, không có rồi còn quát tôi.

Miệng Diệp Linh không ngừng lẩm bầm “Không thể nào, không thể nào”, gương mặt thì trông rất khó coi.

- Xem ra bạn Phuong Ly không lấy dây chuyền của em rồi. - Ngọc Mai bình thản nhìn cô giáo nói

- Nhưng Ngọc Mai, rõ ràng là mình nhìn thấy Phuong Ly... - Diệp Linh sợ hãi giải thích

- Cậu không cho rằng là mình nhìn nhầm hay sao? - Ánh mắt Ngọc Mai bây giờ thật sự rất nghiêm nghị, khiến mọi người xung quanh đều nể sợ

- Minh...minh...không thể nhìn nhầm đâu. - Diệp Linh run run

Ngọc Mai cười nhẹ nói tiếp

- Để công bằng sao không xét cặp của những người còn lại, dù sao cặp của bạn Phuong Ly cũng không tìm được gì, em thì rất mong có thể tìm lại được trang sức bị mất thừa cô.

- Cô cho rằng ý kiến của em Ngọc Mai rất đúng, chỉ bằng chúng ta cùng xét cặp của mấy bạn còn lại đi.

Ngọc Mai lúc này nhìn về phía Diệp Linh khẽ nhếch môi cười, Phuong Ly trầm nghĩ, cô bạn này đang giúp cô sao?

Sau một hồi cô giáo lục hết cặp của các học sinh trong lớp đều không có, đến chiếc cặp cuối cùng, chẳng ai khác ngoài cặp của nhân chứng Diệp Linh.

Ở ngắn kéo phía ngoài đột nhiên cô giáo lôi ra được một chiếc hộp bên trong là sợi dây chuyền bạch kim bên trên có gắn đá quý rất đẹp.

Trên chiếc hộp còn có đề tên “Triệu Ngọc Mai”. Tất cả học sinh khác trong lớp đều ngỡ ngàng.

- Cái này.. tại sao lại trong cặp em...em em không biết. - Diệp Linh hốt hoảng

- Thừa cô cái này đúng là của em. - Ngọc Mai lãnh đạm trả lời

- Diệp Linh, em giải thích chuyện này với cô thế nào đây. - Cô giáo tức giận

Ở dưới lớp bây giờ không nhằm vào Phuong Ly nữa mà nhìn về phía Diệp Linh xì xầm.

- Bây giờ cô sẽ dẫn em lên ban giám hiệu để họ xử lý việc này.

Diệp Linh lúc này quá hoảng loạn nhìn về phía Ngọc Mai la to

- Triệu Ngọc Mai, rõ ràng bảo là hộp tác với mình đồ cho Phuong Ly lấy dây chuyền của cậu, còn bảo mình canh cửa trước giờ thể dục, sao cậu lại...

Cả lớp trở mắt nhìn sau câu nói hớ vừa rồi của thủ phạm

- Minh...minh...- Diệp Linh lấy tay che miệng lại

Ngọc Mai rất ung dung bình tĩnh

- Tôi chưa bao giờ hộp tác gì đó với cậu cả, tôi và Phuong Ly không thù không oán, lý nào lại cùng cậu vu oan cậu ấy. Nói chuyện phải có logic một chút, còn không thì cứ đưa bằng chứng ra đây.

Diệp Linh uất ức không nói nên lời nữa.

- Chuyện này để nói sau đi, giờ Diệp Linh theo cô lên ban giám hiệu, các em ở lại lớp tự học nhé.

Cô giáo nói rồi cầm tay Diệp Linh đi ra khỏi lớp mặc cho mọi người còn lại xôn xao.

.....

Một lát sau giờ ra về Phương Ly mới có cơ hội nói chuyện với Ngọc Mai

- Có phải muốn hỏi chuyện khi này là thế nào không ? - Ngọc Mai nhìn cô nói

- Phải. - Phương Ly gật đầu, sao cô cứ linh cảm lời Diệp Linh là đúng, tức ban đầu cả hai thật sự có hợp tác với nhau vụ oan cho cô, nhưng cuối cùng Ngọc Mai lại không làm vậy, trở ngược lại giúp cô.

Ngọc Mai khoanh tay trước ngực, nói rõ ràng rành mạch

- Lúc trong nhà vệ sinh tôi nghe Phương Du có bàn với Diệp Linh về cậu, bảo là vụ oan được một lần rồi thì chẳng ngại làm lần hai, tôi bảo tôi chứng mất cậu hay để tôi giúp một tay, họ liền đồng ý. Thật ra người tôi thấy chứng mất là bọn đó.

- Cậu, vậy ra tất cả đều là do cậu giúp tôi. - Phương Ly nhẹ cười mừng rỡ

- Cũng không hẳn, là trước đó có người nhờ tôi theo dõi bọn họ rồi giúp cậu. - Ngọc Mai thú thật

- Hà, là ai? - Phương Ly thấy bất ngờ

- Không thể nói, người đó không cho tôi nói. - Ngọc Mai mặt lạnh nói

- Vậy à.

Phương Ly trầm nghĩ sao lại có người muốn giúp mình như vậy, trường này gần hết mọi người đều ghét bỏ cô. Tự nhiên ba chữ “Đương Minh Khả” xẹt qua trong đầu, trong lòng dâng lên một cảm giác âm áp vô cùng, môi vô thức kéo dần thành nụ cười.

Nhất định là anh ấy.

Cô vừa ngẩng mặt lên định nói lời cảm ơn thì Ngọc Mai đã đi xa khuất.

Phương Ly thờ dài, cô bạn này thật lạnh lùng quá nhỉ.

.....

Vừa đi học về đến thì phát hiện trong nhà có một người lạ, là một chị chắc hơn cô hai, ba tuổi.

- Em chắc là Phương Ly. - Chị gái nhìn cô hỏi

- Dạ đúng là em, chị là...

- Chị tên Cẩm, là giúp việc của của thiếu gia.

- Em chào chị, em có nghe chị Gia Mỹ nhắc đến. - Phương Ly gật đầu vui vẻ

- Em lên phòng thiếu gia đi, cậu ấy bảo em vừa về thì lên gặp cậu ấy ngay đây.

Hà ? Nghe gấp mặt tên đó, chân cô hết muốn đi rồi.

« Cốc, cốc, cốc »

- Vào đi.

- Ông chủ, anh gọi tôi.

Lâm Hạo lúc này ngồi trên ghế xoay sắc mặt tối đen, chỉ chăm chăm nhìn cô cứ như thế, không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn và nhìn. Sao cô thấy có chút gì đó không ổn ở đây.

10s sau, 30s sau vẫn như vậy, Phương Ly đột nhiên thấy ớn lạnh trong người.

- Ông chủ, anh cho gọi tôi có gì không ?

Lâm Hạo cười nhạt một cái

- Ông chủ, không phải là Lâm tiểu nhân à ?

- Hà ? Sao anh biết ? Á...- Biết mình nói hớ Phuong Ly lấy tay che miệng lại

Lâm Hạo về mặt hắc ám nhân mạnh từng chữ từng chữ mà Ân Ân sáng nay trên xe đã nói

- «Anh hai, anh đuổi Lâm tiểu nhân đi giúp chị được không ? Lúc chị ngủ em nghe chị nói Lâm tiểu nhân anh biến khỏi cuộc đời tôi đi »

Phuong Ly dờ dẫm hết mấy giây. Ân Ân này, em sao lại bán đứng chị.

- Trẻ con nó đùa ấy mà, đùa thôi. - Cô phẩy tay cười giả lả cho qua chuyện

Lâm Hạo không có hứng để truy cứu, anh mở ngăn tủ lấy thứ gì đó đưa về phía cô, lạnh giọng nói

- Học thuộc cái này.

Phuong Ly đưa hai tay ra nhận lấy, là một quyển sách à không là quyển truyện cổ tích, mắt cô sáng rực.

- Cái này tôi biết, là lần anh trốn học nằm trong phòng y tế đọc nè.

Đang nói ngẩng lên thì bắt gặp ánh mắt anh đang lạnh lùng liếc cô. Gì chứ, cô đã nói gì sai đâu.

- Học thuộc đi rồi kể cho Ân Ân nó nghe, con bé đêm nào cũng phải nghe chuyện cổ tích mới ngủ được, nhưng nó lại không thích ai nhìn sách để đọc. - Lâm Hạo chậm rãi nói tiếp

- Đọc truyện là nghề của tôi, anh yên tâm đi. - Phuong Ly vỗ ngực khẳng định một cách chắc chắn

Mà khoan đã, thế lần đó Lâm Hạo này nằm trong phòng y tế đọc truyện là để kể lại cho em gái mình nghe sao? Dù tính tình rất đáng ghét nhưng không thể không công nhận anh ta đúng là người anh tốt.

- Tôi muốn hỏi anh thêm một câu nữa. - Phuong Ly hơi do dự nói

- Nói đi.

- Sao anh tin tôi quá vậy, anh biết tôi bị Phuong Gia đuổi đi vì lý do gì mà. Nhà anh lại giàu như vậy, không sợ tôi có âm mưu, vào đây bắt cóc em gái anh hay cưỡng tài sản bỏ trốn à.

- Không - Lâm Hạo khẳng định chắc nịch

- Hà? Tại sao ?

Phuong Ly trong lòng mừng rỡ vì không ngờ người xa lạ này lại tin tưởng cô như vậy, nào ngờ...

- Cô ngốc như vậy căn bản không thể làm được những chuyện đó.

- Anh...

"Phuong Ly em phải nhịn" lời nói của chị Gia Mỹ cứ vang lên trong đầu cô, cô đành hít thật sâu cố gắng đè nén cơn tức.

Cạch - Cửa phòng mở ra, một bóng dáng bé nhỏ đáng yêu bước vào

- Anh hai, chị hai, Ân Ân mới đi học về. - Con bé khoanh tay cúi chào

"Anh hai, chị hai"... nghe sao cứ giống cô và tên tiểu nhân này có chuyện gì mờ ám ấy.

- Ân Ân hay em gọi chị bằng tên đi. - Phuong Ly gợi ý

- Nhưng trước giờ Ân Ân vẫn gọi chị bằng chị hai mà. - Con bé ngược đôi mắt long lanh nhìn cô

- Thì bây giờ đổi đi.

Con bé lắc đầu qua lại không chịu.

Lâm Hạo thấy vậy lớn tiếng cất giọng

- Ân Ân gọi cô ta bằng chị... - Anh đang nói thì dừng lại quay sang nhìn cô - Cô tên gì ?

Phuong Ly dậm dậm chân tại chỗ. Tên này có phải người không ? Qua giờ đã hỏi tên cô năm lần rồi, cô tự hỏi tên mình khó nhớ vậy sao, hai chữ chứ có phải bốn chữ trở lên đâu, còn rất đẹp nữa !!

- Lần cuối, tên tôi là Phuong Ly, anh không nhớ thì lấy giấy ghi lại dùm đi.

- Không cần ghi. - Giọng anh lạnh lẽo

- Vậy là anh nhớ rồi phải không ?

- Không nhớ tôi sẽ hỏi lại.

- Anh...- Cô sôi máu

"Hừ, có mỗi cái tên thôi mà cũng không nhớ, ra đường làm sao mà cua gái." - Phuong Ly lầm bầm - "Lần sau hỏi lại tôi sẽ bảo tên của tôi là Mỹ Nhân"

- Ân Ân gọi là chị Ly Ly, nếu không cô ta sẽ không ở đây nữa. - Lâm Hạo nghiêm giọng nói với con bé

- Á, vậy Ân Ân gọi, chị Ly Ly. Vậy chị không đi nữa nhé. - Ân Ân bàn tay bé xiu nắm chặt cánh tay cô

- Ủ, Ân Ân ngoan. - Phuong Ly sờ cái má phúng phính của con bé

Hai người này có đúng là anh em không vậy trời, một người thì như thiên sứ, người còn lại thì như ác quỷ.

.....

Sau khi ăn cơm trưa xong cô xuống bếp cùng chị Cẩm dọn rửa

- Em thấy ở đây thế nào, có tốt không ? - Chị hỏi

- Được chị, bé Ân Ân rất dễ thương, còn “người khác” thì...hahaa

Hình như chị Cẩm cũng hiểu, cả hai cười phá lên.

- Mà chị ơi, em có chuyện muốn hỏi. - Phuong Ly nói

- Ủ, em hỏi đi.

- Bé Ân Ân có chị gái không chị ? Sao con bé cứ gọi em là chị hai mãi.

Đột nhiên sắc mặt chị Cẩm trắng bệch, tay chân run rẩy, cái chén đang rửa trên tay cũng suýt rơi xuống bồn nước.

- Chị bị sao vậy? - Phuong Ly thấy lạ, nghiêng đầu hỏi

Chị Cẩm nhìn sang xung quanh một lượt để chắc chắn không có ai quanh đây rồi kéo tay cô lại gần, tắt vòi nước, thều thào vào tai cô

- Có chuyện này chị giấu trong lòng lâu lắm rồi, nhưng em phải giữ kín giúp chị.

Cô không khỏi tò mò nên liền gật đầu đồng ý. Chị Cẩm kéo cô đứng sát lại thêm một chút

- Em có tin trên đời này có MA không ?

- MA ?? Ý...ý chị là gì ?

- Suyt. Chị cho là Ân Ân nó có thể thấy ma đấy.

- HẢ ? - Phuong Ly vừa la to thì bị chị Cẩm bịt miệng lại

- Suyt, đã bảo em nhỏ tiếng thôi.

Hít một hơi để lấy can đảm chị Cẩm nói tiếp

- Bé Ân không có chị hai, nhưng nó suốt ngày cứ bảo mình có chị, nhiều đêm chị ngủ với nó nhưng thỉnh thoảng sáng dậy nó lại hỏi chị là chị hai của em đâu, tối qua chị em đọc truyện và hát cho em nghe, nhưng sáng ngủ dậy thì chị biến đâu mất tiêu rồi. Mỗi lần nghe nó nói vậy chị sợ đến mức bủn rủn tay chân. Cho...cho nên chị nghĩ có thể nó nhìn thấy...cái đó đó, chuyện này chị không dám nói ai biết hết.

- Chị, chị đừng làm em sợ mà. - Phuong Ly meo máo, nói thật thì cô sợ ma, rất sợ là đằng khác.

Chị Cẩm còn chưa nói tới những người giúp việc trước đây ngoại trừ không chịu được tính khí của thiếu gia thì đa số là do thấy bé Ân Ân có biểu hiện kì quái nên mới xin nghỉ.

Chị Cẩm kể tiếp

- Lần nó khiến chị suy nghĩ việc chính là nó đem bức tranh nó về gia đình khoe với chị, những người khác đều được vẽ bình thường nhưng đến người nó gọi bằng chị hai thì... thì...

- Thì... sao hả chị... - Phương Ly căng thẳng nuốt nước bọt một cái

Chị Cẩm thở mạnh

- Người đó... người đó KHÔNG CÓ GUỒN MẶT!!!

- AAAAA...

- Các người làm gì vậy? - Tiếng nói lạnh như băng từ xa truyền tới

- Thiếu gia chào cậu. - Chị Cẩm cất tiếng la lớn khi thấy Lâm Hạo bước xuống rồi quay sang nháy mắt với Phương Ly - Thôi chị không kể nữa, chị đi dọn dẹp nơi khác đây.

- Làm gì mờ ám à? - Thấy sắc mặt cô vừa khó coi, vừa run rẩy Lâm Hạo hỏi

- Anh ơi trong nhà này có “cái đó” không? - Phương Ly ấp úng hỏi

- Cái đó là cái gì? - Lâm Hạo nheo mắt

- Ồ... thì... thì là cái đó đó.... có thể bay... - Giọng cô ngắt quãng

- Máy bay?

- Không, có một chữ thôi.

- Tôi không có thời gian chơi đùa hình bất chữ với cô đâu. Rốt cuộc cô muốn hỏi cái gì?

- Cái đó.... tôi... - Cô lắp bắp không nói nên lời

- Thuốc chữa thần kinh, không có! - Lâm Hạo mất kiên nhẫn phun thẳng một câu, lấy cốc nước rồi nhanh chóng lên phòng

- Anh...

Cô gọi theo nhưng anh đã mất hút. Kì này thì xong rồi, hợp đồng cũng kí luôn rồi, làm sao chạy đây.

Ai đó nói cô biết, rốt cuộc có ma không?

Chương 15.2. Có Ma Hay Không?(2)

- Em bàn gần cuối đang gục mặt xuống bàn, đứng dậy cho tôi!

Thầy giáo đang giảng bài đột nhiên dừng lại la lên. Một lần nữa Phương Ly lại thu hút sự chú ý của cả lớp về phía mình.

- Lớp học không phải nơi để ngủ, mời em ra ngoài. - Thầy Trương nghiêm khắc nói

Phương Ly ngồi bật dậy dụi dụi mắt rồi lúi thủi bước đi trong tiếng xì xầm của mọi người.

"Chắc nó thức khuya đi chơi với trai." - HS1

"Mới câu được anh nào rồi." - HS2

Nhưng sự thật có phải thế đâu, mà là do kể từ khi nghe câu chuyện ma của chị Cẩm mấy hôm nay đêm nào cô cũng có cảm giác rợn người. Cộng thêm cái ngôi biệt thự đó rất kì lạ, không khí vô cùng lạnh lẽo, âm u, lại không có bất kì thiết bị phát hình, phát thanh nào, cứ như cách biệt với thế giới bên ngoài vậy.

Sau khi bé Ân Ân ngủ say thì rất lâu sau cô mới chợp mắt được, cứ nhắm mắt lại là câu nói "chị hai Ân Ân là ma đấy", "chị hai Ân Ân không có gương mặt" lại lảng vảng trong đầu.

Không được, tối nay phải hỏi tên Lâm Hạo đó cho ra lẽ "Nhà này có ma không?" nếu như tình trạng này còn kéo dài cô ngày chưa gặp ma cô đã biến

thành ma luôn không chừng.

Tít tít - Tiếng chuông tin nhắn reo lên

Phuong Ly giật bắn người. Người ta nói ban ngày đừng nhắc đến ma, nếu không ma sẽ xuất hiện.

- [Hôm nay tài xế có việc, chỉ hôm nay thôi, học xong cô đi đón Ân Ân đi.] - Lâm Hạo nhấn

- [Còn anh?]

- [Có việc về nhà trẻ.]

- [Thế mấy giờ anh về?]

Không có một tin nhắn nào được gửi tới nữa. Cái con người này, bất lịch sự vừa thôi chứ, cô chỉ vô tình nhấn một câu quan tâm nhưng xem ra hoàn toàn không cần thiết.

.....

Ra về Phuong Ly đi bộ một quãng đường khá dài mới tới được trường của Ân Ân, con bé vừa nhìn thấy đã chạy tới ôm cô mừng rỡ, còn kể rất nhiều điều về trường học, bạn bè, cô giáo.

Haizz, đáng yêu từ trong ra ngoài thế này chẳng có điểm nào giống tên tiểu nhân đó cả.

Khi cả hai đang nắm tay nhau thì Phuong Ly để ý thấy phía sau có một chiếc xe hơi đi với tốc độ rất chậm, chậm như rùa bò, cứ như là đang cố tình theo hai người bọn cô.

- Ân Ân em có thấy chiếc xe phía sau đang đi theo mình không? - Phuong Ly lên nhìn lại quay sang nói nhỏ với con bé

- Chắc nó hết xăng nên đi chậm đó chị. - Ân Ân nhanh chóng trả lời

Thật ra nếu hết xăng thì nó sẽ dừng lại chứ chẳng chạy được đâu !!!

Còn đây...cố tình...nhất định là cố tình!

Một cô gái cùng một đứa trẻ nắm tay nhau đi trên một đoạn đường khá vắng, lại có một chiếc xe theo dõi từ phía sau, hừm, tình huống này...lẽ nào là bất cóc.

Thời buổi này báo đài cũng hay đưa tin bọn bắt cóc xuất hiện nhan nhản ở khắp mọi nơi. Chúng lộng hành thật, còn ghê gớm đến mức điều tra trước nhà Ân Ân thuộc loại rất giàu có cơ đấy.

Cũng may phía trước xa xa có đồn công an.

- Ân Ân, chị đếm 1,2,3 chị em mình cùng nhau chạy nha. - Phuong Ly nói

- Dạ được, chúng ta thì chạy đi, hi. - Ân Ân không hiểu gì, chỉ nghĩ là đang chơi trò chơi

_1,2,3

Rồi cô dắt tay Ân Ân cầm đầu cầm đầu cầm cổ chạy. Quan trọng là chiếc xe thấy vậy cũng chạy nhanh hơn, chẳng lẽ suy nghĩ của cô là đúng? Chết rồi!

Chiếc xe Audi đen bóng chạy vụt qua mặt cô một đoạn thì đột nhiên dừng lại, cửa kính bên hông từ từ mở ra, một khuôn mặt nam tính xuất hiện khiến cô không nói thành lời

- Đây, hai người làm gì mà chạy dữ vậy?

Phuong Ly lúc này mới dừng lại. Giang Tuấn bước xuống, đảo mắt nhìn một lượt rồi cười nửa miệng

- Phuong Ly, con gái em à? Giống em thật đó.

- Anh đùa kiểu gì vậy? - Phuong Ly nhăn nhó

- Giỡn chút thôi, cô bé đáng yêu này là ai đây? - Giang Tuấn chỉ vào Ân Ân

- Là người nhà của ông chủ tôi.

- Cô bé tên em là gì vậy? - Giang Tuấn nhìn Ân Ân cười tươi hỏi

- Em là Ân Ân ạ.

- Tên em đẹp quá, anh là Giang Tuấn, anh là bạn của chị em.

- Anh là bạn chị Ly Ly ạ. - Ân Ân tròn xoe mắt nhìn anh.

- Ủ, mà em thấy anh trông thế nào?

- Hi, anh rất đẹp trai.

- Em gái còn nhỏ vậy mà đã có cái nhìn thật sâu sắc rồi, anh phục em luôn đấy. - Giang Tuấn nói xong đưa tay véo má Ân Ân một cái.

Phương Ly giật mình, thế này mà gọi là sâu sắc sao, dùng dao giết cô đi thì hơn, đành rằng anh rất đẹp trai, nhưng có cần đem con nít ra để khẳng định điều đó không?

Rồi Giang Tuấn lại quay sang hỏi Phương Ly.

- Tại sao khi này đang đi lại chạy?

- Ờ thì...tôi nghĩ...là bị bọn bắt cóc theo đuôi. - Phương Ly hơi cúi mặt xuống vì thấy ngượng.

Mà giờ nghĩ lại thì có ai đòi bắt cóc mà đi Audi không trời !!!

- Bắt cóc, ở đâu? - Giang Tuấn nhìn dáo dác xung quanh rồi nói - Thời buổi này con gái ra đường cũng nên cẩn thận một chút.

Cô không nói gì thật chậm đưa ngón trỏ chỉ vào người anh.

Giang Tuấn đứng hình hết mấy giây rồi cười một tràng không dứt.

Từ khi quen cô, anh đã được gán cho biết bao nhiêu biệt danh từ trên trời rơi xuống, đầu tiên là biến thái, không bình thường rồi lại bắt cóc. Trời ạ...

Môi anh cong lên bật thành nụ cười chói lóa.

- Em nhìn lại mình đi, anh bắt cóc em làm gì, tổng tiền, em có tiền không? Tổng tiền, còn hàng trăm cô gái xếp hàng dài chờ anh dắt đi chơi kia.

Giang Tuấn hiểu sai ý cô rồi, cô tưởng là có kẻ muốn bắt cóc Ân Ân cơ, mà thôi để anh nghĩ thế này cũng được.

- Thế anh đi mà kiếm hàng trăm cô gái đó, theo tôi làm gì?

Giang Tuấn không tin vào điều mình vừa nghe thấy, trước giờ chưa từng có ai nói anh kiểu này.

Anh chuyển mục tiêu cúi người nói với Ân Ân.

- Cô bé này em dễ thương lắm, phía trước có một tiệm kem, anh muốn mời em, chúng ta cùng đi nhé!

- Anh đang dụ dỗ con nít đó hả? - Phương Ly liếc anh.

- Dụ người lớn không được thì phải quay sang con nít chứ. - Giang Tuấn cười nửa miệng rồi đưa tay mở sẵn cửa xe - Thôi được rồi lên xe đi.

Phương Ly sững người giây lát rồi nói.

- Thôi, chúng tôi phải về đây.

- Ăn kem đi chị, lâu rồi Ân Ân không có ăn kem, ăn một tí thôi rồi chúng ta về, há chị. - Ân Ân ra sức lay lay cánh tay cô.

- Ân Ân, để lần sau đi, giờ chúng ta phải về nhà. - Phương Ly nói.

Lòng tốt bị từ chối thẳng thừng, Giang Tuấn cảm thấy có chút mất mặt. Ra là không phải cố tình giận dỗi để gây sự chú ý với anh như những cô gái trước đây từng bị anh trêu chọc mà là giận thật.

- Lên đi, anh sẽ dắt kem rồi đưa cả hai chị em về tận nhà. Không tính một đồng nào cả. - Giang Tuấn vẫn không bỏ cuộc.

- Tiền không phải vấn đề. Chúng tôi đi bộ về là được.

Phương Ly nghĩ rất kỹ rồi. Cô mới vào làm có mấy ngày Lâm Hạo đã tin tưởng giao cô đón Ân Ân thì cô phải làm đến nơi đến chốn.

Và lại tối qua vừa kể Ân Ân nghe chuyện cô bé quảng khăn đỏ không đi một mạch đến nhà bà mà nghe lời chó sói kết quả bị sói ăn thịt. Con bé nghe

xong liền sợ hãi hứa sẽ không bao giờ đi với người lạ, vậy mà mới có một đêm lại thành ra thế đấy. Haizz.

- Anh cũng về nhà đi, đừng theo chúng tôi nữa. - Cô quay đầu lại cau mày nói với Giang Tuấn

- Tạm biệt anh đẹp trai. - Ân Ân ngậm ngùi vẫy tay

Phuong Ly ngó người, sao con bé này cứ anh đẹp trai hoài vậy.

Nhìn hai bóng dáng một lớn một nhỏ đến khi xa khuất Giang Tuấn khẽ lắc đầu

"Hey, giận thật rồi. Lần trước đùa giỡn quá trớn, bị giận cũng đúng thôi. Nhưng sao cô bé Ân Ân đó trông lại quen đến vậy nhỉ?"

.....

Đến giờ ăn cơm tối cô vào phòng gọi Ân Ân xuống ăn nhưng vừa mở cửa ra liền hốt hoảng vì trong phòng lại chẳng có ai, thật kì lạ, con bé từ chiều đến giờ vẫn ở đây chơi một mình mà.

Những lời chị Cẩm nói như cái máy phát tự động hiện lên trong đầu, Phuong Ly hoảng hồn, rón rén từng bước vừa đi vừa gọi tên Ân Ân.

Trong phòng vẫn hoàn im ắng, chiếc rèm cửa sổ màu hồng bay phất phơ theo làn gió thổi vào, bên ngoài cây cối rung lắc, lá trên cành va chạm vào nhau tạo thành âm thanh xào xạc xào xạc càng khiến cô lạnh người hơn.

Tự đứng lại nhớ đến ngày trước có lần Hiếu Lam dụ dỗ cô xem phim kinh dị, đại loại nội dung là kể về một ngôi nhà mỗi lần đến đêm trăng tròn sẽ "nuốt chửng" người ta vào trong đó.

Hôm nay trùng hợp...cũng là đêm trăng tròn đấy...

- AAAAAAAAA...MA...CÓ MA.

Phuong Ly hét toáng lên, mặt cô tái xanh không còn một hột máu, quá sợ hãi nên ngồi bẹp luôn xuống mặt đất bởi vì có thứ gì đó dưới giường thò ra nắm lấy chặt chân cô.

Thứ đó còn không chịu buông tha, chui ra ngồi chồm hổm trước mặt cô.

- Chị, là Ân Ân, không phải ma, chị không cần sợ đâu.

Ân Ân nói xong nhẹ nhàng lấy tay xoa xoa đầu cô như cách cô thường dùng an ủi nó.

Cái cảnh tượng này có gì đó không đúng, phải rồi, ai đòi một người lớn mười sáu tuổi lại để một đứa trẻ sáu tuổi dỗ dành bảo đừng sợ chứ !!!

- Chị đâu có sợ, chị đang đùa với em thôi. - Phuong Ly cố hết sức nặn nụ cười

- Không sao em biết chị sợ nên chị mới la to như vậy, em sẽ bảo vệ cho chị mà. - Con bé một tay vỗ ngực, một tay nắm chặt lấy tay cô

Phuong Ly đến một con bé sáu tuổi còn biết mày đang nói dối, mày thật thất bại.

- Nhưng sao em lại chui xuống dưới đó vậy ? - Cô hỏi

- Bóng nhựa của em bị rớt, em chui xuống lấy. - Con bé nói, tay giơ cao quả bóng tròn nhỏ màu vàng

Có lấy bóng em cũng đâu cần dọa chị như vậy chứ Ân Ân.

- Ân Ân em xuống rửa tay chuẩn bị ăn cơm đi. - Lâm Hạo đứng ở trước cửa chứng kiến cảnh này từ bao giờ

Con bé nghe xong thì chạy ngay xuống nhà dưới, căn phòng chỉ còn lại hai người.

Phuong Ly lần đầu không dám nhìn anh, lần thứ hai quay lại thì thấy Lâm Hạo đang đứng đó khoanh tay nhếch miệng cười, cả người tựa vào bức tường phía sau, tư thế trông nhàn nhã thoải mái vô cùng.

- Mắt mặt. - Lâm Hạo lạnh lùng phun ra hai chữ

- Chắc anh thấy buồn cười lắm, thế thì cứ cười tiếp đi. Mặt tôi còn đây, mắt thì anh đâu có thấy được tôi mà nói chuyện. - Phuong Ly chống chế yếu ớt rồi gượng người đứng dậy

Đột nhiên nhớ ra điều quan trọng cô dùng hết sức lực đi hết trước mặt anh hít một hơi thật sâu rồi nói

- Cho tôi hỏi nhà này có ma không?

- Có! - Lâm Hạo trả lời ngay tức khắc
- HẢ. NHÀ NÀY THẬT SỰ CÓ MA?
- Ủ, nó đang ở trước mặt tôi.
- Trước...trước mặt..

Hừ, tên này ý nói cô là ma đây mà, người ta đang hỏi đang hoảng tử tế mà lại thế đấy.

- Tôi hỏi thật chị hai mà Ân Ân hay nói có phải là ma không?

RẦM

Phuong Ly giật mình vì tiếng sập cửa rồi đưa tay vuốt ngực, cô chưa gặp ma nhưng đã bị hù đến mức tim sắp rớt rồi.

Lâm Hạo ánh mắt đen thẳm trùng trùng, xung quanh dường như tỏa ra luồng sát khí cực lớn, như muốn cô ghi khắc vào đầu từng câu từng chữ sau đây anh sẽ nói

- Tôi không muốn nghe chuyện này lần thứ hai, nếu có lần sau tôi sẽ không tha cho cô đâu.

Toàn thân Phuong Ly run lên, đến thờ không không dám

Hai bàn tay Lâm Hạo nắm chặt lại rồi quay lưng bỏ ra ngoài, không quên đá cửa thêm cái nữa thật mạnh.

RẦM

Cô thực không hiểu. Không muốn nghe cái gì lần thứ hai. Còn nữa, chuyện này có gì đâu mà giận đến mức đó.

Quan trọng hơn là...nhà này không có ma, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đi Siêu Thị

Chương 16. Đi Siêu Thị

Một tuần trôi qua may mắn là việc chăm sóc Ân Ân vẫn rất suôn sẻ, con bé càng quăn quýt cô hơn. Hôm nay cuối tuần Phuong Ly, Lâm Hạo cùng Ân Ân đi siêu thị.

Chỉ cùng ai đó dạo bước có một con đường mà biết bao nhiêu ánh mắt say mê ngưỡng mộ đều dõi theo anh ta. Cô rất muốn nói với họ "Người này chỉ được cái vẻ ngoài, các người biết bên trong như thế nào không? Anh ta rất độc miệng, sẽ nguyên rủa chết người đó."

- Lắm bả cái gì vậy? - Lâm Hạo liếc nhìn sang cô
- Không, tôi đang rất hạnh phúc khi đi cùng người nổi tiếng. - Phuong Ly ảm đạm
- Vậy tiếp tục tận hưởng đi.
- Ai cần chứ. - Cô xì một tiếng
- Mua nhanh rồi về. - Anh lạnh lùng nói
- Anh có muốn mua gì không? - Cô có ý tốt quay sang hỏi han
- Không ! - Ai đó cộc lốc phun một chữ

Đột nhiên có một ý nghĩ lóe lên trong đầu

- Tôi biết anh cần mua cái gì rồi. Khẩu trang, một hộp 100 cái xài thoải mái, che khói bụi và còn không khiến người ta chú ý nữa. - Phuong Ly hào hứng

liếng thoảng nói như người tiếp thị

- Vậy mua đi, che gương mặt xấu xí của cô lại, đỡ khiến mọi người chú ý khi tôi đi với cô.

Con người này, nói ai xấu chứ. Rốt cuộc anh ta có mắt hay không vậy?

Cô là giai cấp vô sản phải đứng phía sau đẩy xe đẩy cho hai anh em ung dung lựa đồ.

- Anh hai ơi em muốn mua người máy. - Đến gian hàng đồ chơi Ân Ân vùi vỉnh

Phuong Ly rất rất tự nhiên buộc miệng

- Mua làm gì? Bên cạnh em có một con to đùng đấy thôi.

Lúc ngẩng đầu lên đã phát hiện ai đó đang hướng ánh mắt sát nhân về phía mình.

Cô hốt hoảng đành nói lảng một lèo sang chuyện khác

- Ý...ý...tôi là... Ân Ân là con gái nên chơi búp bê chứ ai lại chơi người máy. Mà tháng này tôi chưa có lương, nhưng tôi muốn mua một mua một ít đồ...anh có thể ...

- Cứ chọn đi. - Lâm Hạo rất điềm đạm trả lời, trông không có vẻ gì là giận, chỉ là hơi nhịu mày

- Thật hả?

- Ừ.

- Vậy tôi mua nhé.

Phuong Ly mừng rỡ cười tươi tắn. Không ngờ lâu lâu tên này cũng phát ngôn được một câu dễ nghe, lại không giận chuyện vừa rồi, xem ra cũng không đến nỗi "tiểu nhân" lắm.

Cô hào hứng đến các kệ cho đồ vào xe đẩy.

Tới lúc tính tiền thì đúng là thảm họa, Lâm Hạo phân đồ của cô ra để riêng, ban đầu cô cứ nghĩ chia sẵn đồ của ai để về nhà khỏi chia nữa. Nào ngờ...

- Cửa chị hết 450 ngàn. - Chị nhân viên mỉm cười ngọt ngào với cô

Phuong Ly ngoái đầu nhìn người phía sau, hết sức hồn nhiên, nhe răng cười nhắc nhỏ

- Anh ơi, tiền.

- Thì cô mau trả tiền đi. - Lâm Hạo chậm chậm tuôn từng chữ

- Há??? - Phuong Ly dờ người. - Anh mới bảo tôi trả tiền?

- Cô không trả chẳng lẽ là Ân Ân.

- Chị ơi Ân Ân không có tiền đâu. - Ân Ân tưởng thật, ngây thơ nói

- Nhưng anh đã bảo tôi cứ chọn đi mà! - Cô bức xúc nhắc lại lời hứa khi nãy

- Cô chọn thì có liên quan gì đến tôi. Không được nữa thì đi mua sắm đi, trúng độc đắc nhiều tờ không chừng có thể vác hết cái siêu thị này về nhà đấy.

Phuong Ly bất động một chỗ. Cái đồ...thù dai, nhỏ mọn, nhất định là trả đũa chuyện "người máy" khi nãy rồi.

Cô mò chiếc ví xẹp lép của mình ra đếm đi đếm lại cũng không đủ, tháng này chưa có lương, trong người chỉ còn một ít tiền mượn của anh Minh Khải, xui thật.

"Nè cô đăng trước tính tiền nhanh lên đi chứ." - Khách mua hàng 1

"Không có tiền thì đừng mua nhiều như vậy." - Khách mua hàng 2

"Thật là xui xẻo, chúng ta qua quầy bên kia đi." - Khách mua hàng 3

Đám đông đằng sau liên tục hối thúc, tiền lại không đủ cuối cùng Phuong Ly phải đem hàng bỏ lại dưới ánh nhìn khó chịu của chị thu ngân.

Vậy mà đến lượt "ai đó" thanh toán, gương mặt đang cau có của chị ấy lại nhanh chóng giãn ra, trên môi là nụ cười tươi hết cỡ.

Sau đó, sau đó.. là một loạt phiếu ưu đãi, phiếu giảm giá, phiếu quà tặng, chưa kể còn điền cái gì gọi là thông tin cá nhân để rút thăm trúng thưởng, lúc này rõ ràng cô thấy mấy người đi phía trước cũng mua nhiều đồ mà cô được quyền lợi này đâu.

Đúng là thời đại có nhan sắc là có tất cả mà.

- Lần sau tôi có tiền rồi có thể rủ anh đi siêu thị chung không? - Phương Ly nói nhưng trong lòng không vui

- Chuyện gì? - Lâm Hạo thờ ơ hỏi

- Mặt của anh có rất có ích đó. - Cô hồ hững nói

- Cô không có mặt? - Anh cười khinh khỉnh

Đừng có giả vờ giả vịt, rõ ràng là hiểu ý người ta còn gì.

Vì mua đồ xong cũng gần đến giờ ăn trưa nên cả ba đến KFC ở tầng trên luôn.

- Ba người chúng ta thi chạy đi lên tầng trên đi, ai thua là con rùa. - Phương Ly hưng phấn nói

Thật ra cô chỉ muốn khuấy động không khí căng thẳng này nào ngờ lại phản tác dụng.

- Cô là con cóc vẫn chưa thỏa mãn, muốn làm thêm con rùa. - Lâm Hạo nói

Cô cứng họng chẳng nói thêm được lời nào, thật sự không biết mình có thể nhìn con người này đến bao giờ đây??

Vừa bước vào quán là những nữ nhân viên trong quán liền nhìn anh bằng ánh mắt say mê như thường lệ, còn rí rầm bàn tán, có người dừng cả công việc đang làm chỉ để ngắm anh.

- Đây, anh chàng đó đẹp trai quá đi! - Nhân viên nữ 1

- Hoàng tử của mình xuất hiện rồi xuất hiện rồi. - Nhân viên nữ 2

Cô gái bên cạnh thấy bạn mình có vẻ đang hoang tưởng thái quá nên đập vai một cái

- Tỉnh mộng đi, người ta là hoa đã có chậu rồi, còn dẫn theo cả vợ và con gái.

- Gì chứ, biết đâu cả hai chỉ là em gái thôi. - Nhân viên nữ 2 có đánh chết cũng không tin anh chàng trẻ tuổi đẹp trai này lại có thể là bố một đứa trẻ năm, sáu tuổi.

Lâm Hạo cau mày khó chịu, hướng mắt về Ân Ân ho một tiếng, hắng giọng "Ân Ân". Con bé hiểu ý liền hào hứng, ngẩng cao đầu lớn tiếng đáp lại rất to

- Ba ơi, con muốn ăn gà rán.

To đến mức tất cả mọi người đều ngoái đầu nhìn về phía này.

Chỉ cần một câu của con bé đã cắt đứt hy vọng của nhiều chị em phụ nữ nhất là cô nhân viên vừa rồi. Họ lại tập trung làm cho thật nhanh.

Phương Ly gạt mình, khoan đã, nếu như họ nghĩ Ân Ân là con gái anh thì cô sẽ là gì?

- Quý khách dùng gì ạ? - Chị nhân viên đi đến nhiệt tình hỏi, nhưng ánh mắt chỉ chăm chú nhìn vào "ai đó".

Lâm Hạo và Ân Ân gọi món xong chỉ còn mình cô, cứ lật lật menu như tìm trang thích hợp để quay bài mỗi khi kiểm tra.

- Ăn gì thì chọn mau đi. - Lâm Hạo đảo mắt nhìn cô, nói

- Món nào nhìn cũng ngon hết, anh từ từ đi.

- Chọn...nhanh...lên. - Lâm Hạo chẳng đủ kiên nhẫn để đợi

- À...ờ...Tôi muốn ăn nhiều hơn bình thường một chút có sao không? - Cô thận trọng hỏi

- Cô bình thường cũng giống như nạn nhân của nạn đói rồi. - Lâm Hạo hồ hững

Chị nhân viên đứng nghe vậy thì bật cười.

Còn cô, một nụ cười cũng không thể có, đôi mắt chìm trong nỗi u buồn.

Vài mắng kí ức đau khổ xẹt qua tâm trí. Lúc nhỏ ở cô nhi viện cô là đứa trẻ hiền lành nhất đám, lại làm ít nói, có những hôm bị mấy đứa trẻ nghịch ngợm khác đồ mất khay cơm hoặc giật lấy đồ ăn, phải ôm lấy bụng đói sôi sùng sục trùm kín chăn mà ngủ, vậy mà cũng chẳng dám nói ai biết.

Sau này được mẹ nhận nuôi nhà lại nghèo, một ngày ba bữa cũng là điều khó khăn, vài hôm mới có được một bữa thịt cá.

Khi đến Phương gia rồi thì hay bị bà quản gia phạt, ngoại trừ đòn roi thì còn là bỏ đói không cho ăn cơm, cái cảm giác vừa đau vừa đói ấy thật sợ hãi và kinh khủng, mỗi lần nhớ lại cả người đều như mất hết sức lực, lại có lúc cô ốm đến nỗi những bạn khác trong lớp gọi là "con nhỏ suy dinh dưỡng", "thây ma".

Sau đó đồ ăn đối với cô vô cùng quý giá và thứ khiến cô mất kiểm soát nhất cũng chính là đồ ăn.

Phương Ly lắc lắc đầu thoát khỏi dòng suy nghĩ, mau chóng lấy lại tinh thần tranh đấu cho cái bụng mình

- Con trai đẹp nhất khi ngủ, con gái đẹp nhất khi ăn anh chưa từng nghe à! Chỉ có mình anh là chê cách ăn của tôi thôi.

- Ra là vậy, cô muốn đẹp để tán tỉnh tôi. - Lâm Hạo cũng cười nhưng là nụ cười chế nhạo

- Anh...tôi không có ! - Cô như hét lên

- Thôi cô khỏi ăn nữa đi. - Anh thẳng thừng

- Anh đừng giận mà, chị à cho em phần gà rán thông thường. - Phương Ly liếc thoáng sau đó xụ mặt xuống, miệng lầm bầm ba chữ: "Lâm tiểu nhân"

Nhân viên trong quán dọn món ra thì lên tiếng đề nghị

- Xin phép hai anh chị cửa hàng chúng em đang có chương trình chụp ảnh khách hàng kỉ niệm ngày thành lập, những bức ảnh đạt giải thông qua sự lựa chọn của ban giám khảo sẽ có cơ hội trúng được chuyến du lịch đi Canada, hoặc là một năm ăn gà rán miễn phí mỗi cuối tuần.

- Liên quan gì chúng tôi.

Lâm Hạo buông nhẹ một câu làm chị ấy câm nín một vài giây sau mới nói tiếp được

- Dạ tại em thấy gia đình anh chị trông rất hạnh phúc, anh chị còn trẻ như vậy mà đã có con lớn thế này thật khiến người ta ngưỡng mộ. Em bé xinh đẹp giống hệt mẹ vậy, cả gia đình chụp một tấm để tham gia nhé.

Phương Ly ôm đầu, cô được khen xinh đẹp thì cô nên vui nhưng mà xinh đẹp giống mẹ thì...

- Không cần đâu, chúng tôi không muốn tham gia. - Lâm Hạo không vui nói

Chị nhân viên thu lại nụ cười ngay tức khắc, tròn mắt lên nhìn, chắc là hiếm lắm mới thấy khách hàng từ chối lời mời nhiệt tình như vậy.

- Không chịu đâu, em muốn chụp em muốn chụp. - Ân Ân nắm tay tay kịch liệt lay

- Về nhà anh chụp cho em, giờ thì ăn đi. - Lâm Hạo không vui nói

- Nơi này đẹp, em muốn ở đây chụp cơ. - Ân Ân làm nũng

N lần như thế cuối cùng người anh trai tăng băng phải chịu thua đưa em gái mít ướt.

Phương Ly thì thấy không xong, với cái mặt ngàn năm một kiểu chẳng khác gì hung thần hắc ám của ai đó có photoshop nát chuột thì cũng chẳng khá lên là bao, kiểu này mà đoạt giải được mới lạ đó, có khi còn trở thành ảnh “nổi bật” trong số những người dự thi nữa.

- Mọi người tạo dáng để em chuẩn bị chụp nhé. - Chị nhân viên nói xong cầm máy ảnh tiến lên phía trước

- Chị ơi khoan đã. - Phương Ly giơ tay lên

- Cô lại bị cái gì nữa. - Lâm Hạo gắt lên

Phương Ly ghé sát người lại gần anh hơn để nói nhỏ

- Tôi có ý này, anh có thể cười lên một cái được không, cho người ta biết là anh có răng đi.

Lâm Hạo không trả lời chỉ lườm một cái, ánh mắt chứa toàn sự lạnh lẽo đáng sợ trong đó, Phương Ly sợ hãi rút người về sau

- Đâu phải là rụng hết răng rồi đâu, cười một cái thôi mà. - Cô lầm bầm, cô chỉ là có ý tốt

- Đâu, anh hai có răng mà, đưa em xem

Lời nói đùa của cô làm con bé Ân Ân ngồi cạnh tưởng thật, nói xong còn lấy tay nâng phía trên miệng anh ra. Phương Ly mà đang uống nước trong miệng chắc phụt ra hết quá. Cô ôm bụng cười sằng sặc không dừng được.

- Răng anh hai đây này, rất đẹp, anh hai cười đi, như Ân Ân này. - Ân Ân chỉ vào hai lúm đồng tiền của mình mỉm cười rạng rỡ

Lâm Hạo sắc mặt tương phản với màu răng, ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống hướng thẳng về phía cô

- Cô muốn chọc cho tôi điên lên đúng không? Về nhà tôi mới tính với cô.

Môi anh chỉ khê cong lên có một chút nhưng sao lại khác lạ như thế khiến cô cứ nhìn chăm chăm không rời mắt, tên này rõ là cười đẹp như thế mà sao cứ thích làm mặt lạnh không biết.

- Chị ơi, chị đừng nhìn anh nữa, phải nhìn vào ống kính. - Chị nhân viên đứng phía trên nhất thời hô to

Lâm Hạo nghe xong nở một nụ cười khinh bỉ cô.

Cô thấy cười thế này thì thôi đừng cười tốt hơn.

Mọi người chuẩn bị nha, 1,2,3.

« Tách »

Sau bao nhiêu gian khổ cô tưởng có thể ăn được rồi, nhưng vừa mới cầm nĩa lên thì

- Chị ơi, áo chị dính gì kia. - Ân Ân vừa nói vừa chỉ vào vạt áo của cô

Phương Ly nhìn lại, đúng là có một vết bẩn đen đen khá to như va phải dầu đó. Cô tức tốc đứng dậy chạy ngay vào nhà vệ sinh, đến bên bồn rửa dùng tay day day vết bẩn trên áo. Trong chốc lát vết bẩn mờ dần và không còn nhìn thấy rõ nữa. May mắn thật, chiếc áo này cô mới mặc lần đầu tiên.

- Chị ơi...chị có khăn giấy không? - Phương Ly quay sang hỏi người đang đứng ở bồn bên cạnh

Cô gái cứ mãi cúi xuống, ánh mắt long lanh nhìn ngắm sợi dây chuyền lấp lánh trên cổ mình mà không chú ý gì đến xung quanh.

- Chị ơi. - Phương Ly cất tiếng gọi một lần nữa

Cô gái lúc này sực tỉnh, quay đầu sang nói

- À...tôi có...

- Chị Nhã Đình.

- Phương Ly.

Phương Ly không nghĩ lại có thể gặp ca sĩ Lưu Nhã Đình ở đây. Vẫn là phong cách cũ, chiếc mũ che hết nửa khuôn mặt vì sợ bị người khác phát hiện, chỉ nhìn chính diện ở khoảng cách gần mới nhận ra

- Suyt, em nhỏ thôi. - Nhã Đình ra hiệu cho cô

- Em xin lỗi, xin lỗi. - Phương Ly cúi đầu nói nhỏ

- Khăn giấy của em đây. - Nhã Đình mỉm cười lấy từ trong túi xách ra đưa cho cô - Chị nghe Giang Tuấn nói về em, em vẫn khỏe chứ?

Thấy chị lo lắng cho mình như vậy cô rất vui, nhưng không hiểu sao nghe đến hai từ Giang Tuấn lòng cô chợt cảm thấy có chút gì đó không thoải mái.

- Em ồ chị. Mà Giang Tuấn, anh ấy đi chung với chị à. - Phương Ly nhìn vào đôi mắt long lanh của Nhã Đình tự dưng trong lòng có dự cảm như vậy

- Phải, anh ấy đang chờ chị ở ngoài kia, bọn chị cũng sắp về rồi. Còn em? - Nhã Đình khuôn mặt tươi cười, giọng nói ngọt ngào

- Em...em đi cùng với chủ nhà. Mà chị có sợi dây chuyền đẹp thật.

Đập vào mắt cô là một sợi dây chuyền bạch kim nổi bật trên làn da trắng hồng của chị Nhã Đình. Mặt dây chuyền là hai chữ L Đ được lồng vào nhau, phía trên có đính hạt lấp lánh, nhìn đơn giản nhưng rất đẹp mắt.

- Đây là quà của một người quan trọng tặng cho chị, đối với chị nó rất có ý nghĩa. - Nhã Đình nói, môi giãn ra thành một nụ cười xinh đẹp

- L Đ, lẽ nào viết tắt tên của chị, Lưu Nhã Đình? - Phương Ly thắc mắc hỏi

- À...phải.

Không hiểu sao Phương Ly lại cảm thấy gương mặt của chị ấy đột nhiên thoáng qua sự thay đổi, có gì đó rất lạ, hình như là vẻ man mác buồn xen lẫn tiếc nuối nhưng lại được che giấu rất kỹ, chỉ vài giây sau đó lập tức lại quay trở lại bình thường.

Chuông điện thoại reo lên làm cô giật bản người, nhanh chóng bắt máy

- [Ngủ quên trong đó rồi à.] - Chất giọng không cảm xúc quen thuộc của Lâm Hạo vang lên

- [Vẫn chưa.] - Phương Ly bình tĩnh trả lời

- [Vậy ngủ tiếp đi.]

Cụp.

Đầu bên kia hoàn toàn không cho cô một cơ hội để nói thêm lời nào nữa.

- Xin lỗi chị, chủ nhà em đang đợi, khi khác chị em mình nói chuyện với nhau sau nha. - Phương Ly nhanh chóng tạm biệt Nhà Đình

- Em đi trước đi, nhớ giữ gìn sức khỏe, lần sau lại gặp nhau. - Nhà Đình vẫy tay chào

"Lâm tiểu nhân đồ cau có khó chịu, mới đi có tí mà gọi điện hỏi thúc vậ rồi." - Cô vừa đi vừa không khỏi lẩm bầm oán trách

Khi đến nơi vừa ngồi xuống thì "ai đó" đã cất giọng không mấy dễ nghe

- Trong đó có cái gì vui vậy ?

Con người này, nhà vệ sinh thì có cái gì, đang ăn uống, có cần phải móc họng con người ta vậy không?

Cô nhìn sang thấy đĩa thức ăn của anh còn mấy mẩu nhỏ

- Anh ăn sắp xong rồi à?

Không có tiếng trả lời, về mặt Lâm Hạo thì cực kì không vui.

- Anh chờ tôi ăn một chút có được không?

Vẫn không có tiếng trả lời.

Phương Ly vừa ăn vừa âm ức trong bụng, đi siêu thị cái gì, hào hứng cái gì, cả buổi chỉ ăn được có tí xú, còn ăn trong bầu không khí nặng nề, cũng chẳng mua được bao nhiêu cho mình.

Sau này không thèm đi với con người này nữa.

Lúc cả ba đang bước chân ra về, vô tình quay đầu sang nhìn xuyên lớp cửa kính trong suốt ra phía ngoài Phương Ly nhìn thấy một chiếc xe Ferrari đỗ bên lề đường, tiếp theo đó là người con trai cùng một người con gái vừa cười nói vui vẻ vừa đi vào xe, sắc vàng óng ánh của mặt trời như tiếp sức cho nụ cười rạng rỡ của họ.

Cảnh tượng ấy cứ như có sức thôi miên khiến cô không thể đem tầm mắt của mình dời đi.

Không thể không công nhận họ thật sự rất đẹp đôi về mọi mặt, một người là thiếu gia Giang Thành một người là ca sĩ nổi tiếng.

Nhưng tại sao trong lòng cô lại nảy sinh cảm giác không thoải mái, rốt cuộc là do đâu?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ai Là Hội Trưởng ?

Chương 17.1. Ai Là Hội Trưởng ?

Mới sáng ra chưa kịp bước vào lớp Phương Ly đã bị một đám người chặn đường

- Chị Lạc Anh muốn gặp cậu.

Chị Lạc Anh, chị Lạc Anh là ai?

Chưa kịp phản ứng thì đã bị họ lôi đi. Sao những ngày tháng của cô chẳng phút giây nào là yên bình thế này.

---- Văn phòng hội học sinh ----

- Chị tên Lạc Anh, em ngồi đi, chị muốn nói chuyện với em một lát.

Người con gái trước mặt cô trông thái độ rất hòa nhã, không giống như là người xấu. Gương mặt cực kì xinh đẹp, một vẻ đẹp kiều sa của tiểu thư quyền quý nhưng lại lạnh như băng, cho dù là nở nụ cười cũng khiến cho người khác có cảm giác đó.

Về đẹp và loại khí chất này đúng là rất ít người có được.

Ngay sau khi Phương Ly ngồi xuống ghế đối diện, Lạc Anh nhấp môi ly trà trên bàn, đôi môi đỏ cong lên

- Hôm nay chị gọi em đến đây là muốn em suy nghĩ về việc gia nhập hội học sinh.

Hội học sinh, có nghe lầm không, khỏi hỏi cũng biết Phương Ly cô “nổi tiếng” như thế nào trong trường, bình thường còn chẳng ai ngó tới, giờ lại được hội học sinh mời vào.

- Tại sao lại là em ạ ?

Lạc Anh điềm đạm nói tiếp

- Đạo này chị nghe một số tin tức không hay về em, cải thiện hình ảnh của trường cũng là một trong những nhiệm vụ của hội học sinh. Tuy ở đây chỉ toàn học sinh ưu tú nhưng chị sẽ ưu tiên kết nạp em vào để mọi người có cái nhìn tốt hơn về em. Chị là đang nghĩ cho danh tiếng trường và cũng muốn giúp đỡ em.

Thấy thái độ lưỡng lự của Phương Ly, Lạc Anh lại tiếp tục

- Đây là cơ hội không phải ai muốn cũng có đâu, ở trong hội học sinh em sẽ học hỏi được nhiều thứ khác, cả những kĩ năng và kinh nghiệm cần thiết cho cả sau này nữa.

Phương Ly ngẫm lại những lời mà người chị trước mặt nói đều rất có lý.

- Dạ, em...chị có thể cho em thời gian suy nghĩ được không ạ!

- Không thành vấn đề, nhưng vì hội đang cần người nên sáng mai em hãy cho chị câu trả lời nhé.

- Ồ, dạ. - Phương Ly gật nhẹ đầu

- Mà chuyện này nhớ là đừng nói cho ai, nếu để như giả sử em không tham gia thì người khác sẽ nói ra nói vào mất. - Lạc Anh thận trọng căn dặn

- Em biết rồi chị.

Phương Ly nói xong thì bước ra khỏi phòng đóng cửa lại, nào ngờ vài phút sau có một bóng dáng cao ngao mở cửa bước vào.

- Thế nào chị, con nhỏ đó có chịu không? - Phương Du cất giọng hỏi

- Tôi đã ra tay mà còn có thể không à. - Lạc Anh đắc ý nói

- Vậy thì quá tốt rồi. - Phương Du hí hửng

Lạc Anh nhìn trừng trừng Phương Du

- Có đúng nó quyến rũ anh Giang Tuấn không? Nếu tôi biết cô đưa tin giả thì không xong với tôi đâu.

Phương Du cười đắc thắng

- Vào hôm em và anh Minh Khai hẹn hò, hai người họ cũng tách ra hẹn hò, đến khuya anh Giang Tuấn đưa nó về đến tận nhà em. Em có thể thề.

RẦM

Tiếng đập bàn của Lạc Anh khiến cho mọi người xung quanh sững sờ, ai nấy đều sợ đến mức không dám cử động, hít thở cũng không.

- Chết tiệt, tao sẽ cho mày có vào mà không có ra.

Lạc Anh tiểu thư điện máy Lạc Thị, còn được mệnh danh là nữ hoàng băng giá, là hoa khôi suốt nhiều năm nay của An Hoa, vừa xinh đẹp vừa sắc sảo.

Tuy nhiên sự kiêu ngạo của cô lại được che giấu rất kĩ, không dễ dàng phơi bày ra một cách ngu ngốc giống Phuong Du, thậm chí đến việc “xử lí” một ai đó cũng chưa bao giờ đích thân ra tay.

Tất cả các cô gái khiến cho Giang Tuấn đề mắt tới, cô không thể nào không “chăm sóc”, lần này chẳng qua cũng chỉ là một con nhỏ giúp việc bình thường, muốn giải quyết cũng nhanh thôi, chỉ là nổi hứng muốn chơi đùa với nó lâu hơn một chút. Để xem nó có bản lĩnh đến mức nào.

.....

Ngày đầu tiên Phuong Ly đến nơi, cả phòng đều ngồi kín người không có một chiếc ghế nào cả, cô bắt đầu cảm thấy có điều bất ổn.

- Đến trễ mà còn đứng đó nhìn sao bạn mới tới, còn không mau qua bên kia bung nước cho mọi người đi chứ. - Một cô gái ngồi cạnh Lạc Anh tên Tú Lan lên tiếng.

Thật ra cô không đến trễ, là họ thông báo cô tám giờ có mặt mà.

Cô dùng khay bung nước để từng ly trước mặt từng người sau đó lại quay về vị trí cũ đứng tiếp.

Đứng được khoảng ba mươi phút chân cô bắt đầu bủn rủn ra.

Cô cũng chẳng biết là bọn họ đang bàn cái gì và họ cũng chẳng thêm đề ý đến cô. Trong khi bọn họ họp, cô phải đứng, thời gian không đứng thì sẽ làm những công việc chạy vặt khác: photo giấy tờ, pha cà phê, đi mua nước cho cả hội.

Nhìn thấy mọi người trong phòng bọn trông có vẻ hả dạ lắm, cứ đứng cười khúc khích không thôi.

Bao nhiêu lời “thề thốt” hôm trước của Lạc Anh dành cho cô đều tan biến, về mặt Lạc Anh bây giờ có thể dùng hai từ để diễn tả - thỏa mãn.

Cuối cùng cũng họp xong, Phuong Ly tưởng đâu mình có thể thoát thì

- Giờ bọn mình ra về, bạn ở lại dọn dẹp phòng rồi đóng cửa nhá, nhớ phải dọn cho thật “sạch sẽ” vào. - Tú Lan cố ý nhấn mạnh hai từ sạch sẽ

- Bạn nhớ lau cả bàn ghế nữa nha. - Một bạn nói

- Xong rồi thì lau thêm cửa sổ nữa. - Một bạn khác nói

- Nhưng tại sao? - Phuong Ly cực kì thắc mắc

- Hội học sinh mỗi ngày họp xong đều phải cử người dọn dẹp, bạn mới vào không biết cũng đúng thôi.

Sau đó tất cả nhanh chóng rời khỏi phòng để lại một mình cô.

Không đúng, căn phòng này làm gì mà mỗi ngày đều dọn dẹp, phải là rất lâu rồi chưa có người dọn dẹp, bụi bám không nói, ở những góc khuất còn thấy rác nữa, rất nhiều là đằng khác, hơn nữa hết thấy rác đều mới tinh cứ như vừa mới được vứt vào vậy.

Họ nói với cô là sẽ có người thay phiên nhau dọn dẹp nhưng đến hai, ba ngày sau lại lần lượt khoán thác nhiệm vụ, người này bảo bạn cái này, người kia bảo bạn cái kia.

Phuong Ly chỉ làm ba ngày đầu, còn những ngày sau không dọn nữa, cô muốn ra khỏi hội thì họ bảo là theo quy định hội học sinh một khi đã vào thì phải hết năm mới được phép rút khỏi nếu không thì sẽ bị hạ bậc hạnh kiểm.

Thế là giờ tan họp cô đôi co với họ một hồi.

- Nếu cô cứ phàn nàn về hội thế này thì đi tìm hội trưởng mà nói chuyện đi, anh ấy sẽ giải quyết cho cô.

Tú Lan hất mặt lên nói, xong rồi lại lấy tay che miệng trợn mắt mình vì lời nói.

Phuong Ly ngẩng người suy nghĩ.

Hội trưởng, phải há, từ khi cô vào hội đến nay chưa từng nghe họ nhắc đến hai từ này, cô chỉ biết có mỗi hội phó tháng sau sẽ đi du học nên cũng đã từ chức, hội học sinh bây giờ đều do Lạc Anh quản lý.

Thế trong lúc rối ren vậy tên hội trưởng “mất xác” ở đâu rồi.

- Thế cậu nói đi, tôi phải đi đâu tìm hội trưởng? - Phuong Ly hỏi

- À...à...à...cái đồng hồ sơ này, cô về sắp xếp đi mai giao lại cho tôi để họp gấp, chuyện này bàn sau. - Tú Lan ấn mạnh vào tay cô nguyên xấp giấy rồi nhanh chóng chạy đi

- Bạn ơi cho hỏi tôi phải đi đâu để tìm được hội trưởng ? - Phương Ly lại hỏi một người khác

- Xin lỗi nhưng tôi có việc phải làm, nói chuyện sau đi. - Bạn này nói xong cũng hốt hơ hốt hải chạy ra ngoài

Cô hỏi thêm vài người nữa thì cũng nhận được thái độ và câu trả lời tương tự.

Chuyện gì vậy? Đừng có nói với cô tên hội trưởng gì gì đó cũng là ma nhé. Sao hỏi ai cũng bảo không biết thế này ?

.....

Cùng lúc đó trong nhà vệ sinh

- Chị ơi khi nãy nó hỏi em đi đâu để tìm hội trưởng đấy? - Tú Lan trông khá hoảng sợ

- Đã nói là không được nhắc tới anh ta rồi mà. - Lạc Anh đang đứng trước gương chỉnh trang lại tóc liền dừng tay, sắc mặt giận dữ vô cùng

- Tại...em lỡ miệng. - Tú Lan lí nhí - Nhưng em chưa có nói ra anh ấy là ai cả.

- Căn dặn mọi người ai hỏi tới thì nói là nó năn nỉ xin vào hội học sinh. - Lạc Anh tức tối

Ở An Hoa này Lạc Anh cô chỉ sợ duy nhất hai người. Một trong hai người đó là hội trưởng. Anh ta vắng mặt thì không sao, một khi trở về thì...e là những ngày tháng êm đẹp của cô xem ra chẳng còn nữa.

- Hồi nãy cái hồ sơ quan trọng của hội em còn lỡ đưa nó cầm về, hội trưởng mà biết là chết luôn. - Tú Lan nhớ lại thấy sợ hãi

Lạc Anh trấn an cả bọn

- Đừng lo lắng, nó cũng không có cơ hội nói chuyện với anh ấy, mà cho dù có anh ấy cũng không nghe nó nói đâu.

"Phương Ly xem ra tao phải nhanh chóng kết thúc mày thôi. Ngày mai cũng là một ngày rất thích hợp."

.....

- Chị Ly Ly ở trường có chuyện gì không vui à? - Ân Ân thấy vẻ mặt thất thiếu của Phương Ly nên hỏi

- Ừ, ở trường có nhiều người không thích chị, còn bắt nạt chị nữa. - Phương Ly chống cằm suy nghĩ nên làm gì tiếp theo

- Để em nói anh hai bảo vệ chị, anh hai rất đẹp trai. - Ân Ân cười tươi

“Ân Ân hai về em nói chẳng liên quan gì với nhau cả”

Công nhận anh ta rất đẹp trai nhưng bảo vệ...thật là không dám mơ đến...Lâm tiểu nhân đó không muốn cô chết là cô đã mừng rồi.

Càng nhìn cái đồng giấy tờ mà Tú Lan đưa lúc trưa càng rối mắt, nó biết cô mà cô không biết nó, hay là đi hỏi tên đó thử xem biết đâu may mắn anh ta lại biết.

Mà làm xong lần này cô nhất quyết không nhận bất kì công việc nào không liên quan nào nữa.

Cốc...cốc...cốc

- Ông chủ ơi anh ngủ chưa, tôi có việc muốn nói với anh.

Phương Ly hỏi cho lấy lệ chứ cô biết bình thường anh đều thức rất khuya, với lại đèn trong phòng vẫn còn sáng.

Cô từ từ mở cửa bước vào. Lúc này Lâm Hạo vẫn đang ngồi trên ghế hai tay đan lại với nhau như thể đang suy nghĩ chuyện gì đó.

- Nhờ anh xem dùm tôi mấy cái này nhé.

Lâm Hạo định đuổi cô ra nhưng ánh mắt lại rơi trên mấy dòng chữ của trang đầu xấp giấy, anh đưa tay giật ngay lấy, lật lật rồi cất giọng rất đổi ngạc nhiên

- Ở đâu cô có cái này ?

- Anh biết nó sao, thế anh có biết phải sắp xếp thế nào không ? - Cô khá phấn khởi

- Trả lời tôi trước, ở đâu cô có cái này? - Lâm Hạo lạnh giọng hỏi

- Là người của hội học sinh đưa cho tôi, bảo phải làm gấp mai họp gì đó. - Cô gái gật đầu - Mà tôi có biết gì đâu.

Lâm Hạo nhíu mày nhìn cô, ánh mắt rất nghiêm túc, hồi lâu mới lên tiếng

- Ngồi đi!

- Anh cho tôi ngồi có nghĩa là anh chịu giúp tôi. - Phương Ly mừng rỡ ra mặt

- Ừ.

Thật không ngờ quý nhân của cô đến rồi, anh ta giỏi thật đấy cái này mà cũng biết. Phương Ly kéo ghế gần đó lại ngồi trước mặt Lâm Hạo.

Rồi anh thật sự là chỉ cô cách phân loại luôn kìa.

Sao tên này lại đổi tính như vậy. Đột nhiên cô lại thấy hôm nay anh rất đẹp trai. (t/g: người ta vốn có xấu trai đâu chị ^_^)

- Cô chắc tội thể nào với người trong hội học sinh mà họ lại giao cho cô mấy thứ này ?

- Biết thế này tôi đã không nghe lời dụ dỗ vào đó rồi. - Phương Ly thấy hối hận

- Dụ dỗ ? - Lâm Hạo nheo mắt

- Nếu tôi nói tôi bị người ta dụ dỗ vào đó anh có tin không ? - Cô chớp chớp mắt tìm sự đồng cảm từ anh

- Ai ? - Trông Lâm Hạo có vẻ rất hứng thú muốn biết

- Chị Lạc Anh, nhưng tóm lại cũng tại cũng xuất phát từ cái tên hội trưởng... à mà thôi. - Phương Ly lắc nhẹ đầu

- Nói tiếp đi, hội trưởng thế nào ? - Lâm Hạo bỏ xấp giấy xuống bàn, không quan tâm đến nó nữa

- Mà anh có biết đi đâu để tìm được anh ta không ? Hay là anh có quen anh ấy không ?

- Không ! - Lâm Hạo bật ra tức thì

Phương Ly đưa tay quăn một lọn tóc của mình, chau mày

- Tôi dự định tìm anh ta để nói chuyện nhưng những người trong hội học sinh mỗi lần nhắc tới hai từ hội trưởng đều hoảng sợ, mặt trắng bệch rồi vội vã chạy đi trốn, tôi đoán chắc là anh ta xấu tính quá, nếu không sao họ sợ như ma và ác quỷ hiện hình vậy.

Lâm Hạo nhìn cô chăm chăm khiến cô khó hiểu

- Sao anh nhìn tôi như vậy ? Anh cho là tôi nói xạo à ?

Anh chống khuỷu tay lên bàn, tán dương cô bằng chất giọng lạnh như băng

- Theo tôi biết thì ở An Hoa có rất nhiều người bức xúc hội trưởng, nhưng không ai dám nói ra sự thật cả, cô là người đầu tiên đấy, có phải nên khen cô rất can đảm không ?

Như bị chọc trúng chỗ ngứa, Phương Ly tuân một tràng

- Bây giờ mà anh ta đứng trước mặt thì tôi cũng nói thế thôi, người đâu vô trách nhiệm, hội trưởng mà lại trốn việc, không làm được thì đừng làm, uống cho sự tin cậy của mọi người. Bọn họ mỗi lần họp là mỗi lần cãi nhau không có người đứng ra chỉ đạo rất nhứt đầu, xxoo.

Phương Ly cứ thao thao bất tuyệt mà không nghĩ là đến khi giật mình nhìn lại, nãy giờ Lâm Hạo vẫn chăm chú nghe cô nói.

Thật ra là vì mấy hôm nay cô có quá nhiều bức xúc muốn trút bỏ nên lúc này vô tình xem anh là THÙNG RÁC.

- Hôm nay rất cảm ơn anh rất nhiều, tôi làm phiền anh quá. - Đây là câu nói nhỏ nhẹ nhất của cô từ khi gặp anh

- Để lại xấp giấy rồi về ngủ đi, mai gặp. - Giọng anh không lạnh lùng như mọi khi khiến cô càng bất ngờ hơn

- Vậy là anh chịu giúp tôi làm mấy thứ này ? - Mắt cô sáng rực như bóng đèn

- Ừ.

- Vậy tôi về ngủ nhé, cảm ơn anh một lần nữa.

- Khoan đã, cô giỏi và dở nhất môn học nào ? - Lâm Hạo gọi cô lại hỏi

Phuong Ly không dám tin...giờ anh còn đang tìm hiểu về sở thích của cô cơ đấy.

Đây là quan tâm đúng không ???

- Tôi giỏi nhất là toán. . .còn dở nhất là anh văn. Sao anh lại hỏi vậy ?

- Tự dung muốn biết vậy thôi, cô ra ngoài được rồi. - Lâm Hạo chỉ tay phía cửa

- Vậy chúc anh ngủ ngon. - Cô cúi đầu cười rạng rỡ

Cửa đóng lại mà Phuong Ly còn đứng ngơ ngẩn một hồi.

Lâm tiểu nhân hôm nay sao thế, cả buổi không móc họng cô câu nào, giúp đỡ cô, còn bảo là mai gặp. Hay thức khuya quá thì tâm tính con người ta sẽ thay đổi, bị ma nhập, uống lộn thuốc ???

Kệ, tối nay được ngủ ngon đến sáng rồi, đúng là trời thương người ở hiền.

Lâm Hạo nhìn theo bóng dáng cô khuất sau cánh cửa, nhìn vào xấp tài liệu môi kéo lên thành một nụ cười, nhàn nhạt mà lạnh lùng

- Tự dung, trên đời này chẳng có gì là tự dung cả, mai gặp.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Náo Loạn Hội Học Sinh

Chương 17.2. Náo Loạn Hội Học Sinh

Thành phố sau đêm dài trời minh thứ giấc, một ngày mới lại bắt đầu khi ánh nắng mặt trời chiếu rọi vào căn biệt thự lộng lẫy xa hoa. Hương hoa cỏ thơm ngát trong vườn cũng men theo làn gió mà tràn vào cửa sổ của căn phòng màu hồng xinh xắn.

Phuong Ly hôm nay không phải chuẩn bị đồ ăn sáng nên thức giấc hơi muộn, vệ sinh cá nhân, thay quần áo rồi ôm cặp đến trường.

Dọc đường cô vẫn rất vui vẻ, vu vơ ca hát cho đến khi

_ÀO

Cô hứng trọn một xô nước từ quán ăn bên đường, là do cô đi nhanh quá nên mới xui xẻo bị tạt trúng. Ông chủ xin lỗi một tiếng rồi quay vào trong bán hàng tiếp.

Bây giờ ướt không phải vấn đề mà là...chiếc áo vest xanh khoác ngoài cuối tuần không bắt buộc mặc nên cô vứt nó ở nhà rồi. Đồng phục này quá mỏng, lại màu trắng ôm sát cơ thể, giờ dính nước tức là đi tiếp cũng không được mà đi về cũng không xong.

Phuong Ly đi thêm mấy bước rồi vội vã ngồi vật xuống lề đường lấy cặp che chắn phía trước, sao số cô lại xui thế này chứ ???

- Có cần anh giúp không?

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ sau lưng, Phuong Ly quay đầu nhìn lại thấy một thanh niên cao ráo mặc đồng phục của trường cô đang hiên ngang tiến đến rồi chắn ngang trước mặt cô.

Một bóng đèn phát sáng lập tức hiện lên trong đầu

- Giang Tuấn anh có phải là con trai không??? - Phuong Ly ngẩng mặt lên, rất nghiêm túc hỏi

Giang Tuấn thì nhìn cô ngẩn ngơ một lúc rồi bật cười.

Biến thái, không bình thường, bất cóc, giờ lại là không phải con trai. Thế rốt cuộc giá trị của anh trong mắt cô bé này là bao nhiêu...là không có gì, đúng chứ?

- Anh có chỗ nào không giống con trai? - Giang Tuấn chỉ vào bản thân mình rồi lại cười phá lên - Thế em muốn anh cởi áo chứng minh thân phận à ?

- Anh chỉ cần cởi áo khoác thôi, cho tôi mượn đi, tôi không thể đến trường trong tình trạng này được. - Phuong Ly ảo não nói tiếp

Giang Tuấn lắc đầu cười. Đầu cần cô phải nói, bắt gặp một nữ sinh mặt đồng phục ướt nhẹp ngồi giữa đường kẻ qua người lại thế này thì dù là ai anh cũng sẽ giúp. Là con gái sinh ra đã chịu đủ thiệt thòi rồi.

Nhưng cô bé này thì có hơi đặc biệt một chút.

- Được anh cho em mượn. - Giang Tuấn đưa tay kéo khóa áo khoác

Phuong Ly như người mất cựa vớ được phao, hai mắt sáng rực lên.

- Nhưng anh có điều kiện.

Đang sung sướng cô bị anh kéo rơi thẳng xuống vực.

- Điều kiện gì? - Phuong Ly ảm đạm hỏi

- Chúng ta giảng hòa, chuyện trước kia anh đưa em cho qua hết, sau này không được tránh anh. - Giang Tuấn đắc ý nói, cơ hội anh chờ rất cuộc cũng đến

- Cũng được, nhưng sau này anh sẽ không dựng chuyện gạt tôi nữa chứ? - Cô nhướn mày hỏi

- Ừ, sẽ không thế nữa. - Giang Tuấn vừa nói vừa đưa áo khoác đưa đến trước mặt cô

- Vậy anh quay mặt qua phía kia che cho tôi đi, khi nào tôi bảo quay lại anh mới được quay lại, anh mà nhìn trộm thì chết với tôi. - Phuong Ly giờ nắm đầm hăm dọa

Giang Tuấn không tin vào tai mình, thân thót

- Đây, em cho anh là hạng người nào?

Phuong Ly bực quá gắt lên

- Lẹ đi, tôi lạnh lắm rồi, anh phiền thế. Hax...hax xì...

Giang Tuấn thở mạnh một cái rồi cười nửa miệng quay người đi.

/Phuong Ly, em cứ chờ đấy đi, những chuyện này anh đều sẽ ghi nhớ hết. Có một ngày anh nhất định sẽ bắt em trả lại, cả vốn lẫn lời./

- Xong rồi, anh quay lại được rồi. - Một lúc sau cô lên tiếng

- Em có muốn đi chung xe với anh không? - Giang Tuấn chỉ tay vào chiếc Lexus đang đậu bên đường bên kia, lời nói rõ ràng rất có thành ý

- Không cần, tôi đi bộ quay về nhà thay quần áo, áo khoác sẽ trả anh sau, cảm ơn, tạm biệt.

Phuong Ly nói một lèo rồi chạy đi bỏ mặt một người đứng ngắm nhìn dáng vẻ của cô cho đến khi mất hút, môi anh nhấc lên một đường mạnh mẽ kèm theo cái lắc đầu

"Chẳng giống con gái chút nào".

.....

Vào giờ ra chơi, Tú Lan gọi Phuong Ly ra để thu lại xấp giấy cần chỉnh lý, vẻ mặt giống như đang cần rất gấp. Cô hai tay đưa xấp giấy cho Tú Lan một cách cẩn thận, sáng nay thức dậy Lâm tiểu nhân đã đưa lại nó cho cô, thật sự rất biết ơn anh ta.

Trên tay Tú Lan cũng cầm theo một xấp giấy tương tự. Thế nhưng khi cô vừa quay lưng lại vào lớp thì...

- Á, trượt tay mất rồi.

Vừa dứt lời Tú Lan cố ý thả tay làm từng tờ từng tờ giấy bay tã lả từ tầng ba xuống đất, trắng xóa cả một vùng sân trường, xong lại đưa tay che miệng vờ hốt hoảng

- Chết rồi, tài liệu em làm tới qua bây giờ cần họp gấp, còn những tài liệu mới rút xuống 30 phút nữa phải dùng để họp, em chịu khó giúp chị lượm lại "đầy đủ" nha.

Vờ bận rộn xong cô ta liền bỏ đi, lúc quay lưng lại khoe môi nâng lên cao làm thành một nụ cười đắc chí.

Phuong Ly không biết rốt cuộc mình đã đắc tội gì với những người trong hội học sinh đó, đặc biệt là Lạc Anh, từ đầu đã cố tình dựng nên một màn kịch để buộc cô gia nhập đây mà.

Cô nhặt giấy chính là vì không muốn lao công trong trường gặp phiền phức.

- Ôi, lại có chuyện cần anh giúp rồi à ? - Một giọng nói ấm áp dễ nghe cất lên sau lưng cô

- Giang Tuấn, sao anh lại ở đây? - Phương Ly sững người khi thấy anh - À, anh qua lấy lại áo khoác à?

Giang Tuấn mỉm cười không nói gì, cúi xuống giúp cô lượm những tờ giấy còn rơi vãi ra

- Nghe nói, em gia nhập hội học sinh ?

- Ừ, phải.

- Xong việc chúng ta cùng nhau tới một nơi đi. - Anh khẽ cười

- Nơi nào?

- Đừng hỏi nơi nào, cứ tin tưởng ở anh là được. - Giang Tuấn nháy mắt với cô

- Tin tưởng ?? Ý anh là sao??? - Cô mơ mơ hồ hồ

Giang Tuấn không nói thêm lời nào nữa mà tiếp tục giúp cô lượm giấy.

Sau khi nền đất không còn một tờ giấy nào nữa anh đột nhiên nắm tay cô kéo đi. Nơi đến chẳng đâu xa lạ ngoài hội học sinh.

Vừa bước vào mọi ánh mắt đều dồn vào cả hai. Phương Ly có cảm giác sát khí trong phòng đang bốc lên ngàn ngút chỉ vì... cô đi cùng anh. Nhưng mà trong phòng bây giờ còn có cả Minh Khải nữa.

- Cậu đến đây làm gì? - Giang Tuấn nhìn thấy Minh Khải bất ngờ nói

- Minh muốn gia nhập hội học sinh. - Minh Khải nói

Không hẹn mà gặp cùng nhau đến đây, thật sự rất trùng hợp. Nhưng một người thấy thú vị người kia lại không. Ngược lại người kia thấy khó chịu, loại cảm giác này trước giờ anh chưa từng trải qua.

- Anh Giang Tuấn sao lại ở đây? - Lạc Anh nén cơn giận bước đến gần anh cất tiếng

- Tôi tò mò muốn biết một chuyện, cô bé Phương Ly này gia nhập hội học sinh với tư cách gì vậy?

- Ý anh là sao? - Lạc Anh cố điềm đạm

- Chẳng phải cái hội này toàn tuyển học sinh ưu tú, từ khi nào phá lệ cho một người mới vào trường như vậy? - Giang Tuấn sắc bén nói

- Hội học sinh luôn chào đón sự tham gia của mọi người. Em ấy tự nguyện xin tụi em cho vào, lẽ nào em lại từ chối. - Lạc Anh thản nhiên nói nhưng nắm tay siết chặt

Phương Ly cả kinh, thế nào gọi là tự nguyện xin, Lạc Anh này đừng có nói không thành có như vậy chứ?

Giang Tuấn chỉ chờ như thế, khóe môi nhếch lên

- Tốt đấy, thế bây giờ tôi cũng tự nguyện, tôi muốn vào đừng ai cản tôi nhé, mà thật ra thì các người cũng không cản được tôi đâu.

- Anh nói gì? - Lạc Anh không tin vào tai mình

- Chẳng phải hội phó các người chuẩn bị đi du học nên đã xin từ chức không làm nữa. Thì thì để tôi làm. - Giọng anh lạnh dần đi

Cả phòng sững sốt, Lạc Anh tức giận mắt đỏ ngầu lên.

Cô ta hiểu rõ Giang Tuấn là người thời gian thừa sẽ bay nhảy, không thích gò bó, ngồi họp hàng giờ đồng hồ không bao giờ là tác phong của anh, thế mà bây giờ anh lại nguyện ý gia nhập, lẽ nào con nhỏ này đã cho anh uống thuốc gì đó.

- Lý do thật sự anh muốn gia nhập là gì? - Lạc Anh uất ức

- Cô không có tư cách để hỏi tôi câu đó, gọi người đứng đầu ra đây! - Giang Tuấn lớn tiếng, từng chữ lạnh lẽo như cú tát vào mặt Lạc Anh

Phương Ly kinh ngạc không ngừng khi Giang Tuấn trong phút chốc liền như biến thành người khác, không phải là cái người hay cười và trêu chọc cô, lúc này còn như đang bảo vệ cô, trong lòng chợt trỗi dậy một cảm giác khó hiểu.

- Tôi hỏi, hội trưởng các người đâu, các người cảm hết rồi à? - Giang Tuấn tối sầm mặt, mắt kiên nhẫn tốt độ
- Tại em không biết, anh ấy đã hai tuần rồi không về đây. - Một người hơi run sợ trả lời
- Đồng đủ vậy.

Một âm thanh từ phía cửa phát ra khiến ai nấy nhón nháo, nhìn nhau nhỏ to, mặt mày tái mét.

Phuong Ly tưởng mình hoa mắt. Sao đến Lâm tiểu nhân cũng đến đây, đừng có nói anh ta cũng xin gia nhập nhé.

"Hội trưởng, anh về rồi"

"Hội trưởng về việc hội phó..."

Cho đến khi bọn họ một câu hội trưởng hai câu hội trưởng thì cô mới biết...

Tieu rồi, tiêu rồi. Phuong Ly cô thật sự hết cười nổi rồi, lần này thảm hơn cả thảm.

- Hội trưởng, anh về thì tốt quá. - Lạc Anh giả vờ mừng rỡ lấy lòng anh, thực chất lại lo sợ

Lâm Hạo không đáp lại, ánh mắt vẫn xoáy sâu vào Lạc Anh một hồi mới cất tiếng lạnh như băng

- Tôi không về thì cô có thể tiếp tục làm nữ hoàng, có gì mà tốt.

Lạc Anh vẫn gượng cười để không bị mất bình tĩnh nhưng trong lòng không ngừng gào thét dữ dội.

- Anh nói gì vậy, nữ hoàng gì chứ, em chỉ giúp anh quản lý hội cho tốt thôi.
- Thế tôi có nên cảm ơn cô không? - Cái nhìn sắc bén của anh làm Lạc Anh run mình, sắc mặt có phần tái đi
- Em chỉ làm hết khả năng của mình, anh không cần...
- Đáng lý ra hội phó đi du học cô sẽ được lên thay vị trí đó, nhưng vì cô quản lý “tốt” quá nên tôi sẽ dành cơ hội cho người khác. - Lâm Hạo cắt ngang, nói như dần mặt
- Hội trưởng, em đã làm gì sai? - Lạc Anh bức xúc

Lâm Hạo lấy ra một tờ giấy ra cho Lạc Anh, ánh mắt quét qua mọi người trong phòng một lượt khiến ai nấy đều sợ đến toát mồ hôi hột

- Tôi đã liệt kê những cái sai trong này rồi, ai vi phạm điều nào trong đây thì tự giác viết bản kiểm điểm nộp lại, còn xử phạt thế nào thì còn phải coi sự thành thật của các người.

Lạc Anh siết tờ giấy trên tay như thể muốn vò nát nó, những chuyện thế này làm sao hội trưởng lại biết chi tiết như vậy được.

- Cậu về thật đúng lúc, tôi muốn xin gia nhập hội. - Giang Tuấn bước đến trước mặt Lâm Hạo, này giờ coi phim đủ rồi phải đi vào vấn đề chính
- Ồ, mình cũng vậy. - Minh Khải làm điều tương tự

Lâm Hạo hơi nhéo mắt nhìn cả hai, cất giọng lạnh lùng

- Lý do?
- Tôi thích như thế. - Giang Tuấn nhanh chóng trả lời
- Mình cũng vậy. - Minh Khải nói
- Hai năm trước không thích, đầu năm không thích, tại sao đến giờ mới thích, còn là cùng thích. - Giọng của Lâm Hạo vẫn đều đều
- Con người ta rồi sẽ thay đổi mà, chẳng phải cậu cũng thế. - Giang Tuấn nói đầy ẩn ý

Lâm Hạo linh cảm có điều gì đó không ổn ở đây, lại nghĩ đến một chuyện, nhưng nhìn sang Phuong Ly thì cái ý nghĩ đó hoàn toàn bị dập tắt.

Cô ta không phải con gái, lại càng không bị đa nhân cách !!!

- Thế theo quy định, hai người cùng nhau làm bài kiểm tra, ai cao điểm hơn thì tôi nhận người đó. - Lâm Hạo phổ biến quy tắc
- Cũng hay, chúng ta xem như thi đấu vậy, làm kiểm tra cũng vui mà. - Giang Tuấn đưa tay khoác vai Minh Khải, trông rất hào hứng

- Thôi thì thế cũng được. - Minh Khai khẽ liếc nhìn sang Phương Ly, thấy cô cười trong lòng anh tự nhủ mình phải cố gắng hết sức làm thật tốt
- Tất cả ra ngoài hết đi. - Lâm Hạo lạnh lùng ra lệnh

Ai nấy đều nhìn nhau như hiểu ý rồi lẳng lặng bước đi không một chút ồn ào nào.

Ánh mắt Lạc Anh nhìn cô lúc đi ngang qua khiến Phương Ly ròn rợn, có chút bất an, cứ như một lời cảnh cáo cô nên cẩn thận về sau.

Phương Ly cũng quay người đi ra cùng mọi người nhưng chưa kịp xoay lưng đã bị gọi lại

- Người mới đúng không, ở lại làm kiểm tra luôn đi. - Lâm Hạo chỉ vào chiếc ghế trống gần mình nhất

Gi, cô cũng phải làm... trong lòng đột nhiên có ý nghĩ có phải anh sẽ trả thù cô việc tối qua chửi anh ma và ác quỷ không? Mà hình như anh đang giả vờ không quen biết cô, thế cũng tốt, tránh được phiền phức.

- Tôi ở trong hội rồi, cũng phải làm sao? - Phương Ly chỉ tay vào bản thân

- Được rồi, cả ba chuẩn bị làm bài. - Anh lơ luôn câu hỏi của cô

Lâm Hạo đã chuẩn bị sẵn hết bài kiểm tra để trong xấp hồ sơ trên kệ lần lượt phát cho ba người.

Lúc nhận được đề Phương Ly phải dụi dụi mắt mấy lần.

TIẾNG ANH !!!

Lén lút nhìn qua thì hai người kia được kiểm tra toán. Thế này chẳng phải là tên tiểu nhân đang chơi cô sao? Thảo nào hôm qua lại hỏi "Cô học giỏi và dờ nhất là môn nào", thì ra là thế này đây.

Cả buổi hôm đó Lâm Hạo không có gì làm cứ ngồi đó gõ tay lên bàn, xong rồi thì khoanh tay lại, lúc thì nhìn vào chiếc đồng hồ bạc sáng loáng đặt trên tay, rồi thì chống khuỷu tay lên bàn nhàn nhã nhìn cô.

Mỗi lần cô cắn bút thì anh lại liếc nhìn sang cô cười khinh khinh.

Phương Ly dùng bút đâm mạnh tờ giấy làm bài, giây phút này cô thật sự rất muốn bay tới đâm một phát vào cái mặt đang ung dung đó cho hả dạ.

Kết quả kiểm tra hôm đó Minh Khai chỉ thua Giang Tuấn có một điểm, cuối cùng Giang Tuấn được chọn làm hội phó. Còn Phương Ly, mọi người trong hội đều không ngừng chế nhạo con số 25 điểm của cô, còn nói đây là tiếng anh lớp 8. Nhưng hội học sinh thiếu người làm việc vặt thì là thật nên giữ cô ở lại.

Rốt cuộc cô biết được mục đích mình bị bắt làm kiểm tra là gì rồi, ai đó muốn chứng minh cho mọi người thấy cô là con ngốc.

Lâm tiểu nhân nhớ đấy nhé cô sẽ không quên mối hận hôm nay đâu. Tuyệt đối không !

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Karaoke

Chương 18. Karaoke

Theo truyền thống hội học sinh, mỗi lần bổ nhiệm chức vụ quan trọng sẽ cùng nhau đi karaoke. Lâm Hạo cũng cùng đi với mọi người nhưng nào ngờ đến nơi, phát ngôn của anh lại làm cho ai nấy đều sững sờ

- Tôi muốn phòng riêng.
- Hội trưởng anh giỡn hả ? Sao lần nào anh cũng như vậy? - Một nam sinh la lên

Giang Tuấn chỉ cười nhạt một cái

- Không sao, cậu ấy là thế đấy, cứ để cậu ấy một phòng đi.

Phương Ly há hốc mồm, tên này chẳng lẽ bệnh lâu năm mà giấu. Lại tốn thêm tiền một phòng nữa, ở chung ở mọi người thì có vấn đề gì chứ.

Vừa bước vào Phòng Ly đã bị kinh ngạc. Đúng là karaoke phòng vip có khác, rộng lớn hơn hẳn những chỗ cô từng đi. Tất cả thiết bị từ dàn âm thanh, màn hình, đèn chiếu sáng thậm chí cả ghế sofa cũng thuộc loại hiện đại và cao cấp nhất.

- Hát thôi !!

Anh Tân hào hứng nhưng vừa cầm mic giờ lên thì đã bị Giang Tuấn giật lấy, anh đi đến trước mặt Phương Ly

- Chúng ta song ca một bài đi.

- Thôi, tôi không ca đâu, ở đây có nhiều người mà, anh chọn người khác đi.

- Đây là lệnh của hội phó, em không được từ chối, hôm nay là ngày của anh.

Thấy cô không phản ứng thậm chí là lườm anh Giang Tuấn vẫn tiếp tục ghé sát vào cô nhỏ giọng

- Đừng nói anh không cảnh báo em trước, em mà không ca một lát sẽ có chuyện lớn xảy ra thật đó.

Chuyện lớn là chuyện gì???

Cuối cùng cô cũng hết cách, thôi kệ ca một bài cho xong để không bị ai quấy rầy nữa. Nào ngờ khi giai điệu bài hát vang lên, Giang Tuấn đã quay sang đưa tay choàng lấy vai cô kéo sát lại. Cứ vài lần như thế, anh kéo cô lại cô xô anh ra.

Rõ ràng là đang cố ý chọc phá cô mà. Phương Ly bực mình đập mic xuống bàn đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, nào ngờ có người cũng đi theo cô, phải nói chờ được đi theo cô.

- Nè con nhỏ kia, lúc nãy mày đứng sát anh ấy quá rồi đó. - Mỹ Huệ trừng mắt

- Là anh ta kéo tôi mà, các người không thấy sao ? - Phương Ly phản bác

- Tại sao lúc nãy anh Giang Tuấn lại rủ mày ca cùng, nói, mày và anh ấy có quan hệ gì? - Mỹ Huệ nghiêng răng hùng hổ

- Tôi không ở trong bụng anh ta làm sao biết. - Cô bực mình

- Mày đang nói chuyện với ai vậy hả? - Mỹ Huệ lớn giọng

- Không phải có người đang nghe nên trả lời đó sao, chẳng lẽ cô không phải người. - Phương Ly rất bình thản nói

- Mày nói ai không phải người.

- Thì là cái người có tật giật mình đang trả lời tôi đây.

- Mày....

Mỹ Huệ định giờ tay tát cô thì có người khác vào nhà vệ sinh nên ả thu tay về nhưng lại cất giọng cảnh cáo.

- Được, mày nên nhớ anh Giang Tuấn là của chị Lạc Anh, tao cấm mày đến gần anh ấy, nếu không mày chờ chết đi là vừa.

Khoan đã... mới nghe được gì thế này, anh Giang Tuấn của chị Lạc Anh, thế có khi nào nguyên nhân Lạc Anh ngay từ đầu dụ dỗ cô vào hội là vì... vì... sao số cô lại xui xẻo thế này chứ.

Đi vệ sinh xong lúc về ngang qua căn phòng kế bên phòng của mọi người, dường như có một sức mạnh vô hình nào đó điều khiển khiến cô không suy nghĩ gì nhiều liền đứng lại vờn tay vịn mạnh nắm cửa.

Bên trong là một thế giới khác xa tưởng tượng của cô, lại một trời một vực so với căn phòng khi nãy.

Ánh đèn màu vẫn chớp nhoáng, màn hình vẫn sáng nhưng không hề phát ra bất kì giai điệu nào. Trên ghế sofa, một người con trai đang nằm dài, vắt tay lên trán suy tư điều gì đó đến nỗi cô tiến vào đứng ở khoảng cách gần vậy mà anh cũng không hề hay biết.

Chỉ là cho dù là ánh sáng mờ ảo chớp choạng cũng không làm giảm đi vẻ đẹp trời phú trên gương mặt anh.

Từng bước thật chậm tiến về sofa, không hiểu sao Phương Ly lại cảm thấy lòng mình chùng xuống, dường như có cái gì đó buồn bã, thê lương lại phảng phất sự rất cô độc.

Nghe có tiếng chân ở khoảng cách gần mi mắt Lâm Hạo khẽ động đậy rồi từ từ mở hẳn ra. Nhận ra sự hiện diện của cô anh ngồi thẳng người dậy, giơng đôi mắt thăm thẳm lên nhìn.

Ánh mắt đó bao trùm nét u buồn, sau đó nhanh chóng biến thành một màn lạnh lẽo, giống như tâm tư bị áng mây che phủ không muốn để ai nhìn thấu.

- Cô đến đây làm gì? - Lâm Hạo nhướn mày khó chịu hỏi
- Sao anh vào đây mà không hát ? - Phương Ly giật mình trả lời
- Liên quan đến cô không? - Anh như đe dọa cô không nên tò mò chuyện này
- Hay tôi hát cho anh nghe nha, tôi hát hay lắm. - Cô vui vẻ đề nghị
- Tôi không muốn. Đi chỗ khác. - Lâm Hạo gằn từng chữ

Đến cô cũng không biết vì sao bản thân khi ấy chẳng mấy may quan tâm đến lời anh nói mà chạy đến chớp lấy micro trên bàn nhưng đáng tiếc chưa kịp chạm tới thì đã bị cánh tay Lâm Hạo giữ chặt

- Á, đau, anh buông tôi ra đi.

Đến khi cô la lên anh cũng thả tay, nhìn lại cánh tay vốn trắng trẻo bị siết đến ửng đỏ một mảng, sắc mặt anh cũng vô cùng đáng sợ.

- Anh làm gì vậy, chỉ là hát thôi mà.
- Tôi ghét âm nhạc. - Giọng nói của anh lạnh buốt.

Phương Ly sững sờ. Âm nhạc là thứ đẹp đẽ và tuyệt diệu đến nhường nào, có khả năng sưởi ấm trái tim đến nhường nào, tại sao lại ghét nó chứ.

- Ra ngoài, còn không ra tôi sẽ đá cô ra khỏi đây đấy.
- Bộ anh giận tôi chuyện hôm qua hả. Hôm qua tôi có hơi quá lời...cho tôi xin...
- RA NGOÀI.

Lời xin lỗi chưa kịp phát ra thì đã bị anh chặn lại, Phương Ly giật nảy mình lật đật chạy đi khỏi. Cô có lòng tốt, lại còn thành tâm xin lỗi, ai đó không nhận thì thôi vậy. Mọi người vui vẻ, anh thì tự mình nhốt mình ở đây, đồ tự kỉ !!

.....

Sau khi hát xong mọi người thanh toán tiền ra về, một cô gái trong hội đến gần cất giọng ngọt ngào

- Phương Ly này nhà em phía nào.
- Dạ, nhà em ở phía kia. - Cô lịch sự trả lời, đưa tay chỉ vào hướng bên phải mình
- Ồ, vậy à. - Cô gái mỉm cười đắc ý

Lúc đó cô đã không hề để ý rằng hết thầy bọn họ đang nháy mắt với nhau, trong lòng đang tính toán chuyện gì đó.

- Phương Ly, nhà em ở đâu để anh đưa em về. - Giang Tuấn từ bên trong bước ra gặp cô, nở một nụ cười làm say chết bao cô gái đứng cạnh đó
- Không cần đâu, tôi có thể tự về được. - Cô từ chối

Hơi bất ngờ một chút nhưng anh vẫn cười

- Giờ tối rồi em về bằng xe gì?
- Xe buýt. - Cô thần thần
- Thôi để anh đưa em về.
- Không cần thật mà, tôi thích đi xe buýt hơn. - Phương Ly vẫn xua tay

Giang Tuấn phì cười, thích đi xe bus hơn, vậy là cô bé này sợ anh hay là...chiếc xe bus đó tốt hơn xe của anh !!

Chưa đợi một trong hai lên tiếng tiếp thì một nữ sinh đã bước đến

- Anh Giang Tuấn không cần nhọc công vậy, dù sao tụi em cũng tiện đường, "bạn bè" với nhau không, tụi em sẽ "chăm sóc" bạn ấy cho đến lúc về đến nhà, với lại nhà bạn ấy hướng bên này ngược đường với nhà anh, như vậy bất tiện lắm.

Giang Tuấn im lặng không đáp, khóe miệng giương lên, đám con gái này còn điều tra là cùng đường hay ngược đường rồi cơ đấy. Nhọc công nhỉ?

Đúng lúc này từ trong “ái đó” lại bước ra, Giang Tuấn vừa nhìn thấy đã hô to

- Hội trưởng, nhờ cậu đưa cô bé hội viên mới này về giúp, nhà em ấy cùng hướng với nhà cậu đấy.

Phuong Ly giật nảy mình, Giang Tuấn, sao mà anh nhờ đúng người vậy chứ!!

Ai kia không nói một lời nào, nhìn cô bằng ánh mắt quái dị mà chỉ cô mới để ý thấy. Giang Tuấn đành cười với cô

- Cậu ấy im lặng là đồng ý rồi. Em xuống đâu cứ nói cậu ấy.

- Tôi biết rồi.

Giang Tuấn ra về trước, ánh mắt anh thâm trầm lạnh lẽo quét qua đám con gái đang hăm hở tức giận vì kế hoạch bị thất bại kia, rồi môi nhếch lên một nụ cười vô cùng nhạt nhẽo.

.....

Ngồi trên xe được một lúc Phuong Ly cảm nhận được cái lạnh của những con gió bên ngoài thổi vào, phải nói là quá lạnh chứ không phải lạnh lạnh như lúc đầu nữa, có lẽ cái lạnh từ người kẻ bên đã lan sang cô rồi.

Tính từ lúc bước đi ra khỏi tiệm karaoke, lúc lên xe, và cả bây giờ nữa, Lâm Hạo vẫn không mở miệng nói một câu, thậm chí đến nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái. Việc cho cô về chung khiến anh ta khó chịu vậy sao, chung nhà mà sao lại thế.

Phuong Ly chà xát hai lòng bàn tay cho bớt lạnh, chợt có giọng nói vang lên bên cạnh

- Cô có nhiều kẻ thù thật nhĩ?

- Hà? Ý anh là sao?

- Sau lưng. - Lâm Hạo lãnh đạm nói, mắt vẫn hướng về phía trước

Phuong Ly xoay đầu về phía sau thấy có một chiếc xe BMW màu đỏ đang chạy theo, trên xe đó là ai thì cô không biết. Kẻ thù, theo cách anh nói thì lẽ nào những người ngồi trong đó là kẻ thù của cô?

- Thiếu gia, chiếc xe đó bám theo chúng ta từ lúc ra khỏi quán, thế có cần... - Tài xế nói lấp lửng

- Làm đi. - Lâm Hạo nhẹ giọng

Làm cái gì???

Sau hiệu lệnh của anh tài xế “vâng” một tiếng rồi đạp ga phóng nhanh, chiếc xe lao vút đi với tốc độ cực đại, ai đi ngang qua cũng phải phát sợ.

Nhưng người sợ nhất phải là cô mới đúng, Phuong Ly ngồi trong xe chỉ biết nhắm chặt mắt.

- Ngồi im... - Lâm Hạo chỉ nói duy nhất hai từ rồi im lặng

- Anh có điên cũng đừng chạy kiểu đó chứ. - Phuong Ly méo mặt la to

- Không được thì xuống đi bộ đi.

Xe đang chạy như bay thế này thì xuống bằng cách nào, nhảy cửa sổ như đóng phim hành động hả, tên tiểu nhân này rõ ràng chỉ đang trả thù cô vụ tối qua cô nói xấu anh thôi.

Tới khúc cua tài xế bẻ lái rẽ ngoặt sang phải, người cô chao đảo, tim như muốn rớt ra ngoài, mặt cắt không còn hột máu.

Chiếc xe vừa chạy về đến nhà thì lập tức thắng gấp, khi ấy cô mới thấy mỗi ngày được sống, được hít thở không khí chính là hạnh phúc nhất.

Chị Cẩm và Ân Ân đã đứng chờ trước cửa từ bao giờ, nhìn thấy cô Ân Ân còn đưa tay vẫy vẫy nhưng thành thật xin lỗi cô đã không còn sức để vẫy ngược lại rồi.

- Oẹ.

Phuong Ly nhanh chóng tìm chỗ để mà nôn, ruột gan lộn hết ra.

- Chị ơi, chị sao vậy? - Ân Ân thấy cô không khỏe chạy đến bên cạnh hỏi

Nhìn cô đang quần quai đau khổ Lâm Hạo mặt không biến sắc, cất lên một câu mà có đánh chết cô cũng không dám tưởng tượng

- Cô ta uống nhiều quá bị say.

Chị Cẩm tin lời anh nói là thật ra sức khuyên bảo cô một tràng

- Phương Ly lần sau em có vui cũng đừng có vui quá, con gái con lú không nên uống nhiều như vậy, bây giờ bọn LƯU MANH đầy ra đó, cũng may là có thiếu gia TỐT BỤNG đưa em về đây.

- Chị, em... ọe.

Chị Cẩm chị có biết kẻ xấu nhất đang đứng trước mặt chị không??? Anh ta cũng chính là Lưu Manh đấy.

Lâm Hạo chỉ dùng mắt trên người cô vài giây rồi nhanh chân bước vào nhà

"Để xem sau này cô còn dám xen vào chuyện người khác hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tình Huống Khó Xử

Chương 19. Tình Huống Khó Xử

Hôm nay là chủ nhật không phải đi học, nhưng buổi sáng đang ngủ nướng trên giường thêm một chút thì cô nhận được điện thoại. Chuông reo liên hồi nhưng vừa ấn vào nút nghe thì đầu bên kia đã dập máy.

Là ai mới sáng đã chọc phá cô vậy ???

Thấy có tin nhắn được gửi đến Phương Ly mở ra xem

- [Phương Ly, Nhà Đình bảo là muốn gặp em] - Gửi từ Giang Tuấn

Nghe đến chị Nhà Đình hai mắt cô sáng lên, nhưng được một lát thì liền bị dập tắt, cô nhắn lại

- [Anh đừng đùa, chị ấy làm sao mà muốn gặp tôi.]

- [Thật mà, tui anh đang chờ em ở trường, em không đến đừng có hối hận.]

Sau đó cô nhắn cho Giang Tuấn vài tin nữa anh không trả lời, gọi cũng không bắt máy, chơi trò gì đây. Thôi thì cô cứ đi xem thử, lỡ là thật thì sao, được gặp thân tượng của mình thì ai mà chẳng muốn.

Phương Ly vội vã xuống giường làm vệ sinh cá nhân thay quần áo. Hôm nay cô ăn mặc khá đơn giản, áo thun trắng quần jean lửng màu xanh dương cùng với đôi giày thể thao trắng và mái tóc buộc cao.

Tới nơi từ xa cô đã nhìn thấy Giang Tuấn thân hình cao to đang đứng khoanh tay dựa lưng vào một chiếc hơi màu xám bạc, ánh nắng buổi sớm mai làm nổi bật nụ cười đẹp mê hồn của anh.

Xung quanh còn có vài cô gái đang bu lại, hình như là những nữ sinh của câu lạc bộ của trường hợp vào chủ nhật. Không biết anh nói chuyện gì nhưng đám con gái đó cười rất vui vẻ.

Hy vọng không phải là những lời bịp bợm...!!!

- Phương Ly. - Giang Tuấn nhìn thấy liền hô to tên cô, tay đưa lên vẫy vẫy

Cô tiến đến gần thì những cô gái đó cũng tản đi hết, sao kì lạ vậy?

- Chị Nhà Đình đang ngồi trong xe à. - Cô cất tiếng hỏi vì kính xe nhìn từ bên ngoài không thể thấy được bên trong

Giang Tuấn cười một tràng thay cho câu trả lời, thật không ngờ dự đoán của anh đều đúng, cô bé này dễ bị dụ thật đấy, không cần đến phương án dự phòng.

- Đừng có nói là anh lừa tôi nha. - Phương Ly cau mày bức xúc

- Lên xe đi, anh sẽ bù đắp lại cho em. - Giang Tuấn lấy tay chỉ chỉ vào chiếc xe phía sau

- Tôi không lên đâu, ai biết anh lại giờ trò gì? - Phương Ly quay ngoắt mặt sang chỗ khác

- Em nghĩ anh có thể giờ trò gì, bắt cóc bán em đi hay là mầy trò đòi bái ? Em không thấy đám con gái khi nãy à, diện mạo thân hình đẹp hơn em cũng có, anh có thể chọn một trong số đó mà, đâu cần đợi em thế này.

Phương Ly ngó người, câu này có tính là đang sỉ nhục cô không ???

Kì kèo một hồi cuối cùng cô đành nghe theo, cất công đi bộ đến đây giờ lại đi bộ về thì sáng nay đúng là quá xui xẻo.

- Anh biết lái xe à ? - Cô thắc mắc khi thấy anh ngồi vào ghế lái, trong lòng có chút bất an

- Yên tâm giao mạng của em cho anh, lên đi. - Giang Tuấn nháy mắt với cô

Đây là lần đầu tiên cô ngồi ghế trước xe hơi nên cứ lúng túng chẳng biết làm thế nào, Giang Tuấn quay sang nhẹ nhàng thắt dây an toàn cho cô. Giây phút đó cô thấy rất ngượng, còn Giang Tuấn cứ nhìn cô tủm tỉm cười khiến cô càng ngượng hơn.

Chiếc xe đi nhanh trên đường rồi dừng trước một cửa hàng trang sức nằm ngay vị trí trung tâm thành phố.

- Sao anh lại đưa tôi đến đây ? - Cô trở mặt nhìn

- Em cứ vào đi, lát nữa anh sẽ nói.

Hôm nay là chủ nhật nên tiệm khá đông người, nhưng đa số toàn những cặp đôi nàng khoác tay chàng. ầu ầu yếm yếm làm cô đi với anh thế này có chút ngại ngùng.

Chỉ một phút sau sự ngại ngùng liền biến mất khi cô nhìn vào những chiếc tủ kính trưng bày trang sức. WOA, thật không khỏi lóa mắt, vòng tay, nhẫn, dây chuyền đủ cả, chúng đồng loạt phát ra thứ ánh sáng lấp lánh làm mê hoặc lòng người. Hai hàng lông mi liên tục chớp chớp tựa như đôi bướm xinh đẹp đang vỗ cánh bay lượn.

- Anh muốn mua quà tặng cho Nhã Đình, em chọn giúp anh nhé. - Giang Tuấn mở lời

- Dạ?

- Nhã Đình ra bài hát mới, anh muốn tặng cô ấy vòng tay làm quà.

- Ra vậy! Được, tôi sẽ giúp anh.

Phương Ly nhận lời, tự dung trong lòng thoáng qua một tia hựt hẫng. Mà cũng đúng, những món quà đắt tiền này làm sao cô nhận được chứ. Cô mới quen anh chẳng bao lâu, cô cũng có phải là gì của anh đâu.

Chậm chậm lướt qua từng tủ kính, được một hồi đôi mắt trong veo dán chặt vào một chiếc hộp, bên trong chiếc vòng tay với những ngôi sao xếp cạnh nhau, cô nhìn một cách say sưa, bản thân cũng không hiểu vì sao lại bị dáng vẻ của nó thu hút đến thế.

Giang Tuấn này giờ vẫn đứng bên cạnh quan sát, ánh mắt luôn hướng về cô, để cô ngắm cho đã hồi lâu anh mới chậm rãi mở miệng

- Em thích nó à.

- Dạ...à, trông nó rất đẹp, nhưng không biết chị Nhã Đình có thích không ?

Anh thấy rất kì lạ, trong này không thiếu những món trang sức sang trọng, cao cấp, thu hút và đắt tiền hơn mà cô bé này không chọn cứ nhất quyết chọn cái này. Có lẽ...vì nó mang vẻ đẹp mộc mạc giản dị giống như chính con người cô vậy.

- Lấy cho tôi cái đó đi.- Giang Tuấn chỉ tay vào chiếc hộp rồi nói với người bán hàng

- Vâng của anh đây. - Chị bán hàng niềm nở lấy chiếc hộp trong tủ ra trao cho anh

- Đẹp thật, nhất định Nhã Đình sẽ thích nó. Cảm ơn em

- Tôi cũng có giúp gì được đâu, chỉ nói theo sở thích của mình thôi mà.

Nào ngờ anh lại quay sang nói với chị bán hàng

- Lấy cho tôi thêm một cái giống hệt cái này.

- Hà ? - Phương Ly ngơ ngác nhìn anh

- Cái này tặng em, còn một cái nữa thì tặng cho Nhã Đình.

- Không được, tôi không thể nhận đồ của anh. - Phương Ly nhất mực từ chối

- Cứ nhận đi, em thích nó còn gì. Ở đây đông người giữ cho anh chút thể diện được không? - Giang Tuấn tỏ ý không hài lòng

- Vậy khi nào có tiền tôi sẽ trả anh. - Cô thần thần

Giang Tuấn không nhìn được đưa tay cốc nhẹ đầu cô

- Này, anh mới bảo là em giữ thể diện cho anh, vậy mà câu trước câu sau vả nhau đôm đốp vậy là sao? Em nghĩ anh thiếu tiền sao?

- Vậy... vậy cũng được.

Giang Tuấn cũng quá khó hiểu đi, sao lại mua cùng lúc cho cô và chị Nhã Đình hai cái giống hệt nhau, chị ấy chẳng phải bạn gái anh nên cô cứ thấy làm sao ấy.

Vẫn tưởng mua xong anh sẽ chờ cô về trường để đón xe về nhà, vào xe cô chỉ mới nhắm mắt được mấy phút thì bị gọi dậy.

Phương Ly hốt hoảng khi xe dừng ở một nơi lạ hoắc...

- Đây là đâu? Đừng có nói...

Giang Tuấn mặt mũi tỉnh bơ cắt ngang lời cô

- Em đoán đúng rồi đấy, anh là dân bắt cóc chuyên nghiệp.

- Giang... Tuấn... - Cô hàm hàm gọi to tên anh, sao lúc nào cũng đùa được thế này

- Đùa thôi đây là nhà anh, em vào uống trà rồi về nhé! - Giang Tuấn bước xuống mở cửa xe

Phương Ly tròn mắt nhìn căn biệt thự xa hoa trước mặt. Uống trà có thể ra quán mà đâu nhất thiết phải vô cái biệt thự to đùng này để uống, lại còn là nhà anh!!

- Nơi này chỉ có mình anh ở thôi, mẹ anh không thích ồn ào, bình thường anh đều dẫn bạn về đây, nên em không cần ngại.

Giang Tuấn anh có tình hay là không biết như thế thì còn ngại hơn thì có!

Anh một hai kéo cô vào trong tham quan nhà anh.

Ánh mắt cô đảo một vòng ở khắp mọi nơi. Phòng khách có nhiều tủ kính trong suốt trưng bày những món đồ cổ quý giá và những chai rượu vang thượng hạng, dù là vật nhỏ nhất trong này cũng hết sức đáng tiền.

Nhưng mà cô vừa bị Phương gia đuổi đi rồi gán tội ăn cắp đấy, Giang Tuấn lại dẫn cô đến đây có phải xem như một sự tin tưởng ở cô.

Tầm mắt cô chợt bị thu hút và dừng lại nơi khung ảnh to trên tường.

Đó là ảnh của mẹ Giang Tuấn - minh tinh ca sĩ nổi tiếng Hoàng Di Mẫn. Tuổi thơ của cô đã được nghe mẹ nhắc đến cái tên này rất nhiều lần.

Còn nhớ lần đầu tiên năm sáu tuổi nghe giọng hát cô ấy phát ra từ chiếc radio cũ kỹ, ấn tượng khi ấy đến giờ vẫn còn nhớ rõ, chính là hóa ra âm nhạc là thứ hay như thế, tuyệt vời như thế. Mẹ nuôi còn bảo nguyện vọng của mẹ là sau này cô sẽ trở thành một ca sĩ giống như cô ấy. Không biết... có thể không?

Chân Phương Ly như tự điều khiển từng bước đến gần, ngược đôi mắt long lanh nhìn rồi đưa tay chạm vào khung ảnh, tự dưng tim đập nhanh hơn hẳn mà không hiểu vì sao.

Mãi cho đến khi Giang Tuấn vỗ vai cô mới giật bắn người.

- Em thích mẹ anh à?

- Thật ra... mẹ anh là thần tượng của tôi và mẹ tôi. Tôi cũng là nghe nhạc của cô ấy lớn lên. Giọng hát quả thật độc nhất vô nhị, người lại xinh đẹp vô cùng, ai được làm con của cô ấy là có phúc ba đời đấy.

Giang Tuấn trầm ngâm ngẫm nghĩ, cô cứ tưởng anh bị cảm động bởi lời lẽ của cô, nào ngờ...

- Thật ra anh hát cũng hay lắm, đẹp trai thì không cần bàn, hay em chuyển sang thần tượng anh đi.

- Phương Ly : "..."

Ring...ring...ring

Bỗng tiếng chuông nhà vang lên, Giang Tuấn ra mở cửa, rồi lại bối rối khi thấy gương mặt hai người xuất hiện sau cánh cửa

- Mẹ, sao mẹ lại đến đây...Nhà Đình...em cũng...

Trong bất ngờ bốn cặp mắt liếc nhìn nhau. Phương Ly vừa vui mừng vừa kinh ngạc khi được nhìn thấy mình tinh Hoàng Di Mẫn ngoài đời, còn là đi cùng với chị Lưu Nhã Đình.

Nhưng mà tệ rồi, ánh nhìn sừng sốt đó...không biết họ có hiểu làm chuyện gì không đây ???

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Câu Chuyện Con Ếch

Chương 20. Câu Chuyện Con Ếch

- Mẹ, đây là Phương Ly bạn của con. - Giang Tuấn lên tiếng giới thiệu

Phương Ly đứng bật dậy nhanh chân bước ra cửa để cúi chào.

Giang phu nhân có cốt cách cao sang quý phái và cực kì xinh đẹp trong bộ váy xanh thanh nhã. Làn da mịn màng, gương mặt trắng hồng không xuất hiện bất kì nếp nhăn nào, mái tóc uốn được búi cao lên càng tôn vẻ đẹp cao quý của bà, một vẻ đẹp khiến người đứng gần cảm thấy ngộp thở.

Quả nhiên xứng danh là minh tinh nổi tiếng!

Chỉ là lần đầu tiên bắt gặp ngoài đời thật, đối diện bà, lòng cô lại có một cảm giác bồi hồi đến lạ, cứ như là gặp lại người thân lâu ngày. Có thể vì quá căng thẳng nên đầu óc bị lạc trôi chỉ một câu chào đơn giản mà cũng sai, mà còn sai rất nghiêm trọng.

- Con chào mẹ, tên của con là Phương Ly...

- Mọi người : "..."

- Xin lỗi cô...cháu nói nhầm, ý cháu không phải như thế đâu ạ. - Phương Ly lúng lúng cúi đầu lia lịa

Giang Tuấn bật cười sảng sặc trước cô, Giang phu nhân vẫn yên lặng quan sát.

Mấy năm nay con gái bu xung quanh con trai bà không phải ít. Cũng khó trách với gia thế và địa vị xã hội nhà bà thì khối đứa con gái muốn lao đầu vào.

Nhưng nhìn đi nhìn lại, bà vẫn ưng ý nhất là Nhã Đình, con bé vừa ngoan hiền vừa giỏi giang lại hiểu chuyện, còn những đứa con gái khác cho dù có thế nào bà cũng không mấy quan tâm.

Nhưng Giang Tuấn nó lớn rồi đâu thể cứ yêu đương tùy tiện kiểu này được, mỗi lần bắt gặp là thấy nó đi với một đứa khác nhau, kiểu nào cũng có.

Con bé này chắc cũng giống như mấy đứa lần trước thôi, nhưng khác ở chỗ dám tìm đến tận nhà, thật không đơn giản, mới còn rồi gì nữa...mẹ sao?

Là có tình đúng không ?

Bà quay sang Giang Tuấn, sắc bén hỏi

- Con trai, hôm nay con có hẹn đi cùng mẹ với Nhã Đình mà lại dẫn bạn về đây, có phải là có hàm ý gì không ?

- Không phải đâu mẹ, tại con quên mất hôm nay có hẹn với hai người, con hẹn với em ấy từ hồi đầu tuần. - Giang Tuấn giả vờ nói để xoa dịu tình hình

- Con bận đến mức mẹ muốn gặp con cũng phải chờ xem lịch của con à ? - Bà tỏ ý không hài lòng

Tình huống này khiến Phương Ly cảm thấy khó xử, Giang Tuấn cũng khó lòng giải thích cho mẹ mình hiểu. May là có Nhã Đình đứng bên cạnh đỡ lời

- Cô à, Phương Ly là fans hâm mộ của con, cũng là bạn chung trường với Giang Tuấn, hai người gặp nhau có thể là có chuyện gì trong trường cần bàn.

- Tụi con đã gặp nhau rồi à, khi nào vậy ? - Bà quay sang Nhã Đình, dịu giọng hẳn đi

Giang Tuấn kể lại

- Lần trước con đã giới thiệu hai người biết nhau, vì Phương Ly rất hâm mộ Nhã Đình, hai người nói chuyện cũng rất hợp ý.
- Dạ phải đó cô. - Nhã Đình gật đầu xác nhận
- Nếu vậy thì cứ xem như là trùng hợp đi, cuối tuần chắc mọi người đều có nhiều chuyện phải làm lắm. - Giang phu nhân nhìn cô nói

Chỉ cần là người thông minh một chút sẽ vừa nghe sẽ hiểu ngay ý tứ trong câu nói. Để tránh mọi người mất vui Phương Ly nhanh nhẩu đáp trả

- Dạ phải, cháu nhớ ra là nhà cháu còn chút chuyện, cháu xin phép cô cháu về trước ạ.
- Để anh đưa em về. - Giang Tuấn thấy khó xử, là anh kéo cô vào đây giờ lại để cô quay về một mình
- Đi bộ ra chút là có xe buýt mà, anh cứ ở lại. - Cô nhanh chóng xua tay từ chối

Giang Tuấn hết cách đành để cô về một mình.

Phương Ly vội vã rời khỏi. Mặc dù không phải cố ý nhưng nhất định cô đã khiến buổi họp mặt của ba người mất vui. Lần đầu gặp thần tượng lớn nhất của mình mà đã gây ấn tượng không tốt rồi. Thật là...

.....

Màn đêm nhàn nhạt bao trùm khắp nơi cùng những ngôi sao sáng trên cao.

Cốc...cốc...cốc

- Ông chủ, tôi pha cho anh nước ép cam tôi mang vào nhà.

- Vào đi.

Phương Ly nhẹ nhàng đặt ly nước trên bàn, lúc ấy Lâm Hạo đang ngồi đọc một quyển sách, cô đoán là đang học bài. Lúc quay lưng ra thì trong đầu cô nảy ra gì đó nên chân chừ đứng lại, quay mặt về phía anh

- Anh cũng là con trai, tôi hỏi anh chút chuyện được không ? Chỉ một chút thôi.

Lâm Hạo xem lời cô là gió, bàn tay nhẹ nhàng lật qua trang tiếp theo, cô mím môi

- Anh không trả lời tôi là vì anh không phải con trai đúng không ?

Lâm Hạo lập tức trừng mắt, cô thấy anh đã có phản ứng liền nói một lời

- Nếu một người con trai dẫn một người con gái mới quen đi mua trang sức bảo là chọn giúp bạn gái anh ấy, sau khi mua cho bạn gái xong lại mua một cái y hệt cho người con gái đó thì anh thấy người con trai đó có ý gì ? Hay là anh ấy hoàn toàn không có ý gì?

Dường như chủ đề này gây hứng thú nên Lâm Hạo gấp mạnh sách lại quay sang nhìn cô, môi nhếch lên

- Kiểu bắt cả hai tay này cũng đáng học hỏi lắm.
- Anh ấy không giống như vậy đâu! - Phương Ly vội xua tay, trong đầu bật ra ngay ý nghĩ

Chợt nhớ ra điều gì đó cô vội chống chế

- À, tôi...tôi...hỏi dùm bạn thôi.

Lại không có một tiếng trả lời, chỉ có một ánh nhìn đầy nghi hoặc về phía cô, cô cúi đầu lí nhí

- Thôi được rồi, là tôi hỏi cho tôi.

Lâm Hạo khẽ chớp mắt một cái

- Biết ngay là cô, chỉ có cô mới ngu ngốc như vậy thôi. Ra ngoài đi.
- Ý anh là sao chứ, tôi đang hỏi anh rất đàng hoàng mà, tự dưng chửi và đuổi tôi ra. - Phương Ly chống nạnh bức xúc
- Giờ ra không ?

CÁCH - Cửa phòng im lìm đột nhiên bật mở

- Anh hai, chị Ly Ly, chúng ta đi bắt ếch đi. - Ân Ân giờ chiếc giỏ thường dùng để đi chợ, về mặt hí hửng vô cùng

- Giờ này tối rồi, em bắt ếch gì ? - Lâm Hạo nhăn mặt

- Không chịu đâu. - Ân Ân làm nũng, dậm dậm hai chân

- Em thèm thịt ếch à, để mai chị ra chợ mua cho em - Phương Ly nhẹ nhàng nói với cô bé

Con bé hết sức hồn nhiên

- Không, em muốn hôn ếch.

Lâm Hạo : "..."

Phương Ly : "..."

- Em muốn hôn ếch, sau khi hôn ếch sẽ hóa thành hoàng tử... em muốn ếch, em muốn hoàng tử. - Ân Ân cười hi hi nói tiếp

"Ai đó" mặt đen thui như bôi nhọ nòi nhìn qua phía cô la to

- Phương Ly.

Giờ thì chắc chắn anh ta sẽ không bao giờ quên tên của cô nữa.

- Liên quan gì tới. - Cô xìu giọng

- Cô dạy dỗ con nít kiểu gì vậy hả? - Lâm Hạo bực bội quát to

- Thì truyện hoàng tử ếch, nó ghi sao tôi kể vậy, có thêm bớt thì đâu. - Phương Ly ra sức thanh minh cho sự vô tội của mình

Nào ngờ Lâm Hạo chỉ bình thản phun ra một câu

- Thế thì cô đi bắt ếch đi.

- Tôi... - Cô cứng họng

- Không thì kể lại. - Lâm Hạo cao giọng ra lệnh

Khẽ hít một hơi thật sâu, cô ngồi xuống bên cạnh Ân Ân nhìn vào mắt cô bé, dịu dàng nói

- Ân Ân, hôn ếch rồi ếch cũng không hóa hoàng tử được đâu, truyện là như vậy nhưng ngoài đời không như vậy.

Nào ngờ con bé chớp chớp đôi mắt long lanh, nói một câu làm cô đứng hình

- Thế chị Ly Ly hôn ếch rồi à, nếu không sao chị biết?

Cô ngậm ngùi gầy lát mới bật ra được một chữ để kết thúc chuyện này

- Ừ.

Lâm Hạo khẽ nhếch môi cười, cô cảm giác dường như anh chỉ chờ có thế

- Còn là con ếch biết bắt cá hai tay nữa.

- Anh...

Ân Ân tưởng thật nên cũng hùa vô

- Ếch biết bắt cá hả chị Ly Ly ?

- Hai... hai anh em các người... - Cô tức muốn nghẹn họng

- Ân Ân em ra ngoài trước đi. - Lâm Hạo lại nói

Con bé ngoan ngoãn nghe theo lời ra ngoài đóng cửa phòng lại. Lâm Hạo không đổi sắc mặt, nghiêm giọng nói

- Từ nay về sau không được nhắc những từ ngữ không nên trước mặt con bé, không được nói chuyện yêu đương qua điện thoại để con bé nghe được, phim tình cảm cũng không được mở. Cấm hết tất cả mọi hình thức.

- Anh một vừa hai phải thôi, làm như tôi đen tối lắm vậy. - Cô tức tối la lên
- Cái này là cô nói, tôi không nói. - Lâm Hạo cười khẩy, ý như muốn đồng tình với câu trên
- Anh có biết tôi xem phim còn không dám xem cảnh hôn, thậm chí còn chưa hôn ai bao giờ...tôi...

Vừa dứt lời Phương Ly thấy gương kính khủng, cô vội lấy hai tay che mặt lại.

Điên rồi...mày đang nói gì thế, xấu hổ chết mất thôi !!!

Nào ngờ “ai đó” lại thấy cô chưa đủ thảm bại, chưa đủ mất mặt, bình thân phun một câu

- Thì đúng rồi, trừ ếch ra chẳng ai muốn hôn cô đâu.
- Nè cái tên tiểu nhân này, anh nói vậy là ý gì? Nói cho mà biết hồi cấp hai có người gửi thư tỏ tình mà tôi không chịu đấy.
- Gửi nhầm người chứ gì? - Lâm Hạo cười khinh khinh
- Anh...- Khóe miệng cô cứng đờ, dùng hết sức mà la lên - Chờ đấy đi, nếu có ngày anh hôn tôi tôi sẽ gọi anh là con ếch.

37oC →...→ 100oC

Phương Ly này lại nói điều điên rồ gì thế này !!!

Lâm Hạo nhâm nhi ly nước cam, khẽ nhếch môi cười

- Giờ tối rồi, đi ngủ nằm mơ mấy giấc thì sẽ thấy được ngày đó đấy.
- Anh...

Cô ôm cái đầu bốc khói bực bội tông cửa ra ngoài, nào ngờ...

Ân Ân !!! Sao con bé vẫn còn ở đây ???

- Nãy giờ em nghe được gì rồi? - Phương Ly hốt hải, sợ con bé nghe được những điều không hay

Ân Ân hôn hờ tường thuật

- Anh hai nói ngoại trừ ếch ra thì chẳng còn ai muốn hôn chị, chị, chị đừng buồn, ngoài ếch ra còn có Ân Ân muốn hôn chị mà.
- AAAAA

Phương Ly rít lên một tiếng rồi đập mạnh cửa để nó đóng sập cửa lại.

Cô thật sự không biết mình có thể nhịn đến bao giờ. Càng ngày càng nghi ngờ hai anh em nhà này không chung huyết thống, không phải anh ta bắt cóc con bé này về nuôi đấy chứ ???

Lâm Hạo trong phòng nhìn vào dòng chữ hiện lên trên màn hình vi tính "Cuộc thi biểu diễn văn nghệ chào mừng ngày thành lập trung học An Hoa", khóe môi nhàn nhạt thốt ra ba chữ "Hoàng tử ếch".

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Bạn Thân - Kẻ Thù

Chương 21. Bạn Thân - Kẻ Thù

Chiều hôm đó Phương Ly đang ngồi trong biệt thự Lâm gia thì đột nhiên chuông cửa reo lên, chị Cẩm chạy xuống mở cửa rồi dẫn khách vào. Thật không ngờ lại là Ngọc Mai - cô bạn chung lớp và từng giúp cô thoát khỏi việc bị Diệp Linh vu oan là ăn cắp đi cùng với một người thanh niên.

Hai bên đều kinh ngạc khi thấy nhau.

- Cậu là Phương Ly mà, sao cậu lại ở đây ? - Ngọc Mai bất ngờ

- À...mình...

- Đừng có nói mình là cậu giúp việc ở đây. - Ngọc Mai mắt trợn ngược lên khó tin

- Ủ, cũng gần vậy, mình chăm sóc em gái chủ nhà này. - Đến nước này Phương Ly không muốn thừa nhận cũng không được

- Lâm Hạo có nhà không chị? Em đem bánh đến cho anh ấy. - Ngọc Mai nhìn chị Cẩm hỏi

Chị Cẩm gật đầu nhưng ánh mắt có phần ái ngại

- Thiếu gia ở trên phòng, hay để chị...

- Khỏi, chị cứ ở lại đây đi, mình em lên đó được rồi.

Ngọc Mai nói xong chẳng đợi ai phản ứng đã một bước đi thẳng lên cầu thang rồi rẽ phải. Chị Cẩm chỉ nhìn theo rồi lắc đầu thở dài đi vào bếp. Phòng khách giờ còn lại hai người.

Phương Ly quan sát kĩ người thanh niên đi cùng Ngọc Mai. Anh cứ nhìn cô cười, nụ cười sáng chói, trên tay anh còn cầm theo một hộp bánh.

Chàng trai mặc lên người áo sơ mi trắng xắn đến khuỷu tay, bánh bao lịch sự, thân hình cao ráo, dáng người nho nhã, gương mặt nhìn khá thu hút, đặc biệt là làn da trắng mịn như con gái cộng thêm nụ cười có sức sát thương lớn, đây cũng được xem như là vẻ đẹp thiên thần đấy. Cũng may là cô miễn nhiên với trai đẹp nếu không thì đã bị nụ cười của anh đánh gục rồi.

- Em cứ nhìn mà không mời anh ngồi à ? - Chàng trai buồn cười - Ngồi xuống rồi nhìn cũng được mà.

Phương Ly giật mình

- Dạ, tất nhiên không phải, anh có muốn dùng trà không?

- Không cần, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi. Anh tên Lăng Thiếu Dương, em là Phương Ly đúng không? - Lăng Thiếu Dương hòa nhã nói, chuyện về cô bé này anh cũng biết không ít

- Dạ phải.

Anh cho cô ấn tượng rất tốt bởi sự dịu dàng thân thiện, giọng nói còn rất ấm áp dễ nghe, nhưng chỉ một giây sau đó

- Anh học chung lớp và là bạn thân nhất của Lâm Hạo.

Hả? Bạn thân nhất, thế thì cô nên đề phòng một chút mới được.

- Em không cần đề phòng anh.

Thiếu Dương phì cười trước biểu cảm khuôn mặt và ánh mắt dò xét của cô. Còn Phương Ly gãi gãi đầu, sao lợi hại vậy kể cả cô chưa nói mà anh cũng biết. Cả hai cùng ngồi xuống đối diện nhau, Thiếu Dương để hộp bánh lên bàn rồi trò chuyện với cô.

- Em học chung lớp với Ngọc Mai phải không ?

- Dạ phải.

- Thật không ngờ em lại là người chăm sóc cho bé Ân, lần trước anh đến toàn là mấy chị lớn tuổi, nhìn chán gì đâu. - Thiếu Dương thấy thú vị nói

- Ý anh là sao???

- Anh đùa đấy em đừng có để ý...haha.

Phương Ly chỉ cảm thấy sao người này có thể làm bạn với Lâm Hạo mặt lạnh đó vậy. Hai người một chút cũng không có điểm giống nhau, phải nói là hoàn toàn trái ngược nhau.

- Mà anh ơi, Ngọc Mai quen thế nào với Lâm Hạo vậy. - Phương Ly khá tò mò khi thấy thái độ cô bạn khi này, còn tự mình đi thẳng lên phòng.

- Để anh cho em xem cái này hay lắm

Lăng Thiếu Dương lấy điện thoại ra lướt lướt rồi dừng lại ở một tấm hình đưa cho cô. Phương Ly nhìn chăm chú, là hình chụp một đội bóng rổ. Có Lâm Hạo, anh Thiếu Dương ngồi trước mặt, Ngọc Mai thì cắt tóc ngắn nhìn chẳng khác gì con trai nếu không nhìn kĩ thì không biết được.

Còn có...

- Hà, Minh Khải và Giang Tuấn. - Cô vô thức reo lên

- Ủ, thật ra thì tụi anh đều nằm trong đội bóng rổ năm cấp hai. Ngọc Mai là đứa con gái duy nhất được đặc cách vào đó đấy.

Tất cả mọi người đều quen biết nhau, vậy ra là cô có duyên với cả hội rồi. Thật là khiến người ta bất ngờ.

- Chắc mọi người đều chơi bóng rổ giỏi lắm. - Phương Ly khẽ cười nói

- Ủ, chỉ đáng tiếc là không còn chơi cùng nhau nữa. - Thiếu Dương nói, đôi mắt nâu thoáng hiện tia buồn bã lẫn nuối tiếc về những ngày tháng đó

Cô suýt chút đã mở miệng hỏi là tại sao nhưng thấy không thích hợp nên đành thôi.

- Vậy Ngọc Mai là Lâm Hạo là bạn, nhưng sao khi này em thấy thái độ Ngọc Mai hơi kì lạ.

- Họ không phải bạn đâu. - Thiếu Dương lắc tay

- Hà? Vậy họ là gì? - Phương Ly không hiểu lắm

Thiếu Dương không chịu trả lời cô mà đưa tay mở hộp bánh trên bàn bốc lấy một cái cho vào miệng, hình như anh đang trốn tránh câu hỏi của cô thì phải.

- Em ăn không? - Thiếu Dương ăn một mình thấy ngại nên dò hỏi cô

- Dạ thôi ạ.

Bánh này chẳng phải của Ngọc Mai tặng cho Lâm Hạo sao, vậy mà anh ăn thản nhiên như thế!

Thiếu Dương mỉm cười nhìn cô bé trước mặt, cách nói chuyện chân thật không lấy lòng, ngược lại rất mộc mạc và đáng yêu, còn không bị đổ gục trước vẻ ngoài của anh, thật sự hiếm có. Với lại theo kinh nghiệm nhìn người của anh thì những chuyện trong trường đồn ầm lên nào là cướp giựt hôn phu, nào là ăn cắp thì cô bé này nhất định không có liên quan.

Khoe miệng nâng lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Thôi thì đợi Lâm Hạo đuổi cô bé này đi anh sẽ để cô đến nhà anh giúp việc.

- Ui da. - Thiếu Dương tự dưng đưa tay ôm bụng nhăn nhó, sắc mặt đột nhiên không tốt

- Anh bị sao vậy anh? - Phương Ly lo lắng đứng dậy tiến đến gần anh

- Bụng của anh. - Thiếu Dương như nhận ra gì đó - Em gọi... Ngọc Mai giúp anh.

Phương Ly gấp gấp chạy đến chân cầu thang, hướng mắt về cửa phòng đóng kín của Lâm Hạo mà hét to

- Ngọc Mai, anh Thiếu Dương bị gì này.

Vài giây sau Ngọc Mai bật tung cửa vội vàng chạy xuống, nhìn hộp bánh bị mở tung trên bàn, gương mặt nhăn hết lại hết to với người con trai đang ôm bụng quần quai

- Cái này là cho Lâm Hạo ăn, sao anh lại ăn nó?

Thiếu Dương không trả lời nổi mà cuống cuống chạy vào nhà vệ sinh, xem ra số anh đã định là quá xui xẻo.

- Bạn ơi, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? - Phương Ly đến gần Ngọc Mai hỏi

- Không có gì, chỉ là tôi bỏ thuốc xổ vào trong bánh. - Ngọc Mai rất thản nhiên trả lời

- Hà??? - Phương Ly kinh hãi hai mắt tròn tròn

May là khi này anh Thiếu Dương mời cô không ăn nếu không cũng bị vạ lây luôn rồi !!! Chuyện khác cô không dám chắc, nhưng kiểu này Lâm Hạo và Ngọc Mai chắc chắn không phải là bạn.

Lâm Hạo lúc này đáng người cao lớn đứng trên lầu nhìn xuống, hắc ám nói

- Phương Ly, từ nay cô không được cho Triệu Ngọc Mai vào nhà này nữa, nếu không người đi sẽ là cô đấy. - Xong thì anh cũng quay lại phòng đóng chặt cửa

- Không vào thì không vào tưởng tôi thích vào lắm sao! - Ngọc Mai bực bội đáp trả.

Rồi Ngọc Mai quay sang nói với Phương Ly

- Cậu, có thích kẻ thù của tôi không ?
- Ai là kẻ thù của cậu? - Phương Ly lơ ngơ hỏi lại
- Lâm Hạo, cái tên chủ nhà này đấy, cậu có thích anh ta không? - Ánh mắt Ngọc Mai như bắn ra tia lửa
- Tất nhiên là không. - Phương Ly phản ứng tức thì
- Có nghĩa là cậu ghét anh ta? - Ngọc Mai nhướn mày hỏi tiếp, vừa hỏi vừa chăm chú quan sát xem Phương Ly có nói thật lòng hay không?
- À, ừ. - Phương Ly gật gật đầu

Ngọc Mai không nói thêm câu nào nữa, đợi Thiếu Dương đã ra khỏi nhà vệ sinh rồi cả hai cùng về. Thật kì lạ. Chuyện này có cái gì đó rất kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Người Bạn Đầu Tiên

Chương 22. Người Bạn Đầu Tiên

Sáng sớm, không khí trong lành bao trùm khắp mọi góc ngách của thành phố, từng tia nắng bé xíu len lỏi qua kẽ lá chiếu rọi xuống mặt đất. Những cánh hoa anh đào mang sắc hồng nhẹ nhàng từ hàng cây bên đường bị gió thổi thì nhau bay bay trong không trung và rơi rớt xuống mái tóc đen nhánh, đôi vai bé nhỏ trên con đường đến trường.

Phương Ly vừa đi vào cổng chưa được bao nhiêu bước đã nghe có người gọi tên mình. Một thanh niên đáng người cao ráo, môi nở nụ cười tươi tắn tiến tới gần.

Hóa ra là anh Minh Khải.

- Em đã ăn sáng chưa?
- Dạ...dạ chưa ạ.

Thật ra sáng nay cô lại dậy trễ. Do phải chuẩn bị bữa ăn sáng cho hai anh em của Lâm Hạo mà cô chưa kịp ăn uống gì. Lại thêm nữa do đi bộ nên phải tranh thủ đến sớm một chút.

- Thế hôm nay anh mời em ăn sáng, chúng ta xuống căn tin đi. - Minh Khải đề nghị

Phương Ly xua tay từ chối

- Không cần thật mà, em có đem bánh, đồ lót nữa...

Không đợi cô nói hết câu, chân mày của Minh Khải nhíu lại, anh nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới

- Em có biết mình gây đến cỡ nào chưa, ăn bánh không được đâu.

Không đợi đến khi cô thốt ra câu từ chối thứ hai, anh nhanh chóng kéo tay cô hướng về phía căn tin.

Căn teen trung học An Hoa gồm hai tầng, không gian rộng rãi, bày trí sang trọng như một nhà hàng, ngay cả bàn ghế đang ngồi cộng thêm những vật dụng trên bàn đều là loại đắt tiền. Nơi đây phục vụ một vài món ăn bình dân đồng thời cũng không thiếu món giá trên trời.

Lúc này xung quanh thật đông đúc vì đã gần vào lớp, mọi người đều tranh thủ lấp đầy cái bụng trống rỗng để tiếp thu bài tốt hơn.

Minh Khải đưa cô lại một chiếc bàn trống đợi, còn bản thân tiến lại quầy gọi món.

Có một điều ngạc nhiên là mặc dù anh đến sau nhưng có rất nhiều người ưu tiên nhường chỗ, nhất là nữ sinh, vừa thấy anh là họ liền tản ra để anh tiến lên trên gọi món, nên chỉ mất chưa đầy ba phút, hai tô phở to bốc khói nghi ngút đã hiện diện trên bàn.

- Em mau ăn đi, ăn không hết anh không cho em vào lớp đâu. - Minh Khải ân cần nói với cô

Phương Ly khẽ nhìn sang xung quanh, căn tin khắp bốn bề đều là những ánh mắt dao găm nhìn về phía hai người, à không, chắc là nó chỉ dành cho cô

thời.

- Phương Ly chuyện trong hội học sinh, anh xin lỗi vì không giúp được gì cho em. - Minh Khải hiện tia buồn bã
- Sao anh lại xin lỗi, em không sao thật mà. - Phương Ly ngạc nhiên
- Thế bây giờ em ổn rồi chứ. - Anh quan tâm hỏi han
- Tốt lắm ạ, từ sau hôm đó mọi thứ đều ổn. - Phương Ly gật đầu tỏ ý mình vẫn ổn

Đang lý ra Minh Khải muốn gia nhập hội học sinh với chức danh hội phó, như vậy sẽ có thêm thời gian gần gũi cũng như bảo vệ cho cô, nào ngờ lại bị Giang Tuấn giành mất.

- Thật ra cả hội trưởng và hội phó đều là bạn thân của anh, nếu có gì khó nói em cứ nói với anh, anh sẽ nói lại với họ.
- Cảm ơn anh nhiều lắm.
- Thôi không nói nữa, kéo đồ ăn nguội, em mau ăn đi.

Tự dưng Minh Khải lại nghĩ đến Giang Tuấn. Đến bây giờ anh cũng không biết cậu ta đối với cô bé này là thật hay chỉ giống những cô gái trước đây cậu ta quen nữa.

Phương Ly ngược lên nhìn sang không biết Minh Khải vì sao lại suy tư như vậy, đứng trước tô phở ngào ngạt mùi hương mà nãy giờ chỉ động mấy đũa.

Chợt nghĩ ra điều gì cô với tay lấy chiếc balo màu xanh nhạt của mình rồi mang ra một hộp sữa để lên bàn, mỉm cười nhìn anh nói

- Anh ăn ít như vậy không có sức đâu, anh cầm lấy cái này uống thêm đi !
- Không cần đâu, em cứ cất đi.
- Anh đừng vậy, coi như em cảm ơn anh chuyện lần trước giúp em...à...

Phương Ly đang nói thì dừng hẳn lại. Chuyện cô muốn đề cập là cái lần anh nhờ Ngọc Mai giúp cô giải quyết chuyện bị vu oan ăn cắp. Tuy Ngọc Mai kiên quyết không nói ra người đó là ai nhưng cô chắc chắn là anh, ở trường này còn ai quan tâm cô như vậy nữa chứ. Với lại cô cũng chẳng nghĩ ra còn ai khác muốn làm thế nữa.

- Lần trước...em nói cái lần anh cứu em trên núi à? - Minh Khải hỏi
- Không phải. - Phương Ly lắc lắc đầu - Nhưng nói chung là anh cứ giữ đi, em vẫn còn dư một hộp.
- Thế anh không khách sáo nhé.

Cả hai cùng nhau trò chuyện vui vẻ cho đến lúc ăn xong anh tiễn cô về lớp.

.....

Chẳng ngoài dự đoán giờ ra về hôm đó, cô lại bị những gương mặt “thân thương” hỏi thăm nữa.

- Các người lại muốn gì?
- Mới sáng ra mà mày đã có tình báo anh ấy dẫn đi ăn sáng, còn để anh ấy phải xếp hàng, mày gan lắm, da mặt cũng dày lắm. - Phương Du liếc cô bằng ánh mắt không thể sắc hơn
- Bạn bè ăn sáng thì lạ lắm à ? - Phương Ly bình tĩnh hỏi
- Bạn? Thử như mày xứng đáng làm bạn của anh ấy hả?
- Thế thì phải đi hỏi Minh Khải mới biết được, ít nhất có ai đó còn chẳng được làm bạn anh ấy.
- Rác rưởi. - Phương Du nghiêng răng phun ra hai chữ
- Rác rưởi, phải, các người chứ bản thân mình đúng lắm.

Nghe đến đây Phương Du hàm hàm nổi điên lên, cô ta chạy lại túm cổ áo cô, rồi dùng mắt ra lệnh cho hai đứa con gái nữa

- Chị, hay chúng ta cho nó tắm mưa như đợt vừa rồi đi.

Nói xong một cô gái trong bọn nhanh như chớp chạy đến giật lấy chiếc ba lô trên tay cô, định là lại áp dụng chiêu xịt nước như cũ. Reng...reng...reng

Đột nhiên điện thoại trong cặp Phương Ly lại reo lên đúng lúc này.

- Đưa điện thoại của nó cho tao. - Phương Du ra lệnh cho cô gái đang giữ cặp

Cô gái đó lục lọi một hồi rồi hai tay kính cẩn đưa đến trước mặt Phương Du. Phương Du hai mắt tròn trừng nhìn vào màn hình. Chẳng ngờ cuộc gọi đó lại là từ Minh Khải.

Bốp

Phương Du chẳng ngần ngại dùng lực mạnh nhất ném chiếc điện thoại xuống mặt đất, bỗng chốc vỡ tan tành, cô ta còn chẳng thấy hải lòng nên tiếp tục dùng mũi giày đạp lên nó.

- Cô bị cái gì vậy hả? - Phương Ly đau xót khi thấy chiếc điện thoại yêu quý của mình giờ như một mớ phế thải

Phương Du tiến đến đạp vào bụng cô một cái làm cô té xuống nền đất. Sau đó không nói gì thêm mà chỉ nhìn cô cười như điên dại.

- Hôm nay đến đây thôi, để tao xem mày chịu được bao lâu. - Phương Du cảnh cáo xong ra hiệu cho cả bọn quay đi

Phương Ly khẽ rên một tiếng, một tay ôm bụng "Điện thoại đáng thương, mày theo tao bao nhiêu lâu mà tao lại chẳng thể bảo vệ mày."

Đột nhiên có người xuất hiện trước mặt cô, giúp cô nhặt những mảnh vỡ

- Ngọc Mai, cảm ơn cậu nhé. - Phương Ly ngẩng đầu lên, cười tỏa nắng

- Cảm ơn tôi, cậu có biết tôi là ai không? - Ngọc Mai vẫn lạnh như thường

- Cậu, cậu chẳng phải là Triệu Ngọc Mai? - Cô không hiểu ý cô bạn lắm

Ngọc Mai chớp mắt mấy cái trầm tư rồi chột hạ giọng

- Không, tôi giống như cậu, đều là kẻ bị người khác xua đuổi.

Phương Ly có thể cảm nhận được nỗi buồn và sự đau đớn trong câu nói này.

Dùng một chút Ngọc Mai nói tiếp

- Phương Ly, cậu chính là bạn nữ đầu tiên trong trường này cười với tôi đấy. Cũng là người đầu tiên bắt chuyện với tôi dù tôi cố làm lơ cậu trong ngày khai giảng.

Rồi Ngọc Mai kể cho cô nghe, cậu ấy vốn dĩ là "Mai tì" nổi tiếng suốt những năm đầu cấp hai, gây sự đánh nhau, trốn học không gì là không có. Đừng nói đến học sinh trong trường, ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng tỏ thái độ. Không một bạn nữ nào muốn đến gần hay nói chuyện với cô bạn cả.

Nhưng bây giờ Ngọc Mai đã thay đổi, hứa với ba mình là sẽ sống cho thật tử tế, nếu không ba cậu ấy nhất định sẽ đưa đi du học thật xa, cậu ấy không muốn rời xa nơi này.

Sau khi kể xong cô bạn liền hỏi cô

- Cậu có sợ tôi không? Có muốn làm bạn với tôi không?

Phương Ly nở nụ cười tươi

- Tại sao đến bây giờ cậu mới nói mình nghe tất cả những việc này chứ, mình đã nhiều lần muốn bắt chuyện với cậu, muốn làm bạn với cậu, nhưng ánh mắt, lời nói của cậu đều rất lạnh lùng nên mình đã nghĩ là cậu không thích mình.

Ngọc Mai lắc nhẹ đầu

- Không phải, là vì mình không tự tin khi nói chuyện với bạn nữ lắm. Rất nhiều người bảo mình không giống con gái.

Cả hai cùng nhìn nhau cười. Đây là lần đầu tiên Phương Ly thấy cô bạn cười. Xinh đẹp thế này, ai lại bảo Ngọc Mai không giống con gái chứ.

- Từ nay chúng ta là bạn nhé.

Ngọc Mai hơi bất ngờ chút, nhưng cũng khẽ cười

- Ủ, là bạn.

Cuối cùng cả hai đều tìm được bạn nữ đầu tiên ở An Hoa này.

Rồi cả hai ngồi cạnh nhau, tay nắm lấy tay, hướng mắt về phía xa. Con gió mát rượi thổi qua, những khóm hoa lay mình đung đưa trong nắng như thay lời chúc mừng.

Ai mà không có quá khứ, dù là đau khổ hay hạnh phúc, tốt đẹp hay xấu xa đều là thứ không thể xóa bỏ. Quan trọng là chúng ta của hiện tại thôi.

Một người bạn thật sự là người chấp nhận quá khứ của bạn, ủng hộ hiện tại, và cổ vũ tương lai của bạn. (sưu tầm)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Lại Thêm Một Chuyện

Chương 23. Lại Thêm Một Chuyện

Từ lúc sáng mới đẩy cửa vào văn phòng hội học sinh, Phương Ly đã thấy những nữ sinh đang chụm lại hỏi chuyện Giang Tuấn.

- Hội phó, mẹ anh đến đây quay phim thật hả? - Nữ sinh 1

- Sao anh không nói trước với tụi em chuẩn bị. - Nữ sinh 2

Hóa ra là mẹ Giang Tuấn đến. Bà vừa là minh tinh ca sĩ nổi tiếng khắp cả nước lại còn là phu nhân tập đoàn giải trí Giang Thành, gia đình và sự nghiệp đều khiến người ta thập phần ngưỡng mộ. Đến mức rất nhiều người còn bảo không biết đến bao giờ trong làng giải trí mới xuất hiện một Hoàng Di Mẫn thứ hai.

Rất nhiều cô gái được ao ước được lọt vào mắt bà, được bà nâng đỡ, khi đó khẳng định có thể chấp cánh bay cao vượn xa.

Nhớ lại thì vài hôm trước cô có vinh dự được gặp bà ở biệt thự nhà Giang Tuấn nhưng đã để lại ấn tượng không tốt lắm, mỗi lần nghĩ đến là một lần thấy buồn.

- Phương Ly, em chờ một lát. - Tan hợp Giang Tuấn đến gần cô nói

- Có chuyện gì vậy?

- Chẳng phải em thần tượng mẹ anh sao? Đi thôi.

- Đi... đi đâu? - Cô đưa ánh mắt ngơ ngác nhìn anh

- Em có muốn xin chữ kí mẹ anh không anh giúp em.

- Thật hả? - Phương Ly chớp chớp đôi mắt long lanh mừng rỡ

- Ừ đi theo anh gặp MẸ CHÚNG TA nào.

Giang Tuấn bật cười khanh khách nhún mạnh ba chữ còn Phương Ly cúi đầu xuống gần như sát đất, mặt từ từ đỏ lên, khóe miệng giật giật, muốn tìm cái khe nứt nào đó để mà chui xuống. Mỗi khi nhớ đến cái lần ngốc nghếch gọi mẹ anh bằng mẹ đó cô thật sự không nhận được muốn mừng chửi bản thân.

Thật ra Giang Tuấn một là muốn giúp cô, hai là muốn chuộc lỗi về việc hôm trước dẫn cô về biệt thự lại bị mẹ mình bắt gặp rồi nói khéo đuổi về, tuy rằng cô bé này một lời cũng không nhắc.

Thoáng chốc, cả hai đã đặt chân đến một nơi mà cô chưa từng biết đến.

Đó là một mảnh đất nhỏ trồng toàn hoa hồng vàng. Cánh hoa mềm mại ướt đẫm những giọt sương sớm đẹp lung linh như càng thêm tỏa sáng dưới sắc vàng óng ánh của mặt trời. Con gió thổi qua mang theo hương ngọt ngào hòa quyện vào không khí rồi lan tỏa khắp nơi.

Giang phu nhân đang đưa tay vuốt từng bông hoa, trông bà suy tư đến nỗi không cảm nhận được sự hiện diện của cả hai.

Giang Tuấn bảo bình thường sau khi quay phim xong bà đều ra đây ngồi, còn căn dặn không cho bất kì ai đi theo. Anh động viên mãi cô mới dám đến gần vì sợ sẽ làm phiền bà.

- Chào cô, cháu muốn xin chữ kí của cô ạ.

Ánh mắt sắc bén liếc nhìn cô một lượt, tia không thiện cảm chạy vụt qua khi nhận ra đây là cô bé lần trước ở biệt thự cùng con trai bà. Hướng mắt về phía kia bà lại nhìn thấy Giang Tuấn, ra là thằng bé đã dẫn đến đây.

Con bé này cũng lắm trò thật, muốn tiếp cận bà bằng mọi cách đây mà, xin chữ kí chắc chỉ là phụ thôi.

- Được. - Bà cất giọng lãnh đạm, gạt đầu, nhận lấy giấy và bút

- Lần trước cháu đã gây sự bất tiện cho mọi người, mong cô thông cảm. - Phương Ly cúi đầu nhẹ giọng xin lỗi

- Cháu và con trai của cô hai đứa có quan hệ gì vậy? - Bà như không quan tâm đến lời xin lỗi đó

- Dạ, anh ấy là hội phó, cháu là hội viên trong hội học sinh.

- Thật vậy à?

- Dạ phải ạ.

- Cô cũng hy vọng là chỉ như vậy. - Giọng bà nói rất nhỏ hòa vào con gió

Dù không nghe ra được gì nhưng không hiểu sao Phương Ly lại có cảm giác mất tự nhiên so với ban đầu.

- Được rồi, của cháu đây. - Bà đưa lại cho cô

- Xin phép cô cháu đi trước.

Đợi khi Phương Ly đi khuất rồi Giang Tuấn mới đến bên cạnh mẹ mình.

- Con lớn rồi mẹ không quản nổi con, nhưng đừng có tùy tiện quen con gái thế nữa, lỡ xảy ra chuyện không mong muốn mẹ biết ăn nói sao với ba con. - Bà từ câu đầu tiên đã nhắc nhở anh

- Mẹ, nhìn ba vậy thôi chứ ông ấy mong ẵm cháu lắm rồi, sẽ không nói gì đâu. - Giang Tuấn buồn cười

- Không được giỡn kiểu đó. Mẹ muốn biết con và con bé vừa rồi có quan hệ như thế nào? - Giang phu nhân gắng hỏi, thái độ rõ ràng không vui

- Tụi con ở trong hội học sinh, em ấy học dưới con hai lớp. - Giang Tuấn nói

- Hai đứa có vẻ thân昵, đến mức con nhờ con bé đóng giả Nhã Đình qua mắt mẹ. - Giang phu nhân nhớ đến liền tức giận

Giang Tuấn nhìn mẹ mình một lúc, cảm thấy bất ngờ sao bà lại biết? Rõ ràng mọi thứ đều rất suôn sẻ, chỉ có anh, Nhã Đình và Phương Ly là biết chuyện này. Anh không nói, Phương Ly càng không nói, còn Nhã Đình... không đâu, cô ấy không phải người như thế.

- Nếu mẹ biết rồi thì con không giấu nữa. Nhưng mọi chuyện đều là do con...

Anh chưa kịp nói hết câu đã bị bà cắt ngang

- Con nên dành thời gian cho Nhã Đình đi, nó là đứa con gái tốt hiếm có, con đi đâu tìm được người tốt như vậy nữa. Con gái bây giờ không đơn giản đâu, con quen linh tinh, mẹ chỉ sợ con bị gạt thôi.

- Mẹ luôn muốn con quen với Nhã Đình, có phải vì lý do gì đó đặc biệt không?

Giang Tuấn đem thắc mắc chôn giấu trong lòng bấy lâu nói ra. Từ lâu bạn bè của ba mẹ muốn giới thiệu con gái kết thân với Giang gia không hề ít, nhưng bà không hề vờ ý bất kì một ai. Chỉ từ khi Nhã Đình xuất hiện số lần bà nhắc tên cô ấy nhiều hơn hết thảy, còn có ý muốn hai người tiến xa hơn, chưa từng có cô gái nào khiến bà làm như vậy.

Có lẽ là linh cảm nhưng anh thấy mẹ anh dành cho Nhã Đình một loại tình cảm rất đặc biệt.

Gương mặt Giang phu nhân lộ rõ vẻ căng thẳng, mắt dời đi nơi khác chứ không nhìn vào anh. Nhưng chỉ một cái hít thở là lại điềm tĩnh như ban đầu.

- Chẳng có lý do gì cả, chỉ vì mẹ thật sự thích con bé, thế thôi.

Giang Tuấn thấy mẹ mình đang tâm trạng thế này anh cũng không tiện hỏi nhiều.

- Vậy mẹ nghỉ ngơi đi, con về lớp trước.

Sau khi anh rời khỏi, bà quay lại nhìn cảnh vật nơi đây, trong lòng đầy luyến tiếc. Có những thứ đã mất đi không thể nào tìm lại được, cho dù may mắn tìm lại cũng không thể được như ban đầu.

Sắc mặt bà lộ rõ sự đau thương, mi mắt sụp xuống, hai hàng lệ trào ra.

.....

Phuong Ly vừa đi học về đến nhà thì phát hiện trong nhà có khách, là anh Thiếu Dương, người bạn thân lần trước đến đây tìm Lâm Hạo cùng Ngọc Mai.

- Phuong Ly, em vá chiếc áo khoác này giúp Lãng thiếu gia được không, bây giờ chị phải ra ngoài mua ít đồ. - Chị Cầm lên tiếng nhờ cô, còn đem cả hộp kim chỉ đặt sẵn lên bàn

- Em thông cảm, anh đang đi trên đường thì bị rách, lúc đến đây chị Cầm nói thì anh mới biết. Vì đây là quà của anh trai anh nên... - Lãng Thiếu Dương ngại nên cười haha

- Em biết mà, anh ngồi em một lát nha. - Phuong Ly vui vẻ đáp

Lãng Thiếu Dương ngồi xuống ghế, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng đầu quan sát cô.

- Thật ra may vá không phải là sở trường của em, chỉ là lúc nhỏ nhìn thấy mẹ của em may em rất thích học, lúc ở Phuong gia cũng được mấy chị ở đó dạy thêm, nếu không đẹp thì anh đừng cười em nhé.

- Không sao, em giúp anh là anh vui rồi. Mẹ của em nhất định là rất khéo tay nhỉ?

- Dạ phải.

- Thường thì những người khéo tay sẽ rất xinh đẹp, mẹ em nhất định là đẹp lắm

- Dạ, em từng nghĩ trên đời không có ai đẹp như bà. - Cô nhẹ cười

- Thế giờ mẹ em ở đâu, em không sống cùng mẹ à?

Lời vừa thốt ra, anh lập tức cảm nhận được sự bất thường. Khóe mắt Phuong Ly cay cay, từ từ ửng đỏ. Không khí chìm ngập trong sự yên lặng thấu tim.

Cô muốn chứ, đến năm mơ cô cũng muốn sống cùng mẹ mình. Nhưng mẹ ruột đã mất năm cô bốn tuổi, do ảnh hưởng của tai nạn giao thông làm kí ức về bà chỉ là một bức tranh không màu không sắc, đến gương mặt bà ra sao cô cũng chẳng nhớ.

Có những lúc cô bản thân ngồi trước gương nghĩ không biết khuôn mặt mình giống ba hơn hay mẹ hơn, có khi còn thử tưởng tượng ra hình dáng của họ. Rồi lại không biết niềm đam mê âm nhạc liệu có phải được di truyền từ ba mẹ không?

Còn mẹ nuôi, người mà cô vừa đề cập... tám năm rồi bà vẫn nằm yên bất động trên giường bệnh, ngay cả việc muốn nghe giọng nói của bà cũng không thể. Rất nhiều đêm ước mong được mẹ ôm vào lòng, mỗi khi bệnh, khi chịu có ảm ức có thể khóc trong vòng tay, được mẹ vỗ về an ủi. Chỉ tiếc là ông trời chưa nghe thấy nguyện vọng đó của cô.

Biết mình đã lỡ lời Lãng Thiếu Dương luyến quỳnh chữa cháy

- Anh nghe nói con gái thường giống ba, chắc em sống cùng ba em nhỉ?

Phuong Ly lòng đau quặn thắt, mi mắt rũ xuống

- Ba em... đã qua đời cùng với mẹ ruột em trong một tai nạn giao thông lúc em bốn tuổi.

Thiếu Dương trợn mắt rồi đưa tay đánh vào trán mình. Trên đời có ai như anh không? Dùng xăng để chữa cháy rồi !!!

Cả hai đồng thời im lặng một lúc, tự dưng Phuong Ly nhớ đến chuyện lần trước Ngọc Mai đến nhà, tiện miệng nói

- Anh Thiếu Dương, tại sao Ngọc Mai lại bảo Lâm Hạo là kẻ thù của cậu ấy?

- Hai người đó yêu nhau lắm cắn nhau đau ấy mà em lo làm gì. - Thiếu Dương phẩy phẩy tay cười giả lả

Phuong Ly sững sốt suốt đâm kim vào tay, cô mới nghe được gì thế này?

Yêu?? Ai?? Với ai??

- Anh... anh mới nói cái gì ấy nhỉ? - Thiếu Dương giả ngu, chết thật, chuyện này mà truyền đến tai Ngọc Mai thì chỉ có chết

Lúc này chuông cửa lại đột ngột vang lên, Thiếu Dương giật bắn người lấp lỏ vai cô

- Bé Phuong Ly, quên câu vừa rồi đi nhé, anh em chúng ta này giờ chỉ nói về chúng ta thôi, nhớ không?

- O, dạ. - Cô gật đầu vì trông anh đang cầu khẩn cô

- Anh đặt hết niềm tin ở em đây.

Thiếu Dương thở mạnh một cái rồi đi mở cửa. Khi nói cũng biết còn ai khác ngoại trừ Lâm Hạo về. Lúc quay lại anh theo phản xạ nháy mắt lia lịa làm Phương Ly bị giật bắn người kim đâm vào tay

- Ui da...

Nghe cô la lên một tiếng Thiếu Dương không nghĩ ngợi chạy ngay đến nắm lấy tay cô lật lên xem thử.

- Em có sao không?

- Em không sao, chỉ bị chảy máu có chút xiu thôi. - Phương Ly bắt giác đỏ mặt, vội vàng rút tay ra khỏi tay anh rồi để ra sau lưng, lắc đầu

- Vậy may quá.

- Em khâu xong rồi. Anh thay ra đi. - Phương Ly lấy chiếc áo trên bàn đưa tới trước mặt anh

- Được rồi, cảm ơn em nhiều lắm nhé, em vất vả rồi. - Thiếu Dương mừng rỡ xong quay lại nói với Lâm Hạo - Đây bạn hiền, chờ mình một lát rồi chúng ta ra ngoài nhé.

- Ủ, cậu thay lẹ đi. - Lâm Hạo chỉ gật nhẹ đầu

Cả hai màn nháy mắt và quan tâm vừa rồi đều không thoát khỏi nhãn quan của Lâm Hạo. "Mở ám" là từ khóa nhất hiện lên trong đầu anh lúc này.

Đội Thiếu Dương đi lên lầu, anh đến gần cô, móc ra trong balo một chiếc hộp

- Cảm - Sắc mặt Lâm Hạo không tốt, phun ra duy nhất một chữ

Phương Ly rất bất ngờ tay hơi run cầm chiếc hộp. Hôm qua cô đứng ngay ngắn xin ứng lương mua điện thoại, nói thao thao bất tuyệt như bài diễn thuyết một trang giấy, vậy mà tên tiểu nhân này không đáp lại dù là nửa chữ bẻ đôi, thậm chí không biết anh ta có đang nghe không? Thế mà hôm nay lại mua sẵn cho cô luôn.

Sống trên đời mười sáu năm chưa từng gặp ai kì lạ như thế này. Nhưng mà...

- À...tiền...- Ý cô là sao lại mua loại đất tiền như vậy, cô trả sao nổi

- Cái này tôi có dư, tạm thời cứ giữ đi, nhưng đừng làm hư hay làm mất nữa.

- Thật hả! Cảm...

Cô ngẩng mặt lên định nói lời cảm ơn liền chạm phải ánh mắt băng lãnh của anh nụ cười liền đông cứng lại.

- Cô và Lãng Thiếu Dương...- Lâm Hạo cố ý bỏ lờ về sau

Phương Ly giật mình như kẻ trộm bị người ta bắt quả tang, không lẽ chuyện vừa rồi anh Thiếu Dương nói với cô anh biết rồi sao?

Không lý nào! Trừ phi nơi này gắn camera nghe trộm. Chết thật. Thế là sau này không được nói xấu anh ta trong phạm vi nơi này nữa à?

- Tôi và anh ấy thì thế nào? - Cô dè chừng hỏi

Lâm Hạo ngẫm nghĩ, có nên "tốt bụng" nói cô ta cẩn thận tránh xa Lãng Thiếu Dương một chút không? Nếu không có ngày...

Cô rõ ràng cảm thấy người trước mặt có chuyện quan trọng muốn nói nhưng chờ mãi im lặng vẫn hoàn im lặng, hơi ngược mắt lên thì bắt gặp con người đen láy của anh đang nhìn chằm chằm như soi từng chân tơ kẽ tóc của cô, cảm giác này thật ngượng ngập và cực kì khó chịu.

Trùng hợp đến lúc anh định mở miệng thì cô lại đi trước một bước

- Anh nói đi, CHÚNG TÔI thì thế nào?

/Đã là chúng tôi rồi cơ đấy, thế thì thôi không cần nói làm gì nữa./

- Chướng mắt. - Lâm Hạo phun hai chữ rồi bước lên lầu

- Anh...

Người gì vậy, thấy chướng mắt thì đừng có nhìn. Thời gian là vàng bạc, bắt người ta đứng chờ hết mấy phút chỉ để nghe hai chữ đó, thế sao không nói hẳn từ đầu đi, làm tổn thất biết bao nhiêu của cải.

Chuyện khi nãy anh Thiếu Dương nói là thật sao trời, Ngọc Mai yêu...Không thể nào không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Lại thêm một chuyện, thật là phức tạp mà !!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Diễn Kịch Cô Bé Lọ Lem

Chương 24.1. Diễn Kịch Cô Bé Lọ Lem

Chỉ còn một tuần nữa là đến lễ hội mừng ngày thành lập trường, sẽ có rất nhiều tiết mục ca hát, nhảy múa, diễn kịch, biểu diễn thời trang, mỗi lớp đều phải chuẩn bị ít nhất một tiết mục biểu diễn. Hội học sinh cũng phải đặc biệt chuẩn bị một tiết mục riêng.

- Được rồi, thế thì quyết định diễn kịch cô bé lọ lem. - Lâm Hạo thống nhất ý kiến của mọi người sau một hồi bàn bạc thảo luận

- Vui đó, hoàng tử cứ để tôi diễn cho, tôi mới nhậm chức cũng nên muốn đóng góp một chút.

Giang Tuấn vừa nói xong cả phòng đều ồ lên, bao nhiêu mắt mong chờ và hào hứng đều hướng về phía anh.

- Thế em để chị Lạc Anh diễn lọ lem. - Nữ sinh 1 giơ tay lên

- Chị Lạc Anh và anh Giang Tuấn là xứng đôi nhất. - Nữ sinh 2

- Hai người trai tài gái sắc, chúng ta nhất định sẽ đạt giải nhất. - Nữ sinh 3

- Các em quá lời rồi, hạng nhất gì chứ, chị không biết mình có đảm đương nổi không? - Lạc Anh vờ khiêm nhường nhưng thực chất trong lòng vô cùng thích thú

- Lọ lem không cần xinh đẹp. - Giang Tuấn lạnh lùng thốt lên làm gương mặt của Lạc Anh tối hẳn đi, không khó để nhận ra là anh hoàn toàn không muốn diễn chung với cô.

- Nhưng lọ lem lúc mặc dạ hội phải xinh đẹp thì hoàng tử mới chú ý, còn ai thích hợp hơn chị Lạc Anh chứ. - Nữ sinh 1 vẫn tiếp tục ý kiến

- Đủ rồi đấy. Lạc Anh, cô không thích hợp diễn lọ lem. - Lâm Hạo nghiêm giọng nói kết thúc tranh cãi

- Tại sao vậy hội trường? Tại sao em không hợp. - Lạc Anh bức xúc

- Bởi vì cô không hợp. - Lâm Hạo buông một câu có cũng như không làm Lạc Anh cứng họng

- Tôi diễn hoàng tử cũng được, nhưng tôi muốn Phương Ly diễn lọ lem

Nãy giờ Phương Ly cô buồn ngủ suốt gục đi khi nghe họ tranh cãi, nhưng Giang Tuấn nói xong thì giật thót người bật dậy rồi hoàn toàn tỉnh táo, hai mắt mở to cực độ

- Khoan đã. Tại sao, tại sao là tôi !

Giang Tuấn ngẩng mặt cười trêu cô

- Chẳng lẽ em muốn anh nói thật là em có “khí chất” của lọ lem?

Giang Tuấn, cứ cho là ý của anh cũng đúng nhưng mà có cần phải thẳng thừng vậy không? Hết thấy mọi người đều đang trừng mắt về phía cô, ai bảo anh dám gác bỏ Lạc Anh để chọn cô cơ chứ. Tại sao cô muốn lặng mà gió cứ chẳng ngừng thổi thế này !

- Hội trường, cậu thấy đề xuất của tôi thế nào. - Giang Tuấn hỏi ý kiến Lâm Hạo

Lâm Hạo chần chờ trong giây lát rồi nói

- Thế cũng được.

- Dù là hội trường hội phó cũng không thể tùy tiện ra quyết định mà không thông qua sự đồng ý của mọi người. Với lại em thấy em ấy không hợp. - Lạc Anh ra sức phản đối ý kiến, trong lòng căm hờn. Tại sao cô không được mà con bé quê mùa bẩn thỉu này lại được.

Giang Tuấn khước miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý

- Vậy thế này, nếu Phuong Ly không diễn tôi cũng không diễn, bây giờ ai đồng ý tôi cùng em ấy diễn thì giờ tay.

Thật không ngờ phần đông đều giờ tay. Lạc Anh cũng không còn lời nào để nói được nữa, chỉ có thể đem ngọn lửa giận dữ giấu vào lòng.

Chẳng trách được, sức ảnh hưởng của Giang Tuấn trong trường rất lớn, fans hâm mộ cũng đông như kiến, chưa cần biết anh diễn gì chỉ cần phần nhìn thôi cũng đủ để mọi người bầu chọn. Hơn hết ai cũng muốn anh diễn vai này. Với lại dẫu sao thì Lạc Anh cũng đã bị hội trưởng gạch tên, theo cô ta chính là chống đối hội trưởng rồi cả hội phó nữa.

- Thế thì cứ như thế mà làm. - Lâm Hạo nói xong lật hồ sơ chuẩn bị hợp vấn đề khác

Phuong Ly nhớ lại khi này trong lúc mơ màng có nghe một ai đó đề cử kịch bản "hoàng tử ếch", may là cuối cùng biểu quyết không thông qua. Thôi thì tự nhủ với bản thân được diễn lộ lem may mắn hơn nhiều so với việc lên sân khấu hôn ếch vậy !!

- Xin chào tất cả mọi người.

Một giọng nói thánh thót vang lên, cánh cửa mở ra, bước vào là một người con gái trẻ trung xinh đẹp, nhưng đáng tiếc ý định cô ta đến đây lại không đẹp như cái vẻ ngoài đó.

Là Phuong Du, mọi người ngơ ngác nhìn nhau vì không biết ngọn gió nào đưa người con gái này đến đây.

- Em tình cờ đi ngang, nghe được cuộc nói chuyện của mọi người nên có điều muốn nói với hội trưởng hội phó. Nghe nói hội học sinh mỗi năm đều đạt hạng nhất trình diễn, nên em có chút góp ý nhỏ cho năm nay.

Thấy xung quanh yên lặng Phuong Du tiếp tục

- Hình như mọi người đang có ý định để Phuong Ly diễn cô bé lộ lem. Không lẽ mọi người không biết nó từng là giúp việc nhà em lại ăn cắp không biết xấu hổ, cho lên sân khấu biểu diễn chính là một điều cực kì sỉ nhục hội học sinh, bôi nhọ trường ta, chưa kể bộ dạng què mùa khiến khả năng đạt giải cực kì mong manh, chỉ nghĩ đến cảnh đó thôi cũng khiến người ta cười đến sái quai hàm luôn.

Phuong Du định tiếp tục thì Lâm Hạo cười nhạt chặn lại

- Tôi đã nói, bình thường không được mở cửa để ruồi muỗi sâu bọ bay vào mà.

Câu vừa thốt ra khỏi miệng anh khắp phòng vang lên những tiếng cười khúc khích. Phuong Du tức giận đến mức mặt đỏ bừng. Nói thế khác nào bảo cô ta là ruồi muỗi sâu bọ phá hoại.

- Bình xị, ai có bình xị cho mượn đi, thảo nào này giờ cứ nghe ong ong hết lỗ tai. - Giang Tuấn vừa nói làm động tác ngoáy ngoáy tai phụ họa vò đuôi muỗi

- Cơ hàm có vấn đề thì đi bác sĩ chỉnh hình, lẽ nào đến mắt cũng có vấn đề nên đi nhắm đến đây? - Lâm Hạo rõ ràng từng tiếng một

- Tôi nghe nói sái quai hàm chỉ cần tát một cái sẽ không sao? Tôi đang rảnh để tôi giúp cho, lại đây. - Giang Tuấn tiếp lời

Tiếng cười lại càng vang to hơn đến mức ngoài hành lang cũng nghe thấy. Hội trưởng một câu, hội phó một câu, song kiểm hợp bích làm Phuong Du bề mặt mà cứng họng. Biết mình không nói lại được cô ta bèn ngưng ngay bỏ đi, trước khi đi vẫn không quên bỏ lại một câu

- Để tôi xem hội học sinh sẽ thất bại và mất mặt thế nào khi không nghe tôi.

Phuong Ly chợt cảm thấy áp lực lần này thực không hề nhỏ chút nào. Cô chưa từng lên sân khấu, phải diễn kịch trước toàn thể học sinh trong trường và những nhân vật quan trọng. Lại còn... danh dự và thể diện của cả hội học sinh.

Liệu có ổn không đây???

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chuẩn Bị Diễn Kịch

Chương 24.2. Chuẩn Bị Diễn Kịch

Dạo gần đây cũng vì chuyện diễn kịch mà Phuong Ly thường hay đi sớm về trễ vì bận ở lại trường tập luyện, buổi tối thì ngủ mất trước khi đọc truyện cho An Ân, nhưng được cái là đang giúp cho hội học sinh nên Lâm tiểu nhân cũng không có ý kiến. Nếu bình thường mà như vậy chắc anh đã đuổi cô đi

lâu rồi.

Nhưng đến gần sát ngày công diễn thì vấn đề mới xảy ra. Phương Ly mạo hiểm xông vào phòng người nào đó vì cô gõ cửa mấy lần anh ta vẫn không có phản ứng.

- Hội trường, tôi có chuyện quan trọng muốn nói.

Lâm Hạo nheo mắt nhìn cô chăm chăm

- Cô là oán phụ à ? Lúc nào cũng có chuyện than vãn bên tai người khác.

Oán phụ !!!

Cô sốc đến đờ người chỉ thẳng tay vào anh

- Anh...anh bảo ai là oán phụ ???

- Được rồi, có chuyện gì ?

Ngập ngừng một lát Phương Ly nói tiếp

- Anh có công nhận với tôi là truyện cô bé lọ lem có nhiều chỗ rất vô lý không?

- Chỗ nào? - Lâm Hạo vẫn lạnh lùng

- Ồ...thì cô bé lọ lem từ nhỏ nghèo khó sao lại biết khiêu vũ, còn rất thuần thực nữa, đặc biệt là trên đôi giày cao gót cao như vậy ?

Lâm Hạo ánh mắt sắc lạnh hướng thẳng vào cô

- Nói tóm lại là cô không đi được giày cao gót và cũng không biết khiêu vũ.

Phương Ly nheo mắt gật đầu, lúc nhận vai cô quên mất mình không biết khiêu vũ, "hoàng tử" Giang Tuấn gần đây lại không tham gia họp, cũng không tham gia tập nên cảnh đó không phải diễn thử. Ngọc Mai cũng không biết khiêu vũ nên không giúp cô được. Còn anh Minh Khải, cô không thể chuyện gì cũng nhờ đến anh ấy.

Thật ra chính cô cũng không biết rằng bọn người trong hội bị Lạc Anh sai khiến đang bày nhau để cô hôm ấy làm trò cười cho toàn thể khán giả ở đó, vì họ nhìn tướng người cũng như xuất thân của cô thì đoán là cô thể nào cũng không biết nhảy, cuối cùng sẽ đem hết đổ lên đầu cô với tội danh "không biết cũng không nói".

- Thế sao từ đầu cô không nói. - Lâm Hạo nhìn thẳng cô chau mày khó chịu

- À, tôi...lúc đó không nghĩ đến.

- Không nghĩ đến hay cố ý ?

- Cố ý cái gì ? - Cô ngẩng đầu lên thắc mắc hỏi lại

- Dùng cách này để tiếp cận tôi.

Phương Ly đơ mắt mấy giây, tên này quả nhiên quá tự tin về bản thân mình đây mà !

- Không giúp thì thôi, bữa đó có thể nào cũng không trách tôi được. - Cô mím môi

- Không trách cô thì trách ai, nói cô biết hội học sinh chưa từng thất bại. - Từng câu từng chữ của Lâm Hạo hết như một lời đe dọa làm cô rùng mình

- Tóm lại tôi không nhảy được, tôi...Á, cái gì...

Phương Ly giật mình nhìn lên thì thân ảnh trước mặt đã xoay người đứng dậy từ lúc nào, tay cô còn nắm gọn bàn tay to lớn của anh. Cô la lên một tiếng rồi thu tay mình về, thoáng bối rối, mặt hơi đỏ cúi xuống, dùng bàn tay còn lại nắm lấy bàn tay vừa bị anh nắm, thật không hề nghĩ anh sẽ làm vậy.

Lâm Hạo chợt thất thần nhìn cô, một hình ảnh mờ nhạt hiện ra trong tâm trí. Đã từng có người mang dáng vẻ này đứng trước mặt anh. Đã từng...

- Tôi mới nắm tay, chưa làm gì cô mà, cô như vậy lên sân khấu thì diễn thế nào? - Anh xua tan suy nghĩ trong đầu mình, lớn giọng nói khiến Phương Ly có cảm giác như anh là đạo diễn đang quát mắng diễn viên kém cỏi

- Khoan, vậy là...anh chịu tập với tôi thiệt hả? - Cô có chút phấn khởi

- Cứ coi như tôi xui xẻo nhảy với vịt.

Vịt??? Sao lại có thể sì nhục cô như vậy !

Anh thật chưa hề nghĩ cô gái này lại phiền phức đến như vậy, còn hai ngày nữa là diễn rồi, không còn cách nào khác đành phải giúp một tay, nếu không làm trò cười cho người ta thì mặt mũi của hội học sinh còn để ở đâu chưa kể làm liên lụy đến hình ảnh của trường.

- Được rồi, đi mượn chị Cầm đôi giày cao gót rồi mang đến đây.

- Ừ.

Sau khi cô mang giày vào thì bắt đầu tập, may là chân chị Cầm cùng chân cô có cùng cỡ.

- Có biết tay phải đặt ở đâu không? - Lâm Hạo hỏi

Phuong Ly không biết nói gì, chỉ hi hi cười trừ. Lâm Hạo nhìn cô lắc đầu ngao ngán, hỏi kẻ ngốc này chỉ bằng không hỏi. Sau đó anh đặt một tay của cô lên vai anh, tay trái đặt ngay bờ ngực rắn chắc của anh, còn tay phải của anh đặt lên vai cô, tay trái của anh đặt lên eo cô.

Dù sao đây là lần đầu tiên tiếp xúc với con trai ở khoảng cách gần thế này nên không tránh khỏi việc không thích ứng được, ngượng kinh khủng. Cô không dám nhìn thẳng vào anh mà cứ nhìn xéo đi hướng khác hoặc là nhìn xuống dưới đất, mắt lia bốn phương tám hướng như rada định vị mục tiêu.

- Chỉ cần nghĩ mình là vịt thì sẽ không xấu hổ đâu, ngẩng đầu lên. - Lâm Hạo vừa nói như ra lệnh vừa như đang trêu chọc cô

- Tôi biết rồi.

- Cô cái gì cũng biết mà chẳng làm được cái gì cả. - Anh bực dọc

Trong vài phút cô không biết mình đã đạp chân anh bao nhiêu lần, về mặt "tinh" đặc trưng vốn có của anh bây giờ cũng chẳng thể "tinh" được nữa.

- Tôi xin lỗi, xin lỗi. - Cô cúi đầu rồi rít, cảm nhận được sát khí bao bọc xung quanh mình mỗi lúc một lớn

- Đi mà xin lỗi lũ vịt, cô nháy còn tệ hơn chúng ! - Lâm Hạo cáu lên

Phuong Ly chịu nhục vờ như không nghe thấy, hy sinh vì đại cục, hơn nữa chỉ sợ phản ứng lại thì sau tối nay thực đơn mỗi bữa ăn hằng ngày sẽ có thêm món "THỊT VỊT".

Một hồi Lâm Hạo bắt lực nhìn cô rồi ra lệnh

- Đi gọi Ân Ân qua đây.

Dù không hiểu gì nhưng cô vẫn quay về phòng dẫn con bé qua. Vừa nhìn thấy Ân Ân, Lâm Hạo liền đưa cho con bé một tờ giấy và một cây viết, dặn dò

- Lát nữa cô ta đạp chân anh cái nào, em đánh một dấu đỏ vào đây.

- Dạ, anh hai. - Ân Ân ngoan ngoãn nghe lời

- Làm thế chi vậy? - Phuong Ly lơ ngơ hỏi, tên này lại giờ trò gì?

Khóe môi Lâm Hạo hơi nâng lên

- Lúc này coi như bỏ, từ giờ cô đạp chân mỗi lần đều trừ dần vào lương. Tháng này không đủ thì trừ qua tháng sau. Cô tự mà lo liệu đi.

- Tôi phản đối ! Kiếp trước anh là đại địa chủ sao? Thật biết cách bóc lột người khác đấy !

- Thế cứ lên sân khấu mà múa vịt, không liên quan đến tôi nữa. - Lâm Hạo bình thản

Ân Ân đứng cạnh cười toe toét

- Múa vịt, có phải là bài một con vịt xòe ra hai cái cánh không chị ? Ân Ân cũng biết !

Phuong Ly : "..."

Biết thế thì đã không nhận vai này, giờ muốn khóc cũng khóc không được.

Từng bước đi sau đó của cô đều rất rất thận trọng vì mỗi một bước đều tính bằng tiền. Chỉ mong con ác mộng này mau chóng kết thúc và từ giờ đến ngày biểu diễn đừng sự cố gì xảy ra nữa nhé... làm ơn đi... haizz.

.....

Trước khi buổi lễ diễn ra ở một góc khuất trong trường, có ba người bí mật gặp nhau.

- Lát nữa tranh thủ giữa buổi diễn lúc nó chưa quay lại phòng đổi thành hộp phấn này. - Lạc Anh vừa nói vừa chìa ra một hộp phấn trang điểm đưa cho Tú Lan

Tú Lan gương mặt khá hốt hoảng nhưng vẫn đưa tay ra đón lấy, thận trọng hỏi

- Đây...đây là cái gì vậy chị?

- Là phấn ngửa thôi, không sao đâu. - Lạc Anh nở nụ cười, ánh mắt thâm hiểm vô cùng - Lát nữa trao với hộp phấn trang điểm của nó.

- Dạ.

- Mỹ Huệ, còn em, lát nữa lên sân khấu nhớ những gì chị dặn, nhớ là bình tĩnh. - Lạc Anh hướng ánh mắt về Mỹ Huệ nói tiếp

- Dạ, em biết rồi chị. - Mỹ Huệ cúi đầu, nhất mực cung kính nghe lời

Tú Lan và Mỹ Huệ nhanh chóng quay lại phòng hóa trang để tránh bị phát hiện. Chỉ còn lại tiếng cười độc ác của một cô gái vang vọng trong màn đêm.

Hộp phấn đó vốn không phải phấn ngửa thông thường mà nó có chứa một loại hợp chất, nếu sau khi bôi này sinh phản ứng mà không được chữa trị kịp thời nhất định làn da sẽ để lại sẹo thật "đẹp mắt".

Dám cướp vai của cô, thế thì cô sẽ xem nó cướp xong có thể diễn được không? Và cũng để xem kẻ "có công" phá hoại buổi lễ thành lập trường sẽ nhận về hậu quả thế thâm cùng với gương mặt thế nào.

Buổi biểu diễn hôm nay có vẻ sẽ rất vui, rất đáng chờ đợi đây !

Chúc mọi người một buổi tối vui vẻ. Cảm ơn vì đã đọc và ủng hộ cho truyện của mình ^-^

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Sự Cố Trên Sân Khấu

Chương 24.3. Sự Cố Trên Sân Khấu

Còn ít phút nữa là bắt đầu biểu diễn, sân khấu được trang hoàng rực rỡ, các thiết bị âm thanh ánh sáng đã chuẩn bị sẵn sàng. Từng dòng người lũ lượt kéo nhau vào ổn định chỗ ngồi, gương mặt ai nấy đều rạng rỡ vui cười, hân hoan phấn khởi trong ngày trọng đại của trường.

Bên trong phòng chờ những thành viên của nhóm kịch thì bận chuẩn bị, người thì chỉnh sửa lại trang phục, người đọc lại lời thoại, đi đi lại lại, ai nấy đều không giấu nổi vẻ mặt lo lắng.

Phương Ly đọc đến đoạn kết câu chuyện cô bé lọ lem.

Cô vẫn luôn thắc mắc câu chuyện chỉ dừng ở đoạn hoàng tử tìm được lọ lem rồi đưa nàng về sống cùng mình trong cung điện lộng lẫy xa hoa.

Vậy sau đó nhau nàng lọ lem làm thế nào để thích nghi cuộc sống hoàng gia đầy cao sang và nhiều nghi lễ, với những con mắt đầy đố kỵ cùng soi mói của hàng tá người xung quanh dành cho xuất thân của nàng, thậm chí mỗi nhất cử nhất động đều phải từng chút thận trọng.

Rồi hoàng tử yêu lọ lem từ ánh nhìn đầu tiên mà không hề biết nàng là ai, đến từ đâu, có tính cách thế nào. Tình yêu đó liệu có thật sự bền vững? Nếu vào đêm vũ hội lọ lem không khoác lên mình một diện mạo xinh đẹp liệu hoàng tử có yêu ? Sau khi chung sống chẳng sẽ không thay lòng khi gặp một người khác xinh đẹp hơn nàng ?

Nhưng dẫu sao truyện cổ tích viết ra để con người ta hy vọng và tin tưởng vào những điều tốt đẹp trong cuộc sống nên ta cứ nghĩ theo hướng tích cực nhất đi.

- Chị ơi !

Đột nhiên nghe thấy tiếng gọi quen thuộc Phương Ly ngược mắt lên, một bóng dáng nhỏ bé đang chạy đến chỗ cô ngồi, cười rạng rỡ.

Là Ân Ân !

Cô bỏ kịch bản xuống, nắm chặt lấy hai tay cô bé hỏi

- Ân Ân anh hai đâu, sao em ở đây ?

- Anh hai không đến, anh Thiếu Dương đưa em đến đây xem chị diễn, nhưng anh ấy bận quay về lớp chuẩn bị diễn kịch rồi, bảo em chạy vào đây là gặp được chị.

- Nè, con bé này là sao vậy hả ? - Mỹ Huệ nhanh chóng bước đến, khoanh tay trước ngực, cất giọng đầy khó chịu

- Dạ, nó...là...

- Là ai cũng thế ! Biết đây là nơi nào không, con nít không được vào, dẫn nó ra ngoài ngay ! - Phương Ly chưa kịp nói xong Mỹ Huệ đã cao giọng giận dữ quát làm con bé chạy đến nép sau lưng cô

Không khí căng thẳng bao trùm, ai cũng muốn xem màn tiếp theo là gì, nhưng khi Giang Tuấn bước vào thì cục diện chớp mắt đã thay đổi hoàn toàn.

- A, anh đẹp trai, anh đẹp trai kìa. - Ân Ân nhìn thấy Giang Tuấn từ xa đã reo lên

- Em là bé Ân Ân mà, sao em lại ở đây ? - Giang Tuấn khá bất ngờ khi nhìn thấy cô bé

- Em đến để cô vũ cho chị Ly Ly, nhưng chị kia nói là con nít không được vào muốn đuổi em ra. - Ân Ân ánh mắt sợ sệt nhìn Mỹ Huệ

Mỹ Huệ hốt hoảng lấp bấp xua tay lia lịa

- Anh...anh Giang Tuấn, không phải đâu, em thích con nít lắm, em...

- Em đừng sợ, có anh ở đây, không ai dám la mắng em đâu.

Giang Tuấn mặc kệ Mỹ Huệ quay sang nhát mực dịu dàng với Ân Ân. Không hiểu vì sao từ lần gặp đầu tiên đã cực kì cảm mến cô bé đáng yêu này, cứ cảm thấy khuôn mặt con bé vô cùng quen thuộc như đã từng nhìn thấy ở đâu đó nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra.

Mãi đến sau này anh mới biết được rằng...mỗi cuộc gặp gỡ trên thế gian đều có ý nghĩa của nó.

- Anh sẽ nhờ "các cô gái của anh" trông chừng em, lát nữa em sẽ ngồi dưới sân khấu cổ vũ cho chị em và anh, chịu không ? - Giang Tuấn lại nói với con bé

- Dạ chịu. Em cảm ơn anh. - Ân Ân vừa nhảy lên vừa vỗ tay vui mừng

Phương Ly hơi giật mình, Giang Tuấn nói "các cô gái của anh", nghe có vẻ...

- Em đi thay đồ đi, giao con bé cho anh. - Giang Tuấn nắm tay Ân Ân rồi quay sang nói với Phương Ly

- Cảm ơn anh nhiều lắm !

- Cảm ơn thì lát nữa cố gắng lên.

Giang Tuấn vỗ vai cô một cái giúp cô lấy lại bình tĩnh, cô tươi cười đáp trả anh.

Khi anh dẫn Ân Ân đi, ai nấy đều nhìn cô bằng ánh mắt khó chịu cùng bức tức vô cùng, nhất là Mỹ Huệ. Mà thôi kệ, lát nữa tập trung diễn là quan trọng nhất.

.....

- Tiếp theo là phần thi của hội học sinh trường chúng ta, tiết mục “Cô bé lọ lem”. - Tiếng MC vang lên

Những tiếng vỗ tay từ hàng ghế khán giả vang lên giòn giã, mọi ánh mắt đổ dồn về phía sân khấu chờ đợi màn trình diễn.

Rèm sân khấu từ từ vén lên, Phương Ly vừa xuất hiện là ở dưới một tràng cười rộ lên khắp mọi nơi.

Lý do thực đơn giản, chẳng là cô đang trong trang phục vải thô chỗ rách chỗ vá, chân đi dép gỗ, đầu tóc bù xù, mặt thì trét đầy lọ nghe, hình ảnh không thể nào chân thực và sắc nét hơn được nữa.

Nhiều người phải thốt lên “lọ lem trong truyền thuyết là đây”.

“Tao nói rồi, ai quê mùa qua nó chứ” - HS1

“Chắc lúc diễn dạ hội phải đổi người thôi” - HS2

“Hội học sinh chọn người đóng hợp thật, cái mặt nó đúng quê mùa” - HS3

Hhahaha

Tiếng cười mỗi lúc một to khiến Phuong Ly cảm thấy xấu hổ, nhưng không được phải cố gắng, chỉ mới khởi đầu thôi mà.

Tiếp theo đó là hai chị gái lọ lem và di ghê bước ra, quần áo đẹp đẽ, cùng những câu mắng chửi xối xả như tát nước vào mặt cô.

"Lọ lem mày"

"Mau rót cho tao ly nước đem đến đây"

"Những gì tao dặn mày đã làm hết chưa ?"

"Con xin lỗi, con xin lỗi ạ."

- Đồ ăn hại, có như vậy mà mày làm cũng không xong.

CHÁT

Một cú tát từ Mỹ Huệ à không giờ phải gọi là mẹ kế của lọ lem được giáng thẳng vào mặt Phuong Ly, không hề nương tay cũng không chút do dự nào. Lực của cú tát thật sự rất mạnh, đến mức bàn tay của chủ nhân nó rất buốt phải khựng lại một hồi sau đó nắm nắm xoa xoa.

Phía dưới khán đài đều giật mình sững sốt trước màn này

“Diễn thật ghê.” - HS1

“Trời ơi, không nghĩ là tát thật.” - HS2

“Kê đi, con nhỏ đó bị tát vậy cũng đáng, ủng hộ hội học sinh.” - HS3

Do không lường trước nên Phuong Ly ngã xuống, cảm thấy choáng váng. Cô đưa tay lên má, khẽ rên một tiếng trong miệng, rất nhỏ không ai nghe thấy.

Lúc diễn tập không hề có cảnh này, là họ mượn công trả thù tư.

Cô vừa đau, vừa căng thẳng hồi hộp khi đứng ở đây, vậy mà ở dưới giờ còn thêm tiếng cười khúc khích của những kẻ hả dạ khi thấy cô bị đánh. Dù vậy cô vẫn gượng dậy hít một hơi lấy lại bình tĩnh để diễn câu thoại tiếp theo

- Con biết rồi con sẽ đi làm ngay ạ !

CHÁT

Chẳng ngờ nỗ lực không được đền đáp, ngược lại nhận thêm một cú tát bên má còn lại.

Đau đau quá ! Con đau cộng thêm lớp phấn trang điểm dày khiến mồ hôi trên má rịn ra từng giọt đọng lại nhưng không còn cách nào đánh căng chặt răng nhin đau diễn nốt phần sau.

Có lẽ vì trước đây thường xuyên bị ăn đòn nên khả năng chịu đựng của cô cũng chai lì hơn nhiều người khác. Tự nhủ mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.

Mỹ Huệ đắc ý tiếp tục cầm giẻ lau ném vào mặt cô

- Lau cho sạch đấy, sàn nhà bẩn như mày vậy ! Lát nữa tao quay lại kiểm tra. Không làm thì trưa nay mày không có cơm mà ăn đâu !

Phuong Ly chợt nghĩ thế này thật giống bắt nạt công khai. Có điều hết thầy đều giống như cô đang diễn lại cuộc đời của mình vậy.

Mồ côi mẹ, bị hắt hủi cùng bỏ rơi, cả ngày quần quanh nơi xó bếp làm việc từ sáng đến tối, kèm theo tiếng mắng chửi cùng những trận đòn quanh năm suốt tháng. Những thứ đẹp đẽ và lấp lánh chỉ là mơ ước hoặc trong trí tưởng tượng.

Cô cũng đã từng là đứa trẻ luôn mong ngóng bà tiên xuất hiện đến mang đến những điều kì diệu. Nhưng sau này lớn lên mới biết giữa dòng đời này mọi thứ đều chỉ có thể dựa vào bản thân mình.

Tối đoạn cả nhà di ghê đều đi dự lễ hội khiêu vũ, lọ lem một mình ngồi lui thui nơi góc bếp, ánh đèn xung quanh đều tắt hết, chỉ chừa lại một đốm sáng duy nhất vấy lấy thân ảnh nhỏ bé gầy guộc lem luốc càng làm tăng thêm sự cô độc thê lương.

Lọ lem đang khóc vì tủi thân cho số phận mình

- Mẹ ơi ! Sao mẹ mất sớm bỏ lại con vậy mẹ !

Lời thoại vừa thốt ra, những giọt nước mắt lấp lánh như hạt sương buổi sớm liền vỡ òa khỏi hốc mắt, chảy dọc hai bên gò má kèm theo tiếng nức nở vang vọng

- Mẹ ơi ! Con rất nhớ mẹ ! Con nhớ mẹ nhiều lắm !

Cô đã diễn...bằng những cảm xúc chân thật nhất của mình.

Liệu có mấy ai biết đây cũng chính là tiếng lòng của cô, và cũng không biết dưới khán đài họ có đồng cảm với cô không? Nhưng ít nhất những tràng cười châm chọc chế giễu khi này đã không còn nữa.

.....

Cuối cùng đã tới phần quan trọng nhất “buổi khiêu vũ với hoàng tử”.

Tất cả đèn đều tắt, rèm sân khấu kéo xuống để mọi người thay quần áo. Vì kịch bản viết lại sao cho đơn giản nhất nên xe kéo, bí ngô...tất cả đều không có.

Biên kịch bảo...chỉ cần có Giang Tuấn là đủ rồi.

Phuong Ly phải trang điểm rất kĩ mới giấu được vết đỏ ở hai bên má do cú tát vừa rồi. Quá trình trang điểm còn cực nhọc vô cùng vì cô thường xuyên nhăn mặt lại khi bị chạm vào chỗ đau.

Mỹ Huệ thì ngược lại, ung dung bình thản lướt ngang qua bàn cô, đến nhìn cũng không nhìn chứ đừng nói đến một câu giải thích cho hành động khi này, xin lỗi thì lại càng không dám mơ đến.

Tú Lan ở bàn đối diện liếc mắt sắc sang nhìn thấy người trang điểm đang dặm phấn cho Phuong Ly bằng hộp phấn cô ta đã đánh tráo, trong lòng cười vang hả hê đắc ý đếm ngược chờ đợi màn tiếp theo

- AAAAA

*Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ ^_^

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Ông Trời Trùng Phạt ?

Chương 24.4. Ông Trời Trùng Phạt ?

- AAAA

Một cô gái quay sang nhìn thấy bộ dạng của Tú Lan thì hét toáng lên.

Tú Lan bất giác đưa tay sờ lên mặt mình, nóng quá, ngứa quá, rốt cuộc bị gì thế này? Theo quán tính cô ta cứ đưa tay ra gãi gãi bỗng chốc cả gương mặt bị cào đồ trầy xước nhưng tay vẫn không thể dừng lại.

Hai má nóng phừng phừng, còn ngứa như bị hàng trăm con muỗi chít, vết ngứa lan xuống đến tận cổ.

Cả phòng trang điểm lập tức bật dậy nháo nhào xúm lại xem

"Hình như là Tú Lan bị dị ứng, mau đưa cậu ấy đi bệnh viện." - HS1 phán đoán

"Mau tìm người thay thế ra sân khấu mau lên." - HS2 hét ha hét hời

Trong mơ hồ ánh mắt Tú Lan cứ hướng về Phuong Ly miệng không ngừng lầm bầm “Tại sao, tại sao lại như vậy?”

Đến tận lúc được đưa tới bệnh viện cô ta vẫn không hiểu. Rõ ràng chị Lạc Anh bảo chỉ là phản ứng thông thường, sao mặt cô ta lại thành ra thế này, còn nữa...tại sao Phuong Ly đó không bị gì mà ngược lại người có chuyện là cô ?

Lẽ nào...là ông trời trùng phạt ???

.....

Khi màn sân khấu lại một lần nữa vén lên, quang cảnh xa hoa buổi vũ hội hoàng gia hiện ra, có rất nhiều người tập trung lại nhưng dưới khán đài chỉ hào hứng gọi to tên Giang Tuấn khiến những nam sinh có mặt ở đó rất đỗi ganh tị với anh, thậm chí dù là một nụ cười lơ đãng của anh cũng làm đám nữ sinh hét lên ầm ĩ.

Đến lượt Phương Ly xuất hiện, thật chậm từng bước đi về phía đám đông, hòa mình vào thứ ánh sáng rực rỡ.

Cả hội trường chìm trong im lặng, hàng nghìn cặp mắt cười chê khi nãy bỗng chốc lại hóa thành những máy quay cỡ nhỏ dõi theo từng bước chân cô, sau đó là những tiếng ồ lên bất ngờ.

Vì sao ư? Bởi vì cô trở nên quá xinh đẹp, một vẻ đẹp trong sáng thuần khiết lại rung động lòng người, cứ như phép màu của bà tiên là có thật trên đời vậy.

Phương Ly lúc này khoác lên người bộ váy màu xanh nhạt, phần thân ôm sát cơ thể để lộ đôi vai trần, chân váy gồm nhiều lớp lụa mềm mại xếp chồng lên nhau, xòe ra lung lay, chân đi giày pha lê trong suốt vừa vặn, mái tóc uốn cong được búi cao lên, cộng thêm một chiếc vương miện đính những viên kim cương sáng lấp lánh ngự trị trên đầu.

Gương mặt trang điểm kỹ lưỡng nổi bật lên từng đường nét, đôi môi được phủ một lớp son anh đào, gò má ửng hồng, đôi mắt long lanh cùng bước đi nhẹ nhàng, uyển chuyển thanh tao mà bản thân đã phải cố tập rất nhiều lần.

Có thể nói cho dù là diện mạo hay nhất cử nhất động của cô lúc này tất cả đều hoàn hảo tuyệt mỹ.

Lại nhớ đến lúc tập, Lâm tiểu nhân đã bắt cô đội sách lên đầu để đi và dùng những từ ngữ "không chuyên môn" để nhục mạ cô. Nhưng nếu không có lúc đó, sẽ không thể có lúc này.

Thật ra anh ta cũng không đến nỗi xấu, vụ khiêu vũ đạp chân sẽ trừ lương chỉ là nhắm vào điểm yếu hèn dọ để cô cố gắng thôi.

Hoàng tử lập tức bỏ mặt những cô gái muốn cùng anh khiêu vũ trong vũ hội mà bước về phía cô, chẳng ai hay biết rằng Giang Tuấn lúc này đây không phải đang làm theo những gì viết trong kịch bản, mà là...đôi chân tự điều khiển, bởi vì muốn nhìn cô cho rõ hơn.

Anh chưa từng tưởng tượng qua đáng vẻ khi trở thành công chúa của cô là thế này.

Lần trước anh đã nói sai rồi, cô không phải mang khí chất của lọ lem mà là khí chất của một nàng công chúa ẩn sau lớp vỏ bọc thường ngày, lại có thể khiến cho người ta quên mất trước đó mình là cô bé lọ lem ra sao.

Hơn nữa anh bất ngờ còn vì cô giống một người, một người rất gần gũi với anh.

"Giang Tuấn."

Phương Ly gọi tên anh, cảm thấy ánh mắt anh đang nhìn mình không giống thường ngày, nó chứa đầy sự phức tạp và khó hiểu.

"Tôi lúc khiêu vũ rồi."

Câu nói khê thứ hai của cô đã làm cho anh như sự tỉnh mộng, chú tâm vào vai diễn.

- Nàng thật xinh đẹp, ta có thể mời nàng nhảy với ta một điệu không? - Giang Tuấn chậm rãi vươn tay, tao nhã đọc lời thoại cộng thêm nụ cười đúng tiêu chuẩn trên môi

Phương Ly gạt đầu mỉm cười, bàn tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng đặt lên tay anh rồi được nắm trọn.

Mọi thứ đang diễn ra thật hoàn hảo nào ngờ Giang Tuấn lại nói thêm một câu làm chân cô đứng không vững, mắt suýt trợn ngược mà phá hỏng hình tượng lọ lem

- Đêm nay nàng ấy là của ta !

Rõ ràng lời thoại gốc là "Đêm nay nàng ấy sẽ nhảy với ta" !!!

Giang Tuấn này, không học thoại thì đừng có tùy tiện chế theo hướng tôi tâm như thế !

Dưới khán đài lại gào thét ầm ĩ.

Anh còn câu nào đưa cô vào chỗ chết không? Nói hết ra đi !

Nhưng thú thật thì cô rất đỗi kinh ngạc khi thấy anh trong trang phục hoàng gia quý tộc ngày xưa thế này, cả thân người cao ráo, tuấn tú hiên ngang, toát khí chất cao quý giống như một hoàng tử thật sự, cộng thêm thần thái cuốn hút khiến cho lòng cô dâng lên một cảm xúc khó tả.

Tiếp theo đó tiếng nhạc hòa tấu mang âm hưởng của thế giới cổ tích vang lên, ai nấy đều chìm đắm thưởng thức màn trình diễn.

Giang Tuấn một tay vòng qua eo cô, kéo cô lại gần anh thêm một chút rồi cùng chuyển động theo điệu nhạc. Chiếc váy đính hạt lấp lánh dưới ánh đèn, bông bồng theo từng bước nhảy tạo cảm giác huyền ảo, ánh mắt cả hai luôn hướng về nhau.

Ban đầu còn định đùa dặt cô nhưng anh cũng chẳng ngờ khả năng nhảy của cô cũng không đến nỗi nào, ít nhất là có thể phối hợp được với anh, anh mỉm cười hài lòng.

“Con nhỏ đó học khiêu vũ khi nào mà hay quá vậy ?” - HS1

“Thứ quê mùa như nó cũng biết nhảy, không ngờ đấy.” - HS2

“Hay có ai đó đã dạy cho nó.” - HS3

Sân khấu dường như chỉ có duy nhất hai người, trong mắt khán giả họ còn tràn đầy tình cảm giống như tưởng tượng khi đọc truyện vậy. Từng cái xoay người cũng được thực hiện rất tốt. Quả là một màn trình diễn không thể hoàn hảo hơn.

.....

Đến cảnh cuối cùng khi hoàng tử đã nhận ra lọ lem nhờ đôi giày, Giang Tuấn quỳ trước mặt Phương Ly chân thành nói lời cầu hôn

- Lọ lem xinh đẹp, nàng đồng ý làm vợ ta chứ !

WOAAAAAAAAA

Dưới sân khấu lại thêm một tràng ngưỡng mộ, ai cũng muốn được thay thế vị trí của cô.

"Ước gì anh Giang Tuấn nói câu đó với mình." - Nữ sinh 1 hướng ánh mắt đầy mơ mộng

"Con nhỏ đó không xứng, không xứng chút nào hết." - Nữ sinh 2 bức xúc

"Anh ơi em muốn làm vợ anh !" - Nữ sinh 3

Vẫn biết chỉ là đang diễn nhưng không thể tránh khỏi việc xấu hổ, lúng túng. Hơn nữa Giang Tuấn diễn tự nhiên đến nỗi y hệt như đang cầu hôn cô thật vậy.

Phương Ly cảm nhận được sự hỗn loạn trong lòng, trái tim nhỏ bé đang đập rộn ràng trong lồng ngực. Cô mỉm cười e thẹn gật đầu, giấu khuôn mặt đỏ bừng bừng sau lớp trang điểm.

Vậy mà Giang Tuấn còn bất ngờ đặt lên mu bàn tay cô một nụ hôn khiến cô không phản ứng được gì, nữ sinh ở dưới thì trái lại bị chấn động gào thét hỗn loạn như muốn xông lên tận đây sát phạt, thế nào mà anh Giang Tuấn lại dám hôn cô gái khác trước mặt họ.

Ngày mai cô lại càng nổi tiếng hơn cho xem !!!

“Hôn lễ của hoàng tử và lọ lem được tổ chức rất linh đình. Thế là từ đó, lọ lem được sống cuộc sống sung túc, hạnh phúc mãi mãi về sau.”

Khung cảnh lễ cưới cùng những cánh hoa hồng tung lên cao và lời nói của người dẫn truyện khép lại vở kịch.

BÓP BÓP BÓP

Một tràng pháo tay giòn giã từ phía khán đài, nhiều người còn đứng lên vỗ tay, đi kèm với những lời tán dương.

Cuối cùng cũng hoàn thành vở diễn, cô có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Là con gái có lẽ ai cũng từng một lần mong muốn mình giống như nàng công chúa trong truyện cổ tích, hoặc là một lọ lem tìm được hoàng tử, nhưng mà Phương Ly cô chỉ được một đêm.

Một khoảnh khắc nữa đây thôi những thứ đẹp đẽ cô đang mang trên người sẽ đồng loạt biến mất, sau đó cũng không có hoàng tử ngày đêm nhưng nhớ rồi cảm giày thuy tình tìm kiếm cô, đón cô về sống hạnh phúc trong tòa lâu đài xa hoa tráng lệ.

Ngày mai mọi thứ lại quay về quỹ đạo vốn có. Có điều thanh xuân của cô đã trải qua một giấc mơ thật đẹp, có một kỉ niệm thật khó quên. Đêm nay cô cùng với những tiếng vỗ tay này, cô nhất định sẽ ghi nhớ mãi.

* Chúc các bạn một mùa thi đạt được những kết quả thật tốt !

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bị Chụp Lén

Đến phần công bố kết quả, đại diện các đội đứng chung sân khấu.

- Giải tiết mục xuất sắc nhất đêm nay thuộc về.....thuộc về...các em đoán là ai ?

Giang Tuấn đưa tay nắm chặt lấy bàn tay đang run lên của cô, truyền cho cô sự an tâm, có lẽ anh cảm nhận được cô đang nghĩ trong lòng.

Điều này nghiêm nhiên trở thành cái gai trong mắt không ít nữ sinh. Cô biết chứ, nhưng lúc này trừ hồi hộp ra thì chẳng nghĩ thêm được gì nữa.

Nếu như lần này thất bại, Phương Du sẽ lại đến văn phòng hội học sinh để châm biếm cười cợt cô, không những vậy đến hai vị hội trưởng hội phó cũng vậy. Cả hai cũng đã cố gắng rất nhiều vì tiết mục này, mọi người trong hội nữa.

Cầu mong cho thắng giải đi mà, nếu không cái chân của Lâm tiểu nhân cũng bị hy sinh oan uổng.

- Giải tiết mục xuất sắc nhất: thuộc vềđó là tiểu phẩm "Cô bé lọ lem" của hội học sinh, chúng ta cùng vỗ tay chúc mừng nào.

Một tràng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, kim tuyến được thả xuống đẹp rực rỡ để chúc mừng đội chiến thắng, cảnh tượng cô cứ ngỡ mình chỉ có thể bắt gặp trong giấc mơ.

Phía dưới đều đồng loạt gào thét tên của Giang Tuấn, khiến Phương Ly hơi chạnh lòng nhưng chỉ là chút xiu.

- Thấy chưa, anh bảo là em khỏi diễn cũng giống cô bé lọ lem rồi mà. - Giang Tuấn quay sang cười nói với cô

- Đây không phải là nằm mơ chứ ? - Phương Ly ngược mắt lên, chợt cảm thấy rất xúc động

- Nếu thế thì chúng ta mơ chung một giấc mơ rồi !

Anh vẫn siết chặt tay cô như vậy, nhìn thấy mắt cô sáng lên sự mừng rỡ đẹp như ánh trăng buổi đêm phủ đầy mặt nước, long lanh và huyền ảo lạ thường đến mức có thể thu hút tất cả mọi ánh nhìn.

Phương Du đứng phía bên cạnh nhìn sang, dù được giải nhì nhưng một chút vui vẻ cũng không có, thậm chí còn oán hận, tức lộn ruột, vậy mà phải cố gắng cười duyên đáng trước bao ống kính phía dưới kia.

Cứ tưởng việc lần trước có thể làm cho Phương Ly này biến mất mãi mãi, nào ngờ nó còn quay lại và khiến cô mất mặt trước bao nhiêu người, hại cô có ý gây rối trong hội học sinh để rồi lại bị thua thảm hại.

Nỗi nhục nhã ngày hôm nay, nhất định cô sẽ trả lại gấp đôi !

Sau khi trao giải kết thúc, Phương Ly tẩy trang rồi thay đồ ra. Vừa bước ra ngoài đã gặp ngay Lạc Anh chờ sẵn với nụ cười tươi tắn trên môi.

- Lúc này em thể hiện rất "tốt", hội học sinh chúng ta đạt giải đều nhờ em.

- Chị nói quá rồi, em chỉ làm hết sức mình thôi. - Cô cứ cảm thấy những lời này của Lạc Anh là không thật lòng, với lại từ khi biết quan hệ của Lạc Anh và Giang Tuấn thì cũng có sự dè chừng nhất định

- Má của em đánh cái gì kia ?

- Dạ. - Phương Ly đưa tay sờ sờ vào mặt mình

- Đề chị giúp cho.

Lạc Anh ân cần lấy ra trong túi một chiếc khăn thực chất có phủ một ít chất bột gây dị ứng khi nãy mà cô giữ lại. Tú Lan đó tưởng được việc nào ngờ lại quá ăn hại, thế thì cô phải trực tiếp làm vậy.

- Chị cứ để em tự làm được rồi. - Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng, Phương Ly lùi lại một bước cố từ chối khi thấy ánh mắt Lạc Anh hiện tia khác lạ

- Cứ để chị.

Lạc Anh tiếp tục lấn tới, gạt tay cô ra rồi nắm chặt lấy. Chiếc khăn chỉ còn một chút nữa là chạm vào mặt Phương Ly thì có tiếng gọi rất to vang lên

- Chị ơi !

Lạc Anh hốt hải buồm tay, giấu chiếc khăn ngược lại vào người.

Chết tiệt ! Thật không ngờ con nhỏ này lại tốt số như vậy. Lần sau sẽ không may mắn thế đâu !

Phuong Ly nhìn ra là Giang Tuấn đang dắt theo Ân Ân tiến về phía này, còn vẫy tay chào vui vẻ.

Thật kì lạ, khi Giang Tuấn đứng cạnh Ân Ân, dù là dáng vẻ hay diện mạo kể cả nụ cười lẫn tính cách của anh cũng có nhiều phần giống anh trai con bé hơn là Lâm tiểu nhân. Hai anh em họ Lâm ngược lại chẳng thấy giống nhau gì cả.

Chẳng lẽ đây là cái người ta hay gọi là sự trở trêu của tạo hóa ???

- Cảm ơn anh đã giữ giúp con bé. - Phuong Ly khẽ gật đầu với Giang Tuấn khi anh đến gần

- Đầu phải anh, là “các cô gái của anh” đó chứ. - Giang Tuấn trêu cô

- Dù thế nào cũng may là nhờ có anh hết.

- Mấy chị ấy đẹp lắm ạ, còn cho em kẹo nữa. - Ân Ân móc túi áo khoác lấy kẹo ra giơ lên khoe

- Em ăn kẹo ít thôi coi chừng sâu răng. - Phuong Ly cúi người nhắc nhở

- Chị, khi nãy dì ghê đánh chị chắc chị đau lắm phải không ? Dì ghê thật độc ác, em ghét dì ghê ! - Ân Ân nhìn vào gò má còn đỏ ửng của cô, mặt đang vui chợt xụ xuống lo lắng

- Không có, chỉ là diễn thôi mà, chị chẳng đau chút nào cả, em không thấy chị đang cười sao ? - Phuong Ly lắc đầu nguây nguây để Ân Ân yên tâm rồi vuốt tóc con bé

Sau đó cả hai chị em cùng nhau cười rất tươi.

Giang Tuấn cứ chăm chú nhìn Phuong Ly rồi lại cười thầm khi nhớ đến khoảnh khắc khi nãy. Mặc dù cô đã thay đồ ra, tẩy trang nhưng dáng vẻ công chúa vẫn hiện ra trong tâm trí anh, anh thực vẫn muốn nhìn ngắm cô trong bộ dạng đó thêm một lúc nữa.

Nếu không phải bận đi đón Ân Ân thì đã có thể rồi.

Mà những lời nói cùng hành động vừa rồi, hóa ra cô bé này cũng biết dịu dàng đấy nhỉ ?

Lạc Anh đứng bên cạnh có cảm giác bản thân như người tàng hình, từ khi bước vào đến giờ Giang Tuấn không chú ý đến sự hiện diện của cô ta, một câu chào hỏi cũng không có, giờ lại nhìn chằm chằm cô gái khác trước mặt mình, nên cố ý mĩa mai

- Em không ngờ là anh chẳng những đối với Phuong Ly tốt mà với em gái của em ấy cũng rất tốt. Xem ra anh với cô gái nào cũng tốt nhỉ ?

- Có một số người có nằm mơ cũng không đến lượt mình. - Giang Tuấn thẳng thừng

Lạc Anh giận đến mức hóa then, mặt mày tối đen, đúng lúc này những người khác cũng từ bên trong bước ra.

- Tú Lan bị "DỊ ỨNG HẢI SẢN" may là được đưa vào viện kịp thời nên không sao hết, hội học sinh chúng ta hôm nay đại thắng, cùng nhau đi ăn đi. - Một nữ sinh đề nghị

Giang Tuấn cong môi cười nhạt nhẽo

- Cái cô Tú Lan đó hay thật nhỉ, ngày nào giờ nào không dị ứng lại chọn đúng lúc biểu diễn.

- Bạn ấy chỉ hơi bất cẩn thôi mà anh. - Một người trong hội chống chế

- Bất cẩn ? Chúng ta nên mang gì đi thăm cô ta đây ? Phần trang điểm nhé !

Một câu nói của Giang Tuấn đã khiến cho vài gương mặt đang tươi cười lập tức trở nên cứng ngắt, tái mét.

Ting... ting... ting

Phuong Ly chưa kịp hiểu gì thì chuông tin nhắn reo vang, cô lật đật lấy điện thoại ra xem

[Dẫn Ân Ân ra cổng phụ số hai mau lên, xe đang chờ, trong vòng 5 phút]

Gửi từ Lâm tiểu nhân.

Cô vội quay sang cúi đầu nói với mọi người

- Xin lỗi nhưng hôm nay nhà em có việc nên em phải về sớm.

- Vậy về đi, không tiễn. - Mỹ Huệ thờ ơ quay mặt sang chỗ khác

- Chào mấy anh chị em đi, chào anh đẹp trai em đi. - Ân Ân chào một lượt rồi quay lại nhìn Giang Tuấn cười rất tươi

- Ủ, hai chị em về cẩn thận. Nhất là em đó Phương Ly, đi chậm chậm thôi kẻo rơi giày để anh nhặt được nhé. - Giang Tuấn lại nháy mắt chọc cô

- Còn lâu, không có chuyện đó đâu ! - Cô phồng má rồi nắm tay Ân Ân đi

Khi bóng cô vừa khuất, Giang Tuấn lập tức thu lại nụ cười vừa rồi, phút chốc như biến thành người khác, mắt xoáy sâu vào Mỹ Huệ như muốn nuốt chửng cô ta

- Có người rất có năng khiếu làm diễn viên, tát rất hay !

Mỹ Huệ sững sờ quay sang Lạc Anh như cầu cứu nhưng thấy đối phương bình thản như không liên quan, cô biết bản thân như món đồ vật hết giá trị lợi dụng bị vứt đi nên đành tự mình chống chế

- Là hội trưởng bảo “phải diễn cho chân thật”, anh có gì đi tìm hội trưởng để mà nói chuyện.

Giang Tuấn nhún nhả khoanh tay trước ngực, chột hạ giọng

- Vương Mỹ Huệ, lần trước tôi có vô tình xem đơn xin vào hội học sinh của cô, hình như trên đó viết ưu điểm là "Rất có tinh thần ham học hỏi" đúng không ?

- Ý...ý anh...là sao ? - Mỹ Huệ lắp bắp, cảm nhận được sát khí nên rụt người lại

Giang Tuấn nhếch khóe môi cười một cái

- Thế còn không mau mau đi học hỏi Trình Tú Lan và "người nào đó" đi. Hỏi xem bày kế hại người cuối cùng thành ra tự hại mình có cảm giác như thế nào ? Hỏi xem có tin làm việc xấu sớm muộn sẽ bị báo ứng không ? Đây là một cơ hội tốt để cô mở mang thêm kiến thức đấy.

Từng câu từng chữ bằng giọng điệu rất dỗi nhẹ nhàng lại trở thành lời đe dọa khiến Mỹ Huệ rùng mình, không dám nói cũng không dám nghĩ gì thêm nữa.

Giang Tuấn nói thầm vào tai Lạc Anh một câu rồi nhanh chóng rời đi cùng với ánh mắt đen thẳm và nụ cười lạnh lùng

"Khỏi suy nghĩ nữa, hộp phấn là tôi cho người đổi. Từ giờ an phận đi, nếu không những ngày đẹp trời của cô không còn nhiều đâu."

Phương Ly cùng Ân Ân đi ra cổng phụ số hai của trường, nơi này thật vắng vì người người đều đi cổng trước hoặc cổng sau cả. Lâm tiểu nhân này bảo cô ra đây đúng là cũng có cái lý của nó.

Phía gần đó có một chiếc xe hơi đen bóng loáng đậm chất quý tộc đang đỗ lại. Đây là chiếc xe đẹp nhất cô từng nhìn thấy luôn đấy. Tiền dành dụm bao lâu chắc chẳng mua nổi cái bánh xe.

Phương Ly mở cửa để Ân Ân chui vào trước rồi mới đến lượt mình. Tài xế nhanh chóng khởi động rồi đi mà không hay biết rằng cảnh tượng vừa rồi đã rơi vào ống kính của một chiếc máy ảnh, những tia sáng chớp tắt liên tục không ngừng nghỉ.

Chủ nhân của nó cười đắc chí vì đã bắt được những khoảnh khắc đáng giá này rồi lấy điện thoại trong túi áo khoác ra ấn số

"Phương Du tiểu thư, cô yên tâm, tôi chắc chắn sáng ngày mai đây sẽ là tin tức chấn động nhất An Hoa này."

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Tin Đồn Lan Truyền

Sáng hôm nay bước vào cổng trường xung quanh có một số người vừa thấy Phương Ly là xì xầm to nhỏ, cười khúc khích với nhau nhưng khi cô vừa nhìn lại thì họ lại vội quay mặt đi chỗ khác.

Thật sự thì tối qua bộ dạng cô trong lúc biểu diễn lộ lem quá xinh đẹp, đẹp đến nỗi rất nhiều nam sinh trong trường dự định hôm nay sẽ tiếp cận cô

nhưng chưa kịp gì thì ý định đã vụt tắt chỉ vì xảy ra một chuyện.

Vừa ngồi vào bàn được chừng năm phút thì có một cô gái có mái tóc nâu hạt dẻ cùng một cô gái tóc đen bước đến.

- Em đây thật là may mắn, khiến chị ghen tị với em chết đi được. - Cô gái tóc đen cất giọng châm biếm.

May mắn, họ đang nói cái gì vậy ???

Hai người không quan tâm về mặt đang ngẩng ra suy nghĩ của cô vẫn tiếp tục cất lời

- Em không cần giấu nữa, bọn chị thấy cả rồi, hôm qua sau khi diễn xong có một chiếc siêu xe đậu ngoài cổng sau chờ đón em. NGƯỜI NHƯ EM thì làm gì có khả năng mua được thứ như vậy, chắc hẳn là quen được bạn trai có MÁU MẶT lắm. MAY MẮN là hội trường cho người xóa hình chụp khỏi trang web trường và cấm bàn luận trước khi sự việc âm ỉ cả lên đây.

Chắc, mọi người làm hết rồi, hôm qua là của Lâm tiểu nhân cho người đến đón cô và Ân Ân mà, bạn trai nào ở đây.

Vậy anh ta xóa là bảo vệ danh dự anh ta đấy chứ !

Cứ tưởng sau khi diễn kịch bình yên sẽ về bên cô nào ngờ... lên xe của tiểu nhân cũng gặp sóng gió cho được.

- Khi nào em mới tính giới thiệu bạn trai siêu cấp soái ca cho tụi chị quen biết đây. - Cô tóc đen khoanh tay trước ngực nói

- Chị à, đi siêu xe không hẳn là soái ca, biết đâu là ông già sáu bảy mươi tuổi. - Cô gái tóc nâu phối hợp ăn ý, nở nụ cười trào phúng, cố ý nhấn mạnh về sau

Hahaha

Nói xong cả hai cười phá lên, xung quanh phòng học thì chỉ chò, ánh nhìn rất đỗi khinh thường, thậm chí dường như còn muốn ném trứng thối vào mặt cô.

"Hạng bại hoại này mà cũng xứng học ở An Hoa à? Chỉ tổ làm mất mặt trường chúng ta."

"Thế mà còn mặt dày đi diễn lộ lem ngậy thơ trong sáng."

"Đẹp thì sao chứ ? Nhân cách thối nát chỉ bằng vút đi."

- Em còn trẻ, muốn tận dụng nhan sắc kiếm tiền là bình thường, nhưng một lúc quen nhiều người không tốt đâu. - Cô gái tóc đen vừa nói vừa lấy cánh tay vuốt nhẹ lên mặt cô

Phuong Ly bình tĩnh hất cánh tay đó ra, bây giờ mà thanh minh với bọn này cũng chẳng khác gì đàn gảy tai trâu.

Cô trong sạch chả có gì phải sợ.

- Cảm ơn mấy chị đã có ý tốt nhắc nhở, nhưng cho dù tôi có quen ông già thật thì liên quan gì đến mấy chị, hay là mấy chị đến ông già cũng không kiếm ra được nên mới đến đây kiếm chuyện, hay muốn tôi làm mai ông ấy và bạn bè ông ấy cho.

Một số người nghe vậy cười ha hả. Cô gái tóc hạt dẻ thấy mắt mặt nắm lấy tóc cô giật mạnh, hét lên

- Đây thì không liên quan, con ranh này, mày quen ai tao không cần biết, mày mà dám đụng đến mấy anh lớp trên không thì mày chết với tụi tao nghe chưa.

Phuong Ly cố gỡ cánh tay đang nắm tóc mình ra nhưng do ả nắm quá chặt nên cô không làm được, đỉnh đầu truyền đến cảm giác đau nhói, đau đến mức nước mắt muốn chảy ra ngoài.

Cô gái tóc hạt dẻ định thuận thế dùng tay còn lại tát cô một cái nào ngờ bàn tay vừa đưa lên không trung đã bị bàn tay khác giữ lại rồi hất mạnh ra.

- Anh...anh Minh Khải...em...- Cô gái tóc hạt dẻ rùng mình khi ấy gương mặt đáng sợ của anh nhìn mình lúc này - Em...chỉ đùa với bạn ấy một chút thôi.

Minh Khải không nói không rằng kéo Phuong Ly đứng thẳng dậy rồi lao ra khỏi lớp trước mấy mươi cặp mắt kinh ngạc của mọi người. Họ chụm lại một góc bàn tán rộ rã

"Này, cậu nói xem anh Minh Khải đưa nó đi đâu vậy ?"

"Nó là kẻ chẳng ra gì, bắt cả hai tay sau lưng anh ấy, tất nhiên đưa nó đi xử tội chứ không lẽ lại tò tính." (t/g: để xem chị đoán đúng không nhé)

"Lần này nó chết chắc rồi, anh Minh Khải mới vừa rồi giận như vậy mà."

"Là do nó thôi, mình mà được anh ấy để mắt đến thì còn khuya mình mới ngoại tình."

"Đúng vậy. Mà đây là lần đầu tiên mình thấy anh ấy như vậy đấy, cũng đáng sợ thật."

.....

- Anh đưa em đi đâu vậy ?

- Đến nơi em sẽ biết. - Minh Khải nói mà không nhìn cô

Không phải là cô không nhận ra hôm nay anh rất rất đổi lạnh lùng, đáng vẻ này cô chưa từng thấy bao giờ. Phương Ly bị anh kéo đến sân thượng mới buông tay ra.

Cả hai đứng đối diện, trong giây lát vẫn không ai mở lời trước. Gió thổi làm mái tóc dài của cô đang xoắn ra tung bay đến rối loạn. Không khí đột nhiên chùng xuống, có chút căng thẳng.

- Anh nghe nói nghe nói em có bạn trai rồi, là người cho xe đến đón em hôm qua, có phải là thật không ? Người đó là ai ?

Minh Khải cố giấu vẻ khẩn trương hỏi nhưng kì thực anh rất lo lắng. Chiếc siêu xe hôm qua là loại sản xuất số lượng có hạn, đa phần là doanh nhân lớn mới sử dụng.

Lại có người lên diễn đàn xác nhận rằng có quen biết chủ nhân của nó, là một doanh nhân ở thành phố bên cạnh, nhưng năm nay đã gần sáu mươi, con cháu cũng lớn hết rồi. May là tin tức đó nhanh chóng bị xóa đi.

Anh biết cô tuyệt đối không phải kiểu người vì tiền mà chấp nhận bán rẻ danh dự nhân phẩm của mình, nhưng biết đâu đó là một doanh nhân trẻ tuổi nào đang theo đuổi cô. Đáng lo nhất là lỡ như cô bị ai đó dụ dỗ. Trong mắt anh cô vẫn là một cô bé chưa trải mấy sự đời.

- Không có, không có, người đó tuyệt đối không phải bạn trai em.

- Thật sự không phải ? - Minh Khải nhún mày hỏi lại

- Tuyệt đối không phải. Anh ta là tên tiểu nhân... á... - Phương Ly che miệng vì lỡ lời

Minh Khải hốt hoảng

- Tiểu nhân ? Là kẻ xấu sao ? Người đó không có làm gì em chứ ? Sao em không báo cảnh sát ?

- Không, em không sao hết. Người đó cũng không xấu, chỉ đáng ghét thôi, em và anh ta không chút quan hệ. Xe đó không cũng không phải dùng đón em, em chỉ đi nhờ thôi.

Phương Ly chắc nịch từng chữ, thật sự thì xe đó dùng đón Ân Ân mà, nếu không có con bé cô cũng như quả bóng bị "ai kia" vút lại lăn lóc chẳng màn tới rồi.

Minh Khải lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm, còn sợ là mình đến trễ một bước, anh còn chưa kịp bày tỏ gì với cô mà.

- Thế thì anh yên tâm rồi. Nếu như sau này em có đi đâu ra ngoài buổi tối mà không có xe để về thì cứ việc gọi cho anh, đừng tùy tiện đi xe của người lạ nữa.

- Tại sao...anh lại tốt với em như vậy ?

Phương Ly ngược mắt lên nhìn anh, trong lòng xúc động vô cùng, anh hoàn toàn không một chút giống những người ở đây, chẳng những tin tưởng cô tuyệt đối chỉ bằng một lời giải thích đơn giản mà còn muốn bảo vệ cô đến về sau.

- Là vì...thật ra...- Minh Khải nghĩ đã đến lúc nói thật cho cô biết

- Anh nói đi. - Thấy anh có chút ngập ngừng nên cô tiếp lời

- Em có thể...à...

- Sao ạ ?

Tự dưng sự cứng rắn hùng dũng mới khi nãy của Minh Khải mọc chân chạy mất, anh khẽ hít thật sâu, cố gắng bình tĩnh rồi nói

- Em có thể làm em gái của anh được không?

Lời nói vừa thốt ra thì cũng là lúc cả người anh cứng đờ. Vài giây sau anh cố nở nụ cười nhẹ, nhưng trong lòng thì rối như tơ vò.

Anh...mới nói cái gì thế này ???

- Có chuyện này em không biết có nên nói không ? - Phương Ly nhỏ giọng hẳn đi.

- Em cứ nói đi.

- Trước đây em có một người anh hai, chỉ tiếc là năm em tám tuổi trong nhà xảy ra sự cố từ đó em không còn được gặp anh ấy nữa. Anh rất giống anh ấy, cách mà anh đối xử với em, nụ cười của anh. Đã có lúc em cứ ngỡ anh chính là anh ấy đang đứng trước mặt em, từ khi em đến đây học anh chính là người đối tốt với em nhất, tin tưởng em nhất, cảm ơn anh nhiều lắm.

Chuyện về anh trai cô anh cũng từng điều tra qua nên đã biết.

Lời nói của cô vừa mộc mạc vừa chân thành khiến anh không khỏi xúc động.

Nhưng dù là xúc động thì đây cũng vẫn không phải ý định ban đầu của anh !!!

- Em không cần cảm ơn, anh hai em không có ở đây, thế thì anh sẽ thay anh ấy chăm sóc cho em. Mong là em sẽ sớm gặp lại anh ấy. - Lúc này đây anh chỉ còn nói được thế

- Em cũng mong là như vậy. Thôi em phải về lớp chuẩn bị, tiết sau em làm kiểm tra. - Cô vẫy tay chào anh, miệng mỉm cười nhưng trong lòng lại trĩu nặng tâm sự khi nhớ về chuyện cũ

- Ủ, anh đứng hóng gió một lát, em về đi.

Nhìn cô đi khuất anh đưa tay lên vò đầu, Dương Minh Khải, còn hóng gió cái gì nữa, mày có thấy này giờ hóng quá nhiều gió nên trúng gió luôn rồi không? Thật là...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Cuối Tuần Tội Tệ

Lại một ngày cuối tuần đến. Lâm Hạo dẫn Ân Ân đi xem phim và cho cô đi ké.

Cũng vì là cuối tuần nên rạp chiếu phim đông kinh khủng, khắp nơi đều là những gia đình tranh thủ thời gian quây quần bên nhau hoặc là những cặp tình nhân tay trong tay hẹn hò quần quýt, gương mặt sáng bừng nụ cười tươi.

Phương Ly hào hứng đến mức suýt nữa quên mất Ân Ân nên phải dặn con bé nắm chặt tay cô, ai trông vào cũng thấy giống một bà mẹ hiền nhắc nhở con mình đừng đi lung tung kéo lạc.

Chỉ có một người không thấy vậy...

Lâm Hạo lắc đầu, nhà có một đứa trẻ đã phiền rồi, giờ đến những hai đứa, nếu không phải Ân Ân năn nỉ thì anh cũng không muốn dẫn kẻ phiền phức này theo.

Hôm nay anh đơn giản chỉ mặc lên người quần jean cùng áo sơ mi đen, đáng vẻ có chút bất cần nhưng lại tỏa ra khí chất đặc biệt vô cùng, chỉ cần đứng một chỗ cũng tạo nên sự thu hút và nổi bật giữa đám đông.

Ở gần đó cũng có một vài cô gái từ đầu đã dõi theo, muốn tiến lên bắt chuyện nhưng vừa dự định đến gần thì đã thấy một cô gái ăn mặc giản dị nhưng không kém phần xinh đẹp, trên môi nở một nụ cười ấm áp, tay còn dắt theo một bé gái đáng yêu lon ton chạy hướng về phía anh.

Tình huống này không ai là không đoán ra được, ra là hoa đã có chủ, vợ con đều đủ cả khiến họ không khỏi ngậm ngùi thất vọng, sao còn trẻ mà lại cưới vợ sinh con sớm thế.

- Ô, hóa ra anh thích phim ma à ? - Lúc Phương Ly đến thì thấy anh cứ nhìn đắm đắm vào poster phim ma nên mới hỏi

- Coi phim này đi. - Sau vài giây yên lặng Lâm Hạo quyết định

- Này, anh còn nhớ em gái mình bao nhiêu tuổi không đấy ? - Phương Ly phản ứng mạnh, thật ra là vì cô cũng vốn rất sợ ma

Nghe xong Lâm Hạo thoáng ngẩng người quay đi chỗ khác, anh cũng quên mất là có cả con bé, bình thường chỉ toàn đi xem một mình.

- A, vậy chúng ta xem phim tình cảm đi. - Cô chớp lấy thời cơ hào hứng đề xuất

- Cô đi mà tình cảm mình cô, Ân Ân không thể xem được thể loại đó. - Lâm Hạo lườm cô một cái
 - Không sao, thể thì tôi đi coi một mình, anh dắt theo Ân Ân coi phim khác cũng được mà. - Mắt cô chớp chớp
 - Không chịu, Ân Ân muốn cùng xem phim với cả hai anh chị cơ. - Ân Ân đưa hai bàn tay bé xíu nín á cả hai, trưng ra vẻ mặt tội nghiệp vô cùng
- Có ai lại nỡ từ chối lời đề nghị của một đứa trẻ. Thôi rồi, vậy thì còn lựa chọn nào nữa đâu, vậy một là phim hài, hai là phim hoạt hình.
- Ân Ân phim hài và phim hoạt hình, em chọn đi. - Cả hai âm thầm nhìn con bé đồng thanh
 - Ân Ân muốn xem phim hoạt hình.

Thế là chấm hết, thà là phim hài cô còn thấy thích hơn. Hai người lớn không đấu lại một đứa trẻ là đây chứ đâu !

- Ân Ân, hoạt hình có cái nào kinh dị không ? - Lâm Hạo thăm dò

Bây giờ mà cô đang uống nước chắc sặc thật luôn đấy, tên này...

- Anh thích kinh dị như vậy sao không kết nối mạng internet hay lắp một cái tivi trong nhà ấy, mỗi ngày đều mở phim kinh dị xem.
- Không cần, nhìn mặt cô cũng đủ kinh dị rồi.
- Phương Ly : "..."

Rốt cuộc cả ba đi xem phim hoạt hình. Phương Ly lui thủ một mình xếp hàng mua vé, lại một mình xếp hàng mua bỏng ngô và nước uống, lại còn... lại còn bộ phim hoạt hình sẽ kéo dài hai tiếng.

Nhìn lại thì tại sao Lâm tiểu nhân này không làm gì, chỉ ngồi ghế chơi với Ân Ân rồi dẫn nó đi tham quan quanh đến giờ mới chiếu phim mới xuất hiện.

Hừ, đến ngày cuối tuần mà cũng bị bóc lột sức lao động nữa !

Vào trong, đèn từ từ tắt hết đi, màn hình chiếu phát ra thứ ánh sáng bao trùm không gian tối tăm của rạp.

Năm phút quảng cáo trôi qua. Nghe tiếng nhạc thiếu nhi dạo đầu cất lên “teng teng teng” là cô thấy mình xong rồi. Cô chỉ muốn ngủ thôi. Thế nhưng mỗi lần cô gục mặt xuống là đến cảnh hài hước trong rạp lại rộ lên một tràng cười làm cô phải bật dậy, thật là xúi quẩy.

Lâm Hạo cũng chẳng khác gì, từ lúc bộ phim chiếu trên màn hình thì mặt lúc nào cũng nhăn nhó, cau có đủ đường. Nếu không phải vì chiều theo ý bé Ân Ân chắc chẳng ai muốn ngồi đây.

Một hồi cô đang lịm đi thì nghe xung quanh có tiếng khóc trẻ con, nhìn như phim đang đến đoạn cao trào.

- Hức...hức...òà...không chịu đâu, sao X lại chết. - Ân Ân khóc nức lên
- Chết thì chết có gì đâu mà khóc. - Lâm Hạo bình thân
- Sao người ta chết mà anh lại nói như vậy ? - Phương Ly bất bình bật dậy lên tiếng
- X không phải là người. - Ân Ân nhăn mặt phản đối cô
- Hà, thế X là gì ? - Cô lơ lơ
- "..."

Ân Ân khóc càng to hơn trước sự vô tâm của cô, cũng phải tại này giờ cô chỉ toàn ngủ và ngủ.

- Cô không coi thì tốt nhất nên ngậm miệng lại đi. - Lâm Hạo giờ giọng cảnh cáo
- Thế anh coi thì nói tôi biết đi, X là gì?

1s

2s

3s

1 phút

Đáp lại lời cô chỉ có tiếng gào khóc to hơn của Ân Ân, màn hình từ lâu đã chuyển sang cảnh khác nên “ai đó” cũng có biết X là gì đâu, thế mà mở miệng trách mắng người khác như đúng rồi đấy.

- Trước khi mở miệng thì xem lại bản thân mình đi nhé. - Cô bực bội nói

- Không có lần sau tôi cùng cô ngồi đây đâu.

- Xi, làm như tôi thích ngồi với anh lắm vậy?

- Có thích cũng không được.

- [.....]

Cả hai rất thân nhiên cãi nhau như thể ở nhà mình, một em gái trông có vẻ là học sinh cấp hai ngồi cạnh khó chịu quay sang nhắc nhở

- Gia đình anh chị đừng làm ồn cho người khác xem với, nhất là con của anh chị đấy, làm thế nào mà để bé khóc hoài vậy.

Thế là từ đó đến cuối chẳng ai nói câu nào nữa. Nhưng bốn chữ “gia đình anh chị” thật là có cho cô vàng bạc đá quý kim cương cũng không dám nhận.

Màn hình vừa hiện chữ End Phuong Ly lập tức đứng bật dậy. Sau gần hai tiếng chịu trận cuối cùng đã được giải thoát. . .hura.

- Hi, phim thú vị ghê, ngày mai mình đi coi nữa đi, Ân Ân muốn coi lại.

- Mai anh bận rồi. - Lâm Hạo nói, mặt đen xì như có ai bôi nhọ nổi vào

- Nhưng Ân Ân muốn xem lại. . .đi mà anh hai.

- Thế bảo cô ta dẫn em đi đi ! - Lâm Hạo chỉ tay về phía cô

Không, không đời nào, cô sẽ không để mình lặp lại sai lầm lần thứ hai đâu. Lâm tiểu nhân này có quyền nói anh bận sao cô lại không thể, thời đại dân chủ nam nữ bình đẳng mà.

- À, mai chị cũng bận rồi Ân Ân.

- Bận đi bắt ếch, thế thì thôi, nhớ rù con ếch đó đi xem phim tình cảm với cô nhé !

Phuong Ly hít thở sâu tự nhắc nhở bản thân nhẫn nhịn bao nhiêu lâu như vậy, nhịn thêm một lúc cũng chẳng sao.

Lúc ra ngoài rạp chẳng ai nói với ai câu nào, bầu không khí đang âm u lại càng trở nên lạnh lẽo hơn, có lẽ vì "ai đó" cũng như cô đang chìm đắm trong bộ phim vừa rồi.

_Ot ọt ọt

Phuong Ly đưa tay ôm bụng mình. Cô thật sự muốn xua tan đi cái không khí ngột ngạt nhưng không phải là thông qua cách này. Cái bụng đáng chết, réo gì mà réo chứ.

Cả Ân Ân cũng quay sang cười cô, xấu hổ đến mức muốn đào một cái hố để chui, mặt đỏ hết lên.

- Tôi... thấy hơi đói, chúng ta đi ăn cái gì rồi về nha. - Cô cố gượng cười nói

Lâm Hạo liếc nhìn cô, lạnh lùng buông ra một câu

- Về nhà nấu mì ăn đi.

- Nhưng tôi không thích ăn mì. - Phuong Ly bĩu môi phản đối - Chẳng có gì ngon cả, còn nổi mụn xấu lắm.

- Cô vốn có đẹp đâu, còn sợ cái gì ?

- Anh...

- Hey, Lâm Đại Nhân.

Nghe tiếng hô to cô mới giật mình quay đầu sang.

Trước mặt cô bây giờ là bốn người thanh niên to con, đầu nhuộm đủ màu, có người trên tay còn xăm hình gì cô nhìn không đoán ra được, chỉ thấy dài ngoằn ngoèo, miệng thì cười tươi thân thiết, tay thì vẩy vẩy trên không trung.

Chết, không ổn !

- Lâm đại nhân, lâm đại tẩu, sao tình cờ gặp hai anh chị ở đây vậy ? Anh chị đi đâu thế ?

Đây là chẳng phải là thuộc cái bang mà tên tiểu nhân này đã dẫn cô đến quán bar rồi giới thiệu cô là bạn gái quen hai năm sao, không xui như vậy chứ.

- Em cùng anh hai và chị hai về nhà. - Không ai trả lời nên Ân Ân lên tiếng

Tên tóc bạch kim ngạc nhiên nói lớn

- Anh hai ? Chị hai ? hai anh chị về chung một nhà rồi á ? Cưới khi nào không mời tụi em ?

- Này anh, chúng tôi không có cưới. - Phương Ly hốt hoảng đính chính

Cả bọn trông càng ngạc nhiên hơn

- Hà, hai anh chị sống chung luôn mà không cưới, vậy lẽ nào đợi sinh con xong mới cưới ?

Mấy cái con người này...!!!

- Nói cái gì trước mặt trẻ con vậy hả ? - Lâm Hạo nhún mày bức tức nhìn cả bọn

- Dạ, em xin lỗi, em không nói nữa.

Phương Ly siết chặt tay Ân Ân. Chỉ vậy thôi sao, Lâm tiểu nhân này ít ra cũng phải nói một câu chữ gỡ gạc danh dự cho cô chứ.

- Lâm Đại nhân anh đừng đi, lâu lắm rồi mình mới gặp nhau, chúng ta đi uống một chút nha anh. - Cả đám rủ rê

- Không uống.

- Thế ăn hủ tiếu nha anh, gần đây có quán bán ngon lắm.

- Không đói.

Tiếp theo là màn lôi kéo, bọn người quyết không cho Lâm Hạo đi. Những ai không hiểu sự tình nhìn vào còn tưởng anh bị cướp chặn đường móc túi !!!

- Đi cũng được, nhưng trước mặt Ân Ân không được nói bậy, một chữ cũng không được. - Lâm Hạo nhìn về phía Ân Ân rồi quay lại ra lệnh cả bọn

- Được bọn em hứa với anh. - Cả bọn đồng thanh

- Tôi có thể không đi không? Tôi đưa Ân Ân về nhà trước. Với đột nhiên tôi cảm thấy mì rất ngon, anh cho phép tôi về nhà ăn mì nhé ! - Cô cố cười để cầu xin, lùi lại hẳn một bước

Chỉ tiếc chưa kịp đợi phản ứng của Lâm Hạo thì Ân Ân đã quay sang chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn cô

- Chị Ly Ly, này em không đói nhưng giờ em lại thấy đói, mình đi ăn hủ tiếu với “mấy anh” đi chị.

- Này cô bảo đói mà ! Đi nhanh lên. - Lâm Hạo cười nửa miệng chế nhạo cô rồi cất bước đi thẳng

Cuối tuần của cô sao thành ra thế này !!!

Lâm Hạo đậu xe bên ngoài rồi dẫn cả bọn vào một quán hủ tiếu sâu trong hẻm nhỏ theo lời giới thiệu tăng bốc tận trời của đám đàn em, ăn xong sẽ muốn ăn nữa.

Quán ăn này cô đã từng cùng Hiểu Lam đến mấy lần, mùi vị quả thật rất tuyệt không có gì để phàn nàn, ông bà chủ cũng rất thân thiện, nhưng điều cô lưu tâm nhất bây giờ chính là

“Đại tẩu mời chị ngồi.”

“Em lau bàn cho chị nhé.”

Chủ quán cùng khách xung quanh ai cũng dành ánh mắt "muôn phần kì lạ" nhìn về phía bàn cô.

Không phải cô ác cảm bọn người này nhưng từ lúc cô còn chưa hiểu chuyện lắm thì dì Lan - em gái của mẹ nuôi sợ cô con gái mới lớn ở nơi thành phố, không có ai kẻ bên dạy dỗ ra đường sẽ gặp phải chuyện bất trắc hoặc là trở nên hư hỏng nên thường xuyên gọi điện nhắc nhở kiểu như

"Cháu mà thấy mấy tên lưu manh còn đồ từ xa thì lập tức chạy ngay, chúng mà đuổi theo thì phải chạy đến đồn công an gần nhất. Không được lại gần chúng, để chúng chạm vào người thì sẽ mang thai đấy".

Vân vân mà mây mây.

Chắc di có nằm mơ cũng chẳng ngờ có ngày cô lại ngồi trên một bàn ăn cùng bốn tên lưu manh.

“Đại tẩu anh em chúng ta ở khu này nhiều lắm, chị có cần giúp đỡ gì cứ nói nhé.”

Máu cô sắp dồn hết lên não rồi... nhưng như thế vẫn chưa đủ...

- Bà chủ cho năm tô hủ tiếu, bốn tô lớn một tô nhỏ. - Một tên gọi

- Đồi một tô hủ tiếu thành mì đi. - Lâm Hạo rất nhanh đã phản ứng

- Phương Ly :?...”

Lâm Hạo quay sang, mười phần là chế giễu

- Khi này cô bảo muốn ăn mì mà, có gì không đúng à ?

- Đúng rồi em cũng có nghe đại tẩu nói vậy, em quên mất xin lỗi chị, để em gọi lại. - Một tên cúi đầu rồi rút đi đổi món

- Em cũng có nghe. - Ân Ân gờ cao tay

Mất Phương Ly trọn trùng thân thất. Tên tiểu nhân này lại chơi xỏ cô nữa rồi.

Thấy gương mặt ảm ức của cô, đang đau khổ đến chết, khóc không ra nước mắt Lâm Hạo vẫn không khách khí bồi thêm một câu nữa

- Không thích ăn mì à, gần đây có cháo ếch và bún măng vịt đấy !

- Anh...anh... - Cô tức điên (vì sao tức thì mấy chương trước có nói^^)

Một tên tỏ vẻ thông thái

- Hóa ra đại tẩu thích hai món đó à ? Để lần sau em bảo tụi đàn em mua mang đến cho chị.

- MẤY NGƯỜI...

Ngày chủ nhật gì thế này, ra đường cùng tiểu nhân là như thế đấy ! Nhưng quan trọng hơn là ngày mai đầu tuần, cuộc đời cô lại bước sang một trang mới.

* Mặc dù cái tên chương là vậy nhưng mình hy vọng cuối tuần của mình không như vậy^^. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ !

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tổ Tình Công Khai

Buổi sáng đầu tuần trời trong xanh, mặt trời sắc vàng óng ánh chiếu xuyên qua những tầng tầng lớp lớp áng mây mang ẩm áp đến mọi nơi.

Phương Ly đang sắp xếp giấy tờ chuẩn bị họp trong văn phòng hội học sinh thì bất thình lình nghe những tiếng bước chân rầm rập từ phía hành lang vọng đến.

Bản tính tò mò, cô hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy Giang Tuấn và Lạc Anh, hoàng tử và nữ hoàng của trường đang nắm chặt tay, sánh vai nhau bước đi. Dọc đường biết bao ánh mắt đổ dồn về phía họ, ngạc nhiên có, bất ngờ có, đau lòng có, chúc phúc có.

Hai người vừa qua cánh cửa hội học sinh liền kéo theo đằng sau đó là một đám người ùn ùn vây kín hết cánh cửa chính và cửa sổ.

Phương Ly giật mình choáng ngợp, cảnh tượng này sao giống ca sĩ nổi tiếng sắp sửa họp fans quá vậy ?

- Giang Tuấn, anh không phải bảo là có chuyện muốn tuyên bố với mọi người sao ? Em nghĩ là mọi người đang chờ đợi muốn nghe đó ! - Lạc Anh cười ngọt ngào nhắc nhở anh

- Phương Ly, anh lấy danh nghĩa hội phó yêu cầu em bước lên đây.

Giang Tuấn như không để ý Lạc Anh nói gì, gọi to tên Phương Ly rồi chỉ tay về vị trí trước mặt anh

Cô khá bất ngờ nhưng cũng nghe theo, đây là lần đầu tiên thấy Giang Tuấn nghiêm túc thế này, nhưng sao lại cảm thấy có chút ớn lạnh vậy nhỉ ?

- Phiền em đứng đây nói lớn cho tất cả mọi người biết bạn gái của anh là ai

Phương Ly sửng sốt, bạn gái của anh không phải là chị Nhã Đình, lúc trước chị ấy dặn cô là không được nói nên cô lắc đầu lia lịa. Không đâu, không thể phản bội thân tượng của mình được.

Giang Tuấn tiến thêm mấy bước bất ngờ đặt hai tay lên vai cô như tiếp thêm sức mạnh

- Em không cần sợ, cứ dũng cảm nói ra đi, em chính là bạn gái của anh mà.

Xung quanh bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía cô, há hốc mồm, hận không thể bám vằm cô ra thành từng mảnh.

- Cái gì, tôi... tôi là...khi nào chứ ! - Đầu óc cô choáng váng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cả

- Em đừng ngại, sẵn hôm nay có dịp đông đủ thế này chúng ta công khai luôn đi. Nếu không họ lại nói em đang quen ông già sáu bảy mươi tuổi nào đấy. Cái xe lần trước đón em sau trường cũng là của anh sao em không rõ.

Phương Ly khóc không thành tiếng, đúng là anh nói vậy có thể dập tắt tin đồn được "bao nuôi" kia nhưng lại mang đến sóng gió còn lớn hơn.

Anh là đang giúp cô hay hại cô đây không biết nữa ?

- Không phải như vậy mà. - Cô ra sức lắc đầu phủ nhận

Giang Tuấn nhàn nhã lấy trong túi áo "vật chứng" đưa sát tầm nhìn của cô

- Em không nhận, thế muốn anh công khai số hình hẹn hò của chúng ta cho mọi người cùng xem à ?

Phương Ly chấn động, đây...chẳng phải là hình chụp lúc cô giúp anh đóng giả bạn gái đi hẹn hò vì anh lừa cô bảo bị giang hồ truy sát sao ? Còn là chụp cận cảnh, trên mấy tấm hình ghi rõ cả ngày tháng.

Lẽ nào...mọi thứ đã được lên kế hoạch từ lúc đó.

Cô rõ ràng là tốt bụng giúp người sao kết cục của cô lại thành thế này ?

Tiếng bàn tán vang lên càng lúc càng to, trái tim của nhiều nữ sinh đồng loạt tan nát.

Giang Tuấn nhếch môi cười, chưa bao giờ cô thấy ghét cái điệu cười của anh ta như vậy. Trong mắt ai khác có thể nó thể làm rung động, say đắm lòng người nhưng đối với cô nó hệt như thứ vũ khí vô hình dùng để giết cô.

Chạy là thượng sách, nhưng chưa kịp hành động thì Giang Tuấn đã đoán được liền vươn tay nắm lấy tay kéo cô ngược trở lại.

Lúc khẽ quay đầu nhìn thấy Lâm tiểu nhân chống tay lên bàn, dáng vẻ như đang thưởng thức một bộ phim truyền hình dài tập, nhất định anh ra nghĩ trò này do cô bày ra.

Oan ức quá mà !

Lạc Anh đứng cạnh đó, nắm tay siết chặt, ánh mắt căm thù, gương mặt cực kì phẫn nộ.

Suốt 17 năm qua đây là lần đầu tiên cô ta bị mất mặt như thế. Vài ngày trước cô vô tình bắt gặp Giang Tuấn gặp gỡ ca sĩ Lưu Nhã Đình, vốn nghĩ đem Lưu Nhã Đình ra thì có thể ép Giang Tuấn chấp nhận mình, rồi thời gian trôi đi anh nhất định sẽ có tình cảm với cô ta, nào ngờ tình thế lại bị lật ngược thế này.

Nhưng mà Phương Ly mảy mềng đắc ý vội, mảy mềng không biết chẳng qua mảy cũng chỉ là bia đỡ đạn cho người khác mà thôi.

Bước cuối cùng trong kịch bản, Giang Tuấn còn dắt tay cô đến trước mặt "người nào đó" trình trọng tuyên bố

- Hội trưởng, tôi biết là trong hội học sinh nghiêm cấm chuyện yêu đương nhưng chúng tôi yêu nhau trước khi nhập hội nên không tính nhé, có ảnh hưởng gì tôi chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Lâm tiểu nhân liếc cô bằng ánh mắt quái dị mà chắc chỉ mỗi mình cô cảm nhận được, còn cô thì lại chẳng dám nhìn thẳng anh.

- Tùy các người, miễn không ảnh hưởng đến sinh hoạt của hội học sinh là được, chúng ta bắt đầu họp, gần đến giờ rồi. Ai không liên quan có thể đi. - Lâm Hạo lạnh nhạt nói sau đó ngã người ra ghế.

Phuong Ly khóc không ra nước mắt, hộc hộc hộc, Lâm tiểu nhân thay vì hộc anh có thể có chút ý kiến để giải quyết chuyện này không? Nhiệm vụ của anh là xây dựng một học đường trong sáng lành mạnh chẳng phải sao ?

Đám đông nhanh chóng giải tán. Buổi họp hôm đó Phuong Ly xin phép được biến mất, ngồi trong nhà vệ sinh ngắm lại cô có nên đổi tên cho mình thành "cô bé xui xẻo" không ?

.....

Giờ ra về, đi chưa được mấy bước Lâm Hạo đã bị chặn đường. Không, phải nói là có người chờ sẵn để nói chuyện với anh

- Mình có việc nhờ cậu, giám sát Giang Tuấn giúp mình, đừng để cậu ấy trêu chọc Phuong Ly nữa, cũng đừng để cậu ấy lợi dụng quyền hạn mà ức hiếp em ấy như hôm nay nữa.

Lâm Hạo khựng người, hôm nay là ngày gì vậy ? Một người dẫn cô ta đến xin phép quen, một người lại nhờ anh giám sát.

Khoan đã. Có khi nào... tất cả đều là do cô ta sắp đặt không ?

Nhưng mà cái điệu bộ vừa khấn trương vừa nghiêm túc này của Minh Khải là lần đầu anh nhìn thấy. Lẽ nào...

- Dương Minh Khải, đừng nói với tôi cô gái mà cậu từng đề cập lần trước là Phuong Ly đó ! - Lâm Hạo găng giọng, ánh mắt dò xét

Minh Khải hơi bất ngờ, có nên đem hết mọi chuyện kể cho Lâm Hạo nghe để hỏi ý kiến không ?

Sau vài giây anh lấy lại bình tĩnh, thần thần nói

- Thôi được rồi vì cậu là bạn thân mình nên mình thừa nhận với cậu, nhưng cậu đừng nói cho ai biết nhé ! Cậu... ủng hộ mình chứ ?

Lâm Hạo anh cười cũng như không cười, chẳng ngờ đến Minh Khải cũng là một trong những con cá, lại còn rất si tình, thậm chí bảo anh ủng hộ chuyện tình cảm với cô ta cơ đấy.

- Không. - Lâm Hạo phun ra một chữ lạnh lùng

- Thế có nghĩa là cậu ủng hộ Giang Tuấn ? - Minh Khải bất ngờ, rõ ràng Lâm Hạo và Giang Tuấn đâu có hợp nhau

- Tôi chẳng ủng hộ ai cả, tôi chỉ muốn nói, chủ nhật này được nghỉ hai người rủ nhau đến bệnh viện khám tổng quát đi.

- Minh Khải : "..."

- Trông cậu hình như không có thiện cảm với Phuong Ly lắm thì phải ? Rốt cuộc là chuyện gì vậy ? - Minh Khải nhìn ra được

- Thế sao tôi phải thiện cảm với cô ta ? - Lâm Hạo liếc mắt lên

- Cậu đừng có nghe những nữ sinh trong trường đồn bậy bạ, em ấy không bắt cá hai tay, em ấy rất tốt. Tin đồn quen người sáu bảy mười tuổi gì đó thì chắc chắn là không có. Còn chuyện của Giang Tuấn... - Minh Khải phân bua

- Bộ cậu sống chung nhà với người ta hay sao mà rõ quá vậy ? - Lâm Hạo hừ nhạt cắt ngang

- Tất nhiên là tôi không có, thế cậu thì có à mà lại nghĩ người ta như thế ? - Minh Khải tức thì nói vặn lại

Lâm Hạo chân mày chau lại rõ rệt, trầm ngâm một lát cất tiếng

- Được coi như tôi chưa nói gì, nhưng tôi cũng không thể hứa với cậu.

Lâm Hạo nói rồi nhanh chân bước đi. Thật không hiểu nổi, Phuong Ly đó đã làm gì mà đến Minh Khải cũng bị mê muội, còn đứng đôi co với anh, kiểu này ba hay bốn con cá là xem ra là thật rồi.

Có nên đuổi cô ta đi trước khi cô ta dạy hư Ân Ân không ?

21:52

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Phụng Hoàng

Giờ ra chơi ngày hôm sau, Phụng Ly vừa đi dọc hành lang vừa lẩm bẩm tức giận.

Thật không ngờ tin đồn hôm qua lại lan nhanh với tốc độ phấn hoa bay trong gió, hậu quả là từ sáng đến giờ bàn cô tiếp bao nhiêu "khách quý", chỉ chút những bao câu mắng chửi rồi.

Còn "người nào đó" vẫn nghiễm nhiên là "chàng hoàng tử vô tội", thậm chí hào quang còn rực rỡ hơn trước, có công bằng không chứ?

Phải vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo để tiếp tục ứng phó mới được.

Nào ngờ vừa mới đẩy cửa vào thì cô đã bị hai người túm chặt lấy người lôi hẳn vào trong.

- Tất cả tội này, cứ.

Một câu quát của Tú Lan làm những nữ sinh có mặt tại nhà vệ sinh sợ hãi ra ngoài hết, cánh cửa đóng sập lại, chỉ còn lại đám người của ả và cô trong này, bây giờ mà có gì xảy ra thì đúng là thần không biết, quỷ không hay mà.

- Mày có biết vì mày mà hôm qua chị Lạc Anh mất mặt thế nào không ? - Một cô gái tóc vàng hoe ánh mắt phát ra tia lửa căm hận, gào thét lên

Phụng Ly thật không hiểu, có trách thì trách Giang Tuấn đi chứ, cô cũng là bị người ta lôi vào cuộc thôi mà.

- Là anh ấy tự ý làm vậy, tôi không có liên quan gì cả. - Cô uất ức nói

- Tội này còn chờ gì nữa hả ?

Sau tiếng ra lệnh có hai ả ra sức lôi cô đến bồn nước đã được mở sẵn trước đó rồi ấn đầu cô vào.

Xung quanh bọn họ cười man rợ, mặc cho cô vẩy vùng trong nước. Phụng Ly cố nín thở cũng không dám mở mắt, một hồi nước sặc cả vào mũi lẫn lỗ tai, đầu thì đau nhức vì bị giật tóc liên tục.

Lúc đầu cô còn cắn răng chịu đựng, sau đó thì sợ hãi ngập chìm trong tuyệt vọng. Chỉ mong có ai đó xuất hiện để cứu cô, vậy mà...chẳng có ai cả.

- Nói cho mà biết, tao là cháu gái của hiệu trưởng, cho dù tao có làm gì mày đi chăng nữa thì cũng chẳng ai dám bảo câu nào. - Nữ sinh 1 hả hê lớn lối

- Cái thứ lẳng lơ như mày có chết cũng chẳng đáng tiếc. - Nữ sinh 2 cay nghiệt

Có... có ai không cứu cô với ! Có ai không ?

Đau quá, khó thở quá !

RẦM !

Cánh cửa nhà vệ sinh bị đá sập không thương tiếc.

Lẽ nào cứu tinh của cô đến rồi ?

- Mày là ai muốn chết theo nó à ???

Trong mơ hồ cô nghe hình như có tiếng đánh nhau, bọn họ đồng loạt xông lên tấn công người đó nên cũng bỏ tay khỏi người cô ra. Hình như cả bọn hợp sức cũng không đánh không lại người vừa bước vào cứu cô nên thi nhau bỏ chạy.

Phụng Ly ngồi bịch xuống sàn, ho sặc sụa, phải mất một ít thời gian mới có thể hít thở lại bình thường, lồng ngực cứ như muốn nổ tung ra, đầu tóc ướt nhẹp, mặt mũi trắng bệch, thất thần một hồi vì không ngờ mình có thể thoát được tay từ thần.

Ngọc Mai lẳng lặng kéo cô đứng dậy, cả hai đến một băng ghế đá, cùng trò chuyện.

Trước mắt cô là một khung cảnh đầy thơ mộng. Những cánh hoa mỏng manh rung rinh theo làn gió lượn quanh, tán cây xanh mát rợp bóng đồng thời đưa mình tạo thành một khúc ca du dương bên tai. Nó phần nào xoa dịu nỗi sợ hãi còn vương lại trong cô.

- Có biết tại sao khi có tin đồn cậu dụ dỗ anh Minh Khai đám con gái đó không ác độc với cậu bằng một nửa khi nghe tin cậu là bạn gái anh Giang Tuấn không ? Không hẳn là vì anh Giang Tuấn được yêu thích hơn đâu. - Ngọc Mai lên tiếng trước

- Hà ? Vậy thì vì sao ?

- Mười năm trước ông ngoại của Giang Tuấn chủ tịch tập đoàn Hoàng Kim trước khi bệnh qua đời viết di chúc là sẽ để lại căn Biệt thự Hoa Hồng làm quà cưới cho cháu gái sau này, nhưng kết quả là mẹ cậu ấy không có con gái. Thời gian sau đó lại có tin đồn là mẹ cậu ấy quyết định căn biệt thự đó sẽ

trở thành quả cưới cho con dâu tương lai. Rất nhiều cô gái tranh nhau giành giật của hồi môn này đấy. - Ngọc Mai kể lại

Phương Ly giật mình, Biệt Thự Hoa Hồng thì cô biết.

Nó được ví như một tòa lâu đài, nguy nga tráng lệ, còn tên khác là Biệt Thự Thiên Đường. Đó là căn đẹp nhất, sang trọng nhất trên đường X, khu đó toàn là những căn biệt thự lộng lẫy nằm san sát.

Có người bảo bên trong là khuôn viên rộng lớn trồng vô số loài hoa đẹp như một thiên đường, đặc biệt là loài hoa hồng tím được nhập khẩu từ nước ngoài với giá rất đắt.

Cô đã từng ước một lần được vào tham quan nhưng nhìn cánh cổng cao sừng sững như bức tường thành, bên ngoài còn có hai anh bảo vệ đẹp trai canh gác thì biết đó chỉ mãi là ước mơ.

Có điều ông ngoại Giang Tuấn thật lạ, bình thường cô chỉ nghe trọng nam khinh nữ, thật không ngờ ông ấy lại để biệt thự cho cháu gái.

Ai mà được làm cháu gái ông ấy thật là có phúc chín mười đời.

- Khoan, vậy, những người đó nghĩ mình có ý định định đào mộ nhà anh ấy. Mình không có ! - Phương Ly từ lờ mờ chợt hiểu ra mọi chuyện

- Tất nhiên mình biết, nhưng Lạc Anh không bao giờ là nhân vật đơn giản. Hôm nay không có mình chưa chắc cậu còn khỏe mạnh mà ngồi đây.

- Mình không gây rắc rối cho cậu chứ ? - Phương Ly siết chặt cánh tay Ngọc Mai, áy náy

- Không sao đâu. Mà nói đến biệt thự Hoa Hồng mình chợt nhớ đến lời đồn hay lắm, không biết cậu nghe chưa ?

- Hà, lời đồn gì ? - Phương Ly giương mắt tò mò

Ngọc Mai hắng giọng một cái vờ nghiêm nghị

- Nghe đâu... nếu như không phải chủ nhân mà ở lại trong căn biệt thự ấy thì hể đến buổi tối sẽ nhìn thấy THỨ LẦN KHUẤT TRONG MÀN ĐÊM bay qua bay lại đấy.

- Thôi cậu đừng kể nữa. - Phương Ly mặt mày tái xanh, bịt tai lại - Chúng ta nói sang chuyện khác đi.

- Không phải cậu sợ ma đấy chứ. - Ngọc Mai cười sảng sặc một lúc - Nhưng chuyện này không chỉ là lời đồn đâu, là thật đấy. Mẹ của Giang Tuấn còn mời cả thầy bói và thầy phong thủy về xem nữa.

Phương Ly gỡ bịt tai ra, nhớ lại chuyện cũ mà lắc đầu

- Thầy phong thủy thì không biết nhưng đừng tin lời thầy bói quá. Cách đây mấy năm mình cùng một người bạn lên tận trên núi đi xem bói. Bạn mình bảo bà ấy mệnh danh là tiên cô nói đầu trúng đó, vậy mà nhìn mình một hồi rồi phán như đinh đóng cột rằng mình sinh ra có "Mệnh số phượng hoàng", còn là "Song phượng hoàng" gì gì đó. Cậu nói xem có đúng chỗ nào đâu !

Ngọc Mai nghiêng đầu, chăm chú vào sống mũi cao thẳng thanh tú, ánh nắng mặt trời từng tia vàng óng ánh như ngưng đọng trên tóc, đồng thời làm tỏa sáng làn da trắng như tuyết của Phương Ly rồi mạnh miệng phán hơn cả thầy bói

- Thử nghĩ theo hướng khác xem, mẹ của Giang Tuấn được mệnh danh là "Phượng Hoàng của giới giải trí", cậu vừa đẹp lại vừa hát hay như vậy, biết đâu sau này cậu là người kế thừa của cô ấy !

Phương Ly nghe xong chuyện hoang đường này liền bụm miệng ho sặc sụa

- Cho mình xin đi, có nằm mơ ban ngày cũng không đến lượt mình.

- Tại sao ? Cậu bảo là cậu muốn trở thành ca sĩ còn gì !

- Nhưng hai chuyện đó đâu có giống nhau. Mà Ngọc Mai, giờ mình hiểu sao cậu luôn bảo bản thân không giống con gái rồi, có vẻ như cậu chẳng sợ gì cả.

- Ai bảo cậu mình không sợ gì. - Giọng Ngọc Mai có phần ghen lại

- Hà? Vậy cậu sợ gì ? - Phương Ly theo quán tính hỏi

- Mình sợ... yêu đơn phương. - Lời nói rất nhỏ nhưng Phương Ly vẫn có thể nghe ra, cô bạn nói xong liền kéo tay cô đứng dậy - Sắp vào học rồi, nhanh lên kẻo trễ bây giờ.

Trên đường về lớp cô luôn ngẫm nghĩ những lời vừa mang đầy tâm sự vừa quá đỗi chân thật của Ngọc Mai vừa rồi, có khi nào cậu ấy đang đơn phương ai đó không ?

Đừng bảo là... Lâm tiểu nhân nhé !

.....

Trong một góc khuất ở trường

- Chị ơi, kế hoạch thất bại rồi, lúc nãy nhảy ra con nhỏ Triệu Ngọc Mai phá đám, hai tụi nó là bạn của nhau. - Một cô gái đến báo cho Lạc Anh

Nghe tên Triệu Ngọc Mai Lạc Anh có chút giật mình, quay sang ra lệnh

- Ai cũng phải có điểm yếu, cho người đi điều tra về cô ta.

- Chị à không cần tìm, chị quên mất một nhân vật quan trọng có thể giúp chúng ta rồi sao ? - Cô gái khác đứng bên cạnh nói

- Là ai ? - Lạc Anh nhíu mày nhớ lại

- Hai ngày nữa chị ấy sẽ về nước đấy. - Cô gái nở nụ cười nham hiểm

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nữ Hoàng Diễn Xuất

Mới sáng ra cả trường đã ầm ĩ cả lên, nghe nói nữ thần của trường Triệu Ngọc Chi hôm nay mới về nước.

Phương Ly ngồi trong lớp nghe những lời bàn tán đại khái cũng hiểu được.

Cô ấy được mệnh danh là hoa khôi của hoa khôi, hay còn gọi là nữ thần, từ thời trung học đã là niềm mơ ước của mọi chàng trai, có thể khiến nhiều nam sinh trường khác si tình chờ ngoài cổng trường chỉ để được ngắm nhìn, số người theo đuổi ở An Hoa cũng xếp hàng dài hết sân trường, vậy mà Triệu Ngọc Chi chỉ để ý đến một người duy nhất.

Chi là đoán tới đoán lui cũng chẳng ngờ rằng người đó lại là Lâm tiểu nhân.

Thêm một điều là hôm nay đổi lịch học thể dục, lớp của cô cùng lớp 12A1 học chung một sân. Nghe mọi người nói muốn xem phim thì nhanh chân lên.

Hóa ra phim chính là thể này đây.

- Anh, chúng ta đã lâu quá không gặp rồi, anh có muốn uống chút nước không ? - Ngọc Chi đưa chai nước đến trước mặt Lâm Hạo, khẽ chớp đôi mắt long lanh đầy mong chờ

Vậy mà Lâm Hạo cứ coi như không có gì xảy ra, Ngọc Chi thu chai nước về mà trong lòng tức tối.

- Anh nhớ tên em chứ ? - Ngọc Chi ráng nặn ra một nụ cười

- Em gái Triệu Ngọc Mai. - Lâm Hạo trả lời lấy lệ

- Em là Triệu Ngọc Chi.

- Thế cô không phải em gái Triệu Ngọc Mai ? Cắt đứt quan hệ rồi à ?

Nụ cười trên môi Ngọc Chi tắt ngấm. Cô yêu anh nhiều đến vậy ai ai cũng biết, còn anh thì sao? Lúc nào cũng lạnh nhạt với cô, đến liếc mắt anh còn chẳng thèm liếc một cái, tên cô anh cũng chẳng thèm nhớ, không muốn gọi, có gọi thì cũng là em gái Triệu Ngọc Mai.

Chị ta đối với anh quan trọng như vậy sao ?

- Em là Triệu Ngọc Chi, hy vọng lần tới anh sẽ gọi đúng tên em.

Lâm Hạo không hề phản ứng lại, cứ một mạch mà đi thẳng.

Gương mặt của Triệu Ngọc Chi tức tối đến đáng sợ, hai tay siết chặt như thể muốn bóp nát tất cả mọi thứ. Nhưng cô nhất quyết không bỏ cuộc, cô không có được anh thì người khác cũng không thể có được.

Trong một góc Ngọc Mai đang đứng khoanh tay nhìn về cảnh tượng ấy hất mặt lạnh nhạt nói

- Phương Ly, cậu nhìn rõ chưa ?

- Cậu ghen à ? - Phương Ly nói rất nhỏ, nhỏ đến mức Ngọc Mai không nghe thấy gì

- Triệu Ngọc Chi đó thật ra chính là em gái ruột của mình.

- Em gái ruột á ? Nhưng hai người bằng tuổi mà ? Lẽ nào là sinh đôi ?

- Không, tui mình là chị em cùng cha khác mẹ, mẹ nó là người phụ nữ bên ngoài của ba mình lại mất từ lúc nó còn nhỏ nên từ khi đón về nhà nó luôn ganh tị với những gì mình có, và lại tính khí khác nhau nên không thể hòa hợp được. Lại còn cả chuyện liên quan đến Lâm Hạo ấy nữa... mà thôi...

Ngọc Mai định nói rồi lại không nói tiếp mà nói sang chuyện khác

- Chỉ cần cậu nhớ là tránh xa nó ra là được, nó là nữ hoàng diễn xuất đấy !

Nữ hoàng diễn xuất ?

- Còn nữa này, nhớ cho kĩ, con trai trên đời này có chết hết cậu cũng không được thích Lâm Hạo đấy. - Ngọc Mai cực kì nghiêm túc như đang đe dọa cô

Phương Ly giương đôi mắt lên nhìn cô bạn chăm chăm, có phải Ngọc Mai cũng thích anh ta nên mới bảo cô như thế vì không muốn cả hai xảy ra xung đột không ?

- Cậu yên tâm, sẽ không có ngày đó đâu ! - Phương Ly khẳng định chắc nịch

- COI CHÙNG ĐÓ !

Sau tiếng la lớn cảnh báo của Ngọc Mai, Phương Ly cũng cảm nhận được có gì đó đang lao đến mình từ phía sau, cô muốn xoay người tránh né nhưng không kịp nữa.

“BỘP ”

Chuyện gì đến cuối cùng cũng đến. Sau khi bị thứ đó bay đến đập vào đầu thì cô bị mất thăng bằng nên ngã khụy xuống nền đất, đầu gối chống xuống bằng lực mạnh tạo thành một vết trầy xước chảy máu.

Phương Ly đến giờ vẫn chưa hoàn hồn chỉ thấy bên cạnh cô phía xa là một trái bóng đang không ngừng lăn lóc.

Ngọc Mai hét hoảng đỡ cô dậy rồi quay sang trừng mắt về phía Trình Tú Lan đang thong thả từng bước như người mẫu catwalk về phía quả bóng

- Cô phát bóng kiểu gì vậy ? Có mất không?

- Ai da, tôi không cố ý. - Tú Lan hỏi hột nói

- Phải rồi, các người chỉ cố tình thôi. Mau xin lỗi đi. - Ngọc Mai vẫn ra sức bảo vệ cho cô

- Trái bóng không có mắt, ai đó xui xẻo thì ráng mà chịu. - Tú Lan nhún vai cười khẩy

- Các người sợ người khác không chết được nên muốn giúp một tay à, thế tôi cũng giúp các người một tay nhé. - Ngọc Mai sắc mặt vẫn vô cùng giận dữ

- Thế giờ muốn sao đây, muốn xin lỗi thì đi mà bảo quả bóng xin lỗi. - Tú Lan khoanh tay trước ngực lạnh lạnh thách thức

Thấy đang có tiết mục hay, Triệu Ngọc Chi từ xa ung dung bước lại.

Đến lúc này Phương Ly mới có dịp nhìn thật kĩ, trước mặt cô là một cô gái có khuôn mặt kiểu điển, bộ đồng phục vừa vặn làm nổi bật thân hình mảnh mai và vóc dáng dong dong cao, mái tóc uốn cong gọn sóng, đôi mắt long lanh hút hồn, thật xinh đẹp và thuần khiết.

Giờ thì cô đã hiểu vì sao mọi người lại tung hô là nữ thần rồi.

Trái ngược với Ngọc Mai mang vẻ ngoài mạnh mẽ thì em gái cậu ấy lại đẹp một cách mỏng manh yếu đuối, là kiểu mà bất kì người con trai nào cũng muốn bên cạnh che chở bảo vệ.

- Chị hai, lúc trước đánh nhau cũng đâu có nương tay, cũng chẳng xin lỗi ai hết, giờ lại muốn người ta xin lỗi, chị có nên tự vả mặt mình không ? - Ngọc Chi cất giọng châm chọc

- Câm miệng, chuyện của tao và bạn tao mắc mớ gì đến mày. - Ngọc Mai lớn tiếng quát

- Mình chỉ hơi đau chút thôi, mình không sao, bỏ đi, dù sao cũng là em gái cậu mà. - Thấy tình hình có vẻ căng thẳng Phương Ly lay lay cánh tay Ngọc

Mai

- Được rồi, kệ cái đám người này, để mình đưa cậu xuống phòng y tế xem thử.

Ngọc Mai và Phương Ly cùng thẳng bước mà chẳng hề hay biết có một ánh mắt nham hiểm đang dõi theo

"Bạn sao ? Người như chị mà cũng xứng có bạn. Chị hai, để xem chính tay tôi sẽ phá hủy tình bạn của chị như thế nào ?"

.....

Ngọc Mai nhanh chóng dẫn cô đến bên giường của phòng y tế chuẩn bị làm thao tác sơ cứu thì có ai đó bước vào.

- Anh Minh Khải sao anh lại ở đây? - Hai cô gái cùng cất tiếng hỏi

- Khi này anh thấy hơi đau đầu nên vào đây xin ít thuốc. - Minh Khải nói nhưng ánh mắt cứ chăm chú dán chặt vào vết thương đang rỉ máu nơi đầu gối của Phương Ly.

Ngọc Mai là người thông minh nên vừa nghe đã hiểu, nhanh nhẩu nói

- Ồ, thôi vậy nhờ Minh Khải chăm sóc Phương Ly giúp em, tại em cũng không rành băng bó lắm

- Ủ, vậy em về lớp đi cứ giao cho anh.

- Phương Ly mình đi nhé.

Ngọc Mai vừa đi khỏi Minh Khải nói xong thì tiến lại tủ thuốc lục lọi bên trong.

Phương Ly ngồi trên giường nhưng chân thì đung đưa trên dưới đất. Cô nhìn vào vết thương đang rỉ máu nơi đầu gối, rồi vô thức đưa tay chạm vào chất lỏng màu đỏ.

- Á...đau

Cô đứng là nghịch đại mà, giống hệt như mấy đứa con nít.

- Em không sao chứ? - Minh Khải tưởng cô có chuyện hoảng hốt quay lại nhìn

- Không sao. - Phương Ly gượng cười

- Anh giúp em khử trùng vết thương, sẽ hơi đau một chút, cố gắng chịu nhé.

- Anh cứ đưa đây em tự làm được, anh đang đau đầu mà. Anh tìm được thuốc của mình chưa ?

Minh Khải ngẩng người một lát, thật ra anh nào có đau đầu, chả là lúc nãy đi vô tình nghe được Tú Lan nói chuyện với mấy cô gái khác về việc cố ý ném bóng làm cô bị thương. Anh không suy nghĩ thêm gì nữa mà vội vã đến đây, có mặt Ngọc Mai lại thấy hơi ngại nên anh viện đại một lý do, nào ngờ Phương Ly lại tin là thật.

Cô bé này...lúc nào cũng dễ tin người như vậy.

- Không sao, gấp em xong anh hết đau rồi, để anh giúp em - Minh Khải cười xuề xòa

- Nhưng...mà...

Bất gặp ánh mắt kiên quyết của anh cô biết bây giờ có từ chối cũng không được nên đành ngồi yên ngoan ngoãn.

Anh tỉ mỉ lấy bông gòn thấm thuốc khử trùng lau sơ vết thương cho cô, anh làm rất nhẹ tay vì sợ cô đau.

Chẳng ngờ đường đường một đại thiếu gia như anh lại ngồi đây giúp cô chăm sóc vết thương, lại còn hết lần này đến lần khác quan tâm cô, giúp đỡ cô.

Khóe môi cô bất giác nở nụ cười, nhẹ nhàng, ấm áp như gió xuân.

- Em không biết phải cảm ơn anh thế nào nữa, ở trường này ngoài Ngọc Mai ra thì anh là người tốt nhất với em, đang bệnh mà cũng giúp em, cảm ơn anh.

- Á...

Là vì Minh Khải nghe xong những lời đó vui mừng quá không mất tập trung ấn vào vết thương hơi mạnh tay.

- Anh xin lỗi, em không sao chứ.

- Dạ không có gì đâu, hơi đau một xíu.

Thật ra là đau lắm !!!

Minh Khải lại tiếp tục động tác, lần này anh chú tâm hơn

- Phương Ly, chuyện mấy tấm hình em chụp cùng Giang Tuấn là thế nào vậy ? - Nói chuyện này giờ, cuối cùng anh cũng đi vào trọng tâm

Phương Ly lắc đầu, lời lẽ trong lòng đều tuôn ra hết

- Anh đừng nhắc nữa, là anh ấy lừa em, nhờ giúp đóng giả bạn gái rồi chụp hình lại, em muốn sống lâu hơn nhất định phải né anh ta ra mới được.

- Thế chuyện em là bạn gái cậu ấy... - Minh Khải cố ý lấp lửng về sau

- Tất nhiên là không phải rồi. Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi.

Nghe đến hai từ “hiểu lầm” thì gương mặt Minh Khải lại bùng lên sức sống, trong lòng anh chợt thấy rất vui. Phương Ly thấy anh cười cũng không hiểu vì sao anh cười nhưng cô cũng thấy vui theo anh.

Sau đó vì chưa đến giờ vào học nên cả hai tiếp tục bàn chuyện.

Bên ngoài ánh nắng chan hòa, gió cuốn lá nhảy múa như hòa nhịp cùng nụ cười của hai con người trong phòng y tế.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Sự Cố Trong Phòng Thay Đồ

- [Trong 5 phút nếu không đem đồ thể dục của tôi xuống phòng thay đồ nam thì sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.]

Đang ngáp ngáp dài ngồi trong lớp đọc tin nhắn hiển thị trên màn hình mà Phương Ly không khỏi giật mình ngồi thẳng dậy.

Cô lật đật kiểm tra lại bộ quần áo trong cặp của mình... thôi xong, sáng sớm do quá vội vàng cô đã lấy nhầm đồng phục thể dục của Lâm tiểu nhân.

Tiết sau của cô cũng là tiết thể dục, cô cũng không thể nào mặc bộ quần áo size nam rộng thùng thình này xuống sân được.

Về mặt cô ỉu xiu quay sang cầu cứu Ngọc Mai

- Làm sao đây, mình thật sự phải vào phòng thay đồ nam, mình có chuyện.

- Dinh tới tên Lâm Hạo đó ? - Ngọc Mai đoán

- Phải. - Phương Ly gật đầu một cách khó khăn

- Thưa thầy bạn Phương Ly bị đau bụng ạ, em muốn dẫn bạn ấy xuống phòng y tế. - Ngọc Mai phản ứng nhanh nhạy giơ tay cao lên xin phép

- Sắp hết giờ rồi, sẽ tới tiết thể dục, em ráng chịu có được không? - Thầy giáo dừng viết bảng, quay đầu lại hỏi

- Á... Á... đau quá, thưa thầy em không chịu được. - Phương Ly cố gắng diễn thật sâu, nhắm mắt tỏ vẻ mặt đau khổ, tất cả đều tại "ai đó" dòn cô đến bị kịch này

- Được rồi nhưng chỉ được đi một người thôi kéo người khác chú ý. Phương Ly, em có thể tự đi không? - Thầy giáo lo lắng hỏi han

- Dạ... được ạ.

Phương Ly lấy bộ đồng phục che mặt mình lại, ôm bụng giả vờ chậm chạp ra khỏi lớp, Ngọc Mai nhìn theo mà lắc đầu.

Đứng trước cửa căn phòng mà cả đời này cô cũng không nghĩ có ngày mình đặt chân tới, thận trọng ngó nghiêng xung quanh để chắc chắn không có ai rồi mới hít thật sâu bước vào.

Lâm Hạo đã có mặt sẵn ở đó, sắc mặt u ám nhìn đồng hồ đất giả đeo tay.

- Đến muộn hai phút.

- Xin lỗi. ...

Cô không dám nói là do đầu gối còn hơi đau đi nhanh có chút khó khăn vì nói ra thì anh ta cũng chẳng thương hại mà vẫn mắng cô như thường.

Nói đi nói lại đồng phục thể dục nam nữ đều giống nhau, chỉ khác mỗi kích cỡ, lúc cô phơi lại để hai bộ ở cạnh nhau, dẫn đến xếp lại và đưa nhầm cho Lâm tiểu nhân này.

- Có phải cô có ý không ? - Lâm Hạo khoanh hai tay trước ngực nói

- Có ý cái gì ? - Phương Ly không hiểu

- Được gặp riêng tôi ở trường.

Cái tên tiểu nhân này, đừng có mà vu oan cho con gái nhà lành như vậy.

Phương Ly bặm môi tròn mắt không nói gì chỉ từ từ hai tay đưa anh bộ quần áo. Còn cái cách anh đưa lại dường như muốn đập thẳng bộ quần áo vào mặt cô.

- Tại sao phải bắt tôi đem đến tận đây mà không phải chỗ khác ? - Phương Ly xụ mặt xuống

- Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. - Lâm Hạo hờ hững nói

- Anh... tính giỏi thật đấy, rõ ràng là an toàn với anh nhưng nguy hiểm với tôi mà... với lại... - Phương Ly thoáng xấu hổ, cúi mặt nói tiếp - Dù sao tôi cũng là con gái... lỡ có ai thấy thì sao?

- Tôi không sợ mất danh dự khi bị phát hiện ở cùng cô thì cô sợ cái gì?

- Anh... ý anh là danh dự của tôi không quan trọng ???

- Tôi không nói, là cô tự suy diễn ra đấy nhé.

- Dù sao danh dự của con gái quan trọng hơn. - Phương Ly lớn tiếng giành quyền lợi

- Cô không phải con gái. - Lâm Hạo dứt khoát

- Anh... - Cô ghen hòng không lý lẽ nào cãi được nữa

Cả hai đang bận cãi nhau tiếng ồn vang tới từ phía bên ngoài càng lúc càng to, hình như có người đang bước tới, còn không phải một hay hai người mà là rất nhiều người.

Chết, chẳng lẽ tới mới đó đã tới giờ lớp 12A1 vào phòng thay đồ !!!

Phương Ly hốt hoảng lay lay cánh tay Lâm Hạo tìm con đường sống, bây giờ cô chạy ra thì chắc chắn sẽ bị nhìn thấy.

- Anh nghĩ cách giúp tôi đi, nếu họ phát hiện ra danh dự đời con gái của tôi tính làm sao ? Sau này tôi còn phải lấy chồng nữa.

- Chui vào trong đó đi.

Lâm Hạo tỉnh bơ như đã dự liệu sẵn từ trước chỉ tay về chiếc tủ ở góc tường, đủ để một người chui vào ngồi... nhưng quan trọng là ...

- Nhưng nó có khe hở mà. - Phương Ly nhấn nhá

- Có ai bảo cô nhìn à?

- Tôi...

- Học cách kiềm chế tính háo sắc của mình đi.

- Anh...

Tại sao nói dễ nghe vậy chứ, dù có nhìn hay không nếu bị phát hiện vẫn chết như thường thôi. Một cô gái bị phát hiện trốn trong tủ phòng thay đồ nam thì số phận sẽ thế nào?

Lâm Hạo không điểm xia đến cô nữa, quay mặt đi, nụ cười nhàn nhạt mà lạnh lùng

- Thế thì cứ đứng đây luôn đi, tôi sẽ nói là cô vào đây rình người khác bị tôi bắt được.

- Anh dám...- Cô tức đến chết

- Nói tiếp đi cô còn mười giây. - Ai đó vẫn rất thản nhiên trên đầu khổ của cô mà đếm số - Chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn...

Sao đòi cô mỗi lần dính tới tên tiểu nhân này lại xui như vậy chứ...

Hết cách đành buộc phải nhét mình vào chiếc tủ, cuối cùng là...nhắm mắt lại rồi tự nhủ với lòng

"Mày không nhìn thấy gì hết cũng không nghe thấy gì hết!!!"

Nghe tiếng bước chân rầm rập đi vào chắc bên ngoài có nhiều người lắm, dù bịt tai lại vẫn nghe tiếng ồn ào vang lên không dứt. Cô ngồi trong tủ vừa ngộp vừa nóng, vừa sợ hãi, một phút trôi qua như hàng thế kỉ, Huhu...

Khi nghe tiếng bước chân đồng loạt rời khỏi cô mới thở phào nhẹ nhõm. Định chui ra khỏi nhưng chợt có tiếng nói vang lên, biết mình vẫn chưa an toàn nên nán lại.

Chất giọng ấm áp này...là của anh Minh Khải mà!

- Minh theo như lời cậu nói lần trước, làm những chuyện giúp đỡ "em ấy", nhưng "em ấy" hình như vẫn chưa hiểu ra tình cảm của mình. - Minh Khải hơi ủ rũ

- Cậu ra ngoài đi chuyện này không nên để "người khác" nghe được. - Lâm Hạo lại nhìn vào cánh cửa tủ đóng kín

Minh Khải đảo mắt một vòng quanh phòng, cửa thì đóng, một con ruồi cũng không thấy, lấy đầu ra "người khác".

- Nơi này có ai đâu! Cậu đang đánh trống lảng đây à? Nói xem, bây giờ mình nên...

- Rốt cuộc cậu có muốn để cô ta nghe chuyện này không? - Lâm Hạo lớn tiếng

- Tất nhiên là không, nếu có thì tôi sẽ đứng đây hỏi ý cậu à? - Minh Khải khẳng định

- Thế đi ra ngoài nhanh đi! - Lâm Hạo gắt lên

Minh Khải lơ mơ không hiểu nhưng vẫn đi ra vì cho rằng Lâm Hạo hôm nay không được khỏe trong người nên mới thế.

- Thế tôi đi. Cậu thay đồ đi. - Minh Khải nói rồi đi mất

Phương Ly lúc này mới đẩy cửa chui ra khỏi tủ, ngẩng mặt lên, trên người Lâm Hạo vẫn là bộ đồ học sinh như ban đầu.

Anh đứng yên quan sát gương mặt được phủ lên một lớp phấn đỏ hồng hồng của cô.

- Đỏ mặt, tôi không biết cô trong sáng vậy đấy!

- Không phải...tôi...tôi đỏ mặt vì nóng, anh có biết là trong đó nóng lắm không, anh vào mà ngồi thử xem. - Cô lấp bắp chống chế, mặt vẫn đỏ gay cả lên

- Tôi quang minh chính đại, đâu có giống như cô, có tật giật mình phải vào đó ngồi!

- Anh... - Phương Ly thiếu điều học máu tại chỗ, cô bị như vậy là vì ai chứ. - Mà này giờ anh sao chưa thay đồ ra sân đi

- Sợ có người nhìn trộm

- Tôi không có nhìn.

- Tôi có nói cô à.

- Rõ ràng anh đang ám chỉ tôi. Nơi này còn ai nữa đâu!

- Được rồi, này giờ có nghe gì không? - Lâm Hạo sắc mặt hơi biến đổi

- Nghe gì? Tôi bịt tai suốt từ đầu đến lúc bước ra. - Phương Ly ráng làm ra vẻ mặt thản nhiên nhất

Lâm Hạo hy vọng cô gái này thật không nghe gì, nguyên tắc làm người của anh là không bán đứng bạn bè.

Sau cuộc nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại của hai người khi này thì Phương Ly cũng không hiểu hết hoàn toàn, nhưng đại khái có thể đoán được anh

Minh Khải đang thích "một cô gái nào đó" rồi nhờ Lâm Hạo cho ý kiến.

Nghe trộm chuyện riêng người khác là không tốt, cô vô ý nghe rồi nên cứ vờ như không biết gì.

- Ra ngoài nhanh để tôi thay đồ, hay là muốn tôi coi đồ trước mặt cô ? - Lâm Hạo từng chữ rõ ràng như một lời đe dọa

- Anh coi thì coi đi, mặc kệ tôi. - Phương Ly đang bận suy nghĩ chuyện của Minh Khải nên bất giác không biết mình đang nói gì

Đến khi nhận ra...!!!

Lâm Hạo từng bước tiến về phía cô, anh tiến một bước cô lùi một bước đến khi thân thể nhỏ bé bị bóng dáng cao lớn của anh ép đến cả người dựa hẳn vào chiếc tủ sắt phía sau.

Ánh mắt của cô nâng lên chạm ngay khuôn mặt đẹp trai đầy ma mị cùng ánh mắt đen thẳm của anh thì vừa sợ hãi, vừa hoảng hốt tim vừa đập thình thịch không ngừng.

Lâm Hạo một tay chống mạnh lên tủ ngăn cô chạy trốn, tay còn lại đưa lên, cô tưởng anh sẽ gỡ trò sàm sỡ nên đưa tay đưa tay lên giữ chặt cổ áo nào ngờ...

- Anh... định...định làm gì...?? - Cô hốt hoảng lắp bắp, bàn tay gờ đã đưa lên che mặt, nào ngờ anh lại...cởi nút áo của chính mình.

- Làm việc phải làm ở phòng thay đồ. - Lâm Hạo nhàn nhả nói

- Anh...biến thái.

- Tôi thay đồ ở phòng thay đồ thì gọi là biến thái ! Thế người trên thế giới này đều là biến thái rồi.

Cô tự hỏi có phải tên này gọi cô đến đây là vì giây phút này không? Khiến cô có mười cái miệng cũng nói không lại.

- Anh mà không dừng lại tôi la lên đó !

- Thế là đi, để người ta vào đây bắt quả tang cô rình tôi thay đồ.

- Anh...

- Giờ...thế nào ??? - Lâm Hạo gần lên từng chữ

- Tôi sai rồi, tôi ra, tôi ra mà...!! - Phương Ly mếu máo trả lời tấp lự

Lâm Hạo thả tay. Cô khiếp vía liền ba chân bốn cẳng ôm bộ đồ thể dục chạy vụt đi lập tức. Thật là nguy hiểm quá.

Lâm Hạo nhìn bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa mà lắc đầu

"Y như một con ngốc".

Phương Ly không ngờ rằng cảnh tượng khi cô rời khỏi phòng thay đồ nam đã đập vào mắt một người, người đó nghiêng răng, lửa giận bốc lên, ngón tay như những móng vuốt sắc xé toạc chiếc lá trên cây

"Ra là mày. Tao sẽ cho cả An Hoa này biết mày là người thế nào ?".

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Hiểu Lâm

Sau khi học thể dục xong là giờ ra chơi Phương Ly cùng Ngọc Mai kéo nhau xuống căn teen uống nước, nhưng đi được nửa đường thì Ngọc Mai nhận được tin nhắn của ai đó, về mặt rất khó coi rồi bảo cô đi một mình xuống dưới trước.

Phương Ly ngồi vào bàn được vài phút thì chiếc loa nằm trên tường căn teen thường dùng để phát thông báo mỗi ngày của ban phát thanh tự động hôm nay lại phát ra tiếng la hét của một cô gái.

"Chị ơi em xin lỗi chị, chị đừng đánh em nữa mà !"

Không khó để nhận ra chủ nhân của nó, chất giọng ngọt ngào đặc trưng như vậy chỉ có thể là của hoa khôi Triệu Ngọc Chi em gái Ngọc Mai.

Tất cả mọi người đều đứng dậy hoảng hốt chỉ tay về chiếc loa.

"Chị ơi em biết sai rồi, xin chị tha cho em..AAA"

"Tao đã làm gì mà hả con nhỏ kia ?"

Là tiếng của Ngọc Mai, lẽ nào khi này là Triệu Ngọc Chi hẹn cậu ấy ra. Bên trong chiếc loa vẫn tiếp tục là màn la hét của Ngọc Chi xin Ngọc Mai đừng tay khiến mọi người xung quanh không khỏi thương tâm.

"Chị đừng tưởng nơi này là hồ bơi sau trường thì không ai biết chuyện chị làm với em !"

Sau câu nói đó tất cả mọi người xung quanh đều đồng loạt ào ào kéo đến khu hồ bơi phía sau trường để xem náo nhiệt.

Phuong Ly nhất thời sững sờ chôn chân một chỗ, một lúc mới đứng dậy đuổi theo mọi người. Cô tuyệt đối không tin Ngọc Mai là người có thể ra tay như vậy đối với em gái mình, nhất định là có chuyện gì hiểu lầm ở đây.

Khi đến nơi thì hồ bơi đã bị đám đông vây lấy, cô khó khăn lắm mới chen lên phía trên được một chút.

Phuong Ly nhìn thấy đằng xa kia những người của hội học sinh đang đứng đó ôm chặt lấy Ngọc Chi cả người bị ướt sũng trông cứ như mới vớt từ phía dưới hồ lên, tóc tai thì rối bù ướt nhẹp, bộ dạng thê thảm không gì bằng.

- Chị đại diện cho hội học sinh muốn làm rõ tại sao em lại có thể bắt nạt em gái mình ngay tại trường như vậy ? - Lạc Anh khoanh tay trước ngực, lớn giọng nói với Ngọc Mai

- Các người cùng một bọn đúng không ? Sao các người biết mà tới đây ? - Ngọc Mai không hề e ngại đáp

- Em gái của em nói chúng tôi biết chuyện thường xuyên bị em đánh, vì danh dự của trường chúng tôi không thể không can thiệp vào. - Lạc Anh giả vờ điềm đạm như lo nghĩ cho đại cục nhưng ánh mắt thì thâm hiểm vô cùng

- Chuyện này không liên quan đến hội học sinh, các người tránh ra !

- Đánh đập rồi xô học sinh trong trường xuống nước, phải chịu kỉ luật đấy ! - Nữ sinh 1

- Bằng chứng đâu, có giỏi thì các người đem ra đây ? - Ngọc Mai trừng mắt nói

- Khi này cả trường đều nghe thấy hết chuyện cô làm hết rồi, đó là bằng chứng ! - Một nữ sinh vỗ ngực tự tin nói

Ngọc Mai uất ức quá quát lên

- Các người chỉ nghe chứ đâu có thấy, có biết là nó đang đóng kịch giả vờ khóc lóc rồi tự té hay không? Nó từng đạt huy chương cuộc thi bơi lội hồi cấp 2 đấy !

Triệu Ngọc Chi muốn cầu kết với Lạc Anh giải quyết với Ngọc Mai trước rồi sau đó sẽ tới Phuong Ly. Họ cùng nhau đã giăng ra một cái bẫy để cả trường này đồng loạt tẩy chay Ngọc Mai, nhưng trước tình hình này chưa chắc gì có thể thắng.

Triệu Ngọc Chi khẽ mỉm cười. Không sao, cô vẫn còn chiêu cuối cùng.

Cô ta hướng mắt về Ngọc Mai cố gượng ép ra một giọt nước mắt

"Chị hai, em biết chị ghét em vì em từng hẹn hò với anh Thiếu Dương vì chị cũng thích anh ấy, sau này em không dám nữa đâu."

Phuong Ly đứng trong đám đông sững sờ, mọi người càng sững sờ hơn.

Ngọc Mai... thích anh Thiếu Dương ?

- Chị em đại chiến vì một thằng con trai, tôi tưởng chỉ có trên phim thôi chứ ? - HS1

- Nếu là cậu thì cậu chọn ai trong hai người đó ? - HS2

- Cái này còn phải hỏi à ? - HS3

- Thế là không có được tình yêu nên quay sang đánh em gái. - HS4

- Chị Hoạn Thư em Thúy Kiều, vụ này hay nha ! - HS5

Ngọc Mai hai tay nắm chặt không ngừng run lên dù ngoài mặt cực kì bình thản

- Chuyện này nếu các người có bằng chứng rõ ràng thì đưa ra, không thì câm miệng hết cho tôi !

Xung quanh thấy ánh mắt tóe lửa của Ngọc Mai không ai dám chặn lại, họ tề ra thành con đường chính giữa cho cô đi.

Triệu Ngọc Chi nhìn theo, trong lòng cực kì hả hê, đôi môi xinh đẹp nhếch lên nụ cười thỏa mãn.

- Ngọc Mai, cậu sao vậy Ngọc Mai ! - Phương Ly thoát khỏi đám đông, chạy theo phía sau gọi to

- Chúng ta tìm nơi nào yên tĩnh đi, mình kể cậu nghe.

.....

Ngọc Mai tiến đến ngồi xuống ghế đá. Phương Ly bước đến ngồi cạnh bên.

- Có điện thoại kia, sao cậu không nghe ?

Ngọc Mai nhìn chăm chăm vào màn hình, nhìn thấy tên Lăng Thiếu Dương thì gạt qua một cái rồi như hét lên

- Xin lỗi số máy quý khách vừa gọi đang trong trạng thái phát điên, nếu không muốn chết thì đừng gọi nữa !!!

Vừa dứt lời Ngọc Mai còn gấp điện thoại lại một cái bộp rõ to. Phương Ly cũng phải giật mình.

- Cậu không gì chứ ?

- Phương Ly, hôm nay cậu cứ ngồi nghe mình nói nhé, chuyện này mình giữ trong lòng lâu lắm rồi, còn không nói mình sẽ phát điên mất.

- Ủ, cậu kể đi.

FLASHBACK

Có người con gái mới lớn nào lại không muốn trải qua câu chuyện tình yêu lãng mạn, Ngọc Mai cũng thế. Đáng tiếc từ những năm cấp hai chỉ vì cái danh Mai tí mà con trai trong trường lẫn ngoài trường nghe danh vừa nhìn thấy cô là trong bán kính vài mét đã vội vã bỏ chạy, sợ cô còn hơn cả ma quỷ.

Chẳng ngờ có một ngày khá đẹp trời, cô nhận được thư tỏ tình từ một người con trai trường khác.

Người này cô biết, là con một người bạn của ba mẹ cô, hai bên gia đình thân thoả cũng qua lại và gặp mặt nhau.

Ấn tượng của cô về anh rất tốt, chỉ là bản thân không nói ra. Anh thường xuyên pha trò cho cô và mọi người vui như một nửa tương phản hoàn hảo với tính cách ngoài lạnh trong nóng của cô.

Chỉ là thật không ngờ hóa ra anh lại yêu thầm cô.

Cuối thư anh bảo muốn hẹn cô ngoài cổng trường giờ ra về để chính thức nói lời tỏ tình.

Không hiểu sau tin tức này lại bị lộ ra ngoài rồi lan truyền đi với tốc độ tên lửa, hôm sau nhiều học sinh thay vì đi về thì đứng lại xem.

Mười một giờ kém mười lăm phút, tại cổng trường trung học cơ sở X, mặc kệ những lời bàn tán xung quanh Ngọc Mai vẫn đứng đợi, trong lòng không ngừng mong mỏi được như bao nhiêu người con gái bình thường, cũng được tỏ tình, được hẹn hò, cùng người mình yêu trải qua những ngày tháng học trò tươi đẹp.

Đáng tiếc người ta có câu "Mộng càng đẹp khi tình mộng càng đáng sợ".

Đúng giờ một chàng trai cao hơn cô nửa cái đầu, mặc đồng phục trung học An Hoa bước đến trước mặt, nhưng thay vì tỏ tình thì lại là...

- Ngọc Mai, về bức thư đó thật ra anh định gửi cho bạn khác trùng tên em học lớp bên cạnh nhưng người anh nhờ lại gửi nhầm vào học bàn của em... cho anh xin lỗi nha.

- Anh mới nói cái gì ? - Ngọc Mai bất động hỏi lại

- À, bức thư đó bị anh, à không người anh nhờ gửi nhầm. Nói chung bây giờ trễ rồi, thôi em về ăn cơm đi ngủ trưa đi, cho anh xin lỗi lần nữa. - Thiếu Dương nở nụ cười hết sức hồn nhiên

Xung quanh đột nhiên im lặng đến một tiếng động cũng không có ngoài tiếng xe máy chạy trên đường phố

Ngọc Mai hai tay siết chặt...lá thư bị bóp nát không thương tiếc cũng như trái tim của cô vậy.

Thiếu Dương bị ăn một bạt tai, có lẽ là rất đau nhưng anh không biết được trái tim của Ngọc Mai còn đau hơn. Tình đầu của cô chẳng những tan vỡ, mà còn trở thành trò cười cho cả trường, đến những trường khác cũng biết.

Sau lần đó băng nhóm của Ngọc Mai đột nhiên tan rã và không còn ai nghe đến những vụ đánh nhau của Mai nữa. Ngọc Mai cũng âm thầm chuyển qua trường khác, mục đích là để gia nhập đội bóng rổ trung học An Hoa, hằng ngày có thể gặp một người.

Thế nhưng hai năm trôi qua thứ tình cảm thâm lắng của cô cũng không chút chuyển biến.

Trời tính không bằng người tính, vào đầu năm ngoái, lần duy nhất Ngọc Mai lấy hết can đảm để tỏ tình, đem bao nhiêu lời lẽ trong lòng bấy nhiêu năm tuôn ra hết thì lại tỏ tình nhầm với Lâm tiểu nhân.

Đó chính là nguyên nhân từ lúc đó Ngọc Mai luôn xem anh ta là kẻ thù không đội trời chung chỉ bởi vì anh đã nắm giữ bí mật sống còn của cô.

Từ đó về sau, không còn lời tỏ tình nào được thốt ra nữa.

END FLASHBACK

- Thế làm sao mà cậu từ tỏ tình với anh Thiếu Dương lại tỏ tình nhầm sang Lâm Hạo được ? - Phương Ly nghe từ đầu đến cuối chỉ có mỗi thắc mắc này

- Chẳng phải tại cái rèm chết tiệt trong phòng y tế sao ? Mình chưa đốt nó là may rồi !

- Là sao ?

- Nhắc đến tên là thấy bực bội, mình sẽ mã hóa bằng kí hiệu. Hôm đó sau khi chơi bóng xong mình nghe nói A bị đau chân vào phòng y tế nên mò vào sau tỏ tình. Ai ngờ anh ấy đã ra khỏi đó được 5 phút trước, tới tên chết tiệt B đó vào. Sau khi tỏ tình một hồi chẳng thấy người bên kia rèm có động tĩnh gì cả nên mình mở rèm ra, ai ngờ tên khốn B đó đang ung dung đọc truyện cổ tích. A và B là ai cậu tự hiểu nhé.

- Sau đó ? - Phương Ly hỏi tiếp

- Mình la to "Tại sao anh lại ở đây ?", tên khốn B không nói không rằng đứng dậy bỏ ra ngoài trong khi mình đang chết đứng tại chỗ.

- Vậy nên cậu coi Lâm Hạo à B là kẻ thù. - Phương Ly chợt hiểu ra

- Lúc đó mình bối rối quá, chẳng biết tên B đó có nghĩ mình đang tỏ tình với hắn không ? Đem nói chuyện này cho những ai biết. Cả năm nay chạy theo chỉ mong bịt miệng hắn ta lại đồng thời giải thích rõ ràng là mình tỏ tình nhầm nhưng hắn ta lại bảo là lúc đó chẳng nghe gì. Có quỷ mới tin đây ?

- Vì thế cậu mới bỏ thuốc xổ để trả thù Lâm Hạo ?

Ngọc Mai gật gật đầu.

- Mỗi lần nhớ tới cái mặt hắn hôm đó mình cảm thấy ma quỷ hiện hình cũng không đáng sợ đến thế ! Đó là thái độ khinh thường tình cảm của mình.

Phương Ly có thể tưởng tượng ra được cảm giác của cô bạn lúc đó và lúc này.

Dồn hết can đảm để tỏ tình nhưng cuối cùng lại nhầm người, lại còn là người không nên để nhầm nhất.

Coi như là rút ra kinh nghiệm cho các bạn gái, có tỏ tình thì nhìn thấy rõ mặt người đó rồi hãy tỏ tình...haizz.

- Thế bây giờ cậu định thế nào, có nói sự thật với anh Thiếu Dương không ?

Ngọc Mai giọng yếu ớt hơn hẳn, đầu khẽ cúi xuống, ánh mắt đen chứa đựng toàn nỗi buồn

- Anh ấy không thích mình, lại còn hẹn hò hết người này đến người khác, kể cả em gái mình, mà thôi, bây giờ thì dù mình không nói cả trường cũng đều biết rồi.

Phương Ly tự hỏi đơn phương rồi cuộc là thứ tình yêu như thế nào lại có thể khiến một người vô cùng mạnh mẽ như Ngọc Mai cũng đau lòng và trở nên yếu đuối như lúc này.

Mặc kệ, cô quyết định là sau này sẽ không đơn phương ai đâu. Tuyệt đối không !

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ai Thê Thảm Hơn ?

Vài ngày trôi qua từ sự kiện hồ bơi hôm đó, không chỉ có Ngọc Mai bị khắp cả trường tẩy chay mà Phương Ly chơi chung cũng bị vạ lây. Họ lại có phần e dè danh "Mai tỉ" của Ngọc Mai nên tất cả sự bất bình, bức bối hết thảy đều trút lên Phương Ly.

Đi giữa đường bị gạt chân, giấu giếm trong tiết học thể dục, ném cặp sách vào trong thùng rác chỉ là một phần nhỏ trong số những thứ cô phải chịu đựng.

Tâm trạng của Ngọc Mai lúc nào cũng nặng nề vì chẳng những làm liên lụy mà còn không thể bảo vệ tốt cho người bạn nữ duy nhất của mình.

Giờ ra chơi, cả hai cùng xuống canteen, chọn một chiếc bàn trống ở trong góc như thường lệ. Nhưng chỉ vài phút sau thì có một đám nam sinh tiến đến giờ giọng cợt nhả

"Nghe nói em là Mai tỉ gì đó đúng không, trông em dễ thương thế này anh không tin đâu." - Nam sinh 1

"Em việc gì phải tranh bạn trai của em gái mình trong khi trước mặt em có một người đẹp trai ngời ngời thế này." - Nam sinh 2

"Anh tình nguyện làm bạn trai em vô điều kiện, tối nay chúng ta đi chơi nhé !" - Nam sinh 3

RẦM

Máu nóng trong người Ngọc Mai dâng cao, cô đập bàn một cái rồi đứng dậy trừng mắt quát

- CÁC NGƯỜI 5 GIÂY ĐỂ CÚT KHỎI ĐÂY !"

- Em đẹp thế này nổi nóng lên lại càng đẹp hơn. - Một tên vẫn không biết sống chết là gì

Vừa dứt lời tên đó đã bị Ngọc Mai tung cho một cú đá vào bụng rồi ngã nhào ngay trên nền đất. Cả căn teen đều thất kinh hồn vía, quay lại trợn mắt nhìn.

"TÊN NÀO KHÔNG MUỐN SỐNG NỮA THÌ NÓI TIẾP ĐI."

Đám nam sinh khi nãy cũng định xông vào nhưng bị cô lờm một cái liền sợ quá bỏ lại tán loạn. Giờ thì chắc không ai không dám tin "Mai tỉ" rồi, đến Phương Ly chơi cùng cô bao lâu nay còn thấy hơi rùng mình mà.

"Bốp! Bốp! Bốp!"

Tiếng vỗ tay vang lên giòn giã, theo phản xạ tất cả mọi người đều quay lại nhìn hướng phát ra âm thanh đó

- Chị hai, chị đánh hay lắm, khi nào có thời gian dạy em vài chiêu để phòng thân với nhé ! - Triệu Ngọc Chi từ từ đi tới khoanh tay trước ngực cười thích thú

- Đám người này là do mày gọi đến đúng không? - Ngọc Mai vừa nhìn thì thừa hiểu là ai đã giờ trò

- Chị không có bằng chứng thì đừng có vu cáo cho người tốt nhé !

Thủy Tiên cô gái đi cùng với Ngọc Chi liếc nhìn sang Phương Ly cười khẩy

- Choa ! Một đứa bắt cả hai tay đi cùng với một đứa đánh em gái đúng là một cặp trời sinh. - Sau đó cô ta cười phá lên chỉ tay vào mặt mình - Là trời sinh da mặt dày không biết xấu hổ đấy !

- Thế có người già vờ bị đánh, bị té xuống hồ bơi thì biết xấu hổ chắc ! - Phương Ly bức mình đáp lại họ

Thủy Tiên giờ cao bàn tay định tát vào mặt Phương Ly thì Ngọc Mai đã đi trước một bước chặn lại, ánh mắt sát lạnh

- Đừng có mà động đến bạn tao.

Đồng bọn bên cạnh Triệu Ngọc Chi nháy mắt với nhau thực hiện theo kế hoạch đã bàn trước đó, chỉ cần cái tát này được giáng xuống thì khẳng định sẽ có chuyện rất hay xảy ra.

"Cô hung dữ vậy thảo nào anh Thiếu Dương lại hẹn hò với em gái cô." - Nữ 1

"Tự nhìn lại mình, giận lên trông không khác nào con cọp cái, lấy cái gì đi so với chị Ngọc Chi." - Nữ 2

"Phải đó, tôi mà là con trai thì cách xa cô mấy trăm mét." - Nữ 3 nói xong tiện tay cầm ly coca trên bàn hất thẳng vào người Phương Ly

_ RAO

Ngọc Mai ánh mắt đỏ ngầu, lửa giận bốc lên, định giơ tay còn lại lên tát xuống thì bị Phương Ly nắm chặt cản lại.

- Cậu bình tĩnh đi, không nhận ra là họ đang nói khích cậu sao, mình ổn mà, thật đó !

Ngọc Mai giằng co trong tâm trí một hồi thì buông tay rồi kéo Phương Ly bước nhanh ra khỏi căn tin mặc kệ những lời xì xào bàn tán sau lưng.

- Cho mình xin lỗi, lại liên lụy cậu rồi. - Ngọc Mai nhìn bộ dạng ướt mềm Phương Ly mà tự trách bản thân

- Nói gì vậy, chúng ta là bạn bè, chính là có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu, những lúc thế này thì nên nương tựa giúp đỡ lẫn nhau. Sao lại nói là liên lụy. Với lại từ trước gặp cậu thì mình cũng đã thế này, cậu không cần áy náy.

Ngọc Mai khẽ cười, nụ cười duy nhất trong những ngày gần đây. Cuối cùng cũng hiểu sâu sắc được

"Một người bạn tốt là một kho báu mà ta nên trân trọng cả cuộc đời."

- Mình có đem đồ, để mình đưa cho cậu thay ra.

- Ủ, chúng ta đi thôi.

Ngọc Chi đứng tại chỗ siết chặt nắm đấm cảm hờn vì kế hoạch thất bại.

"Phương Ly tất cả đều tại mày, tao sẽ cho hai đứa tại đây cùng chết chung"

Có một điều không ai biết là Lăng Thiếu Dương từ nãy đến giờ đứng ngay góc cây to đối diện căn tin, chứng kiến hết toàn bộ cảnh tượng vừa rồi.

Thấy bóng Ngọc Mai khuất hẳn rồi anh mới thờ phào nhẹ nhõm, may là cô không nóng giận quá mà gây chuyện lớn.

- Này, cậu gọi Ngọc Mai ra nói chuyện rõ ràng đi, cứ trốn tránh thế này không phải cách đâu. - Minh Khải vỗ vai từ phía sau lưng

- Mấy cái chuyện tình cảm đâu phải cậu hỏi đối phương một cộng một bằng mấy rồi chắc chắn là đối phương sẽ trả lời cho cậu bằng hai.

- "..."

- Giả sử cậu luôn ngỡ rằng cô gái cậu thích thích bạn thân của cậu, tự dưng một ngày phát hiện ra hóa ra từ đầu đến cuối người cô ấy thích là cậu, cậu sẽ làm thế nào ? - Thiếu Dương khó xử

- Mình chỉ mong được như thế thôi. - Minh Khải lẩm bẩm như tự nói với bản thân

- Cậu mong cái gì ?

Không có tiếng trả lời lại.

- Này bạn hiền, cậu không sao chứ ? Chuyện gì mà nhập tâm quá vậy ? - Thấy Minh Khải mất tập trung Thiếu Dương lấy tay quơ quơ trước mặt

- Không ! Tôi chỉ đang nghĩ... - Minh Khải đẩy vế suy tư

- Nghĩ cho chuyện của tôi đúng không? Đúng là anh em tốt. - Thiếu Dương vui vẻ cắt ngang

Minh Khải cười trừ, Lăng Thiếu Dương xin lỗi nhé, chuyện của mình mình còn nghĩ chưa xong nữa mà ở đó mà đến chuyện của cậu.

- Khoan đã, cậu mới bảo cô gái cậu thích là Ngọc Mai. Nhưng mà ngày xưa cậu từng hẹn hò với Triệu Ngọc Chi. Thế là thế nào ?

Thiếu Dương thờ dài chán nản

- Mình bị oan, còn oan hơn cả oan. Mọi chuyện phải kể lùi từ lúc cấp hai mình gửi thư tỏ tình cho Ngọc Mai.

- Cậu từng gửi thư tình cho Ngọc Mai ? - Minh Khải bất ngờ

- Ủ, chỉ là sau một ngày khi gửi bức thư đó được gửi đi ba mình quyết định đưa mình sang Ý du học, mình hết cách mới vờ nói với em ấy rằng mình gửi nhầm cho người bạn cùng tên lớp bên cạnh của em ấy. Nào ngờ sau khi từ chối xong ba lại bảo là ông ấy chỉ đùa thôi. Vì chuyện đó mà mình đã cho rằng Ngọc Mai đời này kiếp này sẽ không bao giờ thích mình nữa.

- Vậy còn vụ hẹn hò với mấy cô gái khác ?

- Cái đó còn oan hơn. Toàn là mấy lần đi cùng với mấy đứa em gái họ hàng xa, bạn gái của anh mình tức chị dâu tương lai của mình... nói chung chỉ cần đi với con gái là thế nào cũng bị người trong trường bắt gặp rồi đồn ầm ĩ lên.

- Thế còn Triệu Ngọc Chi ? Lần đó mình nhớ có cả hình chụp hai người đi uống nước với nhau được đăng tải, đừng bảo là cậu cũng bị oan luôn nhé ? - Minh Khải khó tin

- Không phải vậy ! Triệu Ngọc Chi lần đó lấy điện thoại của Ngọc Mai nhắn tin hẹn mình đi tập bóng. Đến nơi thì cô gái ấy đem một chồng sách vở nhờ mình giảng. Ai ngờ bản tính tốt bụng trời sinh đã hại mình mất rồi !

Tốt bụng trời sinh ?

Minh Khải lắc lắc đầu chán nản.

Nếu tất cả đều đúng như Lăng Thiếu Dương nói thì cậu ấy đã phải chịu một chuỗi oan ức rồi.

Nhưng tạm gác chuyện đó qua một bên, bây giờ quan trọng hơn là giải oan chuyện Ngọc Mai đánh rồi xô em gái xuống hồ bơi kia.

Phải làm thế nào đây ?

.....

Sáng hôm sau ở phòng họp hội học sinh

- Từ hôm nay em sẽ là trợ lý hội trưởng, xin mọi người giúp đỡ. - Triệu Ngọc Chi đứng sát bên ghế của Lâm Hạo, nở nụ cười hạnh phúc

- Còn 30p nữa mới đến giờ họp, chúng ta giải quyết chuyện riêng một chút, là cô duyệt đơn xin gia nhập của cô gái này. - Lâm Hạo giọng vẫn đều đều không cảm xúc hướng về Lạc Anh nói

- Đơn giản là em nghĩ hội trưởng cần một trợ lý hỗ trợ anh trong công việc. - Lạc Anh bình tĩnh đáp nhưng trong lòng thấy bất an

- Cô tốt vậy sao ? Có ý gì nói thẳng ra đi ! - Lâm Hạo thấy buồn cười, môi không nhin được khẽ kéo lên

- Có thể anh không tin, nhưng em chỉ nghĩ cho anh thôi. - Lạc Anh cố nở nụ cười

_ XOẸT...XOẸT

Âm thanh lạnh buốt vang lên như cửa vào đây thần kinh mỗi người, tờ đơn xin nhập hội được Lâm Hạo xé nát một cách không do dự.

- Anh , anh...sao anh lại làm như vậy ? - Ngọc Chi sùng sốt, không chỉ cô mà tất cả những người có mặt ở đây đều vậy

- Làm trợ lý cho tôi thì người duyệt phải là tôi, không ai khác có cái quyền này cả !

- Nhưng em đảm bảo không ai thích hợp hơn em đâu. - Ngọc Chi cố gắng chống chế

Lâm Hạo không trả lời, chỉ đợi đến lúc cánh cửa phòng họp bật tung.

Theo lời Lâm Hạo căn dặn tới qua, vừa sáng vào lớp là Phương Ly đã cố gắng lôi kéo Ngọc Mai vào đây. Anh ta bảo chỉ cần Ngọc Mai không làm gì thì sẽ không sao, lời nói rất chắc chắn.

Sau một hồi thuyết phục, dù không biết chuyện gì sẽ xảy ra Ngọc Mai vẫn quyết định theo cô đến.

RẦM...

Tiếng đập bàn của Lâm Hạo khiến mọi người có mặt ở đó hết thấy đều thẳng thốt, kinh ngạc.

- Tôi cho cô nói lại lần nữa, Triệu Ngọc Chi cô thấy mình xứng đáng chỗ nào ?

- Việc gì em cũng có thể làm được ! - Ngọc Chi bề ngoài quả quyết nhưng bên trong sợ đến mức giọng nói yếu hẳn

- Kể cả việc tự nhảy xuống hồ bơi, tự la hét. - Lâm Hạo gần từng chữ

- Em không có, là chị ấy đẩy em xuống ! - Ngọc Chi chối phắt đi

- Cô đồng kịch giỏi như vậy thì nên vào câu lạc bộ văn nghệ đi, hội học sinh này không đủ để cô phát huy tài năng đâu. Việc tốt nhất cô có thể làm là rút ra khỏi đây. - Lâm Hạo chỉ tay về phía cửa, đôi mắt đầy vẻ chán ghét

- Anh...em...- Ngọc Chi hoảng sợ lắp bắp không nói nên lời

- Trước khi rút thì chờ một chút. Thấy đông đủ quá, cho tôi góp vui.

Giang Tuấn bên ngoài bước vào tiến lại gần níu chặt lấy cổ tay Ngọc Chi không cho cô đi, bắt đầu tiết mục kể chuyện của mình

- Vào một buổi tối đẹp trời, tôi bắt gặp hai người đẹp rất quen mặt đang ngồi nói chuyện với nhau trong quán bar, nhìn kĩ hóa ra là học sinh của trường mình, cô đoán xem họ nói gì? - Anh nhìn thẳng vào Lạc Anh

- Em đâu có ở đó, họ nói gì sao em biết được chứ ? - Lạc Anh lo lắng, hai tay đặt dưới gầm bàn xoắn vào nhau nhưng cố không thể hiện ra mặt

- Người con gái lạnh lùng hơn nói "Chỉ cần cô giúp tôi giải quyết Triệu Ngọc Mai, tôi sẽ duyệt cho cô làm trợ lý của hội trường, đó chẳng phải thứ cô muốn sao", cô có quen cô gái đấy không, Lạc tiểu thư.

Nghe đến đây Lạc Anh mặt mày tái mét.

- Thật không ngờ đến việc mình làm mà cô cũng quên cho được, may tôi có chụp lại hình, mọi người có muốn xem không? - Giang Tuấn nói to

Cả phòng bắt đầu xôn xao cả lên, ai nấy đều quay sang thì thầm to nhỏ với nhau, bàn luận mỗi lúc một sôi nổi

"Này có cả hình nữa kia."

"Chị Lạc Anh thật sự làm như thế à ?"

"Thế hai người họ thông đồng nhau."

"Coi hội học sinh là nơi nào vậy trời, muốn vô thì vô, muốn ra thì ra."

- Hội trường và hội phó còn sống sờ sờ đây, cô lấy đâu ra cái quyền đó vậy. - Giang Tuấn vẫn nhìn thẳng vào mặt Lạc Anh nói

Lâm Hạo im lặng từ nãy đến giờ cuối cùng cũng cất tiếng, giọng sắc như dao

- Nữ hoàng hội học sinh, nếu muốn leo lên chỗ tôi mà ngồi cứ nói một tiếng, không cần phí công bày nhiều trò vậy đâu.

Cuối cùng đứng trước sự chất vấn, Lạc Anh biết mình không giấu được nữa, cũng đành xuống nước cúi đầu nhận trách nhiệm về mình.

- Hội trường, hội phó em không dám, em xin nhận lỗi.

- Từ nay mọi quyết định trong hội đều phải thông qua tôi. - Lâm Hạo gương mặt anh lạnh như băng xen lẫn tức giận nói với Lạc Anh

- Em biết rồi, hội trường. - Lạc Anh nói, mặt mày tối sầm lại

- Phải vậy mới được chứ. - Giang Tuấn khế nhếch môi

Nếu ai không để ý kĩ sẽ không thể nhìn thấy khóe mắt Lạc Anh rung rung nước mắt. Nữ hoàng băng giá nổi tiếng của An Hoa có ngày cũng rơi lệ.

Lạc Anh thề, đời này nếu không trả được nhục nhã ngày hôm nay, quyết không làm người.

Một người đã xử xong, vẫn còn lại một người.

Từ nãy đến giờ tay Giang Tuấn vẫn không buông Triệu Ngọc Chi ra.

Anh bình tĩnh nói tiếp

- Đến cô gái kém lạnh lùng hơn trong câu chuyện tôi kể hồi nãy, cũng chính là cái người đang đứng cạnh tôi đây, giờ cô có khai không, hay để tôi đem hình ra mọi người xem

Triệu Ngọc Chi nhìn về phía Lạc Anh như cầu xin sự giúp đỡ, nhưng vô ích, tiếng nói của cô ta bây giờ cũng chẳng còn giá trị nữa.

- Được em nhận, là chị Lạc Anh tìm đến em nhờ em giúp, bảo em giúp chị ta giải quyết Triệu Ngọc Mai, để chị ta giải quyết Phương Ly. Đổi lại... như anh biết đó. Là do chị ta bày ra, em chỉ làm theo thôi.

Giang Tuấn đột nhiên cười phá lên, lúc này anh mới thả tay Triệu Ngọc Chi ra

- Có gì đáng cười đâu chứ ? - Ngọc Chi cực kì thắc mắc

- Thật ra tôi chẳng nghe được hai người nói cái gì cả, hình cũng không có, với cả dạo gần đây buổi tối tôi không có đến quán bar. - Giang Tuấn thông thả nói

- Vậy làm sao anh biết chúng tôi... - Cả hai đồng thanh

- Là do các người có tật giật mình thôi, tôi suy đoán vu vơ thế mà cũng trúng.

- Anh giăng bẫy em sao ? - Lạc Anh và Ngọc Chi đồng thanh

- Muốn người khác không biết trừ phi mình đừng có làm. Bây giờ rõ rồi, Triệu Ngọc Mai không đánh người, là Triệu Ngọc Chi tự mình làm, chớ bị kỉ luật đi. - Giang Tuấn quay sang cười cợt Ngọc Chi

- Đến giờ họp rồi, những người không liên quan có thể đi. Nữ hoàng hội học sinh, tôi sẽ nói chuyện với cô sau. - Lâm Hạo lạnh lùng cực độ liếc nhìn Lạc Anh

Triệu Ngọc Chi mang theo nỗi căm hận bước đi thật nhanh, nhưng đột nhiên sức nhớ gì đó quay đầu nhìn lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý vô cùng

/Phuong Ly để xem hôm nay tao và mày ai sẽ thế thâm hơn ?/

Ngọc Chi lạnh lạnh cất tiếng

- Có một chuyện tôi thấy mình cần phải nói, đó là Phuong Ly lén lút vào phòng thay đồ nam dụ dỗ hội trưởng, tôi không có tư cách ở trong hội học sinh thì cô ta càng không có tư cách !

Tất cả ánh mắt mọi người đang có mặt đều đổ dồn lên người Phuong Ly.

Lại chuyện gì thế này ???

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Giải Quyết

Không khí bỗng căng thẳng và đáng sợ đến mức kinh khủng.

Mọi người đến tưng tưng cũng không tưng tưng ra nổi, chuyện này làm sao có khả năng. Hội trưởng là ai, chưa có cô gái nào lọt được vào mắt anh, ngay cả nửa hạt bụi cũng không có.

Triệu Ngọc Chi chỉ thẳng tay vào người Phuong Ly, như muốn hét lên

- Vài ngày trước tôi nhìn thấy Phuong Ly này lén lút bước ra từ phòng thay đồ nam, sau đó năm phút thì hội trưởng bước ra. Thế có phải là cô ta vào đó dụ dỗ anh ấy rồi bị đuổi ra không?

Phuong Ly tá hỏa. Cô vào đó dụ dỗ tên tiểu nhân này á ? Còn khuya nhé !

Nhưng giờ làm sao thanh minh cho sự vô tội của mình đây ?

- Hội trưởng, cậu nói lẹ một câu để kết thúc chuyện này đi, không thì giao cho tôi, họp nhanh tôi còn đi ăn sáng, đói mà còn phải ở đây nghe chuyện tào lao ! - Giang Tuấn chán chường lướt ánh mắt nhìn một vòng quanh phòng rồi dừng lại nơi người ngồi vị trí trung tâm

Lâm Hạo khẽ nhủ mày một cái rồi thôi, ngã lưng ra ghế sau.

Phuong Ly cắn chặt môi tức tối.

Trong khi tìm cô đập mạnh hồi hộp như xem chung kết World Cup thì tên tiểu nhân này lại ung dung thản nhiên giống như người họ đang nói đến là một người khác chứ không phải anh ta.

Là lý gì đây hở trời ?

- Hội trưởng, rốt cuộc hôm đó anh có gặp Phuong Ly hay không ?

Lạc Anh thừa cơ chen vào, thuận gió đẩy thuyền, trong lòng không ngừng đắc ý, nếu chuyện này là thật thì chiếc ghế hội trưởng của kẻ này không chừng không giữ được nữa.

Cơ hội ngàn năm có một đây rồi !

- Không có. - Lâm Hạo ngồi thẳng dậy trả lời dứt khoát

Phuong Ly thờ nhẹ ra, cô cứ sợ tên tiểu nhân này đem hết tội lỗi trút hết lên đầu cô thì chết.

- Nhưng có người nhìn thấy, anh lại bảo là không, thế lẽ nào là hai người mờ ám với nhau rồi anh lại bao che cho Phuong Ly. - Lạc Anh trong bụng cười hết cỡ, nghĩ rằng anh giấu đầu lòi đuôi

- Bao che ??? Nữ hoàng hội học sinh, cô đang kết tội tôi đấy à ? - Lâm Hạo nhìn Lạc Anh, đôi mắt đen thẳm hiện lên ý cười đầy lạnh lẽo

- Em đâu dám, nhưng chuyện này dù sao cũng cần một lời giải thích hợp lý nếu không sẽ khó ăn khó nói với toàn thể mọi người ở đây lắm !

- Triệu Ngọc Chi cô thấy khi nào ?

Lâm Hạo ánh mắt lạnh đến thấu xương quét đến làm cô ta giật bắn người, trả lời bằng giọng hơi run

- Thứ năm tuần trước, em nhớ rất rõ là chuẩn bị đến tiết thứ hai.

Lâm Hạo cười lạnh mấy cái

- Để tôi dạy cho hai cô nhé. Thứ nhất có biết phòng thay đồ nam một ngày có bao nhiêu lớp học, bao nhiêu người ra vào không ?

- Thứ hai ngày hôm đó tôi vì đau bụng nên ra sân trễ hơn mọi người 10 phút, cô lại bảo là nhìn thấy Phuong Ly ra trước tôi 5 phút, cứ cho là cô ta đến vào thời điểm cả lớp tôi vừa mới ra sân, vậy chúng tôi có mấy phút để mà mờ ám 5 phút.

- Giả sử là cô thì cô có ngu ngốc tới mức chui vào một nơi có nhiều người ra vào, đặc biệt là nơi thay đồ chỉ toàn là nam và phải canh đúng giờ họ ra hết để mờ ám với ai đó trong 5 phút không ?

- Nhưng...nhưng mà...em...- Triệu Ngọc Chi cố tìm lý lẽ để nói tiếp nhưng không được

- Còn cô nữa, Vương Lạc Anh, nói tôi bao che. Hừ, tôi là hội trưởng, góc ngách An Hoa này tôi nắm rõ trong lòng bàn tay, nếu muốn mờ ám chỗ nào tốt nhất kín đáo nhất tôi chẳng rõ. Có cần tôi dạy cho cô không ?

- Cái đó...nhưng Triệu Ngọc Chi chính mắt nhìn thấy. - Lạc Anh cố cãi

- Cô ta thấy cũng là bằng chứng, thế tôi cũng thấy cô ta vào đó dụ dỗ tôi không được rồi đổ cho "người khác". - Ánh mắt anh lướt trên người Phuong Ly, rất nhanh đã dời đi.

Lạc Anh sắc mặt trắng bệch, trái với vẻ đanh thép khi nãy, giờ đây một câu cũng không thốt lên.

- Ngược lại Triệu Ngọc Chi cô giờ đó không học, chạy đến chỗ thay đồ nam làm gì. - Lâm Hạo giọng điệu như hỏi cung

- Em...

- Thông thường chỉ có hai khả năng, một mình mờ người khác thay đồ, hai gửi thư tỏ tình. Cho dù khả năng nào thì cũng là trốn học tôi sẽ báo với chủ nhiệm của cô. Tội vụ không xem như tôi cho qua, giờ thì lập tức ra ngoài ngay.

Lý luận của anh hoàn toàn mạch lạc, từng câu từng chữ gãy gọn không có chỗ nào bắt bẻ được.

Xung quanh toàn những cái gật đầu tán đồng, hết sức tán đồng thiếu điều muốn vỗ tay một tràng thật to như pháo nổ.

Phuong Ly đứng hình, Lâm tiểu nhân này có tính làm luật sư không thể, thế nào mà từ bị cáo nói thành nguyên cáo luôn rồi !

Nhưng dù sao cô phải thầm cảm ơn anh giúp cô giải vây.

Nhưng đó là chuyện của vài giây trước.

- Quên mất vẫn còn thứ ba...- Lâm Hạo kéo dài

Phuong Ly có cảm giác không ổn

- Có mờ ám tôi cũng không chọn người như vậy !

Cả phòng lại liếc nhìn Phuong Ly rồi ôm bụng cười sặc sụa.

Hừ, Lâm tiểu nhân, giải vây vẫn không quên sỉ nhục người khác.

Nhớ đấy nhé !

Triệu Ngọc Chi mất mặt đến cực điểm, một bước đi thẳng ra ngoài. Lạc Anh cũng không nói thêm lời nào, mím môi đứng dậy đi theo sau. Quả nhiên hội trường này không thể động vào được.

Vậy là "vụ án" được khép lại tại đây, Ngọc Mai được tuyên bố vô tội, trong lòng vui mừng nhưng không thể hiện rõ ra ngoài.

- Giang Tuấn cảm ơn anh, cả "người kia" nữa. Dù sao hôm nay cũng nhờ mọi người đã giúp đỡ.

Lâm Hạo thực hiện chiến dịch ba không "không nghe, không nói, không nhìn lên". Giang Tuấn đại diện trả lời

- Em có muốn cảm ơn thì đi tìm Lăng Thiếu Dương đấy. Đạo này anh bị lừa suy nghĩ, cách là do cậu ấy bày ra rồi nhờ tụi anh giúp em.

- Thật không ? - Ngọc Mai bất ngờ

- Gạt em thì anh được gì ! Đi tìm Lăng Thiếu Dương nói chuyện đi. Cậu ấy còn bảo em hiểu lầm cậu ấy rồi.

Ngọc Mai không nói câu nào, chỉ lẳng lặng kéo tay Phương Ly ra ngoài.

Cả hai trên đường bước về lớp thì trùng hợp gặp được Lăng Thiếu Dương. Mà không, hình như là anh đang cố ý đợi sẵn với nụ cười tỏa nắng.

Mấy hôm nay anh đến nhà thì cô không chịu gặp, ở trường thì luôn tránh né anh hết cách phải chặn đường thế này.

- Thôi, mình về lớp trước nha !

Phương Ly tạo không gian cho hai người nói chuyện nhưng mới đi được hai bước đã bị Ngọc Mai nắm tay kéo lại

- Cậu đi làm gì ? Không chừng người anh muốn gặp là cậu đấy ! - Ngọc Mai giống như đang giận dỗi

- Không, Ngọc Mai, anh muốn nói chuyện với em.

Nhìn ánh mắt lãnh đạm một màu của cô anh lại thấy buồn bã mặc dù chưa bắt đầu.

- Anh muốn gì ? Nó nhanh đi. - Ngọc Mai khó chịu

- Em đừng giận anh chuyện mấy ngày qua, cả chuyện trước kia nữa. Thật ra mọi thứ không phải như em nghĩ đâu. Chúng ta tìm nơi nào đó đi rồi...

Thiếu Dương cố gắng giải thích nhưng lại bị cắt ngang

- Anh biết tôi nghĩ gì sao ? Mau tránh ra.

- Em nghe anh giải thích đi.

- Tôi không muốn nghe. - Ngọc Mai gắt lên

- Vài ba câu thôi.

- Không.

- Một câu cũng được.

- Không.

- Thế giá chót, nửa câu nhé !

- Vậy anh nói nửa câu thử tôi nghe xem !

- Lăng Thiếu Dương : "..."

Phương Ly làm bầm : "Nửa câu thì nói thế nào nhì ?"

Anh chưa kịp mở miệng nói thêm thì Ngọc Mai đã một bước đi thẳng Phương Ly đuổi theo sau. Ngọc Mai làm như thể không có gì chân vẫn bước đi nhưng Phương Ly lại cảm nhận được chân cô bạn đang run lên.

Rõ ràng là không nỡ rời đi tại sao lại không ở lại ?

Tình yêu... chẳng lẽ lại là thứ phức tạp khó hiểu đến vậy sao ?

Đến bao giờ cô mới có thể hiểu được nó đây nhì ?

.....

Mọi chuyện cứ tưởng đến đây là kết thúc, một sad ending nào ngờ khi Phương Ly và Ngọc Mai về lớp ngồi xuống bàn chưa bao lâu thì thấy cả đám học sinh trong lớp chỉ chò ra phía ngoài xem náo nhiệt.

- Triệu Ngọc Mai, có người đang gọi cậu ra kia ! - Nữ sinh 1 chạy đến nói
- Chuyện gì ? - Ngọc Mai vẫn thờ ơ ngược mắt lên
- Ra rồi biết, nhanh lên đi ! - Nữ sinh 1 cố rù rê
- Triệu Ngọc Mai, có chuyện gấp, cậu mau ra ngoài đi. - Nữ sinh 2 cũng chạy đến

N người như vậy Ngọc Mai bức bối đứng dậy, dĩ nhiên Phương Ly cũng theo cùng.

Hành lang chật nít người đứng quan sát như xem biểu diễn của ca sĩ nổi tiếng.

Vừa thấy Ngọc Mai từ lầu ba nhìn xuống thì nhìn thấy Thiếu Dương tay cầm ghi ta còn vẩy vẩy cười với cô, vừa hét "Triệu Ngọc Mai em làm bạn gái anh nha".

Thân thể Ngọc Mai bị chấn động, tên này đang làm trò gì vậy ?

Thấy tình hình không ổn cô định quay vào thì bị một đám người chặn lại, dường có bảo đều là do Lăng Thiếu Dương thuê đấy nhé. Biết thế thì khi này cô đã đứng yên nghe anh nói rồi.

Một màn gào rú "Hát đi, hát đi" từ khán giả, Thiếu Dương chậm rãi cất tiếng ca.

Đáng lẽ ra đây sẽ là một màn tỏ tình lãng mạn, tiếng nhạc ghita êm dịu, ca từ phù hợp, khán giả giúp sức cộng thêm bối cảnh sân trường ánh nắng vàng nhạt trải dài, những chiếc lá vàng nhẹ rơi như trong phim hàn quốc, còn có chùm bong bóng bay được thả lên cao, chỉ trừ...

Giọng ca của nam ca sĩ quá tệ...hết sức tệ, cộng thêm cả màn gào thét điên loạn, tiếng người và tiếng nhạc chẳng hề ăn khớp với nhau.

Tất cả tạo thành một tổ hợp kinh khủng, si nhục người nghe.

Trái với vẻ hào hứng khi này, giờ đây tất cả đều bịt tai nhấn nhó mặt mày.

"Xuống dùm cái đi" - HS1

"Triệu Ngọc Mai, chúng tôi không có thù với cậu, cậu định để cậu ta tra tấn bọn tôi đến chết sao ?" - HS2

"Cậu không đồng ý tôi sẽ đồng ý thay cậu nhé !" - HS3

"Cậu ta nên đi học opera thì hơn" - HS4

- LĂNG THIẾU DƯƠNG, RÓT CUỘC ANH MUỐN THẾ NÀO ĐÂY ? - Hét chịu đựng nổi Ngọc Mai hét lên

- Ngày mai anh có chuyện muốn nói với em, anh đợi em ở gốc cây to sau trường học. Nếu như em chưa đến thì dù mưa to gió lớn anh cũng sẽ đứng chờ em - Thiếu Dương đứng dưới lầu hét to, đầy chí khí

Màn trình diễn cũng đến đây là kết thúc, khán giả thờ phào nhẹ nhõm.

.....

Sáng hôm sau, Ngọc Mai suốt cả hai tiết đầu chẳng tập trung được chút nào, cứ chống cằm nhìn ra cảnh vật phía bên ngoài, hôm nay gió rất mạnh, thổi cành lá bên ngoài rung lên và rơi rụng đầy mặt đất.

- Phương Ly, hôm nay liệu trời có mưa hay không? - Ngọc Mai ủ rũ cất tiếng hỏi
- Lần thứ ba mươi tư cậu hỏi câu này rồi, cậu muốn đi gặp anh Thiếu Dương đúng không? - Phương Ly chống tay lên bàn, nhoen miệng cười
- Ai bảo, mình chỉ hỏi vậy thôi ! - Ngọc Mai cố tỏ ra thờ ơ

Lăng Thiếu Dương có ai nói, lời của anh rất linh nghiệm hay không.

10p trước giờ ra chơi, trời đang nắng ráo đột nhiên đổ cơn mưa, còn là mưa rất to, trắng xóa cả khoảng không gian xung quanh.

Cả lớp nhìn ra cửa sổ thấy một tia sấm chớp lóe lên rồi sét đánh thẳng xuống mặt đất tạo thành tiếng « ẦM » khiến nhiều người, đa số là nữ sinh sợ hãi bịt tai, co rúm người lại.

Trong khi đó, Minh Khải ở lớp bên nhấn tin sang, anh Thiếu Dương thật sự cảm ô đi ra gốc cây ngồi thật.

Ngọc Mai tức giận, tay đập mạnh lên bàn. (t/g: ôi tội cái tay)

- Cậu quan tâm làm gì, là anh ấy tự làm tự chịu thôi ! Đâu phải chuyện của cậu đâu, đúng không ? - Phương Ly vờ nói

- Cậu có ô không cho mình mượn đi. - Mi mắt Ngọc Mai rũ xuống che giấu vẻ lo lắng

- Có, tất nhiên có. - Phương Ly chìa ra chiếc ô màu hồng

- Cậu đừng hiểu lầm, mình đi là vì không muốn làm khổ thêm những cô gái khác, cũng không muốn phải vào bệnh viện thăm anh ta lại càng sợ anh ta bị sét đánh chết, xuống dưới gặp diêm vương sẽ khai ra tên mình !

Phương Ly : "..."

Ngọc Mai lúc nào cũng thế, trong lòng nghĩ khác mà ngoài mặt đều nói khác.

.....

Sau đó, cũng không biết sau đó là thế nào, nhưng qua hôm sau Ngọc Mai và anh Thiếu Dương đã trở thành một cặp.

Theo lời Ngọc Mai kể lại cái lần cậu ấy tỏ tình nhằm với Lâm Hạo Lăng Thiếu Dương cũng đứng ở bên ngoài cửa phòng y tế, bao lâu nay anh vẫn cho rằng Ngọc Mai thích người bạn thân nhất của anh nên dạn lòng chỉ xem cô như bạn tốt và giúp đỡ cô.

Còn mối thù giữa họ...anh nghĩ là do Ngọc Mai bị từ chối tình cảm nên mới thế.

Hiểu lầm nói tiếp hiểu lầm. Mọi thứ vỡ lẽ nhanh quá Thiếu Dương phản ứng không kịp.

Triệu Ngọc Chi cố tình gây rối vậy mà lại giúp hóa giải mọi khúc mắc giữa hai người, chuyện cuối cùng lại đi theo chiều hướng tốt đẹp không ai tin nổi.

Có lẽ đây chính là ông trời tác hợp cho câu chuyện tình yêu của cả hai.

Tình yêu...!!!

Nhìn ra khung cửa sổ bên ngoài Phương Ly tự hỏi liệu đến khi nào cô mới cảm nhận được điều đó đây ???

.....

---Biệt thự Lâm gia---

Phương Ly sáng chuẩn bị đi học bước xuống lầu thì gặp chị Cẩm

- Chị Cẩm, chị mới đi chợ về à ? Chị đi chợ sớm thế !

Chị Cẩm sắc mặt tái mét kéo cô lại

- Em có nghe gì chưa, khu gần nhà chúng ta ở xuất hiện biến thái đấy !

- Thật hả chị ? - Phương Ly hốt hoảng

- Ủ, hôm qua có một cô bé cấp ba cỡ em đang đi học về lúc chiều tối thì bị dụ vô đường vắng làm bậy, may là thoát được. Nghe kể lại là tên đó mặc đồ vest hàng hiệu lịch sự, đầu tiên là từ phía sau vỗ vai, sau đó bảo "đề anh dẫn em về nhà nhé". Ôi, nghe kể không chị đã thấy rùng cả người.

- Vậy chị đừng nói nữa...ghê quá đi ! - Phương Ly lắc lắc đầu

- Chị sợ quá nên chị cũng mua hai cái bình xịt hơi cay, loại này nhẹ thôi, chị tặng cho em một cái phòng thân này. Mà chiều tối tốt nhất là đừng ra ngoài.

Nói rồi chị Cẩm nhét bình xịt vào ngăn cặp cô rồi đi vào bếp.

Mất Phương Ly giật giật, sao tự dưng cô thấy bất an thế nhỉ ? Chết, chiều nay có hai tiết thể dục, lại còn là hai tiết cuối của ngày, phải làm sao đây ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tên Biển Thái - Chuyển Nhà

Hai tiết thể dục trôi qua trong nỗi bất an của Phuong Ly. Lúc về trời lại đổ mưa to, trú mưa một hồi cũng đến chập choạng tối. Cứ nhớ đến lời chị Cẩm khiến cô vừa bước đi vừa run sợ dè chừng xung quanh.

Còn một đoạn nữa là đến nhà thì đột nhiên có một cánh tay vươn ra vỗ nhẹ vào vai làm cô giật bắn cả người.

- Không ngờ lại gặp em ở đây !

Phuong Ly từ từ quay lại hướng phát ra giọng nói, thật chậm chạp.

Một gương mặt hoàn toàn xa lạ hiện ra, là một người đàn ông khoảng 25,26 tuổi, mặc áo vest bảnh bao, nhưng cô biết chắc mình chẳng quen ai thế này cả mà hấn lại làm ra vẻ thân thiết với cô, lại đúng với miêu tả của chị Cẩm.

Chết rồi !!!

- Để anh dẫn em về nhà nhé ! - Người này không chú tâm đến vẻ mặt hốt hoảng của cô, tiếp tục cất lời

Thôi xong !!! Đích thị là “hấn” rồi, phải làm sao bây giờ đây !!!

- Quên chưa giới thiệu, anh là...

Chưa đợi tên đó nói hết câu Phuong Ly đã la hoán lên rồi dùng chiếc túi xách đang đeo trên vai đánh túi bụi vào hấn.

"Biển thái mà còn đòi giới thiệu nữa cơ đấy" đó là suy nghĩ trong đầu cô lúc này.

Phuong Ly hét lớn lên nhưng tiếc là xung quanh lúc này lại chẳng có một ai, do lúc nãy trời mưa to và lại gần đây tình hình bất ổn nên mọi người thường hay đóng cửa sớm.

“Bốp , bốp” - Cô dùng cặp đánh vào đầu tên biển thái thêm hai cái rồi vùng chạy nào ngờ tên biển thái cũng chạy theo.

Hấn nhanh thật, một tay ôm đầu một tay kia trong phút chốc đã chụp lấy cánh tay của cô, lực khá chặt khiến cô không vùng vẫy ra.

Trong lúc nguy cấp chợt nhớ đến bình xịt mà chị Cẩm đưa, may thay cô để gần bên ngoài chiếc cặp, chỉ cần dùng cánh tay còn lại vừa thò vào đã lấy được.

- Này ...tôi...

XỊT.....

Tên biển thái dường như định nói gì đó nhưng lời chưa kịp thốt ra thì đã bị cô “tấn công”, vì quá cay mắt nên đành buông tay cô ra và ra sức dụi dụi.

Phuong Ly chớp lấy thời cơ ba chân bốn tay chạy một mạch về phía trước, gần đến nhà rồi cô không để đời mình kết thúc thế này được.

- Nè đứng lại đó.

Sau tiếng hét đó tên biển thái vẫn tiếp tục, cô cứ chạy cứ chạy, người đằng sau cứ đuổi cứ đuổi, cuối cùng phát hiện phía trước đã có hy vọng

- Lâm Hạo, tên biển thái đuổi theo tôi nãy giờ đó, còn đòi dẫn tôi về nhà, anh báo công an bắt hấn đi. - Giọng cô hốt hoảng, đứng ra phía sau Lâm Hạo, hai tay thì nắm chặt lấy vạt áo anh không buông

Tên biển thái lúc này cũng đuổi đến nơi, đứng trước mặt hai người ở khoảng cách khá gần. Hấn chỉ tay vào mặt cô la lên

- Cô có bị điên không ? Bảo ai là biển thái ?

Lâm Hạo mặt mày không biến sắc, nhưng trong lòng thì cười to, hóa ra những ai dính vào Phuong Ly không gặp chuyện này thì gặp chuyện khác là có thật.

- Tên biển thái này là anh trai tôi, Lâm Huy, chồng chị Gia Mỹ, đến để đón Ân Ân. Chị Cẩm đã cho anh ấy xem hình cô nên anh muốn theo cô đến đây.
- Lâm Hạo bình tĩnh giới thiệu

Phuong Ly phút chốc bất động, các dây thần kinh tê liệt.

Người... người này... bây giờ nhớ lại "để anh đưa em về nhà nhé" chính là...

Không phải chứ !!!

- Ô, anh hai, xe của anh đâu ? - Lâm Hạo giọng điệu châm chọc

Lâm Huy vẫn ôm mặt phải

- Em mới gọi ai là biến thái thế. Khoan nói đến xe, cô... cô bước đến đây.

- Em xin lỗi anh, em thật sự không biết anh lại là đại thiếu gia, em xin lỗi anh. - Phương Ly cúi đầu hết sức hối lỗi

- Tôi thấy cô thân gái một mình đi trên đường vắng, sợ cô gặp nguy hiểm nên có lòng tốt muốn dẫn cô đi, cuối cùng người gặp nguy hiểm chính là tôi, lo đuổi theo cô với con mắt bị đau suốt nửa mắt đã mà châu diêm vương rồi... đúng là xui xẻo mà.

Phương Ly đứng né Lâm Hạo một chút rồi giải thích

- Cho em xin lỗi ạ. Tại hình dáng và lời nói của anh quá giống với tên biến thái được miêu tả, nên em mới... nhầm.

Lâm Huy con tức nhân gấp đôi, ánh mắt vẫn nhìn Phương Ly tóe ra lửa

- Cô màn chào hỏi rất độc đáo, tôi sẽ nhớ cô !

Cùng lúc đó chị Cẩm dẫn Ân Ân trong nhà bước ra.

Vừa nhìn thấy Lâm Huy, Ân Ân đã vội vã chạy tới, anh cũng cúi xuống ôm lấy con bé.

- Ba ơi, mắt ba bị sao vậy? - Ân Ân vừa nói vừa chỉ vào bên mắt đỏ ngầu của anh

- Nhờ ai đó ban cho đó con. - Lâm Huy nghiêng răng

- Ai vậy ạ ? - Ân Ân tròn xoe mắt hỏi

- Thôi đừng nói nữa, chúng ta ra xe, mẹ con đang đợi ngoài đó. Nếu không phải tại mẹ con bắt ba đi bộ tăng cường sức khỏe thì đã không thế này.

- Anh hai, chị Ly Ly, Ân Ân phải về quê mấy bữa, anh chị nhớ đợi em về nhé ! - Ân Ân quay người lại, vừa cười rạng rỡ vừa vẫy tay

Trước khi đi Lâm Huy còn ném cho Phương Ly một cái lườm mắt. Còn em trai anh ấy thì ngược lại

- Tôi không biết là cô lợi hại như vậy đấy. Anh trai tôi từng đạt huy chương bạc môn marathon cấp thành phố, nếu như năm ấy cô cũng tham gia thì không biết chừng sẽ ẵm huy chương vàng rồi !

Lâm Hạo nói xong khẽ nở nụ cười không biết mang ẩn ý gì rồi quay bước vào nhà.

Phương Ly giậm chân tại chỗ. Cái tên tiểu nhân này rốt cuộc đang khen hay đang chế giễu cô vậy ?

Ý mà hình như có cái gì không đúng.

- Chị ơi, tại sao Ân Ân là em gái của Lâm Hạo mà lại gọi anh trai anh ấy bằng ba ? - Phương Ly thắc mắc quay sang hỏi chị Cẩm

- Ủa chị chưa nói với em à, Ân Ân là con gái của vợ chồng đại thiếu gia, lẽ ra phải gọi nhị thiếu gia bằng chú nhưng con bé cứ một mực gọi là anh hai, chắc tại con bé muốn có anh quá nên mới thế.

- Ra là vậy !

- Mà Ân Ân nó bám lấy cậu ấy còn hơn ba mẹ của mình. Người ngoài không biết nhìn vào còn tưởng nhị thiếu gia mới là ba con bé.

Phương Ly gật gù. Hóa ra Lâm Hạo và Ân Ân không phải anh em, mà là chú cháu. Chị Gia Mỹ lần trước kí hợp đồng với cô là mẹ của bé Ân Ân, ngạc nhiên thật, chị ấy trông trẻ vậy mà có con lớn thế này rồi.

Lúc đó cô có ngờ cũng không ngờ được rằng đằng sau tiếng gọi đó lại chứa đựng sự thật đau lòng đến nhường nào.

- Quên mất, Phương Ly, ngày mai chúng ta dọn về nhà lớn đấy. - Chị Cẩm sực nhớ ra

- Nhà lớn???

- Ủ, tất cả chúng ta dọn về sống chung với vợ chồng cậu Huy luôn. Lát nữa em đi thu dọn đồ đạc đi.

Gì, dọn về sống cùng gia đình anh Huy khi này.

Kì này tiêu rồi, “tôi sẽ nhớ cô”.

.....

Ngày hôm sau một chiếc Rolls Royce màu đen bóng loáng sang trọng đón cô cùng Lâm Hạo dọn sang nhà lớn, chị Cẩm thì xin nghỉ vài bữa về quê.

Vừa bước xuống xe Phương Ly không khỏi hô to trước sự nguy nga tráng lệ của nó, đây là căn biệt thự to nhất mà cô từng thấy luôn đấy. Trông chẳng khác gì một tòa lâu đài, có cả hồ bơi, đài phun nước, khu sân vườn rộng rãi trồng nhiều loài hoa, cây xanh cắt tỉa đẹp mắt cùng chiếc xích đu màu trắng.

Phòng khách ở đây thuộc dạng hoàng gia vừa lớn lại vừa rộng rãi. Chùm pha lê chói lóa cả mắt, bộ ghế sofa đắt tiền. Mọi thứ đều thể hiện đẳng cấp của sự giàu có. So với Phương Gia chỉ có hơn và hơn.

Đặc biệt còn có mấy người giúp việc đang tập trung lại.

- Nhị thiếu gia, mừng cậu về nhà ! - Khi cô và anh bước vào thì họ liền xếp thành một hàng ngay ngắn, cúi đầu cung kính

Gương mặt Lâm Hạo vẫn như cũ không mang cảm xúc gì, không vui vẻ, không xúc động, không hào hứng.

Người hào hứng ở đây chỉ có những người giúp việc !

- Thiếu gia cậu đi đường có mệt không ? - Giúp việc 1

- Cậu mệt thì lên nghỉ đi ạ, tụi em đã dọn dẹp phòng cả rồi. - Giúp việc 2 chạy lại mừng rỡ

Mệt gì, từ nhà cũ qua đây mất có hai mươi phút, còn có phải đi bộ đâu !

- Tôi lên phòng trước, cô ta chung phòng với Ân Ân, không cần sắp xếp. - Lâm Hạo chẳng thèm liếc nhìn cô mà chỉ bỏ lại một câu rồi một mạch đi thẳng lên lầu

- Tôi biết rồi nhị thiếu gia. - Quản gia trả lời

Đến bây giờ mọi người còn lại mới nhìn về phía cô, cũng đúng, này giờ cô bị ánh hào quang của ai đó che lấp hết rồi.

- Cô theo tôi lên phòng bỏ đồ đạc. - Quản gia nói

- Vâng ạ.

Phương Ly khẽ gật đầu rồi bước đi mà không biết mọi người vẫn đang bàn tán sau lưng của mình.

"Sao lần này nhị thiếu gia thuê người trẻ quá vậy hả ?"

"Trẻ thì sao, quan trọng là không đẹp bằng mình."

"Còn dám đi ngang hàng với thiếu gia nữa, tưởng mình là nhị thiếu phu nhân sao ?"

"Đáng lẽ ra phải đi tít phía sau cậu ấy mới đúng chứ."

"Mình vừa nghĩ ra được cái này hay lắm"

Có ba người bu lại một chỗ xì xầm bàn tính với nhau

"Chúng ta làm vậy có quá đáng lắm không ?"

"Đại thiếu phu nhân không có ở đây, cô Ân Ân cũng không, ai sẽ bênh cho nó chứ."

"Còn hai thiếu gia."

"Hai cậu ấy sẽ quan tâm đến một con bé giúp việc sao ?"

"Đúng lắm ! Phải để nó biết nó về đây làm giúp việc hay làm nhị thiếu phu nhân."

"Phải... phải."

"Tôi có ý này còn hay hơn nữa nè!"

Lúc Phương Ly cất đồ xong quay lại thấy mọi người đang đứng ở góc bếp, đồng loạt nở nụ cười với cô.

- Chúng ta làm quen nhau chút đi, cô tên gì ? - Một chị nói
- Dạ, tên của em là Phương Ly. - Cô mỉm cười tươi nhất có thể
- Công việc ở đây cũng chẳng có gì to tát, nhưng mà ở đây có rất nhiều nguyên tắc. - Ánh mắt chị xoáy sâu vào cô
- Thế nào ạ?
- Đầu tiên, chính là người mới đến phải làm tất cả phần việc của mọi người trong ba ngày.
- "..."
- Cô cho là tôi nói xạo à?
- Phải đó tôi hỏi mới đến cũng vậy thôi. - Giúp việc 1
- Tôi cũng vậy nè. - Giúp việc 2
- Nãy giờ em đâu có nói gì đâu ạ !

Cả ba thấy thẹn quay lại nhìn nhau, hắng giọng một cái.

- Cô là nhỏ tuổi nhất ở đây, cho nên chúng tôi nói gì cô chỉ việc nghe và làm theo thôi, không được hỏi nhiều nói nhiều.
 - Dạ.
 - Đầu tiên là giặt đồ. - Mọi người vừa nói vừa chỉ tay vào núi đồ đang chất đống trên chiếc xô phía bên cạnh máy giặt
 - "Không được dùng máy giặt, tất cả đều phải giặt tay vì đại thiếu gia rất kĩ tính."
 - "Áo sơ mi của cậu ấy đều là hàng đắt tiền, đứt một sợi chỉ thì cô cẩn thận đấy."
 - "Giặt xong thì đem chúng lên tầng thượng mà phơi đi."
 - "Rồi thì lau phòng khách và cầu thang, nhớ là phải lau bằng tay."
 - "Tiếp đó dọn dẹp phòng của đại thiếu gia và phu nhân. Nhớ cẩn thận những vật dụng đắt tiền trong đó và không được xê dịch vị trí của chúng."
 - "Vật dụng dùng dọn dẹp thì vào kho lấy, làm xong phải nhớ phải cất lại đúng như vị trí ban đầu."
 - "Cuối cùng là nấu cơm chiều."
 - "Đem hết cá trong tủ lạnh chế biến thành các món khác nhau đi."
 - "Tất cả phải làm xong trước 5h, tức là trước khi đại thiếu gia về."
 - "Làm xong thì phải gọi chúng tôi xuống kiểm tra lại một lượt, đã rõ chưa."
- Mọi người nói một hơi làm cô không kịp tiêu hóa, gì mà nhiều thế này.
- Em hiểu rồi ạ !
 - Có thể giúp việc cho nhị thiếu gia được hơn một tháng, xem ra rất có bản lĩnh, chỉ chút việc thế này sao làm khó được cô nhỉ ?
- Khi chị giúp việc nói câu đó xong không gian xung quanh cô nồng nặc mùi thuốc súng, hình như cô đã hiểu vấn đề nằm ở đâu rồi.
- Mọi người đồng loạt bỏ đi để lại một mình cô đứng đó. Phương Ly nhìn khắp chung quanh ngôi biệt thự rộng lớn như một cung điện vua chúa ở, khẽ nuốt nước bọt cảm thán
- Thà là ở nhà cũ còn tốt hơn !

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Chơi Khăm - Đuổi Đi Bởi Thanh Yên

Cũng may là ăn trưa xong mới đến đây nên Phương Ly xem như có đủ năng lượng để làm việc. Cô đưa mắt liếc nhìn đồng hồ trên tường rồi bắt tay vào làm.

Giặt đồ, khệ nệ xách lên lầu phơi, lau dọn xong hết thấy cũng đến chiều, cả người đầm mồ hôi, thờ không ra hơi, tay chân mỏi rã rời không muốn cử động nữa.

Tiếp theo là đem tất cả những thứ không cần thiết cho vào nhà kho như sự chỉ dẫn của chị Hoa.

Lúc chuẩn bị quay đi thì chân cô đột nhiên khựng lại, lòng hiếu kì trỗi dậy, không tự chủ được mà tiến từng bước về phía một vật thể gì đó rất lớn đang được bao phủ bởi một tấm khăn.

Nó như có sức hút khiến cô không kìm nén được tò mò giờ tấm khăn lên.

Đàn...đó là một cây đàn piano còn mới tinh !!!

Mắt cô sáng lên, những ngón tay mảnh khảnh vươn ra chạm nhẹ từng phím đàn, thanh âm trong trẻo thi nhau vang lên giữa nhà kho tĩnh mịch.

- Cô đang làm cái gì vậy hả ?

Một giọng nói thất thanh chói tai vang lên từ phía cửa. Cô quay đầu lại thì thấy chị Hoa mặt đang nhăn hết lại vì giận dữ

- Em xin lỗi, em...em... - Phương Ly lấp bắp

- Cô có biết là không được động đến cây đàn này, lại càng không để phát ra tiếng. Lần sau đừng thế nữa. Nếu để nhị thiếu gia nghe được cô chết chắc đấy ! - Chị Hoa trừng mắt cảnh cáo

- Sao vậy ạ ?

- Tôi nói thế nào thì cô nghe thế ấy đi, sao trắng cái gì ? - Chị Hoa quát lên

- Dạ, em biết rồi.

- Biết thì nhanh dọn dẹp đi, rồi còn xuống dưới nấu cơm chiều nữa. Con gái con lười lè mà lè mề.

- Dạ ! Dọn xong chỗ này em sẽ xuống ngay.

Chị Hoa vừa đi khỏi Phương Ly liền lắc đầu.

Nhà này kì thế, cây đàn mới tinh mua về đem bỏ xó, lại còn không cho xài, thế thì mua làm gì, sao không cho những ai cần nó ấy. Lãng phí hết chỗ nói.

Cô lấy tấm vải phủ lại đàn một cách cẩn thận, dọn dẹp một chút, dự định quay xuống thì phát hiện phía góc dưới chân đàn còn có một vật thể hình chữ nhật trông còn khá mới, chỉ là bị bụi bám một ít.

Ngồi xuống cầm lên xem thử, là một chiếc máy hát. Bên trên còn có một tờ giấy được dán vào, là nét chữ mềm mại của con gái trưởng thành

"Chúc anh hai sinh nhật vui vẻ - Ân Ân".

Lâm tiểu nhân này, sao lại vứt quà sinh nhật Ân Ân tặng lại vứt ở đây ? Con bé mà biết được chắc buồn lắm.

Phương Ly đưa tay bật nút thì chỉ nghe được những âm thanh "Rè...rè...rè..". Chắc do để không xài trong này nên bị hư.

Thôi coi như cô làm người tốt vậy.

Trên đường bước xuống dưới nhà cô tiện tay đặt nó lên chiếc bàn trong phòng mình, ngày mai đến trường sẽ nhờ người sửa lại rồi trả cho chủ nhân của nó.

Nếu thời gian quay ngược trở lại...có lẽ cô sẽ không làm thế.

.....

Ở dưới bếp, đến gần 5 giờ thì những người giúp việc khác mới tập trung lại, giả vờ loay hoay động cái này sờ cái kia vì họ không thể để cho hai thiếu gia trong nhà biết chuyện họ đã đẩy việc cho con bé Phương Ly này.

Cuối cùng cũng làm xong. Phương Ly đưa tay quạt mồ hôi trên trán, chưa kịp cời tạp dề thì đã nghe ở đại sảnh vang lên một âm thanh rất to lại rất đều

- Đại thiếu gia, cậu về rồi !

Sóng lưng Phương Ly lạnh lạnh, nhanh chóng tiến đến xếp hàng cùng mọi người.

Đại thiếu gia Lâm Huy mặc bộ đồ vest đen, dáng vẻ cao lớn, bảnh bao, vừa bước vào là xung quanh những người giúp việc đều cúi đầu cung kính.

Anh chẳng thèm nhìn ai lấy một cái, trao cặp cho chị Hoa rồi định đi thẳng lên lầu thay đồ.

Đột nhiên chân anh khựng lại ở đối diện vị trí cô đang đứng. Anh xoay đầu lại, nở nụ cười có cùng như không.

- Cô, ngẩng mặt lên cho tôi xem nào.

- Chào đại thiếu gia, em là Phương Ly. - Biết cặp mắt đối diện đang trừng trừng sát khí nhìn mình nên cô vẫn lựa chọn cúi mặt

Chị giúp việc tưởng anh không quen cô nên đứng bên cạnh liếc thoáng giới thiệu

- Thưa đại thiếu gia, đây là người giúp việc của nhị thiếu gia... cô ấy...

- Tôi biết cô ta. - Lâm Huy ánh mắt đen sẫm, nghiền răng từng chữ - Hôm qua chúng tôi đã "chào hỏi nhau" rồi, nhưng tôi vẫn là thấy "cách chào hôm qua" ấn tượng hơn.

Khô rồi, khô rồi, lần này khô rồi !!!!

- Tôi đói rồi, mau dọn cơm đi.

Mọi người nghe xong liền lập tức chuẩn bị. Phương Ly định chạy lên lầu gọi Lâm Hạo xuống dùng cơm thì đã bị một thân hình khác giữ chặt lại

- Cô phụ dọn cơm, nhị thiếu gia giao lại cho tôi. - Chị Mai mặt mày hớn hớn

Ừ, có người gọi anh ta ăn vậy cô mừng hơn. Cô chẳng còn sức để làm gì nữa rồi.

Hai anh em họ Lâm gặp nhau chỉ chào một tiếng "Em về rồi à?", "Ừ" rồi ngồi vô bàn rồi mạnh ai nấy gấp.

Một phút sau khi ngồi vào bàn ăn

Lâm Huy tay trái đập bàn, tay phải buông đũa xuống tạo thành tiếng "cạch" rất lớn, mắt trợn ngược nhìn lên quát tháo

- Là ai nấu cái này?

- Dạ, là em. sao vậy ạ ? - Phương Ly tiến lại gần khẽ nói

- Tôi không ăn được cá, cô nấu toàn cá là sao ? - Lâm Huy lớn tiếng quở trách - Cô cố tình chơi tôi đúng không ? Rốt cuộc tôi có thù gì với cô ?

- Dạ ???

Phương Ly nhìn xung quanh cảm thấy rất bất ngờ, rõ ràng món này là chị Hoa bảo cô nấu mà. Còn nói cá để lâu trong tủ lạnh không tốt nên em nấu hết đi.

Sau vài giây suy nghĩ, thôi xong, người bị chơi khăm chính là cô đây nè, chứ lẽ nào họ là giúp việc ở đây lâu vậy mà không biết chuyện này.

- Tôi đã dặn cô rồi, đại thiếu gia không ăn cá được mà ! - Chị Hoa sợ bị phát hiện nên chạy đến quát thẳng vào mặt cô

- Hôm nay cô mới đến nên tôi chỉ bảo cô làm mỗi việc nấu ăn, vậy mà sao chẳng chú ý gì vậy ! - Chị Lan thuận nước đẩy thuyền

- Người mới có khác, lần sau cái gì không biết thì mở miệng ra hỏi chúng tôi, đừng có căm như hèn rồi tự làm theo ý mình ! - Chị Mai châm dầu vào lửa

- Em... - Phương Ly cắn răng, muốn giải thích cũng không biết làm thế nào

Lâm Huy thì nhìn chằm chằm vào cô quát lên

- Hôm qua và cả hôm nay nữa, cô đúng là khắc tinh của tôi mà, cô...

- Là em bảo cô ta làm như vậy. - Lâm Hạo nói rồi gấp liên tiếp mấy miếng cá ở các đĩa khác nhau cho vào miệng, thản nhiên nhai nuốt

Cô không nghe lầm chứ, Lâm Hạo đang đứng ra giúp cô.

Tại sao anh lại làm vậy ???

- Giúp việc nhà này có thể "ưu tiên" giao cho mới đến một mình nấu hết bữa ăn thì em cũng có thể bảo cô ta "ưu tiên" nấu toàn cá cho em, người mới về. Anh biết là em thích ăn cá mà.

Mấy người hầu nghe vậy mặt mũi tái đi, cúi gằm không dám ngẩng lên.

- Không ăn một bữa không chết được, cô đi nấu bát mì đem lên phòng cho tôi. - Lâm Huy quay sang Phương Ly gần giọng - Tôi biết chuyện này không có liên quan gì đến em trai tôi. Nếu còn có lần sau sơ suất như vậy tôi sẽ cho cô đi ngay, dù em trai tôi có ra mặt cũng không ích gì đâu.

Phương Ly nhanh chân vào bếp nấu bát mì dưới tiếng cười khúc khích của những người khác vang lên từ phía sau lưng.

Một nhị thiếu gia đã khiến cô khốn đốn, giờ lại thêm một đại thiếu gia.

Ngày tháng sau này càng phải cẩn thận hơn mới được.

Đó là những gì cô nghĩ, còn thực tế, trên đời luôn chứa đựng những chuyện ngoài dự liệu của con người.

.....

BỐP

Âm thanh vang lên làm chấn động căn biệt thự cùng những con người có mặt ở đây. Mọi người trong nhà bu lại xem Phương Ly cô đã làm nên chuyện tày trời gì chọc giận nhị thiếu gia.

Chuyện là chiếc máy hát cũ phát hiện được trong nhà kho hai ngày trước, cô lau chùi rồi mang đi sửa lại, hôm nay mới lấy về đưa trả cho Lâm Hạo nào ngờ vừa đến tay đã bị anh quăng mạnh xuống sàn vỡ nát ra từng mảnh.

Phương Ly ban đầu là kinh ngạc, bất động vài giây sau đó là rùng mình sợ hãi.

Chiếc máy tan tành nhưng con giận giữ của Lâm Hạo lại không hề suy giảm. Đôi mắt sâu thẳm lạnh thấu xương tưởng chừng như sẽ đóng băng tất cả và nuốt chửng cô.

- Dọn đồ đi khỏi đây mau lên. - Anh quát

- Anh...anh mới nói cái gì? - Cô tưởng mình nghe nhầm

- Tôi bảo cô mau dọn đi.

- Dọn đi! Tôi...tôi đã làm gì sai chứ?

- Tôi không muốn nhìn thấy cô nữa! Lập tức đi ngay cho tôi. - Anh càng tức giận hơn lớn tiếng quát

- Đầu phải là tôi làm hư đồ của anh. Tôi thấy chiếc máy là quà sinh nhật của Ân Ân tặng anh bị hư nên mới mang đi sửa...anh...

Phương Ly cố gắng giải thích, nhưng tất cả chỉ là vô ích

- Thế giờ có đi không? Tôi sẽ thanh toán tiền cho cô nên yên tâm đi. - Ánh mắt anh hung dữ trừng về phía cô

Phương Ly siết chặt tay lại. Tiền, tiền, anh ta tưởng tiền là tất cả chắc.

- Khoan đã, còn Ân Ân... tôi đi rồi Ân Ân thế nào? Con bé trước khi về quê bảo tôi chờ nó trở về.

Sao cô có thể quên mất Ân Ân được chứ?

Lý do duy nhất khiến cô thấy âm áp khi ở lại nơi này chỉ có một, đó chính là bé Ân Ân vừa hoạt bát vừa đáng yêu, lại luôn miệng gọi cô hai tiếng "chị ơi".

Bao nhiêu ngày chơi chung, ngủ chung với cô bé, vui cười với nó, tình cảm ngày một khăng khít, cô thật sự xem Ân Ân như em gái của mình rồi.

Nào ngờ bao nhiêu phũ phàng, bao nhiêu tàn nhẫn Lâm Hạo này đều có hết.

- Không cần lo, Ân Ân đâu thiếu người chăm sóc, có cô hay không có cô cũng thế thôi. Đi nhanh đi tôi còn muốn người khác. Cô đến đây làm cũng là vì tiền, đừng có mà giả vờ thương nhớ con bé.

- Anh...- Cô thật sự hết nhịn nổi rồi, ầm ức nói rõ từng chữ - Đi thì đi. Anh cho tôi giả vờ thương Ân Ân thì mặc anh, còn đỡ hơn kẻ máu lạnh đến quà sinh nhật của em gái tặng mình cũng ném vỡ đi cho được.

- Cô...lúc tôi trở ra mà còn thấy cô lảng vảng ở đây thì không xong với tôi đâu.

Lâm Hạo giật dũ nói rồi nhanh chóng ngoảnh mặt bỏ đi.

_"SÀM" - Cánh cửa phòng đóng lại một cách dứt khoát không chút lưu luyến.

Phuong Ly thu xếp đồ nhét vào vali mà thấy uất ức.

Kẻ có tiền là như vậy, muốn xem người khác là gì thì là cái đó. Bị người ta ném đi nhưng một mẩu rác gây bẩn mắt. Cô không nhà không cửa, biết đi đâu bây giờ.

Chợt nhớ đến Ân Ân, sóng mũi cô cay cay, còn không kịp tạm biệt nó nữa mà.

Tên Lâm tiểu nhân này rốt cuộc có phải bị tâm thần phân liệt không, hôm trước trong hội học sinh và cả hôm kia trên bàn ăn ra mặt giải vây cho cô, bây giờ lại hung dữ đuổi người ta đi như vậy mà chẳng có lý do.

Và còn khiến cô khó hiểu nhất là...rõ ràng anh ta bình thường rất thương bé Ân sao lại ném bẻ quà con bé tặng ? Chẳng lẽ những gì cô nhìn thấy, cảm nhận thấy suốt hơn một tháng qua tất cả đều là giả cả sao ?

Có lẽ sẽ không cách nào tìm được đáp án cho câu hỏi này. Bởi vì...cô đã bị đuổi đi rồi !

Bước ra khỏi cánh cổng cao lớn Phuong Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời một màu xanh thăm thẳm trên kia, chợt thấy bản thân nhỏ bé vô cùng.

Cô...phải đi đâu bây giờ ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Món Nợ - Món Quà

Bước sang tháng mười một, từng cơn gió mang theo cái se lạnh đặc trưng của mùa đông bắt đầu thổi.

Phuong Ly vẫn tiếp tục đến trường như bình thường, chỉ là tối qua ngủ ở chỗ mới không quen, cộng thêm cả đêm đều không thể vứt bỏ được suy nghĩ tại sao mình bị đuổi đi nên cứ lăn đi lăn lại trên giường.

Cũng may là chị gái với anh rể của Ngọc Mai đi du lịch, biệt thự để không nên cô tạm thời có thể đến đó ở rồi một buổi đi học thời gian còn lại làm thêm kiếm tiền qua tháng thuê một căn phòng trọ nho nhỏ.

Nói gì thì nói cô chỉ là một đứa con gái mới mười sáu tuổi đầu phải lưu lạc giữa cái thành phố đất rộng người đông này, ở trọ một mình có thể không sợ sao ? Nhưng làm gì còn cách nào khác nữa.

Bước vào cổng đi được mấy bước đã thấy một đám đông con gái bu quanh một bóng dáng quen thuộc. Cô giả vờ như chẳng nhìn thấy gì, ngẩng đầu nhìn đất, nắm chặt quai cặp cất bước đi thẳng nhưng trời đâu có chiều theo ý người.

- A...Phuong Ly của anh.

Tiếng gọi của Giang Tuấn làm cô giật bản mình, sau đó là hốt hoảng.

Từ...từ khi nào anh ta đã đổi cách xưng hô đáng sợ như thế.

- Bánh của mấy em nhìn rất ngon nhưng xin lỗi anh có hẹn ăn sáng với bạn gái rồi. - Anh sau đó còn quay lại thông báo cho các cô gái một tiếng

Bọn họ trừng mắt giận dữ về phía cô, lăm bằm gì đó trong miệng rồi quay lại lớp học.

- Đề nghị anh bỏ hai từ "của anh" giúp tôi. - Phuong Ly mặt mày nhăn nhó

- Nghe hay mà, em không thấy vậy à, bạn gái anh ?

- Anh có biết anh nói vậy sẽ gây hiểu nhầm không ? Tại sao từ cái lần trong hội học sinh đó đến nay đã nửa tháng mà anh vẫn chưa chịu đính chính chuyện "bạn gái" khiến cả trường hiểu lầm tôi vậy ?

Giang Tuấn lờ đi câu hỏi, đưa mặt đến khá sát mặt cô, chăm chú

- Em thức khuya đúng không ?
- À...phải... - Phương Ly hơi ngượng ngừng giặt mình lùi lại
- Ăn sáng chưa, chúng ta cùng nhau đi ăn sáng đi.
- Thôi, tôi không ăn đâu. - Cô lắc lắc đầu, mặt mũi ừ dột
- Sao vậy ? Đừng bảo em tiếc tiền nhé.
- Làm gì có chứ !

Phương Ly phản ứng gay gắt nhưng thực tế đúng là vậy. Thực đơn tháng này của cô là mì tôm thẳng tiến chắc luôn rồi.

- Con gái nói không là có. Được rồi, anh mời. - Nói rồi Giang Tuấn kéo tay cô về phía canteen

Đứng trước tô phở nghi ngút khói, mặc dù dạ dày đang kêu réo nhưng tại sao cô vẫn cứ không muốn ăn ?

Giang Tuấn liếc nhìn cô chăm chăm, cảm thấy cô bé này hôm nay rất kì lạ, không chút hoạt bát như mọi khi, thấy đồ ăn mà vẫn cứ thờ người ra. Là chuyện gì thế nhỉ ?

- Bây giờ vậy đi, ai ăn chậm hơn người đó phải trả tiền đấy nhé.

Phương Ly hoảng sợ, cô vừa mới bị đuổi, đang phải tiết kiệm từng đồng tiền cuối cùng đây nè.

- Giỡn em thôi, anh mà để con gái trả tiền thì coi sao được, nhưng mà nếu em ăn hết không còn sót gì anh sẽ trả tiền cho em.

Sự quan tâm này của anh khiến cô có một chút bối rối, trước kia luôn nghĩ anh không bình thường, thích đem người khác làm trò đùa nhưng đôi lúc anh lại ân cần và quan tâm cô như thế.

- Dù thế nào cũng cảm ơn anh, nhưng cứ để tôi tự trả được rồi.

Rồi cả hai cùng im lặng và ăn cho đến khi Giang Tuấn chỉ chỉ tay về hướng sau lưng cô

- Ồ hội trường của chúng ta kia, nhìn thấy cậu ta mới nhớ lát nữa phải họp.

Phương Ly vừa nghe đến "ai đó" liền ngồi yên bất động, ngay cả chớp mắt cũng không. Chạy trời không khỏi nắng, lát nữa để anh ta nhìn thấy mặt cô không biết sẽ nổi cơn gì nữa đây.

- Hình như em sợ cậu ta lắm thì phải, có phải lúc anh vắng mặt cậu ta bắt nạt em ? - Thấy cô thất thần suy nghĩ Giang Tuấn hỏi han

- Không phải ! - Phương Ly nín thở lắc đầu một cái

- Kệ đi, con người cậu ta đáng ghét vậy đấy.

- Đúng vậy, hội trường một trường danh tiếng gì đâu mà hồ tì là nổi nóng vô cớ, không thì mặt lạnh như tiền, lại còn không biết cách nhường nhịn hay ít ra là tôn trọng con gái. Nếu muốn mắng người ta vì làm sai thì ít nhất phải cho người ta biết người ta sai chỗ nào chứ. Ai mà biết anh ta ngứa ở đâu mà gãi. Cái tính đó mà còn không chịu sửa đổi cẩn thận sau này không cưới được vợ đấy.

Ấm ức tích tụ bị bộc phát, Phương Ly phát hỏa tuôn nguyên một tràng.

Ngẩng đầu lên đã thấy Giang Tuấn chăm chăm nhìn cô, thôi chết !!!

Giang Tuấn ngồi tựa lưng vào ghế, chân trái vắt lên chân phải rất nhàn nhã

- Rõ rồi nhé, cậu ta mắng bảo em làm sai nhưng em không biết mình sai chỗ nào nên em mới ấm ức tức giận và sáng nay làm ra bản mặt như thế.

- Ế, không, không, coi như tôi chưa nói gì nha, anh nhất định phải hứa với tôi đấy !

- Em nói cũng đã nói rồi, anh nghe cũng đã nghe rồi. Vậy để anh mắng cậu ấy trút giận cho em nhé ! - Giang Tuấn nháy mắt thích thú

- Trút giận ? Không cần không cần. - Cô lắc đầu lia lịa

- Có gì đâu, cậu ta nợ anh, anh giúp em xem như đòi lại một ít vậy.

- Nợ ? - Phương Ly ngạc nhiên vô cùng tưởng mình nghe nhầm - Anh ấy nợ gì anh ? Tiền ? Mà không đúng, nhà anh ấy giàu vậy mà, thế lẽ nào là nợ tình ? À...à...tôi đùa đấy. - Cô vội lấy tay che miệng lại

Giang Tuấn bật cười sáng sặc rồi chợt nghiêm túc hẳn

- Là một món nợ, cả đời này cũng không trả hết được.

Đứng trước âm điệu của câu nói này, tự dưng cô thấy rợn rợn trong người, sóng lưng lạnh hết lên, lấp bắp

- Nợ... gì... thế ?

- Anh đùa đấy, làm gì có chứ. Em đúng là dễ tin người thật.

Giang Tuấn cười xề xòa định đưa tay xoa đầu cô thì cô rút người lại, liếc anh bữu môi

- Xùy, đúng là anh, lúc nào cũng đem người khác ra giỡn được.

Giang Tuấn thu tay về, môi thoáng cười, ánh mắt thâm trầm bỗng dưng lộ ra tia kì lạ, đằng sau đôi mắt đó ẩn chứa nhiều điều không ai nhìn thấu.

.....

Buổi họp hôm ấy ban cán sự lần lượt phát biểu trước một tảng băng.

Tâm trạng của Lâm Hạo hôm nay có thể tóm tắt ngắn gọn bằng bốn chữ “cực kì tồi tệ”, ai nấy đều bị ánh mắt sắc lạnh của anh dọa cho mấy phen kinh hãi, có người còn run đến mức chưa phát biểu xong thì đã bảo là mình xong rồi.

Mọi người hỏi năm câu thì anh chỉ trả lời có một câu trọng tâm, còn hỏi linh tinh thì xác định số phận. Một cú đập bàn làm cả phòng đều toát mồ hôi mặc dù máy lạnh đang chạy vù vù.

- Xin lỗi mọi người nhưng em đau bụng quá, em xin phép đi vệ sinh đến hết giờ, mọi người cứ họp đi ạ.

Phương Ly làm cảm tử quân giờ cao tay, không đợi "ai đó" đồng ý cứ thế ra ngoài.

Hy vọng không có sự hiện diện của cô mọi người sẽ bớt bị "hành hạ" hơn.

Kết thúc buổi họp Giang Tuấn vẫn nán lại

- Mấy em về trước đi, anh có chuyện nói riêng với hội trưởng. Nhớ đóng cửa lại "cẩn thận" nhé.

Mọi người ngơ ngác một hồi rồi ai nấy cũng nhanh chóng lảng lạng rời đi.

Giang Tuấn ngồi bắt chéo chân, hai tay đan vào nhau, mặt ngẩng lên nhìn người đối diện, đôi môi tuyệt mỹ khẽ nhếch lên

- Hội trưởng, cậu cứ như khi nãy có ngày cậu sẽ dọa mấy em trong hội chạy hết toàn mấy thằng đực rựa với nhau thì họp với hành cái gì nữa.

- Nói trọng tâm đi. - Lâm Hạo nhướn mày, lạnh băng nói

- Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn cậu chuyện lần trước. - Giang Tuấn im lặng mấy giây mới cất lời

- Chuyện lần trước là chuyện gì ? - Lâm Hạo hỏi hột hột

- À thì... tôi có một người mẹ làm ảnh hậu, loại diễn xuất tầm thường như Triệu Ngọc Chi vốn không qua mắt được tôi. Tôi biết cô ta là có trông thấy Phương Ly bước ra từ phòng thay đồ nam nên mới dám lớn tiếng trước mặt mọi người như vậy. Nhưng tôi không có hứng đào sâu tìm hiểu lý do, lại càng tin tưởng Phương Ly, nên cảm ơn cậu đã lên tiếng dàn xếp.

- Vẫn như cũ nhỉ. Bề ngoài giả vờ như không để ý chuyện gì nhưng thực chất cái gì cũng để ý. - Lâm Hạo nói mà không liếc mắt lên

- Nói tôi, chẳng phải cậu cũng vậy sao. Dù sao cũng cảm ơn vì đã bảo vệ danh dự cho "bạn gái" tôi.

- Lời cảm ơn này tôi không dám nhận.

- Biết ngay là cậu sẽ không nhận. Vậy nên tôi đã chuẩn bị thêm một món quà nho nhỏ.

Giang Tuấn thân nhiên lấy điện thoại trong túi ra đặt lên bàn rồi đưa tay ấn nút replay.

Lần này đến lượt Lâm Hạo cười, ánh mắt dán chặt vào vật thể trên bàn.

Lại là con nhỏ đó, anh không biết anh cùng cô có ân oán gì từ kiếp trước không, ngay cả khi đuổi được cô ta đi cũng không ngừng bị người xung quanh quấy nhiễu. Cả những lời "hay ho" của cô ta nữa.

Đoạn ghi âm kết thúc, Giang Tuấn thu điện thoại về, nhếch mép cười

- Rất ít người có thể nghe được lời thật lòng của người khác nói về mình. Thế nào, món quà của tôi có phải rất độc đáo và thú vị không ?

- Rốt cuộc cậu muốn nói gì ? - Lâm Hạo vẫn là khuôn mặt ấy nhưng ánh mắt xoáy vào người đối diện

Giang Tuấn lập tức đổi sắc mặt, lạnh như băng tuyết

- Dù không biết là chuyện gì nhưng cậu phải làm gì đó quá đáng lắm thì một người thẳng thắn như "bạn gái" tôi mới tức giận như vậy. Chuyện xưa khoan hãy nói tới, bây giờ cậu nể mặt tôi thì ngược lại tôi sẽ nể mặt cậu. "Bạn gái" tôi nếu cô ấy làm sai hoặc không vừa mắt, cậu muốn chửi thì thoải mái nhắm vào tôi, để cô ấy có thể yên ổn trong hội học sinh, thế nào ?

- Ra là cậu không biết giữa tôi và cô ta là chuyện gì thật. Còn có thể thế nào? Chúc cậu gặp may mắn với cô "bạn gái" của cậu, đừng để bị cô ta dắt mũi.

Lâm Hạo nói xong đứng dậy vỗ vai Giang Tuấn rồi cũng nhanh chóng ra ngoài nhưng mới đi vài bước đã nghe điệu cười mang hàm ý mỉa mai truyền đến

- Tất nhiên là tôi may mắn hơn cậu. Ít ra tôi hài lòng với hiện tại, có thì dùng, không có thì thôi, không lấy những thứ không thuộc về mình.

RẦM - Cánh cửa đáng thương bị đóng lại một cách thô bạo (tội cái cửa^^), Lâm Hạo nắm tay siết chặt cất bước đi thẳng một mạch.

.....

Bên ngoài quán Feeling Coffee, một chiếc xe hơi đắt tiền vừa đậu lại trước cửa đã thu hút sự chú ý của những khách ngồi bên trong cũng như toàn thể nhân viên cửa tiệm.

Quán cà phê nhỏ thế này mà có khách sang trọng như vậy ghé thử hỏi ai mà không dòm nhó. Và hơn hết từ trên xe bước xuống là một thanh niên điển trai, dáng người chuẩn, đồ mặc trên người cũng toàn là hàng hiệu, nói chung là hoàn hảo đến từng xăng ti mét.

- Đây cậu, soái ca kia ! - Nữ nhân viên trong quán hai mắt sáng rực, ngay lập tức khều cô bạn bên cạnh

Phuong Ly đang pha cà phê chẳng hề ngẩng lên nhìn lấy một cái.

Hừ, giờ có là siêu cấp soái ca cũng vậy, chẳng có nghĩa lý gì khi thứ cô cần nhất là tiền và một chỗ ở ổn định. Soái ca ấy có cho cô tiền không ?

- Đây, mình ra đó tiếp anh đấy đây, lúc mình đến gần bàn nhớ chụp cho "tụi mình" một vài tấm nhé, lấy rõ mặt đấy, mình sẽ hậu tạ cậu sau.

Nữ nhân viên hào hứng chỉnh trang lại tóc rồi dúi vào tay Phuong Ly chiếc điện thoại di động màu hồng.

- Ủ, được rồi.

Phuong Ly âm thầm cầm lấy điện thoại, chỉnh chế độ camera, ngẩng mặt lên định bấm nút thì phút chốc tay chân cứng đờ, hai đồng tử mở to cực độ.

Lâm tiểu nhân... tại... tại sao lại đến đây ?

Cái quán nước nhỏ xíu này rõ ràng đâu có xứng tầm anh ta. Có khi nào là thấy tổng cổ cô đi là quá dễ dãi nên cho người điều tra xem cô làm việc ở đâu rồi đến đuổi cùng giết tận.

Cầu mong là không phải. Chắc anh ta chỉ tình cờ đi ngang thấy quán đẹp ghé vào hoặc hẹn ai đó ở đây thôi.

Trùng hợp là trùng hợp, đừng tự mình hù mình nữa.

Một hồi mới sức nhớ ra trên tay đang cầm điện thoại di động.

Chụp hình. Được, chụp thêm mấy tấm toàn thân của "ai đó" về làm bìa phóng phi tiêu !

_TÁCH ! TÁCH !

Chụp đến tấm thứ tư thì nữ phục vụ đã quay lại, đập menu xuống bàn hậm hực nhìn Phuong Ly

- Đây, trai đẹp đến tìm cậu đấy, mình hỏi gì anh ấy cũng không chịu mở miệng, xin số phone cũng không được, cũng không chịu gọi thức uống, cứ chỉ chỉ vào cậu thôi, ra gặp anh ta đi.

Phuong Ly giật mình suýt rớt điện thoại.

Không phải chứ ? Đuổi cùng giết tận !

Chương 42: Soái Ca Không Bình Thường

Khách hàng là thượng đế, Phuong Ly miễn cưỡng bước đến trước mặt anh nhẹ giọng

- Quý khách muốn dùng gì ạ ?

Lâm Hạo không nhìn cô lấy một cái, về mặt bình tĩnh lật lật menu, nghiền ngẫm. Một phút trôi qua không có câu trả lời, mi mắt cô giật giật

- Cho hỏi quý khách chọn xong chưa ạ ?

Ba phút sau rồi lại năm phút sau nữa vẫn không có câu trả lời, Phuong Ly đến lúc này mới thấy trực giác của mình hoàn toàn không sai. Cô nói to

- Ra là quý khách không thể nghe được ạ ? Xin lỗi, tôi vô ý quá. XIN...HỒI...QUÝ...KHÁCH...CẦN...GÌ...Ạ ?

Chất giọng lớn đến nỗi khiến cả quán đều giật mình quay lại nhìn xem là chuyện gì.

Hừ, rõ ràng anh ta đến đây để chơi xỏ cô, thế thì cô phải chơi xỏ lại mới phải đạo.

Nhưng cô đã quên mất "Đạo cao một thước, ma cao một trượng". Một phút trôi qua anh vẫn giữ nguyên trạng thái cũ.

Một chị đứng phía trong cho lời cô nói là thật cho nên chạy ra gạt cô sang một bên để phát huy tài năng của bản thân, cô muốn càn cũng không kịp.

- Em để chị, ngày xưa chị có học thủ ngữ.

- Phuong Ly : "..."

- Khoan đã chị...anh ta không phải...

- Quý...khách...muốn...dùng...gì...ạ...? - Chị vừa nói vừa quơ quơ tay ra dấu hiệu

Lâm Hạo neho mắt nhìn lên, không khỏi có suy nghĩ anh đuổi cô gái này đi là đang gây hại cho xã hội không ? Thật không ngờ bệnh thần kinh của cô ta lây cho những người bên cạnh rồi đấy.

Anh mặt lạnh tanh lấy tay chỉ chỉ vào menu.

- Hồng trà ạ, xin quý khách chờ một lát. - Chị lại dùng thủ ngữ

Chị Vy hí hửng vì vừa lập công rồi chạy vào trong, còn Phuong Ly chết đứng một hồi rồi âm ức quay trở lại khu vực pha chế như cũ.

Lâm Hạo cứ như vậy một lúc sau uống xong thì rời đi. Trước khi bước khỏi quán anh còn không quên dán cho cô một sao thái độ phục vụ cực kém.

Sau đó ba ngày tiếp theo anh đều đến như vậy. Vẫn tác phong như cũ mỗi lần một ly hồng trà, buộc cô phải ra phục vụ bằng cách chỉ tay rồi cho một sao và chẳng mở miệng nói lấy nửa câu.

Giờ trò gì vậy chứ ?

.....

- Chị biết rồi nha, trai đẹp đến là vì theo đuổi em đúng không, nếu không sao ngày nào cũng chỉ đích danh mỗi em phục vụ thôi vậy. - Chị Vy trêu cô

- Không chị, thật ra anh ta đang đuổi cùng giết tận em - Phuong Ly thần thần thừa nhận

- Biết rồi, vì món nợ tình chứ gì ! - Chị nháy mắt với cô một cái

- Không phải, anh ta cho em một sao chị không thấy à ? Báo hại em bị khiển trách và cắt mất tiền thưởng, sắp tới nhất định sẽ bằng cách nào đó làm em bị nghỉ việc.

- Không có đâu, chị thấy cậu ấy chỉ muốn gây sự chú ý với em thôi.

- Em với anh ta không phải "như thế" đâu chị.

- Lễ nào em chê cậu ấy khuyết tật ?
- Không phải như chị nghĩ đâu ! - Phương Ly lắc tay kịch liệt
- Em đó, nhìn người phải nhìn vào tâm hồn người đó, khuyết tật tâm hồn mới đáng sợ. - Chị răn dạy cô
- Phương Ly: "..."

Hừ, tâm hồn của anh ta chính là thứ khiến cô bị vứt ra đường không nhà không cửa đây !

.....

Một buổi chiều như thường lệ Phương Ly mang thức uống ra bàn cho khách, đó là một thanh niên trẻ chừng hai mươi. Khay nước vừa đặt xuống bàn, hắn ta nhanh chóng nắm lấy tay cô vuốt ve

- Em mới làm ở đây à, mấy lần trước anh ghé quán mà không thấy em.
- Đây là nơi công cộng, xin anh tự trọng cho.

Cô cố rút tay về nhưng không được, nói thế nào tên thanh niên ấy vẫn không chịu buông tay cô ra. Hắn ta còn cười một cách nham nhở

- Em bán thế này một ngày có thể kiếm được bao nhiêu tiền, hay là đi chơi với anh, anh trả em gấp đôi, à không... gấp ba. Ban đêm thì sẽ được nhiều hơn.

Giờ thì cô đã hiểu tại sao khi này mấy chị trong quán không ai chịu tiếp kẻ này, nhất định đây không phải lần đầu hắn giờ trò với nhân viên ở đây.

Hắn còn phụ họa bằng cách đưa bàn tay bẩn thỉu vòng qua eo cô kéo sát lại. Hốt hoảng Phương Ly cầm luôn ly trà trên bàn tạt thẳng vào người hắn ta.

Tiếng la thất thanh vang lên

- Trời ơi, cái áo hàng hiệu của tôi. Quản lý, tôi muốn gặp quản lý.

Chị quản lý hốt hải chạy đến

- Thưa quý khách, có chuyện gì vậy ạ ?
- Các người dạy nhân viên làm việc kiểu gì vậy, cô ta dám làm dơ chiếc áo đắt tiền của tôi, không nói nhiều, mau đền tiền, nếu không quán các người khỏi kinh doanh nữa đi. - Mất hẳn trọn trứng quýt
- Phương Ly hai tay xoắn vào nhau. Tiền, cô mới vào làm lấy đâu ra tiền. Kiểu này bị đuổi việc chắc rồi. Nhưng thà là thế còn hơn bị hắn làm nhục.
- Anh đừng làm loạn nữa, tôi sẽ làm kiếm tiền bồi thường cho anh. Nhưng thay vì mặc áo đắt tiền anh nên dùng tiền đó mua sách giáo dục công dân mà học. Tốt gỗ hơn tốt nước sơn đây.
- Cô... - Hắn cố đè nén cơn tức - Được rồi, một giá 50 triệu.
- 50 triệu ? Anh định lừa ai thế, cái áo đó mà 50 triệu sao ? - Cô tức giận la lên

Hắn cười khoái trá

- Cô bé, áo anh đây là hàng hiệu, "người như em" thì làm sao biết được giá trị của nó chứ, 50 triệu là anh đã tính rẻ cho em rồi đây.

Hắn ta xoa cằm cười cười, ánh mắt vẫn ngang dọc trên người cô

- Còn nếu không thể trả đủ, thì xem ra cô em đây phải lấy thân ra trừ nợ rồi.

Đem cho câu nói của mình, hắn đưa tay định chạm vào mái tóc cô thì bị cô gạt mạnh ra.

Mọi người đứng quanh đây từ đầu đã chứng kiến sự việc, họ đứng về phía cô nhưng lại không dám ra mặt giúp vì tên này là con trai giám đốc chi nhánh một tập đoàn rất lớn trong thành phố, trông còn có vẻ lưu manh, không nên động vào sẽ tốt hơn.

Ai cũng biết sờ dẫm hắn vào quán nhỏ này uống cà phê chỉ vì mấy nữ phục vụ trẻ trung, xinh đẹp lại ngây thơ. Xem như cô bé này xấu số vậy.

Trong lúc cả quán luống cuống không biết giải quyết thế nào thì cửa kính trong suốt được đẩy ra, một thân ảnh cao lớn đã ung dung bước đến cạnh cô, quay mặt lại đối diện tên đó.

Vẫn là áo sơ mi, quần jean nhưng ở anh lại phát ra ánh hào quang chói mắt. Vẻ lạnh lùng cùng khí chất tôn quý của anh đầy sức hấp dẫn. Trái tim của

các cô gái có mặt ở đó thì nhau rơi rụng

Tên thanh niên giật thót mình, miệng lắp bắp

- Thiếu...thiếu gia. Sao cậu lại ở đây ?

Thiếu gia ?

Vài giây trôi qua, một bóng đèn sáng lên trong đầu Phương Ly, cô chớp lấy cơ hội quay sang hỏi

- Lâm Hạo, người này bảo cái áo anh ta đang mặc có giá 50 triệu, còn đất cái áo anh đang mặc trên người nữa, anh nói xem có đúng là vậy không ?

Lâm Hạo quay mặt sang, hơi cúi đầu nhìn cô, đây là lần đầu tiên cảm thấy cô gái này có chút thông minh, biết nắm bắt tình thế.

Nhất thời hai cặp mắt chạm vào nhau nhưng không có âm thanh nào phát ra.

Tên thanh niên cả kinh, cô gái này biết cái áo thiếu gia đang mặc giá bao nhiêu, thiếu gia cũng không lý gì đến cái quán cà phê nhỏ này, còn cả cách nói chuyện không chút e sợ và...họ đang đứng cạnh nhau, trao nhau ánh nhìn say đắm.

Không lẽ...cả hai là quan hệ đó ?

Thôi chết...

- Thiếu gia, tôi thấy cô bé phục vụ này dễ thương nên chỉ đùa chút thôi, không có ý gì cả đâu. Thật đấy. Áo tôi đang mặc cũng không đáng giá bao nhiêu đâu, tôi làm sao dám mặc áo đắt hơn cậu được chứ.

Ai nấy đều không dám tin, cái bản mặt tự cao tự đại vừa rồi sau một giây được thay thế bằng khuôn mặt cún con xỏ lời. À không, giống thái giám đang muôn tâu hoàng thượng hơn.

Lâm Hạo mặt lạnh như băng chìa ra cho hắn một mẫu giấy, không phải là chi phiếu hay tiền như trên phim thường chiếu đâu, sẽ có soái ca thay bạn bởi thường, mà chính xác là một tờ giấy có chữ viết của anh nhưng Phương Ly không đọc được là gì.

Tên đó xem xong tờ giấy thì sắc mặt trắng bệch, sau đó lại cười như chưa từng được cười

- Cái áo này đem ra tiệm giặt sạch chút là được. Đồ uống ở đây ngon hết sảy. Mọi người ngon miệng nhé.

Hắn không dám ở lâu một mạch lui thẳng ra khỏi quán.

- Chị à, em xin lỗi vì đã gây phiền phức cho mọi người.

- Không sao, thật ra tất cả nhân viên trong quán đều gai mắt hắn lắm rồi, có mấy bé cũng nghĩ việc vì hắn. Hôm nay may là có cậu người yêu của em. Cậu ấy đúng là cứu tinh của quán. - Chị quản lý cũng thấy nhẹ nhõm

- Người này không phải là người yêu của em. - Phương Ly phản bác mạnh mẽ

- Còn bảo không phải, ngày nào cậu ấy cũng ấy cũng đến gọi em ra phục vụ, còn dẫn mặt kẻ ức hiếp em, chuyện này chị thấy nhiều rồi.

Chị nói nhỏ với cô rồi quay sang Lâm Hạo

- Tôi biết là cậu không nghe được nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn cậu rất nhiều, hôm nay cũng may là có cậu.

Lâm Hạo vẫn giữ nguyên sắc mặt, chỉ khẽ gật đầu. Coi như anh làm một việc tốt vậy, dù sao cũng không có gì to tát.

- Cảm ơn anh hôm nay đã giúp tôi, nhưng mà tờ giấy đó là gì vậy ? - Cô tiến đến gần hỏi

Lâm Hạo vẫn tiếp tục im lặng mặc cho mọi người đoán già đoán non.

Đáp án được nhiều người bình chọn nhất là "Đừng động vào cô gái của tôi". Cô chỉ muốn nói mấy người đọc ngôn tình nhiều quá rồi.

Nhưng Lâm tiểu nhân đã ghi gì trong đó nhỉ ?

Chắc là...cô gái này bị thần kinh, bỏ qua cho cô ta đi ???

Và rốt cuộc vẫn không hiểu mục đích con người này ngày nào cũng đến là gì ? Chẳng những cô chưa bị đuổi khỏi quán này mà anh còn ra mặt giải vây giúp cô.

Không lý nào...anh ta thật sự bị tâm thần phân liệt ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Im Lặng Xem Như Đồng Ý

Ngày hôm sau anh đến quán mọi người lại hò reo lên.

"Cho một Phương Ly đến bàn số 3"

Vì ai đó mà bây giờ họ xem cô là món ăn luôn rồi đấy.

Cứ thế này mãi không được, cô thu hết can đảm đến trước mặt anh nói cho rõ ràng

- Rốt cuộc anh vì cái gì mà ngày nào cũng đến đây thế ? Nhất định không phải vì đồ uống rồi, lần nào anh cũng bỏ dở nửa ly còn gì !

- "... - Lâm Hạo uống trà, xem cô như vô hình

- Mấy bữa nay tan học tôi có đến trường mẫu giáo đứng ở cổng đợi Ân Ân, nhưng không thấy nó. Nó đi về quê chưa lên à, nó có khỏe không ? - Giọng cô đột ngột hạ xuống

Không có âm thanh nào đáp lại nhưng cô vẫn không bỏ cuộc.

- Tôi muốn xin anh cho tôi nói chuyện với Ân Ân, tôi chỉ muốn nghe giọng con bé một chút thôi, một chút cũng được, nói một lời tạm biệt với nó rồi thôi... Tôi sợ đi mà không nói tiếng nào con bé sẽ buồn, sẽ khóc.

- "..."

- Tôi là thật lòng không phải giả vờ đâu. Anh mở miệng có được không ?

- "..."

- Hay là anh đang khinh thường tôi không có tư cách nói chuyện với anh. - Cô bức xúc

- "..."

Mấy ngón tay cô đan đan vào nhau nét mặt thành khăn khố mắt bắt đầu đỏ lên. Cô không buồn vì anh khinh thường cô mà buồn vì anh không đồng ý với thỉnh cầu của mình.

Bé Ân đối với cô chẳng khác gì em gái ruột, ở bên cạnh nó cô như tìm lại cảm giác ấm áp từ gia đình đã mất đi từ lâu.

Đêm nào hai chị em cũng cười đùa rồi ngủ với nhau, giờ ngủ một mình một giường lại thấy rất trống trải, chẳng hôm nào ngủ được ngon giấc, buổi sáng bên tai luôn văng vẳng tiếng nói non nớt gọi cô dậy.

Nhớ con bé quá !

Lâm Hạo bỏ dở ly trà đang uống. Đồ uống ở đây nói thật chẳng ngon gì cả, phục vụ cũng kém, cô gái trước mặt khiến anh lại càng chẳng anh chẳng nào tâm tình nào để uống.

Đến anh còn chẳng hiểu vì sao mình lại đến đây.

Lâm Hạo đứng dậy thanh toán tiền rồi ra khỏi quán, vẫn như thường lệ không bỏ lại một lời nào.

.....

Kể từ hôm đó đến nay đã ba ngày Lâm Hạo không xuất hiện nữa, ở trường hỏi ra mới biết anh cũng nghỉ học từ trước hôm đến quán cà phê đến giờ, thảo nào không thấy họp hội học sinh.

Chính cô cũng không hiểu vì sao anh không đến cô lại thấy thấy không vui, mỗi buổi chiều cứ vô thức nhìn về phía cửa kính thủy tinh trong suốt hướng ra mặt đường rồi lại thấy... trong lòng dâng lên cảm giác trống trải.

Không đúng. Rõ ràng anh ta khinh thường cô như thế, còn không thèm nói chuyện với cô, tại sao lại nhớ đến anh ta ?

- Chị ơi !

Chợt có tiếng gọi quen thuộc từ phía xa Phương Ly quay đầu nhìn lại.

Có phải cô đang hoa mắt không ?

- Chị ơi, em nhớ chị lắm ! - Ân Ân reo to rồi chạy ngay đến bên cô

Phương Ly cúi người xuống xoa đầu và má của Ân Ân sau đó ôm cô bé vào lòng, không kìm được cảm xúc vui mừng hạnh phúc.

Người khác mà không biết nhìn vào còn nghĩ đây là màn hội ngộ của hai chị em ruột lâu ngày không gặp nhau, chan chứa tình cảm.

- Chị Gia Mỹ sao chị cũng đến vậy ? - Phương Ly thấy bóng dáng xinh đẹp của Gia Mỹ đứng trước mặt nên khá bất ngờ

- Chị đến để gọi em về nhà. Sau khi em đi, Ân Ân nó nhớ em đến bệnh luôn phải nhập viện theo dõi.

- Sao em không nghe Lâm Hạo nói gì vậy, anh ấy ngày nào cũng đến đây mà ?

- À, nó bị viêm họng cả tuần đầu có nói chuyện được.

- Dạ ???

- Nó không nói gì với em à, à mà nó có nói được đâu nhì ! - Gia Mỹ nói xong thì che miệng cười

Vậy ra không phải anh ta khinh thường cô nên không chịu mở miệng.

- Chị sợ em không chịu quay lại vì đã tìm được công việc mới nên mới bảo nó đến đây xem em làm việc thế nào, nếu tệ quá thì cho về nhà đi, chị thì ở lại bệnh viện chăm sóc Ân Ân.

Gia Mỹ giải thích xong thì mắt dán vào dòng tên cuối cùng trong bảng thành tích nhân viên của quán rồi bật cười to

- Đúng là tệ như những gì Lâm Hạo nói, thôi thì em về chăm sóc cho Ân Ân đi.

Chị Gia Mỹ, chị có biết sở dĩ tên cô xếp cuối là vì cái đóng một sao của tên tiểu nhân ấy không ? Giờ lại đi nói cô làm tệ, thế khác nào vừa ăn cướp vừa la làng chứ.

Nhưng nghĩ theo hướng khác thì có khi nào anh ta muốn cô quay về nên mới cố tình làm thế.

- Chị ơi, anh hai hứa rồi, chỉ cần Ân Ân khỏi bệnh sẽ cho chị về. Chị về với em nhé ! Đừng đi nữa nha chị ! - Ân Ân nín chặt cô

- Chị... lúc nào chị cũng nhớ Ân Ân cả. Thật ra chị đâu có muốn đi ! - Phương Ly xúc động không thôi

- Thế thu dọn đồ đạc đi, chị cho người đem về giúp em luôn. - Gia Mỹ ôn hòa lên tiếng - Từ nay về sau em cẩn thận hơn với em chồng chị là được, chị sẽ từ từ nói cho em biết những thứ không nên làm kéo lại khiến nó nổi giận.

- Dạ.

Gia Mỹ nhìn một lớn một bé đang quần quýt lấy nhau, đôi mắt ánh lên ý cười.

//Phương Ly chị đặt niềm tin ở nơi em một lần vậy, mong rằng em chính là hy vọng mà chị đang tìm kiếm.//

.....

Lúc Phương Ly xin nghỉ việc mọi người trong quán vây quanh cô, nhưng mà không phải ngậm ngùi tiễn đưa mà là đề hỏi về "soái ca khuyết tật kia".

- Phương Ly soái ca ấy là bị bệnh viêm họng, không phải câm điếc ? - NV 1

- Ừ.

- Cho mình xin số điện thoại anh ấy đi. - NV2 cười rạng rỡ

- Mình không dám.

- Thế bữa nào cậu dẫn anh ấy đến nhé ! - NV3 nháy mắt

- Khó lắm.

- Doanh thu của quán lại quay về như cũ rồi ! - Bà chủ thở dài

Cái này cô cũng chịu thua.

.....

FLASHBACK - Câu chuyện kể lùi cách đây một tuần, vào ngày trước khi Lâm Hạo đặt chân đến quán cà phê.

Lâm Hạo vừa đi học về đã thấy Ân Ân ngồi ủ rũ bên bàn ăn, hai tay chống cằm như đang chờ đợi điều gì đó, ánh mắt buồn rười rượi.

- Ân Ân, em về rồi à, khi nào vậy ? - Lâm Hạo quan tâm hỏi

- Anh hai em muốn ăn bánh bông lan. Anh gọi chị Ly Ly về làm cho em đi. - Con bé vừa thấy anh liền kêu lên

- Đồ ăn đầy ra đó không ăn, bánh bông lan gì ? - Lâm Hạo khó chịu

- Không chịu, lần trước chị Ly Ly hứa khi em về sẽ làm bánh bông lan em ăn.

- Cô ta đi rồi, em còn đòi nữa anh sẽ cho em dọn về nhà cũ đấy.

- Dọn về nhà cũ chị Ly Ly sẽ ở đó chứ. - Mắt Ân Ân sáng lên

- Không ! - Lâm Hạo cộc lốc phun một chữ

- Vậy em không về, em muốn ở đây chờ chị của em về. - Con bé giãy nảy lên

- Cô ta sẽ không về nữa đâu, em lên phòng cho anh !

Ân Ân nắc nheo

- Anh hai lúc nào cũng khó chịu với chị lại còn đuổi chị đi, lúc trước anh không như vậy, em ghét anh hai. Em muốn sống cùng chị, em không muốn sống với anh nữa.

Con bé trước mặt anh vẫn không ngừng khóc rồi chạy thẳng lên phòng.

Lâm Hạo đứng thất thần nơi đại sảnh. Từng câu từng chữ trong câu nói của con bé vừa rồi như vết dao cứa thẳng vào vết thương từ lâu đã thành sẹo của anh.

Rốt cuộc là thế nào ?

Trước kia anh đuổi người, chưa đầy nửa ngày Ân Ân sẽ vui vẻ lại ngay. Con bé chưa từng yêu thương và quấn quýt ai giống như vậy. Không lẽ Ân Ân thật sự xem cô ta là...

Đúng là ý trời đang đùa giỡn với anh.

RẦM. - Lâm Hạo đập mạnh tay lên bàn rồi siết chặt lại, đến gân xanh cũng nổi hết lên, ánh mắt sâu hun hút vừa chắt chứa sự tức giận lại vừa đau lòng tội lỗi.

- Thiếu gia, cậu...dừng...bữa trưa nhé. - Chị Hoa run run tiến đến dò hỏi anh

- Dọn hết đi. - Lâm Hạo giọng lạnh buốt rồi quay trở về phòng.

.....

Trong căn phòng tối om không chút ánh sáng, Lâm Hạo đôi đồng tử mở to nhìn lên trần, tay đặt ra sau gáy, đầu óc tràn ngập suy nghĩ.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa liên tục từ nãy đến giờ nhưng người trên giường một chút quan tâm hay phản ứng cũng không có, người bên ngoài đành tự ý xông vào.

Cạch một tiếng, cửa phòng đang đóng chặt mở tung ra.

Gia Mỹ bước vào phòng, liếc nhìn xung quanh một lượt. Dù ánh sáng bên ngoài rọi vào từng góc ngách nhưng cả căn phòng vẫn như bao trùm một màn u tối ảm đạm. Máy lạnh không mở nhưng lại khiến chân người bước vào tê cóng cả lên.

- Chúng ta nói chuyện chút đi.

- Chị dâu, nhà này đâu phải trước giờ chưa từng có cô ta, chị tìm người khác đi. - Lâm Hạo không cần nghe cũng biết là chuyện gì nên nhanh chóng đáp trả

- Tìm người khác không khó. Nhưng em...lẽ nào không muốn chữa khỏi bệnh cho bé Ân ?

- Bệnh của Ân Ân, cô ta có thể chữa được sao ? - Lâm Hạo lúc này mới cười nhạt một cái

- Có chuyện này chị chưa nói với em, lần này chị dẫn Ân Ân về quê con bé buổi tối nó không gặp ác mộng, ban ngày cũng không nói sáng. Lúc về có ghé qua gặp bác sĩ, bác sĩ rất bất ngờ, bảo nếu cứ tiếp tục như thế chẳng bao lâu nữa con bé sẽ hoàn toàn khỏi bệnh. Vậy mà đúng vào lúc này em lại đuổi Phương Ly đi.

Lâm Hạo không nói gì, mi mắt khẽ chớp chớp chớp mấy cái, rồi nhanh chóng đóng chặt lại, nhìn vào như đang ngủ.

- Em im lặng không nói gì chị coi như em đồng ý nhé ! - Gia Mỹ hớn hờ chớp lấy thời cơ

- Một thời gian thôi, đến khi Ân Ân khỏi bệnh, còn nữa, không được kể cô ta nghe chuyện đó.

- Được, đến lúc đó thì chị sẽ không để con bé đó ở đây nữa, đỡ làm chướng mắt em, thế nhé !

Gia Mỹ cam kết, khẽ thở dài rồi ra ngoài đóng cửa, căn phòng lại một lần nữa chìm ngập trong bóng tối và những dòng suy nghĩ.

Mọi thứ lẽ nào là ý trời ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Không Uống Được Thì Đừng Uống

Dọn về nhà được hai ngày mọi chuyện đều quay lại quỹ đạo như ban đầu. Chỉ là mỗi lần đối mặt với Lâm tiểu nhân đó đều cẩn trọng hơn mắc công chọc giận anh ta.

Giờ ra chơi Phương Ly một mình ngồi trên chiếc xích đu sau trường.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, mặt trời ấm áp chiếu rọi, cỏ cây xanh tốt trong nắng sớm dạt dào. Cô đưa tay lên cao hơn đỉnh đầu, một mắt nhắm mắt lại nhìn từng tia nắng vàng nhạt lọt vào tán cây rồi xuyên qua kẽ tay, trong lòng chợt thanh thản đến lạ kì, đôi môi anh đào vô thức nở nụ cười rạng rỡ.

- Chúng ta trốn học đi !

Một giọng nói vang lên từ phía sau làm hồng mặt nhũ húng của cô.

- Thủ khoa như anh mà cũng trốn học ? - Cô không cần quay đầu lại cũng biết là ai

Giang Tuấn bước đến trước mặt, vươn tay búng trán cô một cái, khóe miệng cong lên

- Làm gì có quy định thủ khoa không được trốn học ? Vui mà. Lâu lâu trốn học một chút cũng chẳng ảnh hưởng. Em chưa trốn học bao giờ à ?

- Ừ chưa. - Cô thú thật

- Đòi học sinh không một lần trốn học thì còn gì là thú vị.

Giang Tuấn không cho cô cơ hội phản kháng mà trực tiếp kéo cô đến chỗ căn teen phụ của trường.

Không tính là trốn học, vì tiết sau của lớp cô được nghỉ.

Phương Ly đã nghe nhiều về nơi này, bình thường ít người lui tới, thường dành riêng cho những thành phần trốn học tụm năm tụm bảy với nhau. Không ngờ có ngày cô - một học sinh không phải giới nhưng ngoan hiền cũng đặt chân đến đây.

Nhiều người gặp Giang Tuấn liền mừng rỡ.

- Giang thiếu gia, lại trốn học à ? - HS1

- Ừ.

- Còn rủ cả bạn gái nữa à. - HS2

- Gần đèn thì sáng mà. - Giang Tuấn nhìn họ nói

Phuong Ly : "..."

Sai rồi sai rồi, đây rõ ràng là gần mực thì đen mà !

- Khi này thấy em thành thoi như vậy chắc là hội trường đó không làm khó em nữa chứ gì ? - Vừa ngồi xuống ghế Giang Tuấn liền hỏi

- À...cái đó...Tôi nghe người trong hội học sinh nói hôm trước họp xong anh xin ở lại cùng hội trường trong phòng, đúng không ?

- Ủ, thì sao. - Giang Tuấn gật đầu xác nhận

- Vậy...hai người đã nói gì ? Anh có mắng anh ấy để trút giận cho tôi như đã nói không ? - Phuong Ly e dè cất tiếng hỏi

- À...anh chỉ rủ cậu ấy chơi cờ vua thôi ! - Giang Tuấn đảo mắt nói

- Hả, chơi...chơi cờ vua ???

- Phải, bọn anh thỉnh thoảng vẫn chơi cùng với nhau, chỉ là không ai biết. - Giang Tuấn thản nhiên đồng ý đáp

Phuong Ly thở phào nhẹ nhõm, làm cô lo muốn chết, cô thật không muốn chuốc thêm thù oán với tên tiểu nhân đó chút nào.

Nhưng mà...rủ nhau cùng chơi cờ vua ở trường. Xem ra quan hệ giữa hai người con trai này rất tốt.

- Mấy ngày nay anh suy nghĩ kỹ rồi, lần trước anh tự dưng giới thiệu em là bạn gái anh trước mặt mọi người là anh không đúng. .tất cả đều là lỗi của anh.

- Giang Tuấn chuyển đề tài, hạ giọng thấp hết cỡ về mặt ăn năn

Phuong Ly không nói gì chỉ cầm ly nước lên uống một hơi, rồi lại ngậy người ra.

Đây không phải là Giang Tuấn ngày thường. Có khi nào anh lại đang dự tính cái gì ?

- Để bày tỏ thành ý anh cho em một cơ hội trả thù nhé !

- Thôi không cần đâu, chỉ cần anh đứng chính lại với mọi người là được. - Cô nhấn mạnh từng chữ

Giang Tuấn không trả lời đứng dậy bước vào quán mua thứ gì đó rồi quay lại đặt ngay trước mặt cô. Cái này là dự tính dành cho cô vào mấy ngày trước nhưng do lúc đó thấy cô tâm trạng không tốt nên để đến tận bây giờ.

Phuong Ly ngẩng người nhìn cái thứ đang lẩn lóc trên bàn.

Bút lông !!!

- Cái này dùng để làm gì ? - Phuong Ly cầm lên tay rồi ngơ ngác hỏi anh

- Chúng ta chơi trò chơi nhé. Chơi xì xốc đầu thì xưa quá, thôi thì ai thua bị quẹt mực. Từ đây ra nhà vệ sinh hơi xa một chút, ai thua để nguyên cái mặt mèo đó xem như hình phạt.

Hình như có gì đó không đúng.

- Lúc này anh nói cho tôi một cơ hội trả thù vậy lẽ ra anh phải ngồi yên cho tôi quẹt mới phải chứ. - Phuong Ly ra sức phân tích

Giang Tuấn phì cười, chân mày cong lên, đôi mắt chớp chớp, chưa gì đã sắp lộ tẩy rồi.

- Em thông minh đấy, nhưng như vậy thì còn gì vui nữa. Anh chơi trò này dờ dẫm, đảm bảo em sẽ thắng.

Anh nói xong còn cầm bút lên xoay xoay mấy cái, về mặt thách thức cô

- Vậy...chơi thử cũng được.

Thế nhưng chơi rồi mới biết, trải qua bao nhiêu lần trong quá khứ hóa ra cô vẫn không rút được kinh nghiệm.

Quả nhiên, anh ngày nào không bày trò trên chộc cô ngày đó chịu không nổi.

- Anh có gian lận hay không vậy, lần nào cũng thắng. - Phuong Ly xì mặt xuống

- Vậy thì em cũng gian lận đi, chỉ sợ em có gian lận cũng không thắng nổi.

Cô không hiểu đường như anh đi guốc trong bụng cô hay sao ấy, cô ra gì anh cũng biết, đành phải ngồi yên ngoan ngoãn cho anh “về rông về rần” gì đó trên mặt.

Được một hồi dù không có gương cô cũng cảm nhận được gương mặt mình lúc này xứng với hai từ “yêu quái”.

- Thôi tôi không chơi nữa đâu ! - Phương Ly xụ mặt xuống, lắc đầu ngầy ngậy

- Thua cuộc bỏ chạy, thù con chưa báo nữa mà. - Giang Tuấn cười đắc ý

Thế nào gọi là trả thù, như vậy là tự mình hại mình đúng hơn.

- Cho em đi cũng được, nhưng ngồi yên để anh chụp một tấm làm kỉ niệm nhé. - Giang Tuấn lấy điện thoại trong túi ra gioi cao

Khi cô hét to tên anh anh mới chịu dừng hành động của mình lại, con người này vẫn chưa khi nào thôi ý định mang cô ra đùa cợt, vậy mà cô ngu ngốc đi tin lời anh, trách ai được đây.

- Trông em như vậy vẫn rất là đẹp sao lại không chụp chứ.

Đẹp gì chứ, nhất định là đang mĩa mai cô rồi.

- Anh thấy đẹp thì tự về vào mặt mình rồi chụp đi, tôi phải đi rửa mặt.

Phương Ly phản bác xong rồi chạy chạy như bay không hề ngoái đầu lại thêm lần nào, không hay cặp mắt của người phía sau dõi theo đáng về đó đến khi mất hút, kèm theo tiếng cười ngặt nghẽo

- Chúc em thượng lộ bình an nhé.

Giang Tuấn lại xoay cây bút lông trên tay. Cũng lâu lắm rồi anh mới cười vui vẻ đến như vậy, người con gái này có gì đó làm anh cứ thích chọc thề không biết.

Thật kì lạ là ở bên cô lúc nào anh cũng có thể cười vui vẻ, với lại khi nhìn thấy khuôn mặt tức giận của cô lại càng thú vị hơn. Mấy ai có thể mang lại cho anh cảm giác này.

Nhưng mà cô bé này suy nghĩ cũng đơn thuần thật. Chơi cò vua chính là...ai thắng thì người đó làm vua.

.....

Lúc Phương Ly đi ngang qua bãi đất trống sau trường cũng là lúc bắt gặp cả một đoàn người học thể dục, họ cứ tròn mắt, bụm miệng cười rồi chỉ chỉ chỏ chỏ rồi vào một cô gái hai tay ôm lấy mặt mày đen thui lão đảo bước.

Xấu hổ đến mức nếu có đề đào đường ngầm đi cô cũng đào. Nhà vệ sinh sao tự dung hôm nay lại xa đến vậy không biết.

Cô cứ thế mà tiến về phía trước cho đến khi đụng phải một bóng người cao lớn .

- Phương Ly.

Nghe giọng nói quen thuộc nên cô gỡ hai bàn tay đang che kín mặt mình ra ngược mắt nhìn lên.

Là Minh Khải, anh vẫn còn nhận ra cô sao, thật là cảm động quá đi mất!!!

- Tại sao em lại bị như vậy ?

Thái độ của Minh Khải chuyển biến rất nhanh chóng và rõ rệt, ban đầu là hốt hoảng khó tin, sau đó là không nhận được bật cười sảng sặc.

Phương Ly khóc rống trong bụng, sao ông trời lại để anh thấy cô trông cái tình huống thảm hại này chứ.

- Em chơi xù xì thua Giang Tuấn, cho nên... - Phương Ly âm thầm nói

Nghe đến tên Giang Tuấn nụ cười của anh lập tức bị thu lại.

- Cậu ấy trêu chọc em như vậy sao ? Thật quá đáng quá mà. Để anh đi tìm cậu ấy.

Minh Khải định đi đã bị cô cản lại

- Không đâu, anh ấy đã hỏi ý kiến em rồi mới chơi đấy chứ ! Tất cả là tại em chơi dở thôi. - Tự nhiên nhớ đến cô bắt giác lại nở một nụ cười, hàm răng trắng tinh nổi bật trên gương mặt đen đúa (t/g nghĩ tới thấy sợ quá)

"Xem ra hai người trông rất hạnh phúc."

Đó là những điều Minh Khải muốn nói nhưng không bật ra được đành giữ lại trong lòng. Anh cười lại với cô, nhưng nụ cười của anh lại chứa đựng phiền muộn được giấu kín.

Từ khi nào quan hệ giữa cô và Giang Tuấn lại tốt đẹp như thế.

- Thôi em đi rửa mặt đây.

- Có cần anh giúp em không? Cái này dùng khăn giấy ướt lau cũng hết đấy.

- Không tiện đâu, với em rửa nhanh lắm, tạm biệt anh. - Phương Ly tươi cười vẫy tay

Minh Khải lưu luyến hướng theo bóng lưng cô xa dần, môi anh hơi mấp máy cực nhỏ chỉ để bản thân nghe thấy

"Có phải là anh lại bị em từ chối nữa không?"

Hồi đầu anh còn tưởng là do Giang Tuấn một mình bày trò rồi kéo cô vào, bây giờ thì xem ra thì không giống như vậy, có khi nào từ giả lại hóa thành thật.

Minh Khải lấy điện thoại ra soạn một tin nhắn rồi ấn nút send

- [Tối nay đi bar không?]

Một phút sau anh nhận được tin nhắn phản hồi lại

- [Ai đang giữ điện thoại của Dương Minh Khải thì mau chóng trả lại cho cậu ấy đi, nếu không tôi sẽ không để yên đâu.]

- [Là tôi ! Cậu đang nói cái gì thế ?]

- [Nếu là cậu tại sao lại đòi đi bar ?]

- [Thế cậu có đi không ? Không đi tôi rủ người khác.]

- [Được rồi, tối nay gặp. 8h. Tôi muốn xem cậu bày trò gì ?]

.....

Bar Heaven

- Tôi hỏi thật cậu có biết uống không, không uống được thì đừng uống. - Lâm Hạo chống tay lên cằm lên tiếng nhắc nhở Minh Khải vì thấy tình hình có vẻ không ổn

Minh Khải cầm ly rượu uống một hơi, khẽ nhăn mặt, lắc đầu qua lại.

Chơi với nhau bao nhiêu năm Lâm Hạo biết người bạn này cơ bản là không biết uống rượu, những chỗ ăn chơi thế này cũng là lần đầu tiên tới. Rốt cuộc điều gì đã khiến một thiếu gia ngoan hiền tự dưng chạy đến đây.

- Cậu có chuyện gì buồn sao ? Là chuyện nhà ? - Lâm Hạo quan tâm hỏi han

- Cậu có tin trên đời này có những chuyện ban đầu thì ghét nhau, sau đó lại yêu nhau không ? - Minh Khải uống không quen nên chưa được bao nhiêu giọng đã thay đổi

Chân mày Lâm Hạo nhíu chặt lại chỉ vì một chữ trong câu nói trên

- Ba cái chuyện tình cảm đừng bao giờ hỏi tôi.

- Không hỏi cũng được. Vậy cậu giúp tôi theo đuổi con gái nhé !

- Cái gì ? Ai ?

Trong đầu Lâm Hạo nhanh chóng xuất hiện gương mặt một người, rồi lại nhanh chóng xuất hiện dấu X to đùng màu đỏ chói.

Bỏ đi, cô ta không phải con gái !

Minh Khải không trả lời úp ngược ly rượu trống không rồi quay sang nói với bartender

- Cho tôi một ly nữa.

- Cửa quý khách đây ạ. - Bartender đưa ra một ly khác

Minh Khải mỉm cười, tay lắc ly rượu, giọng dứt khoát đồng ý

- Phương Ly, cậu giúp tôi theo đuổi cô ấy nhé !

Về mặt Lâm Hạo tối còn hơn đêm ba mươi. Lại thêm một người bên cạnh lái nhái cái tên đó trước mặt anh. Chẳng lẽ cả vũ trụ này đều xoay quanh cô ta.

Vì ai mà tối nay anh phải ngồi đây nghe những chuyện không đâu. Giờ còn gì nữa, theo đuổi.

- Quên chuyện hoang đường đó đi ! - Lâm Hạo hừ nhạt một cái

- Cậu nói tôi nghe xem, sao cô ấy thích Giang Tuấn hơn tôi. - Minh Khải vẫn tiếp tục than vãn - Có phải là tôi không tốt không ? Tôi chưa từng trêu chọc hay làm cô ấy tức giận vì bất kì điều gì mà.

- Cậu thôi ngay cái việc hỏi tôi những câu liên quan đến cô ta đi ! - Lâm Hạo mắt hết kiên nhẫn gắt lên

- Thế cậu giúp mình theo đuổi cô ấy đi mình sẽ không hỏi nữa, giúp mình đi. Trong số bạn bè mình cậu là thông minh nhất. - Minh Khải có men say la lớn lại

Mặt Lâm Hạo đen như đất nồi. Thông minh thì liên quan quái gì đến chuyện này.

- Được rồi, đứng dậy đi, tôi đưa cậu về nhà. - Cho đến khi nhìn thấy Minh Khải gục tới gục lui thì Lâm Hạo không chịu đựng nổi nữa.

- Tôi không thể về nhà, không thể để...mẹ tôi thấy, đưa tôi về nhà cậu đi.

- Cô ta ở đang ở nhà tôi, cậu muốn gặp cô ta trong bộ dạng này à? - Lâm Hạo kì thực không muốn giấu

- Ai ? - Minh Khải ngẩng gương mặt say đỏ lên

- Cái con người mà nãy giờ cậu gọi tên đấy rồi nhờ tôi giúp theo đuổi đấy !

- Thế thì...càng tốt chứ sao. Mình muốn gặp em ấy, muốn lắm. Cậu mà không đưa mình đi mình sẽ không chơi với cậu nữa. - Minh Khải trong cơn say đến không biết trời đất không còn khả năng suy nghĩ

- Không hỏi hận ? - Lâm Hạo xác nhận lại với kẻ đang sắp gục ngã trên bàn

- Ừ, có gì...phải hỏi...hận, mình không biết...hối hận là gì đâu. - Minh Khải gật đầu lèm bèm

"Là cậu tự nói đấy nhé Dương Minh Khải, không phải tôi ép cậu. Có chuyện gì đừng đổ cho tôi." - Lâm Hạo nở nụ cười có cũng như không

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lễ Nào Là Thất Tình ?

---Buổi tối ở biệt thự Lâm gia---

Phương Ly đi ngủ từ rất sớm nhưng lại không ngủ được, cộng thêm mất giật giật, tâm trạng bồn chồn đến lạ nên mới bật tung mền thức dậy xuống nhà ngồi. Nào ngờ được ít phút lại bắt gặp cảnh Lâm Hạo dìu anh Minh Khải say lảo đảo bước vào.

Mọi chuyện thật sự quá trùng hợp, cứ như thể ông trời cố tình để cô nhìn thấy vậy.

- Anh Minh Khải sao lại thành ra thế ?

Câu hỏi của cô rõ ràng rất rất bình thường trong cái hoàn cảnh này, nào ngờ Lâm Hạo dùng ánh mắt hằn học nhất nhìn về phía cô cứ như là cô vừa mới gây nên tội tru vi tam tộc vậy.

- Chuẩn bị phòng nhanh lên !

Phuong Ly giật nảy người một cái rồi quay lưng đi nhưng chưa được mấy bước thì

- Mình muốn uống. . .

Minh Khải vừa la xong câu đó thì có cảm giác buồn nôn, đem mọi thứ trong bụng trút ra ngoài, không cần hỏi, tất cả những thứ đó đều do Lâm Hạo gán lấy.

Ở khoảng cách gần thế này, dù có là ai cũng không tránh được chứ đừng nói là Lâm đại nhân hay tiểu nhân gì.

Khi Lâm Hạo nhận thức được đồng nhảy trên áo mình thì cũng là lúc gương mặt anh trông không thể thảm hại hơn, nhìn cô bằng ánh mắt chứa đựng con lốc xoáy dữ dội như cuốn cô vào trong đó rồi nghiền nát

- Cô...

- Tôi...thì sao ? - Cô bị dọa cho sợ hãi, lắp bắp

- Từ ngày tôi gặp cô, chẳng có chuyện gì tốt lành cả !

Phuong Ly bất động như trời trồng.

Tên tiểu nhân này buổi tối ra đường bị trúng gió nên định giận cá chém thớt à ? Chuyện này thì liên quan gì đến cô cơ chứ, người làm anh ta bị như vậy là Minh Khải mà.

- Thôi, anh đi thay áo đi, để tôi điu anh Minh Khải lên phòng giúp anh. - Phuong Ly ráng rặn ra một nụ cười vì không muốn âm ỉ phá giấc ngủ mọi người, dù trong lòng đang chửi rủa anh

Lâm Hạo thực sự muốn phát điên lên, anh cởi áo khoác bên ngoài bị dơ rồi quăng thẳng cho cô

- Đem cái này để vào máy giặt xong rồi đi xa một chút, không dám nhòe cô.

Cô thấy mặt anh mây mù giăng kín lối về, không dám chọc giận thêm nên nhanh chóng thi hành ngay.

Lâm Hạo vác Minh Khải lên phòng. Quay cũng quay rồi, nôn cũng nôn rồi bây giờ vừa đặt nằm trên giường đã nhanh chóng ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ.

Anh bức bối bước vào phòng tắm, nhất định phải tắm cho thật sạch sẽ. Cái buổi tối gì thế này.

Lúc từ nhà tắm bước ra đã thấy có người đứng lấp ló trước cửa phòng, trông đáng vẻ chẳng khác một tên trộm là bao.

- Có chuyện gì ? - Lâm Hạo chau mày bước đến hỏi

- Tôi...đến xem anh Minh Khải thế nào thôi, sao anh ấy lại say như vậy ?

- Cô đang hỏi tôi đây à ? - Lâm Hạo đột nhiên cao giọng

- Đứng trước mặt tôi chỉ có anh, tôi không hỏi anh chẳng lẽ tôi hỏi bản thân.

Câu tiếp theo của Lâm Hạo chính là “Đứng, cô nên hỏi bản thân mình đi” nhưng chưa kịp thì đã bị tiếng la của ai đó của ai đó cắt ngang

- Anh thích em là thật mà, sao em lại không để tâm. - Minh Khải đang nằm trên giường chọt la lớn, tay chân quờ quạng xong lại ngủ tiếp.

Lâm Hạo khóe môi cong lên rồi bật cười một cái, Phuong Ly thì không hiểu vì sao anh lại cười.

Cô chợt nhớ ra cái lần mình trốn trong phòng thay đồ nam nghe được chuyện Minh Khải đang thích một cô gái nào đó mà không dám tỏ tình, hôm nay lại uống say và nói những lời vừa rồi, chẳng lẽ...

- Anh này, anh Minh Khải...lẽ nào là thất tình ?

Ánh nhìn của Lâm Hạo đối với cô lại càng quái dị hơn, cô vội cúi mặt

- Sao anh nhìn tôi ghê thế ? Mà chắc là không phải thế đâu nhì, làm gì có cô gái nào lại đi từ chối một người tốt như anh ấy.

Lâm Hạo nghe xong liền hoang mang, cô gái này rốt cuộc là ngây thơ thật hay là giả vờ ngây thơ.

Mà thôi, chuyện đó thì có liên hệ gì với anh.

- Không còn chuyện của cô nữa, về phòng đi.

- Anh ấy sẽ không sao chứ ? - Phương Ly vẫn thấy không yên
- Cứ để cậu ta như vậy đi, sáng mai tỉnh lại sẽ không sao.
- Quên mất, thế mai anh ấy tỉnh lại tôi có cần tìm chỗ nấp đi không hay nói thật với anh ấy tôi đang làm ở đây ? - Cô thận trọng dò hỏi anh
- Tốt nhất là nói đi để cậu ta khỏi làm phiền tôi nữa.

Câu nói của Lâm Hạo mang đầy ẩn ý, nhưng cái ẩn ý đó cô hoàn toàn không hiểu !!!

- À, phải rồi, tôi mới nấu canh gừng để dưới bếp, anh uống cho ấm rồi đi ngủ nhé ! - Phương Ly sức nhớ ra, vỗ tay một cái, cười tươi tắn
- Để làm gì ? - Con người của Lâm Hạo thoáng lay động
- Anh mới hết bệnh buổi tối vừa ra ngoài uống rượu về lại tắm nước lạnh, tôi sợ anh bệnh lại. - Phương Ly đầy thành ý nói - Anh nhớ uống nhé, chúc anh ngủ ngon.

Ánh mắt Lâm Hạo sâu thẳm lạnh lùng nhìn theo bóng lưng cô khuất dần, lại nhớ tới chuyện mấy ngày trước ở quán cà phê.

Lúc cô cãi nhau với tên sàm sỡ đó anh đã đứng ở cửa chứng kiến mọi việc, nhưng không vội bước tới vì để xem cô gái này sẽ phản ứng thế nào.

Không ngoài dự đoán, chỉ được cái mạnh miệng còn thực chất vẫn là một đứa con gái mới lớn chưa hiểu chuyện, không thích hợp lẫn lộn bên ngoài kiếm tiền giữa dòng đời đầy cạm bẫy với đủ các hạng người khác nhau. Và cả khi cô xin điện thoại cho Ân Ân, về mặt đó làm anh khó chịu vô cùng.

Lần này anh sẽ chấp nhận cho quay về vậy, nhưng không có lần sau đâu.

Nhưng mà vừa rồi mới mắng cô ta xong cô ta chẳng những không giận mà còn nấu canh gừng, là ý gì đây ?

Canh đó...không có bỏ gì vào đấy chứ ???

.....

Buổi sáng trời trong xanh, bầu trời điểm xuyết vài áng mây trắng tinh khôi, tiếng chim hót ríu rít bên ngoài khung cửa sổ cùng những tia nắng ban mai nhuộm không trung một sắc vàng chào đón một ngày mới bắt đầu.

Minh Khải thức giấc trên giường, khó khăn lắm mới ngồi dậy được.

Ôm lấy đầu đau như búa bổ, trước mắt cũng lờ mờ, đồng thời cảm nhận cổ họng rất buốt. Hóa ra cảm giác tỉnh lại sau khi uống rượu say lại đáng ghét thế này.

Đưa mắt nhìn xung quanh, đây không phải phòng của anh mà là phòng của Lâm Hạo. Vậy là hôm qua uống rượu say quá cậu ta đưa anh về đây.

Cửa phòng mở ra một cách nhẹ nhàng ngay lúc Minh Khải đang cố nhớ lại chuyện tối qua

- Anh Minh Khải, anh dậy rồi hả ?

Minh Khải cực kì sửng sốt khi thấy Phương Ly đang bước vào phòng mình, cô còn đang cười với anh.

Anh dùng tay đập đập vào đầu mình vài cái, lẩm nhẩm “Lần sau không uống nữa, tưởng đã tỉnh lại hóa ra vẫn còn đang nằm mơ”.

Thế nhưng vì sao anh nhắm rồi mở mắt mấy lần nhưng “giấc mơ” ấy vẫn không tan biến !

- Anh thấy trong người thế nào rồi ? - Phương Ly đặt chén canh giải rượu xuống bàn rồi nhìn anh hỏi

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy gương mặt vẫn còn ngái ngủ buổi sáng của anh, nét đẹp trai vẫn không mất đi mà thêm vào đó là trông rất trẻ con, ấm áp.

Minh Khải quay mặt đi, hít một hơi thật sâu rồi quay lại nhìn cô cười mằn nguyện

- Dù là mơ được gặp em anh vẫn rất vui.

Phương Ly không nhịn được nở nụ cười, thật nhẹ nhưng đủ làm tim ai đó loạn nhịp.

- Không phải mơ đâu, là em, em là người thật.
- Nếu em là thật thì sao em lại ở đây, nơi này chẳng phải nhà của Lâm Hạo ?

- Em xin lỗi vì không nói anh biết, thật ra em đang giúp việc ở đây. Em chăm sóc cho em gái của hội trưởng.

“BÙM” - Một tiếng nổ như tiếng pháo hoa vang lên trong đầu Minh Khải.

Bỏ qua chuyện Phương Ly ở đây đi, mối bận tâm lớn nhất của anh bây giờ là

- Tối qua Lâm Hạo rủ anh về đây, em có nhìn thấy không?

- Tất nhiên rồi hôm qua anh say dữ lắm, em có làm ít canh giải rượu cho anh nè.

- Thế tối qua anh có...có nói gì không? - Minh Khải hết sức hoang mang

- À...cái đó...

Phương Ly nhìn anh bằng ánh mắt ái ngại, nếu như nói với anh về việc cô nghe anh la lớn vì bị thất tình chắc anh sẽ xấu hổ lắm. Cô quyết định xem như mình chưa biết gì.

- Không, anh về đến thì ngủ say, chẳng có nói gì cả. - Phương Ly vô tư cười

Minh Khải thở mạnh một cái, trong lòng nhẹ nhõm vô cùng. Nhưng mà cho dù anh không nói thì vẫn còn Lâm Hạo mà, cậu ấy đâu mắt rồi?

CÁCH

Cánh cửa đang đóng kín bật mở ra. Có lẽ người có thể giải quyết được nỗi hoang mang trong lòng anh đã xuất hiện.

- Cô ra ngoài chuẩn bị đồ ăn sáng đi, đóng cửa “cẩn thận” vào, đừng có mà nghe lén người khác nói chuyện. - Lâm Hạo người chưa tới nơi tiếng đã đi trước, cũng chẳng hề nhìn cô

- Biết rồi. - Phương Ly hạ giọng, “xì” một cái, quay lưng bước ra ngoài đóng cửa.

- Đến đúng lúc lắm, đầu tiên sao em ấy ở đây mà cậu lại không cho ai biết kể cả mình? - Minh Khải hỏi

- Bây giờ mình thuê bảo mẫu, không phải cưới vợ về nhà, có cần phải phát thiệp đỏ rồi mời mỗ tiệc mời những người quen biết tới chung vui không? - Lâm Hạo ngữ điệu đầy khó chịu

Minh Khải lắc đầu, anh quá hiểu tính khí bạn mình, nhìn thái độ này xem ra cậu ấy chẳng mấy thích Phương Ly.

Anh...đang cảm thấy thế nào nhỉ? Yên tâm. Thật xấu hổ khi anh lại thấy yên tâm.

- Câu thứ hai, tối hôm qua cậu đã nghe hết chuyện của tôi rồi à? - Minh Khải nhỏ giọng hỏi

- Thế cậu nghĩ chúng ta chỉ ngồi trong quán để làm gì? Nhìn nhau rồi về?

- Chuyện này em ấy biết được bao nhiêu? - Minh Khải nói rồi vô thức nhìn ra cánh cửa đang đóng kín, trong lòng hồi hộp từng cơn

- Cậu sợ tôi nói lại? - Lâm Hạo hừ nhạt một cái nói tiếp - Tôi không thích xen vào chuyện người khác

- Vậy mình yên tâm rồi. - Minh Khải thoải mái vô cùng

- Những chuyện tối qua cậu gây ra coi như xóa bỏ hết, chỉ cần từ nay trước mặt mình cậu đừng nhắc đến cô ta nữa. - Lâm Hạo sắc mặt tối dần đi

- Hà, tối qua tối qua mình còn gây ra chuyện gì à? - Minh Khải ngờ ngác

Lâm Hạo muốn nói cũng đâu có gì nhiều, than vãn rồi quậy phá anh từ chỗ quán về tới nhà, xong nôn hết ra ngoài anh, à ấn tượng nhất là đòi chết chung với con người tên Phương Ly đó.

- Tôi cho cậu mượn đồ thay, tắm đi rồi xuống dưới nhà tôi ăn sáng rồi đến trường. - Lâm Hạo lảng tránh vấn đề, mỗi lần nhớ lại anh lại thấy nhức đầu

- Lâm Hạo, mình thật ganh tị với cậu quá! - Minh Khải bật dậy nói

- Cái gì tôi có mà cậu không có, có gì phải ganh tị? - Lâm Hạo nheo mắt khó hiểu, lần đầu tiên trong đời nghe bạn mình nói ra hai từ khó tin này

- Thì là...mỗi ngày cậu đều có thể nhìn thấy cô ấy còn được ăn những món do cô ấy làm.

Cuộc nói chuyện đến đó là kết thúc vì Lâm Hạo không còn chịu đựng được thêm nữa, anh dùng dùng bỏ ra ngoài bằng những bước thật dài.

Càng nghĩ càng không hiểu, Phương Ly đó đã làm gì mà biến Minh Khải thành ra thế này? Đêm qua lỡ uống mất chén canh gừng của cô ta rồi, không biết có bị làm sao không?!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Cái Ôm

Minh Khải cùng Lâm Hạo ăn sáng xong ra xe đến trường. Anh Minh Khải vừa đề nghị để cô đi cùng thì Lâm tiểu nhân lập tức chuẩn bị thêm cho mình một chiếc xe để đi riêng.

Liếc nhìn hai bóng lưng thẳng tắp cạnh nhau, trong đầu cô lóe lên dấu chấm to đùng.

Cùng tuổi, chiều cao tương đương, gia cảnh tương đương, học vấn tương đương, diện mạo cũng sáng sủa tương đương, lại còn là bạn từ nhỏ đến lớn.

Nhưng... người thì lúc nào cũng vui vẻ cười nói tạo cho người đối diện cảm giác thoải mái thân thiện, người kia... à không tiểu nhân kia thì đừng nói là cười, đến một cái nhìn cũng không có tới.

Không phải, anh ta có cười, nhưng là kiểu cười nhếch môi hết như mấy tên PHẢN DIỆN phim truyền hình !

Phuong Ly không hiểu mình đã làm gì đụng đến anh ta đâu chứ, ghét người cũng đừng thể hiện rõ ràng và quá đáng như vậy.

.....

Lúc bước vào trường cô rất cẩn thận, tự mình đi trước không đi cùng với anh Minh Khải sợ lại gây ra hiểu lầm không đáng có, nào ngờ mới đi chưa đến phòng học thì...

“Ào” một xô nước được tạt thẳng từ tầng hai của trường khiến cả người Phuong Ly ướt như chuột lột, nước chảy tèm nhem từ tóc đổ xuống.

Những người xung quanh đang đi thi đứng lại xem trò vui rồi bùm miệng cười khúc khích.

Cô ngược mắt lên nhìn xem kẻ nào bày ra trò này, không ngờ cả hai vẫn không nhúc nhích, một kẻ đứng đó khoanh tay nhìn cô rồi nụ cười đắc thắng, kẻ còn lại thì dùng ánh mắt căm hận nhất để mà nhìn cô.

Còn ai khác ngoài kẻ chủ mưu Phuong Du cùng đồng bọn.

Cũng may cô vừa thay balo mới chống thấm nước nên sách vở không bị ảnh hưởng nhưng quần áo thể này thì còn học hành gì, cô cũng chẳng đem theo bộ nào để thay thế.

- Phuong Ly, em không sao chứ ?

Minh Khải đứng sau lưng cô từ lúc nào, nhìn thấy cả người cô ướt sũng anh vội vã cởi áo khoác khoác cho cô, hơi ẩm vрон trên đó bao trọn lấy thân hình nhỏ bé.

Giây phút cô ngẩng mặt nhìn anh trong lòng trào dâng một cảm giác chưa từng có. Thịch. Hình như quả tim đang đập nhanh hơn bình thường.

- Là Phuong Du làm đúng không? Khi nãy lúc bước xuống xe anh có nhìn thấy cô ta...hay là...

- Anh Minh Khải, anh làm nhiều chuyện cho em rồi, lần này để tự em giải quyết, anh cho em mượn áo khoác nhé. Cảm ơn anh.

Phuong Ly nhanh chóng chạy đến trước cửa lớp của Phuong Du.

- Bạn ơi, gọi Phuong Du ra đây giúp mình. Nói với cô ấy nếu không sợ thì ra đây một mình thôi, không dẫn theo ai hết.

Bạn gái nhìn cô có phần e ngại rồi cũng làm theo lời cô nói.

Phuong Du khoanh tay trước ngực, đáng về nữ vương bước ra trước cửa lớp, không khỏi cười nhạo khi thấy đáng về ướt sũng thảm hại của cô, đám đông đều bu lại xem náo nhiệt.

- Nói đi, tôi nợ nần gì cô mà cô lại làm thế này. - Phuong Ly bực tức cao giọng

- Tao chỉ lỡ tay thôi mà, ai biểu mày xui xẻo đứng ở dưới.

Phuong Ly không nói gì, mở nắp lấy chai nước suối vặn nắp ra rồi chạy nhanh đến đổ từ trên đầu Phuong Du xuống.

- Con khốn này mày làm cái gì vậy hả ? - Tiếng hét của Phuong Du vang vọng khắp cả dãy hành lang

- Thế thì tôi cũng lỡ tay, ai bảo cô cũng xui xẻo đứng trước mặt tôi.

Đám đông reo hò ầm ĩ, có vài người đứng đó vỗ tay

- Mày...mày tạt nước ở đây là cô ý.

- Thế cô tạt nước gọi là vô ý à. Nếu muốn dội bồn cầu thì đem vào nhà vệ sinh, bên dưới ngoài nền đất ra thì chẳng có gì nên đừng có bảo là tưới cây trồng hoa gì đấy nhé. Vậy rồi cuộc là cô bị mù phuong hướng hay thiếu năng đến mức đi làm những việc mà không biết nhằm mục đích gì.

Tràng cười của người xung quanh càng to hơn.

Phuong Du định ra hiệu cho đồng bọn lao đến thì phát hiện Minh Khải đang xa đi tới, lập tức chuyển hình đóng vai nạn nhân đáng thương

- Chị chỉ vô ý tạt nước trúng em thôi mà, chị cũng xin lỗi rồi sao em lại hành xử thế này với chị.

Đáng tiếc Minh Khải một chút để tâm cũng không có

- Phuong Du tiểu thư, nghe nói cô rảnh rồi không việc gì làm đem nước tạt xuống mặt đất “lỡ tay” trúng người khác tôi, ra là thật à. Cô dư thời gian vậy thì làm những chuyện có ít hơn đi nhé.

- Anh Minh Khải, em... .

Chưa đợi Phuong Du nói hết câu Minh Khải đã kéo tay cô lướt qua đám đông, để lại một đám con gái hằm hằm tức giận.

Đến một góc vắng anh mới buông cô ra

- Em thế nào rồi. Có lạnh lắm không ?

- Em không sao. Nhờ anh cho mượn áo nên cũng không lạnh lắm.

Nhìn thấy dáng vẻ cứ như con mèo ướt của cô thì trong lòng Minh Khải có một loại xúc cảm muốn ôm cô vào lòng. Chưa lúc nào như bây giờ anh lại muốn che chở cho cô như thế.

Nghĩ là làm, anh vươn tay kéo người cô tựa vào lồng ngực anh rồi vòng tay ôm lấy. Cái ôm rất nhẹ nhàng rất ấm áp.

Mùi hương từ người anh quanh quẩn rồi bao lấy cơ thể khiến cô ngây ngất, cảm thấy mọi thứ xung quanh như ngưng đọng, kể cả những tia nắng đang nhảy nhót trên tán cây.

- Cứ thế này anh sẽ bị ướt hết đó, buông ra đi.

Cô nói để anh buông nhưng là vô ích

- Không sao ! Em chỉ cần đứng yên là được.

Anh đột ngột siết chặt vòng tay hơn như thể muốn giữ lại giây phút này, sợ cô sẽ chạy mất, sợ lạc mất cô trong thứ tình cảm chưa thể nói ra, thứ tình cảm mà chỉ mình anh biết.

Phuong Ly dần cảm nhận được cái ôm lúc này có gì đó rất khác lạ so với vừa bắt đầu hay so với những cái ôm tình bạn trước đây cô từng có. Hay là do cô quá cảm tính.

Cả hai đều không biết khung cảnh đó đều được thu vào tầm mắt của một người...không, là hai người.

- Hai người các người đang làm gì vậy? - Ngọc Mai nghiêng đầu nhìn một hồi cất tiếng - Làm gì mà tụi này đi tới cũng không biết.

Minh Khả luyến tiếc buông cô ra

- Hai người...hai người...? - Thiếu Dương chỉ tay trong đầu hiện lên đầy dấu chấm hỏi

- Đúng rồi, tôi và Phuong Ly đúng là hai người, cậu học đếm số thật giỏi. - Minh Khải đối đáp lại

- Thiếu Dương : "..."

- Đừng đánh trống lảng. Ý tôi là hai người đang làm gì kia kìa. - Thiếu Dương lườm một cái rõ dài

- Hai người cứ đoán đi.

Phuong Ly thấy ngại cúi đầu xuống, thật sự là không có gì nhưng cách nói của anh Minh Khải lại khiến người ta hiểu nhầm.

Thiếu Dương vẻ mặt lộ rõ sự ganh tị

- Các người thật là, tôi và Ngọc Mai quen nhau nhưng vẫn chưa...

- Này, có ai bảo anh khai không hả? - Ngọc Mai huých cù chò về phía ý bảo anh đừng nhiều lời

- Anh...thuận miệng nên nói vậy thôi, em thích thì chúng ta có thể...- Thiếu Dương thành thật nói

- Ai thích chứ, anh ngậm miệng đi, không tôi sẽ cho anh ôm « đất » đấy. - Ngọc Mai quát, bạn trai cô là loại gì không biết, chuyện riêng tư mà cũng đem nói ra ngoài

Vậy là Thiếu Dương không dám nói gì nữa.

Phuong Ly không nhịn được cười. Ngọc Mai lúc nào cũng bắt nạt anh Thiếu Dương, hai người này yêu nhau rất lạ không giống như những cặp thông thường chút nào.

- Mình không rảnh để đoán, vừa nãy có nghe chuyện của Phuong Du nên tìm cậu để đưa đồng phục, mình có mang dư một bộ, tìm mãi mới thấy cậu. - Ngọc Mai chia ra bộ đồng phục

- Cảm ơn cậu Ngọc Mai, cậu đúng là cứu tinh của mình. Thế mọi người cứ đứng nói chuyện đi nhé, em vào phòng vệ sinh thay đồ đây.

Phuong Ly ôm bộ đồng phục chạy vụt đi mặc kệ ba cái lắc đầu từ phía xa

.....

- Phuong Ly.

Đang chạy nghe có tiếng gọi thất thanh cô quay người nhìn lại. Giang Tuấn tiến nhanh về phía cô, vẻ mặt của anh là không dám tin chuyện gì đang xảy ra.

- Này, sáng nay trời không mưa mà sao nhìn em như mới tắm mưa về vậy?

- À...Anh gọi tôi có gì không? - Cô không muốn nhắc lại chuyện của Phuong Du nữa

- Có thứ này định đưa cho em. - Giang Tuấn tò vò về bí hiểm nói - Mà thôi em thay đồ trước đi đã.

- Thôi anh cứ đưa đi. - Cô không khỏi tò mò

Giang Tuấn móc trong túi quần ra một tấm vé vấy vấy trước mặt cô. Phuong Ly tự hỏi mình có hoa mắt không, đây chẳng phải là vé xem đại nhạc hội tại nhà hát lớn nhất thành phố, rất khó mua được bởi vì giá vé đã đắt mà vé còn khan hiếm.

Giang Tuấn nhìn gương mặt ngạc nhiên đến độ ngây ngốc của cô bé trước mặt thì không ngừng cười.

- Thế nào, tối mai có muốn đi với anh không?

- Anh, anh nói gì? Đi, đi...xem với anh. Mà khoan, vé này là thật hay giả vậy? - Cô liếc mắt nhìn lên, vẻ mặt không tin tưởng

- Em đang nghĩ cái gì thế? Anh thế này mà lại dùng vé giả để gạt em à?

- Ai biết được, anh là Giang bịp bợm mà

- Được rồi, anh thề, vé này là thật. Lần trước chơi xì xẹt mực chỉ là đùa với em thôi, cái này mới là quà xin lỗi.

- Thật hả ??? - Phuong Ly vui sướng nhảy cẫng lên, cười tươi như hoa, đêm qua cô nằm mơ thấy mình được vé, xem ra giấc mơ ứng nghiệm rồi

- Nhưng anh có điều kiện. - Giang Tuấn chậm rãi nói, cắt đứt sự vui mừng của cô

Vé đắt như vậy nhất định điều kiện đưa ra rất khó khăn rồi, nhưng vì tình yêu hết lòng dành cho âm nhạc Phuong Ly không ngần ngại gật đầu đồng ý.

Giang Tuấn cười mấy tiếng rồi nói

- Điều kiện là sau này chúng ta xưng anh em

- Tôi...với anh...xưng nhau anh em. - Phuong Ly nhất thời chưa thích nghi được

- Mới vừa nói xong, em và anh, không có tôi với anh gì ở đây hết, gọi lại xem nào. - Giang Tuấn nhắc rõ ràng từng chữ
- Ồ...em và anh. - Phương Ly vẫn thấy ngượng ngập, giọng rất nhỏ nhưng người đối diện vẫn nghe ra và mỉm cười một cách hài lòng
- Còn nữa tối mai em nhớ mặc đẹp một chút. - Giang Tuấn nhét vé vào tay cô rồi đi thẳng, không quên vẫy tay chào trên không trung

Phương Ly nhìn theo bóng lưng anh thầm nghĩ điều kiện anh đưa ra có phải quá dễ với cô rồi không, thế có khác nào tặng không cô cái vé này.

Cô không nghĩ ngợi nhiều nữa, một tay cầm bộ quần áo của Ngọc Mai, tay còn lại cầm vé nhảy tung tung mặc cho cả người ướt sũng.

Đi được một khoảng không xa Giang Tuấn đột ngột dừng bước ngoái đầu lại, như có một sức mạnh vô hình buộc anh phải làm thế. Khung cảnh trước mặt như được quay chậm đứng vào khoảnh khắc đó.

Anh có chút sững người.

Gió nhẹ lướt trên tán lá xanh mướt, xuyên qua vòm cây tạo thành âm thanh xào xạc vui tai, bầu trời nắng nhạt hắt lên mái tóc ướt sũng hòa cùng nụ cười thuần khiết rạng rỡ đáng yêu của cô.

Buổi tối mai nhất định sẽ rất vui đây !

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Phải Chăng Là Hẹn Hò ?

Buổi tối hôm ấy Phương Ly ngồi trong phòng chuẩn bị đi xem ca nhạc.

Mở tủ quần áo ra, thú thật chẳng cần chọn vì cô làm gì còn bộ nào trông được hơn cái lần trước Giang Tuấn mua tặng mà cô vẫn chưa có cơ hội mặc.

Thay đồ xong, cô đứng trước gương ngắm nhìn bản thân, trông cũng khá ổn. Áo sơ mi trắng có đính nơ trước ngực, chiếc váy xòe màu hồng phấn xếp ly, chỉ có điều hơi ngắn, làm lộ ra đôi chân thon dài trắng mịn. Mái tóc đen dài buông thả tự do.

- Em đi đâu mà lại ăn mặc đẹp như vậy chứ.. a, chị biết rồi nha...em đi hẹn hò đúng không ? Khai mau ! - Vừa bước xuống lầu chị Gia Mỹ đã nhìn cô như sinh vật lạ

- Không phải, em chỉ là cùng một người bạn đi xem ca nhạc thôi. - Phương Ly thật thà trình bày

- Là con trai ? - Gia Mỹ có linh cảm

- Dạ phải ạ !

- Chỉ có hai người ? - Gia Mỹ cười rất khả nghi

- Ồ, chắc...thế !

Cùng lúc đó chương ngại vật to đùng có nguy cơ cản trở buổi tối tốt lành của cô cũng vừa vụt xuất hiện, cô cố cười

- A...Ông chủ.

- Bắt đầu bằng hai chữ đó thì về sau nhất định là xin xỏ, nếu không thì cũng chẳng có gì tốt lành. - Đối phương như đi guốc trong bụng cô

Phương Ly mất hứng, cơ miệng đơ một hồi mới liếng thoảng nói tiếp

- Từ khi đến đây làm tôi rất tuân thủ hợp đồng, chưa khi nào ra ngoài buổi tối, hôm nay tôi có việc, anh cho phép tôi đi một lát nhé ! Nếu cần gì thì cứ gọi cho tôi. Tôi hứa sẽ về thật sớm rồi...xxoo

Lâm Hạo lại một chữ cũng không đáp, mắt như tia X quang quét người cô một lượt từ trên xuống, sau đó lại cau mày khiến cô sợ muốn đổ mồ hôi hột.

Sao lại có cảm giác anh ta đang khó chịu về cách ăn mặc của cô hơn lời xin xỏ nhỉ.

- Em chồng chị không nói gì là đồng ý rồi đấy, em đi lẹ đi để nó đổi ý bây giờ. - Gia Mỹ huých cù chỏ về phía cô

Phuong Ly chớp lấy thời cơ ba chân bốn cẳng phóng vụt ra cửa.

- Em trai, con bé này nó bị cái gì đấy, cùng con trai ra ngoài buổi tối lại chỉ có hai người, chị bảo hẹn hò nó lại không chịu ! - Gia Mỹ quay sang nháy mắt với Lâm Hạo

- Liên quan gì đến em

- Hèn gì cứ trốn trên phòng suốt từ tối tới giờ, còn mặc váy ngắn nữa chứ, không biết bạn trai của nó trông như thế nào nhỉ ? - Gia Mỹ không quan tâm thái độ thờ ơ của Lâm Hạo, liền thoảng nói tiếp

- Mong không phải là tội phạm

- Hà ? Em nói cái gì ?

- Sợ cô ta trúng gió không có người ngủ với Ân Ân. - Lâm Hạo nói rồi quay trở lại phòng

- Gia Mỹ : "..."

.....

Khi Phuong Ly đến nơi đã thấy Giang Tuấn đứng đằng xa. Anh ăn mặc đơn giản nhưng vẫn toát lên phong thái cuốn hút, mái tóc khẽ bay bay trong làn gió

Phải công nhận dù là ban ngày hay ban đêm, dù là góc độ nào anh cũng cực kì điển trai. Xung quanh cũng có vài cô gái trộm nhìn.

Cô nhanh chân bước đến

- Phuong tiểu thư, trước giờ chưa có cô gái nào làm anh phải đợi lâu đâu nhé ! - Giang Tuấn làm vẻ mặt hờn dỗi như một đứa trẻ còn chỉ tay vào đồng hồ bạc sáng loáng trên tay để trêu cô

- Em xin lỗi tại em không đón được xe buýt !

Đầu cô hơi cúi xuống, dưới ánh đèn gương mặt ở góc độ này dù không trang điểm vẫn rất hoàn hảo. Ánh mắt của anh dừng lại trên người cô khá lâu.

Phải nói đây là lần đầu tiên bắt gặp cô mặt váy ngắn ngoại trừ đồng phục của trường, cảm thấy có chút thích thú. Trông dịu dàng hơn hẳn ngày thường, còn mở miệng xưng em, thế này mới giống con gái chứ.

- Trông em kì quặc lắm à ? - Phuong Ly thấy anh cười cô không biết có phải anh đang cười nhạo cô không

- Không, trông đẹp lắm !

Được khen đẹp cô có chút xấu hổ, mặt từ từ đỏ lên, nói sang chuyện khác

- Thật ra đây là lần trước anh tặng em ở trong cửa hàng đó, anh nhận ra không ?

- Cửa hàng này bán đồ đẹp đó, lần sau đến nữa đi !

- Phuong Ly : "..."

Hừm, vậy rốt cuộc nãy giờ anh đang khen cô đẹp hay cửa hàng đó bán đồ đẹp đây ?

Bước chân Phuong Ly khựng lại khi nhớ ra một chuyện quan trọng

- Anh và chị Nhã Đình đang hẹn hò mà tối nay chị ấy cũng có biểu diễn, nếu thấy hai chúng ta ngồi cạnh thì sẽ hiểu nhầm mất, lát nữa chúng ta ngồi riêng đi.

Cô chưa nói xong Giang Tuấn đã tiến thêm một bước định dùng tay xoa đầu cô. Phuong Ly bất ngờ nên lùi lại khiến tay anh lơ lửng trên không, đành chuyển sang búng nhẹ vào mũi cô.

- Không cần lo, anh và Nhã Đình đích thực có hẹn hò nhưng không phải là người yêu của nhau.

Cô ngớ người. Hẹn hò nhưng không phải người yêu ? Là sao ?

- Là mẹ anh rất thích Nhã Đình, thích đến nỗi muốn đào tạo cô ấy trở thành người kế thừa của mẹ. Tội anh hẹn hò là vì muốn bà vui lòng, cả hai chỉ là bạn tốt. - Anh giải thích

- Chị ấy sẽ trở thành người kế thừa của mẹ anh sao, tuyệt quá !

Khi anh thả tay ra Nhã Đình từ từ mở mắt, chẳng ngờ được trước mặt là một cây đàn piano, thứ mà cô đã mong ước từ lâu mà không mua được.

- Sao...sao thứ này lại ở đây? - Cô tròn tròn mắt ngạc nhiên quay lại nhìn chàng trai

- Anh tặng cho em, có nó rồi em có thể nhanh chóng trở thành một ca sĩ nổi tiếng ! Nhất định em sẽ đạt được ước mơ của mình. - Chàng trai nhìn sâu vào mắt cô nói bằng giọng kiên định

- Em sẽ cố gắng để không phụ lòng anh. - Nhà Đình không khỏi xúc động ôm chầm lấy chàng trai, nước mắt cũng từ khóe mi từng giọt rơi xuống - Anh tốt với em quá, em phải làm gì cho anh mới đủ đây ?

- Vậy khi nào em nổi tiếng rồi thì đứng trên sân khấu nói với tất cả mọi người rằng em yêu anh, được không?

Chàng trai chỉ đang đùa nhưng Nhã Đình gật đầu, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời chói lóa

- Được, em sẽ nói với cả thế giới biết là em yêu anh, đời này kiếp này chỉ yêu một mình anh, bất kì người con trai nào cũng đừng mong có cơ hội nữa !

=====

- Cô Lưu Nhã Đình.

- Cô Lưu Nhã Đình.

- Cô Lưu Nhã Đình, cô không sao chứ ?

Đến khi MC gọi tên đến lần thứ ba thì Nhã Đình mới giật mình thức tỉnh, trở về với thực tại. Nhìn đám đông đang hồi hộp chờ đợi bên dưới, cô hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh để trả lời câu hỏi

- À, chị chỉ dựa vào những gì mình nghĩ để hát thôi, còn bạn trai ...chị... trước giờ chưa có bạn trai, cũng chưa từng yêu ai cả.

Một tiếng ồ thật to vang lên. Các fans nam hớn hở ra mặt vì nghĩ rằng mình còn cơ hội.

Trái với sân khấu rực rỡ hoa lệ, trái với sự phấn khởi của mọi người, trong lòng Lưu Nhã Đình cô lại cô đơn và trống rỗng đến nhường nào.

Có thật cô đang hạnh phúc như những gì bản thân đã từng nghĩ.

Đến khi nào...mới có thể sống thật với lòng mình đây ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Trễ Một Phút Thì Đứng Về Nữa

Kết thúc buổi biểu diễn, dự định về cho sớm thì Giang Tuấn nín tay cô lại hỏi

- Em có muốn đi gặp Nhã Đình không, anh giúp em.

- Hả, thật hả ? Có thể sao? - Mắt cô sáng lấp lánh mừng rỡ

- Thật. - Giang Tuấn cố hắng giọng một cái - Nhưng anh không giúp em không công đâu.

- Được được, anh muốn gì cũng được. - Phương Ly đang tâm trạng nôn nóng, nhanh miệng đồng ý

- Thế đứng yên nhé. Đừng có cử động.

- Hả ?

Giang Tuấn xoay người lại đối diện cô, bàn tay giờ lên rồi đặt vào suối tóc sườn dài, mềm mượt êm ả như dòng nước lại được bao bọc bởi mùi hương thoang thoảng dễ chịu.

Vị trí anh đứng rất gần nên có thể ngửi ra được, là mùi hoa oải hương. Kẹp tóc lại màu tím, nếu anh đoán không lầm cô bé này nhất định thích hoa oải hương lắm.

Anh mỉm cười hài lòng, ngón tay nhẹ lướt trên mái tóc, anh thích cảm giác này, rất dễ chịu.

Phuong Ly ngược mặt lên, lúc này hai ánh mắt chạm vào nhau. Cô thấy rất ngại, ngại đến mức mặt mũi đỏ ửng, tay xoắn xuýt vào nhau.

Nếu như không phải Giang Tuấn nhất định cô sẽ hô lên là có biến thái, với lại mới hứa với anh xong nên đành đứng yên cho anh vuốt tóc mình.

Giang Tuấn chợt nhớ đến lần đầu gặp cô bé này, thứ khiến anh ấn tượng nhất ngoại trừ cái tính ngang ngạnh chính là mái tóc này, lúc đó anh thực không hiểu là vì sao, nhưng bây giờ thì hiểu rồi.

Tìm anh đột nhiên thất lại, lời nói vô thức lại bật ra

- Phuong Ly, em thật rất giống mẹ anh !

Mắt cô mở to nhìn lên. Mẹ ??? Giang Tuấn bảo cô giống mẹ anh? Là ý gì?

Phút chốc nụ cười trên môi anh không còn nữa. Cô nhận ra ánh mắt anh lúc này lại xốt xa biết nhường nào, đồng thời ánh lên những tia bi thương mà cô chưa nhìn thấy bao giờ.

Có phải có điều gì đó cô không biết không?

- Thật là, đối với em Lưu Nhã Đình còn quan trọng hơn anh. - Giang Tuấn thoát cái quay lại trạng thái ban đầu, vờ lắc đầu thờ dãi rồi lại bật cười - Đi thôi

Anh thật sự dẫn cô đến phòng chị Nhã Đình. Cả dọc đường ai nấy đều mỉm cười gật đầu chào anh.

Thiếu gia của Giang Thành có khác, chắc là anh quen biết với nhiều người trong giới nghệ sĩ lắm, ngưỡng mộ quá đi ! Có khi nào sau này Giang Tuấn sẽ đi theo con đường nghệ thuật không?

Anh đứng bên ngoài cửa để cô vào nói chuyện với chị Nhã Đình cho tự nhiên.

- Chị, chào chị, chị còn nhớ em không? - Được gặp thần tượng của mình niềm hân hoan trong lòng cô không che giấu nổi

- Là em à, cảm ơn em nhiều vì hôm nay đã đến cổ vũ cho chị. - Nhã Đình nụ cười dịu dàng. - Khi này chị thấy em ở dưới vồ tay cho chị rất nhiều

- Em mới là người vinh hạnh được nghe chị hát. Hôm nay chị biểu diễn tuyệt lắm ạ. - Phuong Ly gợn ngón cái tán thưởng

- Nghe em nói vậy chị rất vui. Mà em đến cùng Giang Tuấn đúng không ?

- À...em... - Phuong Ly tự dưng lại ấp úng

- Phuong Ly, chúng ta làm bạn với nhau được không ?

- Chị, chị nói gì...chị muốn làm bạn với em á ? - Cô đơ vài giây rồi lập tức tỉnh táo, hỏi lại

Nhã Đình nở nụ cười nhưng nét buồn lại thoáng hiện trên gương mặt

- Phải. Không giấu gì em, từ khi chị bước chân vào làng giải trí chị vốn không có bạn, ngoại trừ trợ lý của chị và anh Giang Tuấn. Từ lần đầu gặp chị đã thấy rất thích em, em có đồng ý không ?

- Em muốn còn không được nữa là. Được làm bạn với chị chính là may mắn rất lớn của em. - Phuong Ly cười toe toét, cả người như bay lên tận mây xanh

Nhưng rồi cô lại tự hỏi một người vừa đẹp, vừa tài năng lại vừa tốt bụng như thiên thần giống chị Nhã Đình tại sao lại không có bạn nhỉ ?

RENG...RENG...RENG - Chuông điện thoại trong túi xách chợt reo lên cắt đứt niềm vui sướng của cô, sau đó là linh cảm bất an dâng lên.

- Xin lỗi chị em nghe điện thoại.

Nhìn cái tên rực sáng trên màn hình thì nỗi bất an của cô càng khủng khiếp hơn.

"Anh trai tiểu nhân của Ân Ân"

Vái trời cho anh ta ăn làm số !

Nhưng đáng tiếc xác suất chuyện đó xảy ra giống như việc cô trúng độc đắc vậy, mà đời cô thì chưa khi nào mua vé số.

- [Ân Ân nó không chịu ngủ cứ đòi cô về kể chuyện, trước 10h.] - Giọng nói vô cảm vang lên trước cả khi cô alo

- Nhưng mà...

- [Trễ một phút thì không cần về nữa, sáng mai trực tiếp đến trước cổng Lâm gia lấy hành lý đi.] - Cô chưa kịp nói đã bị cướp lời lần hai

- Tôi biết rồi, anh còn gì dặn dò không ? - Phương Ly ráng nén cục tức trong bụng

Đầu dây bên kia không có bất kì âm thanh phản hồi nào, cô nhìn lại màn hình điện thoại, vẫn chưa ngắt máy mà, sao lại im lặng như vậy?

- Alo anh còn ở đó không ? - Được khoảng một phút, cô hỏi lại

- [Còn] - Đối phương trả lời ngay tức khắc

- Thế anh có gì dặn dò không?

- [Không !]

- Vậy sao khi nãy anh tôi hỏi anh lại im lặng ?

- [Tôi chỉ muốn thử đoán xem cô đang ở đâu. Hẹn hò mà LẠI ở nơi KHÔNG CÓ TIẾNG ĐỘNG. Thôi không có gì nữa, nhớ về sớm.]

CỤP.

Phương Ly siết chặt điện thoại trong tay, đôi mắt bùng sáng lên hai ngọn lửa.

Làm gì có cái kiểu thăm dò như thế chứ, nơi không có tiếng động thì đã làm sao, làm ơn đừng có suy nghĩ tới tăm dùm người khác một cái.

- Ai mà em phản ứng dữ vậy ? - Nhã Đình thấy lạ, lại thấy buồn cười

- Ông chủ của em đó chị, người có có vẻ ngoài 18 nhưng bên trong là ông già 81 tuổi, vẻ ngoài đối lập hoàn toàn với tâm hồn. Một kẻ khó hiểu lẫn khó chịu, quái đản, chưa hết xxoo. - Cô bực mình tuôn một tràng

- Có người như vậy sao ? - Nhã Đình không tin

- Chị có muốn xem hình anh ta không, em cho chị xem. - Phương Ly lướt lướt màn hình điện thoại tìm cái ảnh lần trước chụp ở quán cà phê, lúc này cô đã xem Nhã Đình là bạn và muốn chia sẻ - Lần sau chị có đi đâu ra ngoài gặp phải người này thì nhớ cách xa ba con đường nhé.

Nhưng đang dò tìm hình thì con số hiển thị giờ đập thẳng vào mắt cô : 21:30

Thời gian trôi nhanh vậy sao ?

- Thôi để bữa khác xem cho chị xem, trễ rồi, em phải về ngay đây. Tạm biệt chị. - Phương Ly quỳnh quáng cắt điện thoại ngược trở lại rồi lao ra cửa

- Ủ, vậy em đi thông thả.

Nhã Đình nhìn bóng dáng vội vã của Phương Ly, ánh mắt vẫn dán chặt đến khi cửa đóng lại, đôi môi xinh đẹp khẽ mấp máy

"Phương Ly, chị thật sự rất ganh tị với em".

.....

Lúc về Giang Tuấn đề nghị để anh chở cô về.

Chiếc xe chậm chậm lăn bánh hòa mình vào sự tấp nập ngược xuôi của dòng người và xe cộ. Ánh điện từ các tòa nhà cao tầng, ánh đèn xe hòa cùng với ánh sáng đủ màu phát ra từ các bảng hiệu bên đường làm cho đường phố rực rỡ và sống động hơn bao giờ hết.

Dường như trong giây phút này cuộc sống về đêm chỉ mới bắt đầu.

Kể từ khi cô dọn đến Lâm gia buổi tối cũng ít khi ra ngoài nên không có dịp ngắm mọi thứ kĩ càng như lúc này.

- Trước khi về chúng ta đi ngắm cảnh nhé. - Giang Tuấn bên cạnh đề nghị - Không thì ăn chút gì đó.

- Nhưng mà em phải về nhà ngay bây giờ. - Phương Ly lắc đầu từ chối

- Nhanh mà, chỉ một lát thôi. Em là lọ lem à, sợ trễ giờ sẽ hiện nguyên hình trước mặt anh ?!!

Phương Ly bĩu môi. Giang Tuấn sao anh có thể liên tưởng như thế được chứ.

- Thôi em thật sự phải về trước mười giờ. Nếu không... - Cô thở dài, thật sự không dám nghĩ tới về sau. Con người đó cô biết anh ta nói được là làm được.

- Ủ, vậy thì dễ lần khác. - Thấy cô khó xử anh cũng không miễn cưỡng nữa

Phuong Ly khẽ liếc nhìn sang anh, đôi mắt ánh lên tia sáng. Hôm nay Giang Tuấn rất tử tế và ân cần, lúc không chọc phá cô thì cứ như một con người hoàn toàn khác vậy, còn giúp cô có một buổi tối vui vẻ thế này.

Thật sự là không biết nên làm gì để cảm ơn anh nữa.

Nhưng có thật anh tốt với cô chỉ vì muốn bù đắp những lần đem cô ra làm trò đùa không ?

Trực giác mách bảo cô là không phải thế !

.....

Vì Lâm tiểu nhân không muốn để bất kì ai biết cô đang ở Lâm gia nên cô nhờ Giang Tuấn đậu xe cách đó hai con hẻm rồi tự đi vào. Trong lòng thầm xin lỗi anh chứ cô cũng không muốn nói dối.

Giang Tuấn lắc đầu nhìn theo bóng dáng vụt chạy rồi khuất xa dần trong màn đêm, trong đầu không khỏi suy nghĩ Phuong Ly này là lọ lem thật à, làm gì mà phải chạy dữ vậy chứ, nếu để rớt lại chiếc giày thì đúng là giống y hệt luôn.

Hôm nay anh rất vui, rốt cuộc cô bé này cũng đã chịu mở lòng với anh hơn rồi.

Nhưng còn anh...

Vẫn chưa thể !

.....

Phuong Ly cứ nhắm mắt lại lao đầu về phía trước, cũng may không có xe cộ nên cũng không nguy hiểm gì.

Đến biệt thự Lâm gia vừa ấn chuông có người ra mở cửa là cô chạy vù vào trong, nhanh đến nỗi chị Cẩm phải đảo mắt xung quanh xem có phải cô bị tên cướp nào đuổi theo không ?

- Tên tiểu nhân...à không không, nhị thiếu gia ngủ chưa chị ? - Cô thờ hồng học, gấp gấp hỏi chị Cẩm

- Chị mới vừa đi ngang phòng cậu ấy, nhìn qua khe cửa thấy đèn tắt hết, chắc là ngủ rồi đó !

- May quá !

- Mà sao em về trễ quá vậy hả ?

- Em bị kẹt xe. Mà chị có thấy anh ta qua phòng em hay bảo người trong nhà thu dọn đồ đạc của em không ? - Phuong Ly hỏi hộp từng cơn

- Hình như...là không có. - Chị Cẩm lắc lắc đầu

Phuong Ly thở phào nhẹ nhõm vì ông trời vẫn còn thương xót cho số phận nhỏ bé này. Cô bước vào phòng mình rồi đóng cửa cẩn thận, mò nấp công tắc, ánh đèn neon sáng rực để chịu bao phủ khắp không gian. Quay người lại định thay đồ sau đó đi ngủ một giấc thật ngon thì...

Thôi...vậy là xong rồi !

Ông trời chẳng thương cô chút nào cả !

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Hai Lần Bị Phạt

Ánh đèn neon chiếu sáng chói lóa tràn ngập khắp gian phòng cũng không đầu lại gương mặt hắc ám của kẻ đang nhìn cô.

Chợt nghĩ nếu có ai mời anh ta đi quảng cáo bóng đèn điện thì không biết sẽ thành thế nào ?!!

Trên chiếc giường ngủ kiểu công chúa màu hồng đẳng gia Lâm Hạo đang ngồi, cạnh đó là Ân Ân đã say ngủ.

- Ô, anh ngủ trề thế, không tốt cho sức khỏe chút nào đâu ! - Phải chết trăn một lúc Phương Ly mới có thể mở miệng, cố cười, đánh lạc hướng mặc dù cả người dần run lên

- Máy giờ rồi ?

Lâm Hạo trừng mắt, cô sợ lại càng sợ hơn, lắp bắp

- Mười...mười giờ...mười phút.

- Có biết tôi phải vất vả thế nào để dỗ Ân Ân ngủ không ? Sao cô không đợi đến sáng rồi hăn về ?

Giọng điệu chậm rãi, nghe rất đổi bình thường nhưng cô biết trong đó chưa đựng lời cảnh cáo "Cứ thử đi đến sáng xem số phận của cô ra sao."

- Anh coi tôi là hạng người gì ? - Cô lí nhí trong miệng

- Lúc này trong điện thoại tôi đã nói thế nào ? - Lâm Hạo liếc cô đắm đắm

- Anh bảo...trễ một phút thì dừng về nữa. - Phương Ly u ám nói, vẫn chưa dám ngẩng đầu lên

- Vậy sao còn về đây. Dám không xem lời nói của tôi ra gì ? - Lâm Hạo gằn từng chữ

Một ý tưởng "thông minh" chợt nảy ra trong đầu, Phương Ly mạnh dạn ngẩng mặt nhìn thẳng vào anh

- Bởi vì...anh bảo trễ MỘT PHÚT thì dừng về, nhưng tôi có về trễ MỘT PHÚT đâu, tôi về trễ NHỮNG MUỖI PHÚT cơ mà.

- "..."

1s...2s...1 phút

- Cô đang chống đối tôi đấy à ? - Anh thật không tin được là cô gái này lại chống chế một cách ngu ngốc như thế.

- Tôi nào dám. Là do anh nói chuyện không rõ ràng thôi !

- Ý cô là tôi sai, còn cô đang làm đúng ?

- Cái đó gọi là sự đa dạng của ngôn ngữ. Không tin hỏi độc giả xem, cách hiểu của tôi có đúng không ? - Phương Ly phóng lao theo lao

Một khoảng không im lặng, không dài nhưng đủ làm lòng cô nóng như lửa đốt. Cuối cùng Lâm Hạo cũng đứng bật dậy, nhàn nhã khoanh tay trước ngực

- Được, xem như tôi nói không rõ ràng. Thế thì theo hợp đồng, không hoàn thành nghĩa vụ, tháng này trừ bớt tiền.

- Khoan, nghe tôi giải thích đã !

- Về trễ, lại ăn mặc như vậy đi với con trai, cô làm gì tôi không biết hay sao mà còn giải thích.

- Anh vui tính thiệt đó, tôi mặc sao là việc của tôi, miễn đẹp thì thôi, đi với trai hay gái cũng là việc của tôi, tôi đâu phải vợ anh, cũng đâu phải đi với anh, anh ý kiến cái gì.

Phát hiện mình lỡ miệng nói quá lời nên cô lùi lại một bước.

- Đẹp ?!! Rốt cuộc cô có biết cách ăn mặc không đấy, thế cái người đi cùng cô có bảo trông cô giống mẹ người ta không ? - Môi anh cong lên thành nụ cười chế giễu

- Anh...

Mà khoan đã...

"Phương Ly, em rất giống mẹ của anh"

Giờ nhớ lại thì Giang Tuấn đích thực có nói như thế !!! Không lẽ ý anh ấy là cô già sao ?!!

- Đi đâu ? Xem phim à ? - Đột nhiên sau vài giây Lâm Hạo cất tiếng cùng với nụ cười làm cô thấy có chút bất ổn

- Không, nghe nhạc. - Phương Ly trả lời không chút do dự, chẳng có gì phải giấu

- Nghe nhạc mà lại nơi không có tiếng động, bờ sông à ?

- Bờ sông gì chứ ? Tại khi này lúc anh gọi nghe nhạc xong rồi, tôi đang ở nơi khác nên mới yên lặng như vậy. Anh đừng có mà đen tối quá. - Cô mím môi cay cú

- Không trừ lương cũng được, thế thì chép phạt hai trăm lần "Từ nay tôi không về nhà trễ nữa, cũng không ra bờ sông bắt cá nữa" sáng mai nộp lại cho tôi.

Sáng...sáng mai...!!!

Nhưng ra bờ sông bắt cá là ý gì ?!!

- Này anh...

_RẦM

Tiếng đóng cửa dứt khoát vang lên, Phương Ly tức tối lấy chiếc gối trên giường giơ cao rồi định đập mạnh xuống, nhưng chợt nhìn sang Ân Ân đang ngủ nên đành phải nuốt cục tức ngược vào bụng.

Người gì vậy, mở miệng là xỉa xói, châm chọc, bắt bẻ người khác, cầu cho tôi ngủ bị té xuống giường, không thì ngủ sai tư thế bị trọ cổ hoặc là bị viêm họng không thể nói chuyện giống lần trước ấy.

Còn nữa, chê con gái người ta già, đời này anh đừng mong lấy được vợ trẻ nhé !

Vừa chép phạt vừa chửi một hồi con buồn ngủ kéo đến và lúi cò vào miền xa xăm của những giấc mơ.

Sương đêm nhẹ nhàng rơi, ánh trăng nhàn nhạt chiếu rọi.

Phương Ly mơ thấy mình cũng giống như chị Nhã Đình trở thành một ca sĩ, ánh sáng sân khấu rực rỡ tựa như hàng ngàn viên pha lê trong suốt đặt cạnh nhau cùng tỏa ra tia lấp lánh vô cùng.

Đúng là một giấc mơ đẹp, đẹp vô cùng, nhưng tại sao đến khi tỉnh lại khóe mắt cô lại ươn ướt ?

Cô bị sao thế này ?

.....

Lâm Hạo đói không ngủ được bước xuống bếp xem thử có gì ăn được không thì bắt gặp một chị giúp việc đang ngủ trong tư thế úp mặt xuống chiếc bàn ăn.

- Chị Mai, sao chị có phòng không ngủ lại ngủ ở đây ? - Anh lay lay chị giúp việc

Chị giúp việc từ từ mở mắt, dụi dụi mấy cái mắt rồi ngồi thẳng dậy

- Nhị thiếu gia cậu quên rồi sao, cậu bảo tôi thức canh Phương Ly về rồi mở cửa. Chờ một hồi tôi mệt xuống đây kiểm nước uống rồi lại ngủ quên mất. Mà sao con bé đó đi giờ này vẫn chưa chịu về, ham chơi vừa thôi chứ !

- Cô ta về rồi, chắc là chị Cẩm còn thức nên ra mở cửa, chị đi ngủ đi. - Anh lãnh đạm nói rồi hướng mặt lên lầu

- Vậy tôi đi đây, chúc cậu ngủ ngon.

Chị Mai chân như găng lò cho vút chạy thẳng lên lầu, vừa chạy vừa tức anh ách trong bụng, thiếu gia cũng thức nhưng tại sao cậu ấy lại bắt chị phải thức chờ con bé đó về chứ, đã vậy cảm không được nói cho bất kì ai biết và nếu ai hỏi phải giả vờ là mình không ngủ được.

Thật khó hiểu !

.....

Trong phòng tắm của một căn biệt thự sang trọng kiểu Pháp, Lạc Anh đang ngâm mình trong làn nước ấm cùng những cánh hoa hồng để thư giãn trước khi đi ngủ.

Tiếng chuông điện thoại reo ồm ồm, cô với tay cầm lấy rồi trượt màn hình để nghe, cất giọng đầy khó chịu

- Có chuyện gì mà lại gọi giờ này ?

- Chị Lạc Anh, em mới phát hiện được một chuyện hay lắm, để em gửi cho hình cho chị xem, chị chờ em một lát. - Đầu dây bên kia vang tới một âm thanh hối hả

Kết thúc cuộc gọi cũng là lúc có tin nhắn gửi đến.

Trên màn hình điện thoại là một tấm hình cực rõ nét, một nam một nữ vui vẻ bước vào nhà hát thành phố, còn nhìn nhau cười rạng rỡ. Mà quan trọng là một trong hai lại là người con trai mà Lạc Anh cô cầu cũng không có được.

BỐP

Một âm thanh vang lên giữa không gian tĩnh lặng. Chiếc điện thoại không may mắn bị quăng vào một góc vỡ ra từng mảnh.

Nước trong bồn ấm, rất ấm, nhưng hàn khí tỏa ra từ người Lạc Anh bỗng chốc chiếm trọn căn phòng, khiến làn nước như lạnh lẽo đến thấu xương.

Giang Tuấn không phải muốn chọc tức cô mà là muốn làm thật. Với ai? Con nhỏ bản thù đó sao?

Á...Á...Á

Tiếp theo đó nước trong bồn cùng với cơn tức giận của cô gái bị hắt văng tung tóe.

"Được lắm, tao sẽ không tha cho mày đâu!"

.....

Tối hôm qua bị tên tiểu nhân đó bắt chộp phạt một quá ngủ quên từ lúc nào không biết, rồi sáng nay lại dậy trễ.

Phuong Ly chạy hết tốc lực bán sống bán chết, nhưng rốt cuộc vẫn bất lực nhìn cánh cổng trường đóng sập trước mắt.

Hôm nay là thứ hai đầu tuần, và những ai đi trễ sẽ có vinh dự được "tuyên dương" trước cột cờ. Vậy là cái mặt của "người nổi tiếng" là cô đây được trưng ra cho bàn dân thiên hạ thấy và cười nhạo.

Còn tên tiểu nhân nào đó thì trái ngược hoàn toàn, ung dung lướt qua cô bước lên bục cao nhất đọc tổng kết thi đua tuần qua dưới hàng nghìn ánh mắt long lanh ngưỡng mộ của những học sinh khác trong trường.

Khi anh ta vừa đặt bước chân đầu tiên lên bục thì đám con gái bên dưới hò hét ầm ầm như cũng muốn thi nhau tràn lên tận chỗ sát phạt.

Mấy nữ sinh này thích gì ở anh ta nhỉ? Quan trọng hơn là tại sao đến cả ông trời cũng thích anh ta hơn cô vậy?

Kết thúc buổi lễ, Phuong Ly vác gương mặt âm ỉ như mặt tiền dọn rác sân sau cùng những "đồng bọn" đến trễ.

Hai ngày bị phạt hai lần, tất cả đều có liên quan đến cái tên tiểu nhân đó.

Lúc cất chổi rồi mang cặp vào trên đường quay lại lớp thì cô có cảm giác rất kì lạ, hình như có ai đi theo mình nhưng nhìn lại chẳng có ai. Cô cố gắng đi nhanh nào ngờ

BỐP - cô bị một vật thể đập từ phía sau, đầu đầu nhói chân khuỵu xuống ngất xỉu.

.....

- Ô, tỉnh rồi à?

Nghe thấy giọng nói cực kì quen thuộc vang lên, Phuong Ly từ từ tỉnh dậy, phát hiện mình đang ở một nơi nào đó, đây chẳng phải là nhà kho sau trường.

Tia nắng xuyên qua lỗ thủng trên tường chiếu thẳng vào mắt cô làm cô thấy mơ hồ, nhưng vẫn nhìn ra được ngay bên cạnh cô, khắp nơi xung quanh là sách vở bị xé tan tành trông chẳng khác gì giấy vụn.

- Nhìn gì, lát nữa mày cũng sẽ được như chúng thôi. - Tô Huyền cất giọng khinh miệt

Vậy là bọn này lại bắt cô đến đây để hành hạ, rốt cuộc có xem cô là con người hay không?

- Nhìn mày đến con người còn không giống, chẳng biết anh Giang Tuấn sao lại có thể chết một vì một đứa như mày, còn rủ mày đi xem ca nhạc.

Ra là vậy, là bọn họ biết chuyện hôm qua cho nên mới làm thế này.

- Chị à, người ta có kĩ năng, chúng ta làm sao so sánh được. - Một cô gái phụ họa theo rồi cả đám cười hả hê

- Thế các người có muốn học không, tôi dạy cho nhé. - Phuong Ly không hề sợ hãi

BỐP - Năm ngón tay in hằn trên gương mặt của cô

- Không sợ chết mà còn lớn lối hả cái con này. - Tô Huyền điên tiết gào lên

- Kề không giống người mới là các người, ý đông hiệp yếu.
- Mày nên nhớ thân phận của mày ra sao, mày chỉ là một con ở thấp kém, đũa mốc mà đòi chùi mâm son.
- Thế thì sao? Cô cao quý quá nên anh ấy mới không thèm cô.

Tô Huyền giờ chân giáng thẳng một cú vào bụng cô làm cô mất đà ngã lảo ra.

- Chị Tô Huyền bây giờ phải xử nó thế nào mới “tốt” chị.
- Phải đợi chị ấy đến đã. - Tô Huyền chốc chốc lại liếc mắt nhìn ra cửa

Chị ấy? Lẽ nào...

Cánh cửa nhà kho bật mở ra đón những tia nắng chiếu vào cùng một bóng dáng xinh đẹp, khiến ai nấy đều hướng mắt về đó.

Cuối cùng thì cũng được diện kiến kẻ chủ mưu rồi, mà thôi nói thật cô cũng đoán được trong đầu.

Lạc Anh nhàn nhã bước tới, mỗi bước đi đều mang theo sự đắc ý.

- Trông em vẫn còn khỏe nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Có Qua Có Lại

- Rốt cuộc chị làm vậy với tôi để làm gì?

BỐP... lại một cú tát trời giáng nữa yên vị vào mặt của cô, Lạc Anh dùng lực rất mạnh, cứ như đem hết tất cả tính sở với cô một lần, cô tiếp tục ngã ra đất.

Gương mặt truyền đến cảm giác đau rất, máu từ khóe miệng từ từ chảy ra.

Nhưng Lạc Anh không vì cô té xuống mà bỏ qua, vẫn tiếp tục ngồi xuống mà nắm tóc cô kéo, đau đến mức không mở nổi mắt ra cô vẫn quyết tâm cắn chặt môi mà không khóc cũng không la lên tiếng nào.

- Tao bảo mày là mày nghe không? La đi.

Lạc Anh dùng tay siết chặt hai bên gò má của cô, móng tay quào sâu vào da mặt, trợn trừng mắt gào thét vào mặt cô.

- Mày dùng miệng lưỡi ngon ngọt này dụ dỗ anh ấy, thế mà bây giờ bị cầm rồi à.

BỐP - Lạc Anh đập đầu Phương Ly thẳng xuống mặt đất, cô cảm nhận được dòng máu đỏ tươi đang từ từ chảy xuống gương mặt trắng hồng.

Những người khác đứng bên ngoài nhìn cô bị tra tấn như vậy rất hả hê.

Lúc còn nhỏ Lạc Anh đã lớn lên theo kiểu của một nàng công chúa, ở trong nhà được cưng chiều hết mực, khi đến trường lại có một đám tùy tùng tự nguyện đi theo tùy cho cô sai bảo.

Từ trước đến giờ chỉ có điều cô không muốn chứ không có điều cô không làm được. Chưa cần nói đến gia sản Lạc Gia, chỉ riêng vẻ xinh đẹp trời phú cũng đủ để cô có quyền ngang cao đầu với bất kì ai.

Vậy mà cuộc đời cô lại xuất hiện ngoại lệ. Giang Tuấn là người con trai đầu tiên dám từ chối tình cảm của cô, còn Phương Ly lại là đứa con gái đầu tiên cô tổn hao tâm sức mà không đối phó được.

Ông trời đã sinh cô quá hoàn mỹ mà lại để cô thua trước loại con gái tầm thường này. Cô tuyệt đối không thể chấp nhận.

- Tao đã cho mày rất nhiều cơ hội, là do mày chứng nào tật nấy không chịu sửa đổi.

Sửa đổi, Phương Ly thấy thật nực cười, thế tại sao họ lại không nghĩ đến chuyện sửa đổi bản thân nhỉ?

Lạc Anh nhìn thấy nụ cười của cô thì máu nóng trong lòng trào lên, dùng gót giày ra sức giẫm lên bàn tay nhỏ bé đang trườn trên mặt đất.

AAAAAA - Đến lúc này cô không thể nhịn được nữa la lên, đau quá.

- Mày nên thấy tự hào vì là người duy nhất khiến tao phải đích thân ra tay mới phải. Mà hình như mày chẳng biết sợ là gì ?

- Phải, tôi nên tự hào... tôi tự hào vì bị một kẻ điên bắt nạt. - Phương Ly như hết sức nói, thay vì sợ thì cô thấy thật khinh bỉ hạng người này.

Lạc Anh không hề nổi giận ngược lại ngồi xuống bên cạnh, nâng cầm cô lên, thô thê

- Nói cho mày biết nhé, tao chuẩn bị cho người lột sạch quần áo mày ra, rồi chụp những tấm hình đẹp nhất. Mày sẽ được nổi tiếng theo cách hèn hạ nhất. Tao muốn mày phải vừa chịu đau vừa chịu nhục, mày hiểu rồi chứ.

Cô mím chặt môi rồi há miệng to ra cắn mạnh vào tay Lạc Anh

Á...

Cô ta la lên một tiếng rồi vùng tay làm cô bị hất ra xa đầu đập xuống sàn nhà, cô không còn sức để kháng cự lại cơn đau nữa, đầu óc mờ hồ, cơ thể không gượng dậy nổi, mắt cũng mờ dần mờ dần.

Ngay lúc bọn họ chưa kịp hành động thì cánh cửa cũ nát của nhà kho bị ai đó đập vỡ tung ra.

 _RÂM

Phương Ly giây phút đó vẫn kịp nhìn thấy hai bóng hình thân thuộc. Rồi sau đó cô ngất đi.

Đám con gái hốt hoảng, sững sờ bất động. Lạc Anh chân đứng không vững, tại sao anh Giang Tuấn lại biết là nơi này, anh ấy phát hiện rồi, phải làm sao đây?

Minh Khải chạy đến cạnh Phương Ly nâng người cô lên, nhìn bộ dạng cô mà anh không khỏi đau xót. Quần áo bẩn thỉu còn bị rách, gương mặt trắng xurột chảy máu, đầu tóc thì rũ rượi, xung quanh còn sách vở rơi vãi. Anh gọi tên cô mấy tiếng nhưng không có phản ứng.

Trong tình trạng này vừa nhìn đã biết cô đã trải qua những chuyện khủng khiếp, ngoài sức chịu đựng thể nào.

- Minh Khải, cậu đưa Phương Ly đi trước, ở đây cứ để tôi.

Minh Khải nhanh chóng bế cô vọt chạy ra khỏi cửa, mỗi bước đều làm tim anh đau thắt lại. Phải nhanh lên, cô nhất định là không sao, không sao....

Giang Tuấn đang xách áo một tên thanh niên cầm máy quay phim thì đột ngột đẩy mạnh làm hắn té lăn xuống sàn, tiếp đó bước đến trước mặt Lạc Anh

- Những ai làm Phương Ly ra nông nỗi này thì bước lên, không thì lùi về sau. Nhưng nếu bước lên... thì tiếp sau đó có chuyện gì xảy ra tôi không thể bảo đảm.

Ánh mắt anh sắc bén, từng câu từng chữ của anh mang theo sự lạnh lẽo đến tột cùng, không gian như đóng băng lại.

Đám con gái cúi đầu liếc mắt dò hỏi ý nhau rồi quyết định đồng loạt lùi lại mấy bước.

Trước cảnh tượng đó, sự cao ngạo bấy lâu của Lạc Anh bỗng chốc tan thành mây khói, giống như một kẻ đang say ngủ bị tạt một chậu nước lạnh cho tỉnh lại.

Hoá ra đối với bọn người này, cô vốn chẳng là gì cả, chỉ vì một câu của Giang Tuấn mà họ đồng loạt quay lưng lại bỏ rơi cô.

- Tôi trước nay không đánh con gái, cô muốn tạo ngoại lệ thì tùy. Đầu tiên, đợi Phương Ly tỉnh lại trực tiếp xin lỗi, thứ hai, từ nay không được kiếm chuyện nữa, thứ ba...

- Xin lỗi hạng như nó, nó không xứng. - Lạc Anh cắn hờn hét lên, thà Giang Tuấn đánh cô còn đỡ đau hơn thế này, vừa đau lòng lại vừa xấu hổ.

 BỚP

Ai mà ngờ được Giang Tuấn nói là làm.

Gò má Lạc Anh sưng lên, hai mắt trũng ra kinh ngạc, những người đứng phía sau ngỡ ngàng, chẳng ai tưởng tượng được có một ngày nữ hoàng của An Hoa lại bị người khác tát.

Lạc Anh sững sờ, đứng bất động tại chỗ rồi ngược lên nhìn Giang Tuấn. Anh tát cô, anh vì thứ con gái ti tiện đó mà tát cô. Từ lúc cô sinh ra chưa ai dám động vào cô dù chỉ là một sợi tóc, cũng chưa từng chịu nhục nhã trước bao nhiêu người như ngày hôm nay.

- Con nhỏ hèn hạ và rác rưởi đó có gì mà anh lại đi bênh nó như vậy, nó chỉ đang lợi dụng địa vị và sự giàu có của anh thôi, còn đi dụ dỗ bạn của anh... nó...

- Thế thì sao ? Con người hơn nhau là ở nhân cách. Nhân cách của em ấy đáng quý hơn cô gấp ngàn lần. Cô mới chính là kẻ chẳng có gì.

- Anh...- Lạc Anh chết trân như bị sét đánh

- Nếu ai còn dám noi gương cô ta thì đã biết kết cục rồi chứ, các người nhìn theo mà học hỏi đi. - Giang Tuấn giọng rít lên từng chữ hăm dọa những người còn lại

- Anh nhất định sẽ phải hối hận ! - Lạc Anh siết chặt tay hướng về bóng lưng anh mà hét to

- Với hạng người như cô à, nằm mơ đi. Nếu còn một lần nữa thì cô cứ chuẩn bị hành lý chút khỏi trường. - Giang Tuấn sau đó cất bước nhanh chóng, không hề muốn ở nơi này thêm một giây nào

Lạc Anh mảy đã đánh giá thấp con nhỏ Phương Ly này quá rồi, mối hận này nhất định phải nhớ, nhớ cho kỹ, phải khiến nó trả lại gấp trăm lần.

.....

Khi Phương Ly tỉnh lại xung quanh là một màn trắng xóa. Khẽ động dậy thì một cảm giác nhói đau nơi đỉnh đầu truyền xuống, tiếp đó mặt cũng đau, tay chân cũng thế.

- May quá em tỉnh rồi, thấy trong người thế nào? - Minh Khải vui mừng rồi ân cần hỏi han, thời gian đợi cô tỉnh đối với anh dài như hàng thế kỉ.

Á... - Phương Ly rên lên một tiếng khi cố gượng người dậy

- Mau nằm xuống, em cứ nằm nghỉ thêm một lát đi.

- Nơi này...là bệnh viện hả anh ?

- Không là phòng bệnh đặc biệt của Trung học An Hoa.

- Là anh đã băng cho em à ?

- Là cô y tá chứ không phải anh. Mọi chuyện đều qua rồi, em hãy nghỉ thêm một chút đi. - Anh nhẹ nhàng từng chút một chỉnh lại tư thế rồi kéo chăn đắp cho cô

- Nhưng tại sao hai anh lại tìm được em ?

- Là Ngọc Mai nhắn tin sang báo là những người quét dọn sân sau vì đi trễ đều đã quay về lớp nhưng mãi chẳng thấy em, điện thoại không liên lạc được, em ấy lại không thể ra khỏi lớp nên mới cầu cứu tụi anh. Hai tụi anh đi vòng vòng một hồi thì phát hiện có người lén lén lút lút cầm theo máy ảnh, thấy mặt tụi anh đã quay lưng bỏ chạy, vừa bắt được chưa kịp hỏi thì hắn đã có tật giật mình tự khai tất cả.

- Cảm ơn anh...em...nếu không có anh...và Giang Tuấn...- Cô nhớ lại những việc vừa xảy ra, thật là một giấc mơ khủng khiếp.

- Không cần cảm ơn, chỉ cần em mau khỏe lại là được. Giang Tuấn đã ở lại giải quyết bọn người vô nhân tính đó rồi.

Phương Ly ngoại trừ cảm động thì còn là vô cùng cảm động. Có lẽ nụ cười để che giấu tâm trạng thật sự của mình, điều đó không qua được mắt Minh Khải.

- Ở đây không có ai, nếu em muốn khóc cứ khóc, không cần ngại trước mặt anh.

Sau câu nói của anh khóe mắt cô bắt đầu đỏ lên, nhưng lại chẳng rơi xuống giọt nước mắt nào. Tất cả giống như một thói quen được lặp đi lặp lại từ bé.

Thấy cô như vậy anh còn đau lòng hơn, vậy mà anh chẳng thể làm gì ngoài vài câu an ủi quan tâm và vỗ vai cô.

CÁCH

Cửa phòng y tế mở ra, bóng dáng cao lớn của Giang Tuấn xuất hiện, trên tay còn mang theo một bộ đồng phục, lời nói ấm áp kèm theo nụ cười trên môi

- Anh tìm Ngọc Mai lấy cái này cho em, em ấy muốn đến xem em như thế nào nhưng đang kiểm tra hai tiết không xin ra khỏi lớp được.

- Phải rồi, kiểm...tra vẫn. - Cô hốt hoảng muốn bật dậy

- Yên tâm, anh tiện thể nói với thầy giáo của em là hội học sinh có việc cần nhờ đến em giúp, vậy là thầy ấy rất vui về bảo là sẽ để em kiểm tra sau. - Giang Tuấn trấn an cô

- Cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh. - Phương Ly đưa tay cầm lấy bộ đồng phục, cảm kích vô cùng, anh không chỉ giúp cô một mà là cả hai việc

Minh Khải lặng người Giang Tuấn một hồi, con người cậu ấy trước nay không thay đổi, bề ngoài bất cần, không để ý tiểu tiết nhưng thật chất lại tỉ mỉ hơn ai hết.

- Em...em muốn thay đồ. - Phương Ly ôm bộ đồng phục trong lòng, cúi đầu lí nhí

- Ủ, thế em thay đi. - Cả hai đồng thanh

Cô suýt bật ngửa. Thay thế nào được khi hai người con trai này vẫn đứng sừng sững như hai ngọn núi nhìn cô chăm chăm.

Lẽ nào mấy tiết giáo dục giới tính trên lớp họ đều trốn cả à ?

- Em sao thế, hay là đau quá không thay được, để anh thay cho em. - Trong lúc nóng vội Minh Khải lại buộc miệng

Phương Ly : "..."

Giang Tuấn : "..."

- Anh...không phải ý đó đâu...ý anh là em như thế thì liệu...anh thật sự không có ý như vậy mà ! - Minh Khải giây sau liền nhận ra được sai lầm trong câu nói của mình, sợ cô hiểu lầm nên cứ lúng túng liên tục giải thích

- Hai anh ra ngoài đi đóng cửa giúp em đi, em được mà...- Phương Ly lại thấy buồn cười

Cô nói xong thì hai người trước mặt cũng làm theo, vỗ vai nhau ra ngoài.

- Minh Khải này giờ cậu canh Phương Ly mệt rồi, về lớp đi, giờ đến mình. - Giang Tuấn ở bên ngoài cửa nói với Minh Khải

- Nhưng mà mình không mệt. - Minh Khải nói ngay, anh kì thực không muốn rời đi

- Không mệt cũng đi đi, một người canh một người là đủ rồi.

- Vậy...để Phương Ly thay đồ xong rồi mình về lớp.

Giang Tuấn lại dành cho bạn mình ánh mắt đen thẳm chứa đựng sự kì lạ lẫn nghi hoặc, từng chữ thốt ra thật chậm rãi, chân mày nhíu lên

- Dương Minh Khải, chắc không phải cậu nghĩ tôi đuổi cậu về để vào trong nhìn trộm Phương Ly đấy chứ.

Minh Khải không trả lời, hay nói cách khác anh thường hay không trả lời những câu hỏi mang tính chất xác nhận nếu câu ấy đúng.

- Này, cậu chơi với mình bao nhiêu lâu rồi mà lại có suy nghĩ đó? - Giang Tuấn gầm lên không dám tin

- Thì chính là gì chơi với cậu lâu rồi nên không thể không có suy nghĩ đó. Tính cậu thất thường với lại...cuộc sống đâu lường trước điều gì ?!!

- Giang Tuấn : "..."

.....

Một hồi Phương Ly thay đồ xong thì Minh Khải cũng về lớp. Giang Tuấn bước vào ngồi xuống cạnh giường, nhìn thấy cô bị đau vẫn tỏ ra bình thản mà trong lòng anh như có tảng đá đè nặng đến ngộp thở.

Trong chuyện này, lỗi lớn nhất chính là ở anh.

- Cho em cái này, ăn vào sẽ làm em cảm thấy đỡ hơn, thử đi.

Phương Ly bất ngờ khi anh lấy trong túi ra một cây kẹo mút, gồm các hình trái tim nhiều màu rồi khẽ đặt vào tay cô.

Cô lặng người, những giọt lệ lấp lánh trong suốt bỗng thì nhau rơi xuống.

- Sao lại khóc, em đau ở đâu à ? - Cô làm anh luống cuống

- Không, anh làm em nhớ đến...anh hai của em.

- Anh hai ?

Cô không trả lời, cứ như thế mà bật khóc.

Hóa ra thứ quá sức chịu đựng nhất với cô bé này không phải là bị người đời chỉ chiết sỉ nhục, lại càng không phải nỗi đau thể xác mà là những hồi ức trong quá khứ.

- Anh rất muốn nghe chuyện lúc nhỏ của em, em kể anh nghe đi. - Giang Tuấn đưa tay lên lau khuôn mặt tèm lem nước mắt của cô, chân thành nói
- Không đâu, đó là một câu chuyện rất buồn.
- Ai mà lại chẳng có chuyện buồn luôn giấu kín trong lòng, anh cũng thế, và cũng là chuyện xảy ra lúc anh còn rất nhỏ.
- Thật sao ?
- Hay là thế này, chúng ta có qua có lại, đem chuyện trong lòng kể cho đối phương nghe, có được không ?

Một thoáng im lặng, cô khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nhớ Lại Chuyện Xưa

Mùa đông năm ấy, từng đợt gió rét như cắt vào da thịt, lạnh đến mức không ai muốn bước ra ngoài đường.

Trong khi nhà nhà người người quây quần bên lò sưởi, hay cùng nhau ăn bữa cơm ấm cúng thì có một cô bé khuôn mặt nhỏ nhắn xinh như thiên thần, má lúm đồng tiền đáng yêu bị đưa đến rồi bỏ lại ở cô nhi viện.

Khi ấy cô bé được 4 tuổi.

Cô bé ít nói ít cười, trong khi tụi con nít ở cô nhi viện xúm lại trò chuyện, nô đùa với nhau thì chỉ riêng cô ngồi nép mình trong một góc, không thể một lần hòa mình vui vẻ được.

Ngay cả khi bị đứa trẻ nghịch ngợm khác chọc phá cô cũng chẳng hề phản kháng. Đôi mắt đen láy lúc nào cũng chứa đựng nỗi buồn mà một đứa trẻ ở tuổi này vốn không nên có.

Thấm thoát đã 2 năm trôi qua, bỗng một ngày mọi thứ đến như một phép màu.

- Con à, có người muốn nhận nuôi con, con theo ta ra gặp người ấy đi. - Sơ nhìn cô bé mỉm cười hiền từ

Cô bé mở to đôi mắt tròn xoe kinh ngạc bởi vì những người đến xin nhận nuôi trước đây đa phần chẳng ai để tâm đến cô, một đứa trẻ lúc nào cũng làm lầm lì lì, không thích nói chuyện với người lạ, lại gầy gò ốm yếu.

- Chị Phương, đứa trẻ này chính là đứa chị muốn tìm, con bé có hơi sợ người lạ nhưng là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn. - Sơ mỉm cười nhìn xuống phía cô

Cô ngước mắt nhìn lên. Người phụ nữ đứng trước mặt cô chính là thiên thần.

Bà là người đẹp nhất cô từng gặp, đôi mắt trong vắt không gợn sóng, nụ cười vừa dịu dàng vừa rực rỡ như đóa hoa lung linh dưới nắng sớm.

- Con...con là Vân Huyền có đúng không? - Bà cúi xuống giữ chặt lấy đôi vai bé nhỏ, gương mặt mừng rỡ như tìm được một kho báu quý giá

Cô không đáp, cứ ngỡ ngàng ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp đó mãi không thôi.

- Con đừng sợ, từ nay cô...à không mẹ sẽ là mẹ con, có được không?

- Mẹ...mẹ... - Cô đột nhiên òa khóc - Trước đây con cũng có mẹ, còn có ba nữa, nhưng mọi người đều bảo cả hai vì cứu con nên đã không còn trên đời nữa

Trái tim bà Phương thất lại đau đớn, ôm chặt cô vào lòng

- Con ngoan đừng khóc nữa. Từ nay về sau con sẽ là Phương Ly, con gái mẹ, mẹ hứa sẽ yêu thương và chăm sóc con như con gái ruột vậy. Ba mẹ con trên thiên đàng thấy con được hạnh phúc họ cũng sẽ rất hạnh phúc. Về với mẹ nhé, con gái.

Cô bé gật đầu, đưa tay quệt nước mắt.

Sau khi từ biệt sơ và mọi người, bà dắt cô ra khỏi cô nhi viện với ánh mắt ngưỡng mộ của đám trẻ còn lại.

.....

Nhà của cô, hóa ra ở một nơi ngoại ô hẻo lánh, tách biệt với thế giới ồn ào tấp nập kia.

- Đến nhà rồi. Từ nay con sẽ một thành viên của gia đình chúng ta. - Bà Phuong nhìn cô cười trêu mếu

Dưới ánh nắng, căn nhà lộ vẻ hơi cũ kỹ, nhưng lại không khiến cô thất vọng mà ngược lại cảm thấy rất rất ấm áp.

Nhìn thấy cửa mở toang nên bà Phuong trông không hài lòng lắm

- Con đứng đây chờ mẹ một lát.

Bà nói xong thì bước vào nhà, cô ngoan ngoãn đứng yên trước nhà đợi.

Đột nhiên từ trong lu nước phía bên cạnh thò ra một cánh tay nắm chặt lấy tay cô, trong lúc giật mình không phản xạ kịp cô phải hét toáng lên, sau đó giật tay lại, về mặt sợ hãi.

- Em đừng la, anh chỉ muốn chào em thôi mà.

Trước mặt Phuong Ly bây giờ là một cậu bé chắc lớn hơn cô chừng vài tuổi, nhìn cực kỳ đẹp trai, mái tóc đen nhánh, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, sống mũi cao thẳng

Cô chắc chắn đây là cậu bé đẹp trai nhất mà cô từng nhìn thấy, so với đám con trai ở cô nhi viện thì đẹp hơn nhiều lắm

- Anh...anh là ai? - Cô hơi hốt hoảng hỏi lại

- Anh ...

Cậu bé đứng trước mặt chưa kịp giải thích thì bà Phuong đã từ trong nhà bước ra và...trên tay còn cầm theo một cây roi

- Con, bước ra đây cho mẹ.

Cậu bé hoảng sợ nhảy ra khỏi lu nước và định toan chạy trốn nhưng không kịp, bị bà dí chạy khắp sân.

- Hôm nay cô giáo lại gọi đến nữa, còn bảo ngày mai sẽ đến tận nhà, một tuần đi học 5 ngày thì đến 4 ngày không làm bài tập, hai ngày quên mang tập, mượn vở bài tập của bạn xé một nửa làm máy bay giấy, một nửa làm giấy vệ sinh, có phải mẹ phạt con chưa đủ không?

Chứng kiến cảnh tượng đó, cô bé không nhịn được bật cười, trong suốt bao nhiêu năm qua, đây là lần duy nhất cô thấy vui như vậy.

Đột nhiên nhớ ra điều gì đó bà dừng lại

- Thôi, mẹ không phạt con nữa, lại đây chào em đi.

Anh đi một cách chậm chậm tiến về đứng trước mặt cô

- Chào em, anh tên Phuong Minh Vũ, chữ Minh anh nghĩ là trong thông minh.

- Nói con "thông minh" thế nào đi, học hành thi điểm kém, đứng thứ hai từ dưới đếm lên, nói vậy không biết ngượng, từ này có em gái rồi, con phải chăm chỉ làm gương cho em, đừng có để em cười cho biết chưa.

- Dù sao con cũng giỏi hơn một bạn mà. - Minh Vũ lí nhí

- Con đó...mẹ phải vào bếp nấu đồ ăn, con chơi với em đi. Còn nữa.. tuyệt đối không được bày trò trêu chọc hay bắt nạt em! - Bà nghiêm khắc nói

- Dạ. - Minh Vũ đáp một tiếng rõ to

- Học hành mà cũng giỏi như la hét thì tốt rồi. - Bà Phuong thở dài lắc đầu rồi bước nhanh vào bếp

Lúc này trong sân chỉ còn lại anh và cô

- Em cười lên dễ thương lắm, em tên là gì? - Minh Vũ quay sang hỏi cô

- Mẹ nói từ nay tên em là Phuong Ly. - Cô vừa nói vừa khẽ cúi đầu, nắng vàng nhạt chiếu rọi nụ cười đẹp như thiên thần

- Em bao nhiêu tuổi rồi?

- Dạ...em 6 tuổi.

- Anh hơn em 2 tuổi, từ nay anh sẽ là anh hai của em. Anh nhất định sẽ yêu thương và bảo vệ em. Hi hi, để anh nghĩ xem nên nói gì nữa nha...

Trong sân bỗng chốc ngập tràn nụ cười tỏa nắng của hai đứa trẻ.

.....

Hai năm kể từ ngày được nhận nuôi chính là kỉ ức đẹp nhất trong tuổi thơ của Phương Ly. Mỗi ngày trôi qua cứ như một giấc mơ vậy.

Anh hai của cô Phương Minh Vũ vốn là một cậu bé hiếu động. Nhờ có anh, Phương Ly so với hai năm trước nay đã trở thành một cô bé cực kì hoạt bát đáng yêu.

Mỗi ngày anh đều nắm chặt tay cô cùng nhau đến trường, cùng nhau về nhà. Khi có ai bắt nạt cô anh luôn là người đứng ra bênh vực cô và hù dọa ngược lại họ. Chỉ cần là thứ cô thích anh luôn sẵn sàng nhường cho cô. Có anh thì cô sẽ được che chở và bảo vệ. Mẹ cũng hết mực yêu thương chăm sóc cô.

Nếu có ai hỏi Phương Ly mong ước điều gì thì cô nhất định sẽ nói, chỉ mong những hạnh phúc hiện tại này sẽ mãi mãi, mãi mãi không bao giờ biến mất.

.....

Có một buổi chiều bà Phương đang ngồi trước nhà, Phương Ly đi học về vừa nhìn thấy bà đã vội sà vào lòng. Nào ngờ ngẩng mặt lên lại thấy bà đang khóc, cô vội dùng tay lau lau nước mắt

- Mẹ ơi, mẹ sao vậy ?

- Mẹ đâu có sao. Chỉ tại bài hát này buồn quá thôi. - Bà chỉ vào chiếc radio cũ kĩ đặt trên chiếc bàn nhỏ

Bên trong là một giọng nữ cất lên trong giai điệu du dương của tiếng nhạc.

Phương Ly còn quá bé để hiểu được những ca từ trong đó, nhưng đối với cô, giọng hát ấy thật êm dịu, nghe rất thích tai. Nhưng nó đâu có buồn chút nào như mẹ nói đâu nhỉ ?

- Mẹ ơi, hay quá, là ai đang hát vậy mẹ ?

Bà Phương khẽ chau mày, đôi mắt ánh lên tia buồn thương được che giấu rất kĩ. Thay vì trả lời bà lại quay sang hỏi cô

- Con gái, con có thích trở thành ca sĩ không ?

- Trở thành ca sĩ ? Con hả mẹ ? - Phương Ly không khỏi ngạc nhiên, cô lúc ở một mình đều rất thích hát nhưng chưa bao giờ nghĩ đến điều này

- Đúng, giống như người đang hát. Con phải ghi nhớ cho thật kĩ, cô ấy tên Hoàng Di Mẫn, là một ca sĩ rất nổi tiếng, cũng là thần tượng của mẹ. Mẹ chỉ có một mong mỏi duy nhất là con sau này con cũng có thể trở nên giống như cô ấy vậy.

Phương Ly cảm nhận được bà càng lúc càng nắm chặt hơn đôi vai nhỏ bé của cô

- Con thích lắm, nhưng con sợ mình hát không hay, không thể thành ca sĩ được.

- Không đâu, con nhất định sẽ được, vì đó là con. Mẹ nhất định sẽ cố gắng hết mình để giúp con.

- Nếu con trở thành ca sĩ con nhất sẽ hát thật nhiều, thật nhiều bài hát hay cho mẹ nghe. - Cô hồ hởi

- Ừ, con ngoan.

Bà Phương ôm cô vào lòng, ánh mắt hướng về phía xa, trong lòng không khỏi lo lắng.

Tuy bà nói vậy, nhưng tương lai... có ai biết trước được.

.....

Vài ngày hôm sau, Phương Ly sốt cao nên phải nhập viện để theo dõi, trong xóm đạo gần đây có rất nhiều trẻ con mắc bệnh lạ cho nên mẹ rất lo lắng, uống thuốc chưa đủ mà một hai bất cô vào bệnh viện có bác sĩ trực tiếp theo dõi mới yên tâm.

Nằm yên một chỗ trên giường bệnh cô thấy buồn chán vô cùng, cô ước gì bây giờ nhắm mắt dậy sẽ khỏe lại, cùng anh chạy đi chơi, còn bao nhiêu việc cô muốn cùng anh và mẹ làm mà.

Và lại... hôm nay còn là sinh nhật của cô.

- Con phải nghe lời bác sĩ đó. Mẹ nhờ dì hàng xóm vào trông con, giờ mẹ về có chút việc, tối quay lại sẽ mua cho con một chiếc bánh kem nhỏ, có chịu

không ? - Bà dịu dàng xoa đầu cô

- Anh hai cũng phải đi với mẹ rồi tối sẽ lại về chơi với em. Đợi lần sau em khỏe bệnh anh sẽ dẫn em đi đốt pháo bông.

Hai tay Phương Ly lúc ấy không chút sức lực vẫn nắm chặt lấy vạt áo của anh, linh tính mách bảo có điều gì đó sắp xảy ra, nhưng rồi cũng đành buông sau khi anh vẫy tay ra về.

Lúc giật mình tỉnh dậy thì trời đã chập tối, cô vừa mơ một giấc mơ rất đáng sợ nhưng lại không nhớ được là gì.

- Ly Ly, cháu có muốn ăn một chút gì không ?

Ngồi bên giường Phương Ly là một người phụ nữ ngoài 30. Di Lan chính là em gái của mẹ nuôi cô, sống ở nơi khác nhưng cũng thường đến nhà để thăm mẹ con cô.

- Di ơi, mẹ của cháu đâu rồi di, sao mẹ cháu không vào với cháu ? Anh cháu nữa ?

- À, mẹ và anh cháu có chút việc, cháu nghe lời di, ăn cháo, uống thuốc rồi nghỉ ngơi nhé. - Di Lan nói, thần thái trông rất lạ.

Rõ ràng anh và mẹ chưa bao giờ thất hứa với cô cơ mà. Hôm nay còn là sinh nhật của cô nữa.

Cô đã trong bệnh viện chờ đợi rất lâu, sinh nhật cũng trôi qua mất rồi, nhưng cả hai đều không xuất hiện.

- Di ơi, mẹ và anh cháu khi nào mới đến, cháu nhớ họ lắm. - Hôm nào cô cũng hỏi Di Lan câu hỏi đó, mỗi lần đều muốn khóc nức lên.

- Ly Ly, nghe di nói, họ có việc sẽ đến đón cháu sau, hay là... xuất viện cháu đến nhà di ở tạm đi.

- Không đâu, cháu muốn gặp mẹ, cháu muốn gặp anh cháu. Cháu sẽ không đi đâu cả cho đến khi họ quay lại đón cháu.

- Ngoan nào, di không muốn lừa cháu. Nhưng mà...

Sau đó hết cách di đành nói ra sự thật trong dòng nước mắt.

Vào cái hôm sinh nhật cô mẹ có mời di đến nhà chơi. Khi chỉ còn một đoạn ngắn nữa là đến nơi thì di thấy phía trước cổng có một chiếc xe hơi đậu. Cứ ngỡ là có khách đến chơi nào ngờ bất gặp hai tên mặt mày hung tợn túm chặt lấy anh của cô quăng lên xe rồi vọt chạy.

Vì sự việc quá bất ngờ cùng với chiếc xe hơi lao đi với tốc độ quá lớn, di lại đi bộ chẳng cách nào đuổi theo, có hô hoán nhưng xung quanh lại chẳng có ai, đành lấy điện thoại báo ngay với cảnh sát.

Sau khi bước vào nhà, cảnh tượng càng khiến di bàng hoàng hơn, mẹ cô nằm trên sàn, trên đầu máu chảy rất nhiều, xem chừng là ầu đã với bọn người đó.

Bác sĩ chẩn đoán mẹ tuy giữ được tính mạng nhưng não của bà bị tổn thương quá nghiêm trọng, trở thành người thực vật, cũng chẳng biết đến bao giờ mới tỉnh lại.

Cảnh sát đến điều tra cũng chẳng thu được gì, cuối cùng kết luận đây là một vụ bắt cóc con nít, nơi miền quê cô ở năm đó cũng thường xảy ra những vụ tương tự thế này.

Vậy là cô đã mất đi hai người mà mình yêu thương chỉ trong cùng một ngày, cô đã khóc, khóc rất lâu, đến khi hai mắt sưng húp.

Điều đau khổ nhất trên thế gian này chính là ông trời mang đến hạnh phúc, hy vọng cho con người ta rồi tước đoạt nó bằng cách tàn nhẫn nhất.

.....

Phương Ly không nơi nương tựa đành theo Di Lan về nhà, nhưng người trong nhà di chẳng ai chào đón cô cả, ánh nhìn của họ dành cho cô chính là

"Đồ con lười, đồ xui xẻo, mày đi đi, cút đi cho thật xa."

Một đêm thức dậy đi vệ sinh, cô nghe thấy tiếng cãi nhau phát ra từ trong phòng di.

Đứng sát mép cánh cửa, nơi có khe hở phát ra ánh sáng, cô nhìn thấy ông Hưng, chồng di đang hầm hầm tức giận.

- Sao em mang cái thứ xui xẻo này về nhà chi vậy ? Những ai dính đến nó đều không có kết cục tốt.

- Anh nói nhỏ thôi, ngày trước nhờ có chị hai của em giúp chúng ta trả hết nợ nần. Giờ chị ấy ra nông nỗi này, làm sao chúng ta có thể bỏ con gái nuôi của chị ấy được. Chị ấy thương con bé như con ruột anh cũng biết mà.

- Thì viện phí của chị ấy anh sẽ lo, nhưng con bé đó thì không được, em đưa nó đi đâu thì đi, lỡ ám nhà này, ám con cái chúng ta thì sao ?

Nghĩ ngợi một chút ông nói tiếp

- Phải rồi, ông chủ Phương mà ngày trước em giúp việc chẳng phải kiếm người làm bạn với con gái ông ta sao ?

- Ý anh là... - Bà Lan mơ hồ đoán ra

- Em đưa nó đến đó đi, nhớ về ra hoàn cảnh nó bất hạnh thế nào, thâm ra sao, ông ta nhất định sẽ nhận nó rồi còn cho chúng ta một số tiền nữa. - Ông Hưng hơi cười, lộ rõ vẻ tính toán

- Thế có khác gì bán con bé đi đâu ? - Bà Lan phản ứng lên

- Thế thì sao ? Em lo cho đứa trẻ không máu mủ ruột thịt này hơn cả con ruột chúng ta à ?

- Em...em...

- Hơn nữa nó còn là cái thứ gieo rắc tai họa, để nó ở đây chẳng khác gì giấu trái bom nổ chậm trong nhà. - Ông Hưng tức giận quát ầm lên

- Anh...cho em thời gian suy nghĩ đi. - Bà Lan giọng run run

- Được, nhưng em nhanh lên. Chúng ta nuôi nó cả tháng nay, giờ đem nó đổi lấy chút tiền cũng thỏa đáng thôi mà. - Ông Hưng cay nghiệt nói

Phương Ly đứng bên ngoài nghe hết mọi chuyện, đưa tay lên miệng cố gắng để không bật ra tiếng nức nở nhưng nước mắt tuôn rơi mỗi lúc một nhiều hơn.

Cô đã quyết định từ giây phút ấy phải trở nên thật mạnh mẽ, thật kiên cường, nhất định không để số phận đánh bại mình, bởi vì đã không còn mẹ và anh ở bên cạnh bảo vệ cho cô nữa rồi.

+++++

Kết thúc dòng hồi tưởng giọng nói của Phương Ly vẫn rần rori nhưng đôi mắt nhuốm màu buồn thương vô hạn. Cô từ lúc bắt đầu kể đã không còn khóc nữa, cố nén những giọt nước mắt để tất cả chúng đóng băng trong lòng.

Những năm tháng ở Phương gia chịu đủ mọi cay đắng đòn roi mà trưởng thành cũng không đau đớn bằng đoạn hồi ức đó.

Giang Tuấn nhanh chóng ôm cô vào lồng ngực, cảm nhận từng nhịp run rẩy của bờ vai nhỏ nhắn. Cuối cùng thì cũng biết vì sao ngày hôm ấy ngồi xích đu cô lại suýt bật khóc.

Nỗi đau của cô, anh hiểu, thật sự hiểu. Bởi vì anh đã trải qua chuyện tương tự như thế.

- Anh nghe câu chuyện của em rồi, như đã giao hẹn anh sẽ kể cho em nghe câu chuyện của anh.

- Khi nào anh muốn kể em nhất định sẽ lắng nghe.

- Cuối tuần anh muốn đưa em tới một nơi... một nơi rất quan trọng, khi đó anh sẽ nói cho em biết.

Phương Ly cụp mắt lại, gạt đầu đồng ý.

Cả hai đều không hề hay biết hình ảnh lúc này đã đập vào mắt một người đứng phía bên ngoài.

Khi chứng kiến hai người ôm nhau anh chết lặng, hai cánh tay buông thõng, nơi ngực trái đau từ từ rồi thất lại.

Khi này anh trở về lớp nhưng do không an tâm nên được nửa chừng đã quay lại xem cô thế nào, nhưng chắc không cần nữa rồi, vì bên cạnh cô đã có người con trai khác, thậm chí... người đó còn làm tốt hơn anh rất nhiều.

Mình Khải vụt quay mặt sang hướng khác rồi lững thững bước đi.

Nắng trên cao không còn rực rỡ, ngay cả gió cũng không thổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Nửa Đêm Đi Lang Thang

Buổi tối Phương Ly vịn tay vào lan can ở ban công hóng gió. Con gió đêm thổi nhẹ nhàng, ánh trăng sáng dịu dàng chiếu xuống mặt đất kết hợp cùng muôn ngàn vì sao lung linh tạo thành một khung cảnh vừa thơ mộng vừa lãng mạn.

Nhưng tại sao nhìn chúng lòng cô lại thêm nặng trĩu. Có lẽ vì dạo gần đây đã xảy ra quá nhiều chuyện, lại khiến cô nhớ đến mẹ, nhớ đến anh hai, nhớ đến đoạn kí ức buồn đau đó.

Đáng lý ra cô sẽ đi ngủ nếu như không có tiếng gõ cửa dồn dập truyền đến

- Phương Ly, em rảnh không, chị nhờ em một chuyện nhé !

- Dạ rảnh, nhưng chuyện gì ạ ?

- Nhờ em khuyên giúp một đứa trẻ lang thang về nhà. - Gia Mỹ trưng ra vẻ mặt nghiêm trọng nhất

- Chị bình tĩnh nói em nghe, là chuyện gì ?

- Làm sao bình tĩnh được. Mỗi lần nó lên con là đến tận sáng mới về, hôm sau cả người uể oải, tay cũng không nhấc lên nổi, anh Huy và chị đã khuyên nhủ rất nhiều lần nhưng nó cứ đề ngoài tai ! - Gia Mỹ cuống quýt cả lên

- Chị đừng bảo "nó" ở đây là Lâm Hạo nhé ?

- Ủ, em đi giúp chị nhé, bằng mọi cách phải lôi được nó về, đừng để nó sa đà vào chơi "thứ đó" nhé !

Lên con !!! Chơi thứ đó !!! Lẽ nào... !

Không lý nào !

Gia Mỹ nắm chặt tay cô thành khăn

- Ân Ân để chị coi cho. Chị không để em đi tay không đâu, chị sẽ tài trợ em một cái áo khoác.

- "..."

.....

Chị Gia Mỹ có định làm diễn viên không thế ?

Diễn xuất khoa trương cùng lời nói mập mờ của chị ấy làm ít phút trước cô đã hoang mang đến lo lắng cực độ vì tưởng Lâm tiểu nhân đến quán bar chơi thuốc.

Còn hiện tại nơi cô đứng là một sân bóng rổ cỡ nhỏ, xung quanh có ánh đèn đường mờ ảo chiếu vào.

_BỘP BỘP

Trên sân một vầng lên một tràng âm thanh bóng va chạm với nền đất liên tục.

Phương Ly ngẩn ngơ. Dưới ánh đèn, khuôn mặt và vóc dáng của người con trai bật cao ném bóng vào rổ hiện ra rõ nét.

Cô phải công nhận anh mang vẻ đẹp thật hoàn mỹ, cả người như được vàng hào quang bao lấy, dáng dấp cao ráo nhanh nhẹn, từng động tác di chuyển, đập bóng, ném bóng hết thấy đều thu hút khiến người khác không thể nào rời mắt.

Lâm Hạo đang chơi bóng, còn là chơi một mình vào giờ tất cả mọi người đều đang say giấc, thảo nào chị Gia Mỹ chẳng bảo anh lên con.

Chợt nhớ Ngọc Mai từng nói trước kia cả nhóm chơi bóng rổ với nhau rất vui, nhưng hai năm trở lại đây lại anh không chơi cùng mọi người nữa.

Rốt cuộc lý do là gì nhỉ ?

_BỘP BỘP - Cô vô thức vỗ tay cho anh sau cú ném bóng liên tục vào rổ, không gian như bị khuấy động cả lên.

Nghe có tiếng động Lâm Hạo xoay người lại thì bất gặp gương mặt tươi cười của cô, trông cứ như một đứa trẻ đáng yêu đang thích thú vì được xem chương trình mà mình yêu thích vậy.

Một cơn gió mát rượi thổi qua làm mái tóc dài của cô tung bay phất ra phía sau, dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo trước mặt anh lại hiện ra gương mặt khác.

Nhưng chỉ một vài giây thoáng qua là tâm tư anh bình ổn trở lại, gương mặt ấy cũng biến mất.

Tại sao lại như vậy ? Trước giờ anh chưa bao giờ nhìn nhầm, một lần cũng chưa từng.

Nhưng lý gì cô gái này lại xuất hiện ở đây vào giờ này ?

Lâm Hạo cảm theo của bóng tiến đến gần, thật chậm rãi, không hiểu vì sao bất giác tim cô đập nhanh theo từng bước chân anh.

- Theo dõi tôi ? - Anh quét qua người cô bằng một ánh mắt sắc lạnh, hồi lâu mới mở miệng

- Không, không phải. - Tay của cô xua không ngừng

- Không theo dõi, vậy là rình mò ? - Môi anh khẽ nâng lên

- Ai rình mò anh ? Tôi không có biến thái như thế ! - Phương Ly cực kì bức xúc

- Thế đừng bảo là cô đến chơi bóng nhé ! - Trông anh có vẻ khinh thường

- Ồ anh đoán đúng rồi đấy, tôi không biết chơi. - Cô quay mặt sang một bên bực bội

- Thế đến đây làm gì ?

- Thì tại chị Gia Mỹ bảo anh đang LÊN CON ĐI LANG THANG... à... - Phương Ly đưa tay che miệng lại, lổm tại miệng nhanh hơn não, chắc lại chọc giận đến anh nữa rồi.

Lâm Hạo không nói gì, chỉ khẽ hừ một tiếng rồi quay lại ném một quả bóng ở cự ly khá xa vào ngay trong rổ.

- WOA, anh chơi giỏi thiệt đó. - Cô không kim được reo lên nhưng vẫn không quên mục đích - Anh không định về ngủ sao?

- Không. - Lâm Hạo trả lời cộc lốc

- Nhưng tối rồi mà, tối thì phải...

- Yên lặng, một là về hai là ngồi yên đó, chọn cái nào ? - Lâm Hạo lạnh lẽo chỉ tay vào góc sân

Về, khi này lúc đến đường còn có vài người nhưng giờ mà về khẳng định đường sẽ vắng đến mức có cướp hay biến thái xuất hiện cũng chẳng ai cứu cô.

- À, thế tôi ở lại. - Cô đưa ra sự lựa chọn thông minh nhất

Nhưng vừa ngẩng mặt lên thì người đối diện đã ở tít phía kia tiếp tục chơi bóng. Ra là dù cô có chọn gì thì người ta cũng đâu có để tâm. Thế thì còn hỏi để làm gì ?

Đành ngoan ngoãn đi đến ngồi xồm ở một góc sân.

Có gì đó không đúng lắm, có gì con gái con lừa nhà lạnh nửa đêm nửa hôm có giường nệm êm ấm không ngủ ra đây ngồi vậy trời.

Ai đi ngang nhìn thấy cảnh tượng sẽ nghĩ thế nào, cô si tình anh đến mức giữa khuya ra đây ngồi ngắm anh chơi mà không chịu về nhà, bỏ nhà theo trai ?!!

Axxx.

Buồn bực Phương Ly lại chơi trò đếm số. Mỗi lần anh đưa bóng vào rổ thay vì đếm "một quả" cô lại đếm là "một tên tiểu nhân".

Dĩ nhiên với âm lượng chỉ mình cô nghe thấy, không thì xác định bản thân không qua khỏi đêm nay !

_OÁP - Đếm đến "hai mươi ba tên tiểu nhân" thì cô ngáp một cái rõ to khi con buồn ngủ xâm chiếm.

Lâm Hạo dừng lại động tác liếc khẽ về phía cô khiến cô giật nảy mình

- Á...tôi ngáp không phải vì anh chơi dở đâu, anh chơi hay lắm, rất hay luôn, tại tôi buồn ngủ quá thôi, khuya rồi mà.

Lâm Hạo lắc đầu quay lại chơi tiếp.

Phương Ly đưa tay chống cằm ánh mắt mơ màng. Tên này thật sự không biết mệt hay sao trời, mồ hôi nhễ nhại, tóc tai rũ xuống thế kia mà vẫn không có ý định dừng lại, có phải người không thể.

Nhưng mà cho dù là trong tình trạng thế này vẻ đẹp trai của anh vẫn không hề suy giảm mà chỉ tăng thêm. Con trai chơi bóng rổ thu hút thật.

Được khoảng vài phút cô lại bắt đầu lim dim, có một cơn gió thổi qua và thế là...

_ HẮC XÌ, HẮC XÌ

Lâm Hạo quay lại lườm cô lần nữa, cô giật bắn người

- Tôi...tôi hứa sẽ không gây tiếng động nữa đâu !

Nào ngờ chỉ thêm 5 phút nữa

_ Ơt...ơt....ơt

Lâm Hạo thật sự muốn ném quả bóng này về phía cô gái ngồi đằng kia. Anh hét nhin nổi rồi, phiền phức cũng phải có giới hạn của nó thôi chứ.

- Xin lỗi, mỗi lần thức khuya tôi hay bị đói.

- Còn có tiếng động nào mà cô chưa phát ra không? - Anh gất lên

- Tôi cam đoan là hết rồi.

Ring...ring....ring

Câu cam kết vừa nói dứt túi áo khoác rung lên ba hồi chuông.

- À, tổng đài gửi tin nhắn cho tôi, âm thanh này không phải là tôi phát ra đâu nhé. - Cô yếu ớt chống chế

Lâm Hạo sắc mặt âm u, ánh mắt lạnh hơn cả mấy con gió từ nãy đến giờ tạt qua, không thèm đôi co mà ôm trái bóng lướt qua người cô bằng cách nhanh nhất.

- Ủa, anh không chơi nữa à ? - Phương Ly đứng dậy vuốt lại quần áo rồi nghiêng đầu hỏi

Không có tiếng trả lời lại, chỉ có tiếng chân mạnh mẽ bước đi.

Hỏi hay thật, bị người ta làm cho phiền chết thì còn có thể chơi tiếp không ?

Nhưng chị Gia Mỹ dùng mọi cách để cô ta ra đây có thật chỉ là muốn ngăn cản anh chơi bóng ? Mọi chuyện chắc là không đơn giản như thế.

- Về về nhà thôi, tôi cũng buồn ngủ lắm rồi. - Phương Ly hào hứng quơ quơ tay

Cô đi chạy theo phía sau anh, bỗng chốc tiến đến càng gần anh hơn, đang định trò chuyện chút cho đỡ buồn ngủ thì...

- Xa ra một chút. - Lâm Hạo lạnh lẽo phun một câu

- Gì chứ, đường thì vắng, trời thì tối, đi cách xa, lỡ có cướp nhảy ra thì làm thế nào ?

- Cô thì có cái gì để cướp.

- Đúng là cái đồ vô duyên nhất quả đất. - Phương Ly lăm bắm trong miệng chửi rủa

Người ta là con gái, có cần buộc cô phải nói trắng ra là gì không ?

Hay ý anh ta là cô không có sắc nên chẳng cướp nào thèm ?

Đêm đã rất khuya, đèn đường hai bên âm u không đủ chiếu sáng, ánh trăng mờ ảo bị che khuất sau áng mây sẫm màu càng làm nó thêm kinh dị, gió lạnh từng cơn thổi vào sồn gai ốc, xung quanh không một bóng người trừ cô và người trước mặt.

Không gian lại tĩnh lặng đến mức chỉ nghe thấy mỗi tiếng bước chân cả hai.

Hơn nữa tên tiểu nhân này sao đường ngoài không đi mà chọn đường hẻm thế không biết.

Bây giờ hết sợ cướp rồi, chuyển sang sợ...

Reng...reng...reng - Chuông điện thoại reo lên làm tim cô suýt nhảy ra khỏi lồng ngực vội vã móc ra vừa đi vừa nghe

- Alo chị Cẩm, có chuyện gì vậy chị ?

- [Chị nghe phụ nhân nói em ra ngoài sân bóng tìm nhị thiếu gia đúng không ?]

- Dạ phải chị.

Giọng chị Cẩm đột nhiên biến đổi, thều thào từng chữ một

- [Thế em nhớ về sớm nhé, tuần trước khu ấy có một cô gái chết, mấy ngày nay người ta bảo nhau là đêm nào cũng có người nhìn thấy hồn ma cô ấy xuất hiện ở căn hẻm gần đó. Em đừng đi đường hẻm nhé. Chị...chị gọi để báo em biết vậy thôi. CUP]

Chị Cẩm thà chị đừng báo còn hơn !! Em đang đi đường hẻm này.

- Tôi nghe nói, tuần trước ở...ở đây có người chết...- Cô chạy đến sát sau lưng anh, run rẩy xác nhận lại lời chị Cẩm

- Thay vì "ra bờ sông bắt cá" thì dành thời gian cập nhật tin tức đi.

- Đẹp chuyện bắt cá qua một bên đi. Vậy mà anh còn đi đường này, có phải anh có ý đồ đen tối gì với tôi không ?

- Cô bệnh quá thì buổi tối ở nhà uống thuốc rồi trùm chăn ngủ đi nhé, đừng có mà ra đường, gió vào bệnh càng nặng hết thuốc chữa đấy.

- Anh...- Cô giẫm mạnh chân xuống nền đất

- Là tôi ép cô đi theo tôi vào đây à ? - Lâm Hạo cười khinh

- O, cái đó thì không ! - Cô nghĩ đến liềm xấu hổ cúi mặt rồi nép mình sau lưng anh - Thôi, lỡ rồi. Cho tôi đi chung với nhé, tôi sợ ma lắm

Phuong Ly nào biết thật ra cô đã đoán đúng được một nửa. Lâm Hạo chọn đi đường hẻm cũng là có chủ đích, chính là dọa cho cô gái này sợ để sau này không dám chạy ra sân bóng rổ nữa.

Nhưng tại sao khi thấy bộ dạng cô ta thế này lại có chút không đành lòng.

Dáng người cao lớn của anh tựa như che chắn cho thân thể bé nhỏ của cô.

Đã mấy lần cô vờn tay ra định nắm lấy vạt áo anh cho đỡ sợ hãi nhưng cứ đến nửa chừng lại thu về vì trong lòng dấy nên loại cảm giác dù anh đang đứng trước mặt cô nhưng lại là người cô tuyệt đối không nên chạm đến nếu như không muốn bản thân về sau phải hối hận.

Đi được vài phút, đôi chân của Lâm Hạo khựng lại làm cô đi phía sau cũng đâm sầm vào anh.

- Sao...tự dưng anh dừng lại vậy ?

- Cô có nghe thấy gì không ?

- Gì ?

- Có tiếng gì đó.

- Có tiếng gì đâu !

- Có, rõ ràng là có.

- Tiếng...tiếng gì ? - Cô bắt đầu thấy sợ hãi

- Hình như có cái gì đang theo chúng ta.- Lâm Hạo quay người hẳn lại đối diện cô, giọng nói nghiêm túc không giống đang đùa

- Anh đừng có mà hù tôi, làm gì...

Phuong Ly rùng mình toát cả mồ hôi khi đằng sau lưng vang lên âm thanh càng lúc càng gần...

_AAAA

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Gặp Ma

_AAAAA

Phía sau lưng truyền đến âm thanh lạ làm cô dựng cả tóc gáy hét toáng lên rồi ôm chặt lấy người trước mặt.

- Anh ơi !!! C...có.....m...ma...a.....!!!!!!

- Buông ra, không phải ma...

- Đẳng...đẳng sau...kia.....!!!!

_GÂU GÂU

- Nghe rõ chưa, là chó chứ không phải ma, nhát gan vừa thôi, mau buông ra. - Đối phương bị cô ôm quá chặt bức bối quát

- A...chó, tôi...sợ chó dữ lắm...!!! - Cô phát hoảng càng ôm chặt hơn, úp mặt trước ngực anh

- "..."

- Sợ cướp, sợ ma, sợ chó, còn gì cô không sợ không? - Vài giây đứng hình anh nhường mảy bật ra một câu hỏi mang tính chất châm biếm

- Đây không phải là lúc để móc họng nhau đâu nhé. Hồi nhỏ tôi từng bị chó cắn nên...

_GÂU GÂU

- Đứng yên đó. - Lâm Hạo nói, một chút sợ hãi cũng không có

- Anh không cần bảo tôi đứng yên đâu, chân tôi...hết cử động được rồi.

- Tôi bảo con chó chứ không phải cô!

- "..."

- Thế tay cô cử động được không? Đừng có lợi dụng con chó mà giờ trò với tôi.

Cô giật mình nhìn lại, cảnh tượng lúc này thật không trong sáng chút nào. Ôm, là ôm đó, còn là cô chủ động, lại ở nơi tối tăm hoang vắng hai người một chó.

Phuong Ly ngượng ngùng đỏ mặt vội vàng thu vòng tay về. Vừa tức vừa xấu hổ, người ta là con gái không sợ thiệt thòi thì thôi chứ.

- GRUUU....GÂU, GÂU...

Con chó gầm gừ sủa lớn hơn, nghe hàm răng trắng sáng như muốn xông về phía này.

Lâm Hạo lập tức kéo mạnh người cô về phía sau rồi tiến lên vài bước như che chắn cho cô, giây phút đó không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy an toàn cùng yên tâm như vậy, lại thêm một chút cảm động.

Anh bình tĩnh, cực kì bình tĩnh nhìn vào mắt con chó.

Có ai ngờ ánh mắt lạnh lẽo mà cô rất ghét ở anh lại có tác dụng vào đúng lúc này, con chó không sủa thêm tiếng nào.

- Bây giờ tôi ném quả bóng cho nó, sau đó đếm 1,2,3 CÙNG chạy.

- Ủ. - Phuong Ly run rẩy gật đầu

- Nếu không chạy thì có xảy ra mệnh hệ nào cũng đừng tìm đến tôi.

- Biết...biết rồi.

_1,2,...

Phuong Ly chẳng biết gì cả, quay người lại cầm đầu cầm cổ chạy về phía trước, Con hẻm này sao tự dưng lại dài như vậy, mất một lúc mới thấy được ánh sáng bên ngoài.

Chân cô run rẩy, tròn mắt ngưng đọng lại. Bởi vì phía bên kia con đường có một chiếc ô tô đang đậu, ánh đèn pha chói lóa rọi sáng người con gái xõa tóc dài, mặc đầm đỏ đang đứng vuốt tóc phía trước.

Quan trọng hơn là...cô...cô gái đó có gương mặt giống...giống cô!

- M...ma...

Phuong Ly tiếp tục la toáng lên rồi bỏ chạy thực mạng. May thay là cuối cùng cũng bình yên vô sự về đến cổng nhà.

Cô dừng lại, cúi người chống tay lên đầu gối thở hổn hển, mồ hôi trên trán tuôn ra thành từng giọt, lưng áo cũng ướt đẫm.

Ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Lâm Hạo ngay trước mắt, anh ta chạy sau mà, làm sao mà lại đến trước cô ? Đây không phải cũng là ma đấy chứ ?

Lâm Hạo lúc này đang đứng khoanh tay trước ngực dựa lưng dựa vào cánh cổng cao lớn của biệt thự. Ánh đèn đường soi bóng càng tăng thêm vẻ đẹp hoàn mỹ của anh, dáng vẻ cao ngạo nhưng lại phảng phất nét trầm buồn, tựa như một thiên sứ cô độc bị lãng quên giữa màn đêm lạnh giá.

Trước cảnh tượng này tim cô tự dưng đập nhanh một cách bất thường. Cô không biết mình bị cái gì nữa, nhưng phút chốc lại quên mất nỗi sợ hãi khi gặp ma ảo đồ vừa rồi.

Lâm Hạo nhận ra có người nhìn mình chằm chằm nên nghiêng đầu sang, mắt chạm vào mắt cô.

Tiếp theo đó...Lãng mạn sao ? Hay là tiếng sét ái tình xẹt qua.

Không hề !

Ánh mắt anh như muốn đem cô cầu đầu trăm khiến cô ban đầu giật nảy mình, sau đó sồn hết cả gai óc.

- Tôi...lại làm gì sai nữa sao ?

Anh muốn nói có người bảo chân không cử động mà anh mới đếm đến hai đã chạy vù đi, báo hại anh suýt bị chó cắn, may là nhanh chân chạy vào con hẻm tắt.

Ấy vậy mà lúc này còn định dắt cô ta chạy, bây giờ bụng đứng chờ xem cô ta có về được đến nhà không ?

- Cô bảo lúc nhỏ cô từng bị chó cắn ? - Chân mày anh hơi nhướng lên

- Ủ, phải - Phuong Ly gật đầu xác nhận

- Chó mực à ? - Lâm Hạo khước môi cong lên một đường

- Không, là chó vàng, mà sao anh hỏi vậy ?

Lâm Hạo không trả lời, dứt khoát quay người lại ấn chuông.

Mất ba giây để hiểu ra ẩn ý cũng là lúc máu nóng trong người cô xông lên tận não.

Chẳng phải ý anh ta muốn nói cô xui xẻo, đi cùng cô gặp đen đủi như chó mực sao ?

Hừ, tiểu nhân, mở miệng ra chẳng có câu nào là đẹp đẽ cả !

Chị Cẩm ra mở cửa nhìn hai người cô ngạc nhiên

- Thiếu gia cậu về rồi ! - Rồi chị nhìn sang cô - Phuong Ly em cũng chơi bóng rổ à, đổ mồ hôi nhiều vậy ?

- "..."

- Hay là em thấy...thứ đó...

Cô không trả lời cứ cúi đầu lúi đi một mạch, cho đến khi đụng thêm một người

- Chị không nằm mơ chứ, bình thường em chơi đến sáng mà ? - Gia Mỹ thật không dám tin cô có thể « tha » được Lâm Hạo về

- Cô ta phiền quá, không chơi được.

Anh phun ra một câu, cũng chẳng tỏ thêm thái độ gì, nhanh chân bước lên phòng

Rồi Gia Mỹ quay sang cô cười tươi như hoa

- Phuong Ly, chị biết ngay mà, sự phiền phức của em rất hữu ích !

Chị Gia Mỹ có tính là đang khen cô không ? Cô không hề vui một chút nào đâu nhé ! Vừa rồi còn gặp ma nữa đấy !

- Chị cứ cười đi, em tắm rửa rồi đi ngủ đây, lần sau em không nghe chị ra sân bóng rổ nữa đâu.

- Hôm nay em làm tốt lắm. Em ngủ ngon nhé !

Có cảm giác chị Gia Mỹ dù cười nhưng trong lòng lại đang buồn phiền chuyện gì đó liên quan đến Lâm Hạo mà cô cũng chẳng rõ.

Mà sao anh ta phải tự hành hạ bản thân như vậy, trời tối rồi thì ngủ đi chứ, chơi bóng rổ có thể chơi ban ngày mà.

.....

Lâm Hạo nằm trên giường một lúc vẫn không chop mắt được. Anh ngược nhìn lên trần nhà, kí ức năm đó chợt hiện về.

Hôm ấy là một ngày đẹp trời, mây trắng bành bồng. Trên sân bóng rổ, một cô gái đang ngồi một góc hướng ánh mắt chan chứa yêu thương và ngưỡng mộ về phía anh. Mỗi lần anh đưa bóng vào rổ liên tiếp là cô lại vỗ tay và hét to.

« BÓP BÓP BÓP , Lâm Hạo anh là nhất »

Khi anh quay lại nhìn cô, bắt gặp ánh mắt cùng nụ cười thuần khiết đáng yêu đó, đôi môi lại vô thức vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp.

Nhờ có sự cổ vũ của cô nên anh dường như quên hết mệt mỏi, càng chơi càng hăng say.

Mỗi khi anh tập xong chưa kịp tiến đến gần thì cô đã lòi “dụng cụ” trong ba lô ra.

Cô nhẹ nhàng lấy khăn lau mồ hôi trên khuôn mặt hoàn mỹ của anh, đồng thời đưa chai nước cho anh uống đỡ mệt, có khi còn lấy điện thoại ra không ngừng bấm nút chụp ảnh.

- Lần sau anh dạy em chơi nhé. - Cô gái nín nín tay anh, gương mặt rạng ngời, nụ cười hết sức đáng yêu

- Chơi bóng khó lắm, lại rất mệt nữa, không hợp với em đâu.

“Nhưng em muốn chơi, em muốn được chơi cùng anh.”

“Năn nỉ đó.”

“Một lần thôi.”

“Lâm Hạo dạy em đi mà.”

“Rồi rồi, anh dạy nhưng có học không được cũng không được đấy”

- Xin hứa. - Cô gái giơ cao cánh tay nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, hòa vào làn gió nhẹ

Vậy mà 15 phút sau

- Thôi em không chơi nữa, bóng rổ chỉ dành cho con trai thôi.

- Anh nói rồi mà, thôi thì em cứ ngoan ngoan ngồi mà nhìn anh chơi đi.

Chơi xong, cả hai lại ngồi cạnh nhau trên bãi cỏ gần đó rồi cùng ngược nhìn lên bầu trời trong xanh. Khoảnh khắc ấy thật yên bình và hạnh phúc, chỉ có nụ cười và nhịp đập trái tim hai con người yêu nhau.

Chỉ đáng tiếc đây đều là những chuyện mà cả đời này anh không thể bắt gặp lại cũng không hề muốn nhớ lại.

Vậy mà lúc này nhìn thấy cô gái đó, trong phút giây bất chợt lại rơi vào khoảng kí ức mơ hồ.

Có phải từ đầu cho cô ta vào nhà này thì đã định có những thứ trước sau gì cũng buộc phải đối mặt ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Xem Bói

Hôm nay là cuối tuần, Giang Tuấn bảo đi với anh rồi anh sẽ kể cho cô nghe câu chuyện về mình.

Phuong Ly dậy sớm là để chuẩn bị buổi sáng cho mọi người thật thơm mát rồi ra khỏi nhà đến địa điểm hẹn gặp anh cách đó không xa.

- Có tiến bộ, hôm nay không bắt anh phải chờ lâu. - Anh trên cô

- Em xin lỗi chuyện lần trước....

- Đưa em thôi, lên xe đi.

Chiếc xe dần xa rồi nơi thành phố ồn ào tấp nập rồi chậm chậm dừng lại ở khu vực nghĩa trang thuộc ngoại ô hẻo lánh thưa thớt người qua lại. Trên đường đi Giang Tuấn có dừng lại ở cửa hàng hoa mua một bó bách hợp trắng nên Phuong Ly cũng đoán được phần nào.

Anh dẫn cô đến một ngôi mộ được xây bằng đá hoa cương. Trên tấm bia là hình ảnh của một người phụ nữ đang cười rất tươi.

- Mẹ, con đến rồi. - Giang Tuấn khẽ cúi đầu gọi

Phuong Ly bất ngờ, mẹ của anh chẳng phải là mình tinh Hoàng Di Mẫn sao ?

Tại sao lại...

- Phuong Ly, đây là mẹ ruột của anh.

Thấy cô hơi ngơ ngác anh chậm rãi nói tiếp, nét vui vẻ hoạt bát mọi khi bây giờ lại được thay thế bằng sự buồn đau, cô đơn, lạnh lẽo biết nhường nào.

- Mẹ hiện tại là mẹ kế của anh, là người phụ nữ ba anh yêu duy nhất, còn mẹ ruột anh là người phụ nữ cả đời không có được tình cảm của người đàn ông mà mình yêu, vậy mà còn phải ra đi quá sớm.

Rồi anh kể cho cô nghe câu chuyện về gia đình mình

Ba mẹ anh cưới nhau vì sự sắp đặt của hai bên gia đình, môn đăng hộ đối. Mẹ anh rất yêu ông ấy, nhưng ông ấy luôn vô tâm với bà, lúc bà mất vì bệnh ông cũng không có mặt để ở bên cạnh. Chưa đến một năm kể từ ngày bà mất ba đã cưới người khác vào nhà.

Mẹ kế mới là người ba anh yêu cho nên anh rất ghét bà, còn nghe lời xúi giục của một số người mà mắng chửi bà, chống đối lại bà, luôn bảo rằng mẹ anh vĩnh viễn chỉ có một.

Có nhiều người nói với anh chỉ cần mẹ kế anh sanh con thì ba anh không cần anh nữa nên anh luôn sống với bóng ma trong suy nghĩ rằng mình trước sau gì cũng là kẻ thừa bị vứt bỏ, nghe lời hay không nghe lời cũng thế, kết cục trở thành đứa trẻ quậy phá nhất, nghịch nhất, đầu làng cuối phố không ai không biết, bị đòn roi bao nhiêu lần cũng không nhớ hết.

- Là...thật sao ? - Nhìn anh thế này cô làm sao tin được chứ

Giang Tuấn cười, nụ cười chứa đựng bao cay đắng bi thương

- Thời gian trôi đi, sau rất nhiều chuyện anh mới nhận ra được một sự thật. So với một người ba luôn vô tâm với con đứa con này vì công việc của ông ấy thì mẹ kế lại càng giống người thân của anh hơn. Tình yêu thương của bà, sự quan tâm lo lắng của bà, tất cả đều không chút giả dối. Anh dần dần chấp nhận bà, xem bà là người mẹ thứ hai của mình. Nhưng mà...

- Nhưng mà thế nào ? - Cô hỏi

- Người ngoài không biết chuyện và một số người bên ngoài anh đã mắng anh không nhớ đến người mẹ đã khuất, họ xa lánh anh, bỏ mặc anh, anh đã từng có lúc thật sự rất hoảng loạn, lại cảm thấy mình có lỗi với mẹ ruột mình. Hôm nay chính là lần đầu tiên anh có thể đứng trước mặt mẹ mà kể ra chuyện này.

Đến giờ cô mới biết, hóa ra ẩn chứa đằng sau sự thích thú trêu chọc mọi người của anh là một nụ cười để che giấu nỗi đau một tuổi thơ luôn khát khao sự đùm bọc yêu thương từ gia đình và cả sự giằng xé trong tâm trí.

- Giang Tuấn, anh chẳng làm gì sai cả, họ là người ngoài làm sao có thể hiểu được những gì mà anh từng trải qua.

- Em thật sự nghĩ như vậy à ?

- Phải, con nít vốn dĩ rất đơn thuần, ai đối xử tốt với mình thì người đó chẳng khác gì cha mẹ ruột, đến khi lớn lên thứ tình cảm đó sẽ vẫn không thay đổi. Em cũng có một người mẹ nuôi mà em luôn xem như mẹ ruột.

Cô nói rồi đưa bàn tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nắm lấy tay anh, như là một cách để thể hiện rằng cô hiểu được cảm nhận của anh, đồng tình với anh, muốn được chia sẻ cùng anh.

Giang Tuấn hơi bất ngờ quay sang nhìn gương mặt đang cười, trong lòng chợt thấy thanh thản và ảm áp lạ kì, nắm ngón tay nhanh chóng đan chặt nắm

ngón tay cô, chìm đắm trong hơi ấm bàn tay này.

- Nếu ai cũng nghĩ được như em thì tốt rồi. Em nói xem, mẹ của anh liệu có trách anh khi anh yêu thương và gọi người khác là mẹ không ?

- Sẽ không đâu. Miễn là anh vui vẻ hạnh phúc, mẹ của anh sẽ ủng hộ và chúc phúc cho anh, và lại bà vẫn luôn ở vị trí cao nhất trong lòng anh, chẳng phải sao ?

Giang Tuấn nhìn cô, anh khẽ cười.

Ở bên cạnh cô gái này anh có cảm giác mình chẳng cần phải che giấu gì cả, ngay cả mặt yếu đuối cũng có thể phơi bày cho cô ấy thấy. Thế giới ngoài kia có bao nhiêu người con gái nhưng chỉ có cô mới cho anh cảm giác này.

"Mẹ, mẹ thấy cô bé này thế nào, dễ thương lắm đúng không?"

"Có phải là mẹ đã sắp xếp để chúng con gặp nhau không ?"

.....

Viếng mộ xong cứ ngỡ Giang Tuấn sẽ đưa cô về nhà, nào ngờ anh tiếp tục lái xe đi thẳng đến rạp chiếu phim thành phố.

Anh chẳng đợi cô có đồng ý đã nắm lấy tay cô ra khỏi xe rồi bước vào như những cặp tình nhân khác ở đây, tìm cô không khỏi xao xuyến, trong lòng hồi hộp, rất kì lạ.

Mua vé xong, lại là bộ phim hot của tháng này nên cô rất thích thú, có điều phải chờ tận hơn bốn mươi phút nữa phim mới chiếu nên cả hai đi ra ngoài dạo một lát cho thoải mái.

Đi được vài bước đã bắt gặp phía bên kia đường có một quầy bói, bà thầy bói tuổi chừng trung niên với đôi mắt rất sắc. Không biết vì lý do gì cô lại bị ánh mắt đó thu hút, chân đứng chững lại.

- Em muốn xem bói à ? - Giang Tuấn nhận ra liền hỏi

- Không phải, chỉ là...

Cô chưa nói xong anh đã dứt khoát lên tiếng

- Anh trước giờ không tin vào ma quỷ, lại càng không tin bói toán, thầy bói đều như nhau cả, nói dối ăn tiền.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Giang Tuấn khẽ cười rồi nắm tay kéo cô băng qua đường.

- Không phải anh vừa bảo là không tin, sao giờ lại...

- Lát nữa cứ làm theo lời anh nói. - Giang Tuấn nháy mắt, điệu bộ khả nghi vô cùng

- Hai người muốn xem gì ? - Bà thầy bói lên tiếng hỏi

- Chúng tôi yêu nhau được mấy năm rồi, dự định sắp tới sẽ tổ chức lễ cưới, bà có thể bói giúp xem tương lai chúng tôi có mấy đứa con không ?

Phương Ly như bị sét đánh đến cứng đờ cả người, anh đang nói cái quái gì thế ???

Bà thầy bói đưa mắt nhìn cả hai một lượt rồi dừng lại trên người cô khá lâu, lại là ánh mắt sắc đó làm Phương Ly có chút rùng mình.

- Hai cô cậu chưa phải là người yêu của nhau, cậu nói dối là để cố tình thử tôi à ? - Bà quay sang Giang Tuấn, từng chữ chắc chắn

- Bà bói sai rồi, chúng tôi rõ ràng là người yêu của nhau. - Giang Tuấn sắc mặt không hề biến chuyển

- Không thể sai được. Tuy không phải là người yêu của nhau nhưng giữa hai người có một mối liên hệ đặc biệt, một sự ràng buộc mà không phải ai cũng có được.

- Ràng buộc, ý là sao ạ ? - Phương Ly không nhịn được cất tiếng hỏi.

Giang Tuấn tỏ ý muốn nghe tiếp, thật muốn xem người phụ nữ giờ trò gì.

Nào ngờ bà thầy bói trầm ngâm, sau đó lắc đầu

- Đó là thiên cơ, tôi không thể nói.

- Biết ngay là bà chỉ đang vẽ chuyện. - Giang Tuấn khẽ nhếch môi cười nhạt, đặt tiền vào khay rồi kéo cô đứng dậy rồi khỏi

Tiếng bà thầy bói vẫn vang lên phía sau làm Phương Ly bất ngờ

- Cô bé, chuỗi ngày sau này trong chuyện tình cảm cháu sẽ phải đối mặt với rất nhiều thử thách. Sự lựa chọn năm mười sáu tuổi sẽ ảnh hưởng đến cả tương lai sau này của cháu. Nếu không muốn bản thân nuối tiếc hay hối hận nhất định phải lựa chọn tin tưởng vào những gì trái tim cháu mách bảo. Và... hãy trân trọng từng phút từng giây của năm mười sáu tuổi này, nhớ đấy.

.....

- Em đừng nghĩ đến nữa, thiên cơ gì chứ, chỉ là gạt người, cố tình làm chúng ta tò mò để lấy thêm tiền thôi. - Trên đường trở về thấy cô cứ chìm ngập trong suy nghĩ Giang Tuấn lên tiếng khuyên

- Em biết rồi.

Phương Ly gạt đầu nhưng tâm tư lại phức tạp. Nếu chỉ là gạt người thì làm sao mà bà ấy biết được...năm nay cô mười sáu tuổi?

Cả hai quay lại rạp chiếu phim, nào ngờ còn 5 phút nữa phim chiếu thì Giang Tuấn nhận được điện thoại

- Alo, Nhã Đình, có chuyện gì vậy?

Đó là tất cả những gì cô nghe được, sau đó đầu dây bên kia dường như nói chuyện gì rất quan trọng, Giang Tuấn vội vã quay sang cô

- Xin lỗi em, anh có việc phải đi, là việc rất gấp.

- Vậy à. - Cảm giác anh không muốn nói đó là gì nên cô cũng không hỏi thêm

- Em cứ thưởng thức phim thật vui nhé. Còn xe...à...- Anh khó xử

Cô hiểu ý, anh chóng trả lời cho anh yên tâm

- Không sao mà, nếu anh bận thì cứ đi đi, lát nữa xem phim xong đi bộ ra ngoài một chút là có xe bus rồi.

Phương Ly nhìn theo bóng lưng Giang Tuấn chạy vụt đi, nỗi hụt hẫng lẫn thất vọng hiện lên trong mắt.

Đó là điện thoại từ chị Nhã Đình sao?

.....

Xem phim xong Phương Ly đón xe bus trở về nhà, làm xong công việc rồi ăn cơm chiều, dọn rửa xong xuôi thì về phòng đóng cửa lại.

Nhảy lên chiếc giường êm ái, thẩn thờ nhìn lên trần nhà một lúc rồi với tay lấy gối bông của Ân Ân ôm chặt lấy qua lại vài vòng sau đó trùm kín chăn.

Không hiểu sao lại thấy lo lắng bất an về điều gì đó mà chính cô cũng không biết là gì, một hồi liền thiếp đi lúc nào không hay.

Ráng chiều từ từ biến mất nơi chân trời, bên ngoài cửa sổ bóng tối thăm thẳm dần nuốt chửng không gian, nhấn chìm vạn vật vào trong biển đen vô tận. Một đêm thật dài trôi qua, dự báo những điều không bình yên sắp xảy đến.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Scandal

Phương Ly thức dậy sớm như mọi ngày, làm vsen thay đồng phục rồi bước xuống bếp đã thấy mọi người chụm đầu lại xem cái gì đó.

- Mấy chị ơi!

Cô cất tiếng gọi nhưng không ai trả lời đành tiến lên xem thử.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô phóng viên trẻ hiện lên trong màn hình điện thoại di động của chị Hoa, đồng dạng

"Theo tin tức mới nhận thì ca khúc nổi tiếng nhất của nữ ca sĩ Lưu Nhã Đình là "Cảm ơn tình yêu của anh" không phải do chính tay cô sáng tác khi tham gia cuộc thi New Stars như đã tuyên bố trước đó."

- Chuyện này làm sao là thật được chứ ? - Giúp việc 1 hoang mang

- Trời ơi tôi thích cô bé này lắm, vừa đẹp vừa giỏi. - Giúp việc 2

"Người cung cấp thông tin còn bảo trong tay đang nắm giữ chứng cứ xác thực chứng minh, đồng thời thông qua buổi họp báo vào 10h hôm nay tại tòa nhà X sẽ tiết lộ thêm những sự thật chấn động khác, bóc trần bộ mặt giả dối của nữ ca sĩ tuổi teen nổi tiếng nhất hiện nay này."

Phuong Ly không tin vào tai mình nữa, đó là ca khúc đã đưa tên tuổi chị ấy đến với công chúng và góp phần rất lớn tạo nên danh tiếng như bây giờ.

Chuyện này sẽ gây xôn xao dư luận lắm đây !

"Chúng ta cùng đến với bản tin tiếp theo buổi sáng hôm nay. Tiếp nối thành công của những mùa giải trước, cuộc thi đã tạo bộ phận cho rất nhiều ca sĩ nổi tiếng hiện nay - New Stars mùa thứ 10 chính thức bắt đầu."

.....

Mới sáng đã đổ mưa, mây đen nặng nề bao phủ bầu trời, cơn mưa rào rích làm tâm trạng con người thêm ảm đạm. Từng cơn gió thổi qua mang theo những hạt mưa rơi trên ướt trên lớp áo rồi thấm vào da thịt lạnh buốt.

Phuong Ly vừa đi vừa đưa tay chà xát vào nhau rồi áp vào má, lâu lâu lại cho tay túi áo khoác để tìm chút hơi ấm. Mặt đường trơn trượt, bùn đất làm lem hết đôi giày vải của cô.

Bận suy nghĩ chuyện của chị Nhã Đình khiến cô ra khỏi nhà mà quên mất cả việc mang theo dù.

Vừa bước vào hội học sinh đã thấy Giang Tuấn ngồi sẵn ở đó.

- Trời mưa mà sao anh đến sớm vậy?

- Cho anh xin lỗi chuyện hôm qua ở rạp chiếu phim nhé. - Thật ra là từ sớm anh đã chờ để nói câu này với cô

- Không sao mà, sáng nay em có đọc tin tức nên biết là chị Nhã Đình đã xảy ra chuyện, anh chạy đi cũng phải thôi.

Giang Tuấn có hơi bất ngờ vì không nghĩ cô biết trước khi anh nói ra, anh khẽ gật đầu xác nhận.

- Chị ấy thế nào rồi anh ?

- Cô ấy rất buồn, không chịu mở miệng nói chuyện, nhưng anh tin Nhã Đình là cô gái chân thật lại lương thiện hiếm có, nhất định là do được cất nhắc làm giám khảo cuộc thi New Stars nên bị người khác chơi xấu sau lưng, làng giải trí vốn dĩ không thiếu những chuyện thế này mà.

- Nhờ anh nói lại với chị ấy, fan hâm mộ này luôn đứng về phía chị ấy, em cũng tin chị ấy tuyệt đối trong sạch.

- Nhã Đình mà nghe được nhất định sẽ rất vui.

- Em chỉ nói những gì mình nghĩ thôi.

- Phải rồi cuộc thi New Stars sắp khởi động rồi, em có muốn tham dự không ?

- Sáng nay em có nghe tin tức, cũng đang định đi đăng kí, nhưng mà...

- Sao vậy ? Có gì không ổn à ?

- Chủ nhà của em cực kì ghét âm nhạc, ngay cả máy nghe nhạc cũng không cho phép dùng, em không thể luyện ở nhà được. - Cô cúi đầu có khăn nói

- Tưởng gì, thế thì...

Cùng lúc đó những người khác bước vào, dẫn đầu là Lạc Anh.

- Thôi để lát nữa chúng ta nói sau. - Giang Tuấn không vui quay sang nói với cô

Đến giờ họp rồi mà tất cả mọi người đều có thể ngồi đây bàn tán chuyện trên trời dưới đất, cười đùa vui vẻ bởi vì người cần có mặt nhất, người chưa bao giờ đi trễ dù chỉ là một giây thì đến tận giờ này vẫn chưa thấy xuất hiện.

- Hội phó anh chủ trì cuộc họp đi, hội trưởng bảo nhà anh ấy có việc hôm nay xin nghỉ. - Anh Tân ra ngoài gọi điện thoại rồi chạy vào thông báo

Phuong Ly thực cảm thấy rất kì lạ, sáng nay Lâm Hạo mặc đồng phục rồi khỏi nhà từ rất sớm luôn mà. Xin nghỉ ? Vậy thì anh ta đi đâu ?

.....

Một chiếc xe Ferrari sang trọng tiến vào rồi đỗ lại bên cạnh một căn nhà khá tồi tàn nằm trong một khu phố nhỏ, thật không khỏi làm người ta chú ý.

Lâm Hạo bước xuống, đôi giày da đắt tiền giẫm mạnh lên làn nước, đứng nhìn căn nhà nhỏ trước mặt hồi lâu, cảm nhận hương vị của những hạt mưa thấm vào người mình một lúc rồi mới chậm rãi bước vào.

Cánh cửa gỗ màu nâu sẫm giống như chiếc hộp thời gian chậm chậm được mở ra.

Bên trong thật tĩnh lặng, con người trong suốt cửa anh quét qua từng vật dụng cũ kỹ trong nhà. Đây là nơi đã chứng kiến một mối tình đầu đầy thơ mộng nhưng cũng đầy đau đớn.

Anh có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ có ngày mình lại quay về đây.

+++++

Phía tường trống trước mặt đã từng có một cây đàn được đặt ở đó. Một người con gái xinh đẹp đang dùng những ngón tay lướt nhẹ qua từng phím đàn, tâm hồn hòa nhập vào giai điệu đến nỗi quên hết mọi thứ xung quanh.

Khi bản nhạc kết thúc người con gái quay lưng lại, dùng nụ cười dịu dàng và ấm áp nhất nhìn anh, nụ cười ngây thơ thuần khiết tựa như cánh hoa nhẹ rơi vào tim anh.

- Anh thấy em đàn có hay không ?

- Em đàn sai nốt rồi để anh dạy cho em.

Anh đang ngồi trên sofa nhỏ đột nhiên đứng dậy, tiến lại gần đứng ở phía đằng sau tay gõ nhẹ lên từng phím đàn để dạy cô đánh từng nốt, từng nốt nhạc.

- Anh biết không, em rất mong đến ngày được đứng trên sân khấu cất cao bài hát này, "Cảm ơn tình yêu của anh", rồi nói cho mọi người biết nếu như cuộc đời này không gặp được anh, có lẽ em sẽ mãi mãi cũng không có can đảm thực hiện ước mơ của mình, cũng không thể hạnh phúc giống như bây giờ !

- Giấc mơ của em nhất định sẽ trở thành hiện thực. - Anh vịn vai như tiếp thêm hy vọng cho cô

Vài phút sau từ trong nhà một cô bé khoảng ba bốn tuổi, thắt tóc hai chùm, mặc váy xòe, gương mặt hồng hào đáng yêu chạy đến bên hai người.

- Chị hai, Ân Ân đói quá.

- Hôm nay chị bận học đàn rồi, chúng ta mua com hộp ăn nhé.

- Em lười nấu com như vậy thì sau này ai mà dám lấy em - Anh thấy thế liền lắc đầu

- Thì lấy anh là được rồi. - Cô gái xịu mặt xuống làm nũng

Anh chưa kịp phản ứng thì cô gái đã thè lưỡi ra trêu

- Em đùa đấy, anh đừng tưởng bở, sau này em trở thành ca sĩ nổi tiếng rồi đâu thiếu người theo đuổi em.

- Em chẳng tìm được ai tốt hơn anh, đẹp trai hơn anh đâu.

- Xì, anh tự cao quá. - Cô gái bĩu môi

- Anh, chị hai, Ân Ân đói. - Đến lượt cô bé xịu mặt bất mãn vì bị cả hai anh chị bỏ quên

- Để anh đi mua com nhưng anh có điều kiện, Ân Ân, em gọi anh là anh hai đi. - Anh đưa tay véo má cô bé rồi nói

- Sao lại gọi là anh hai ạ ? - Ân Ân ánh mắt tròn xoe long lanh

- Sau này chúng ta sẽ về chung một nhà, trở thành một gia đình, khi đó em sẽ phải gọi anh là anh hai, thế thì gọi từ giờ đi cho nó quen. - Anh lại nói, một câu nói đơn giản nhưng chất chứa bao hy vọng từ tận đáy lòng

- Dạ, anh hai ! - Cô bé không suy nghĩ gì liền gọi ngay

- Này, sao anh lại dạy hư em gái em như vậy ? Về chung một nhà là ý gì chứ ? - Cô gái đánh nhẹ vào anh trách móc đồng thời cảm thấy xấu hổ

- Ân Ân mau gọi anh hai chị hai đi. - Anh vờ như không nghe thấy mà nói tiếp

- Dạ anh hai, chị hai. Ân Ân vui quá, sau này sẽ được sống cùng với cả anh lẫn chị. Hoan hô ! - Cô bé nhìn về phía từng người rồi nói, nụ cười hồn nhiên tràn ngập

- Rồi, hai chị em chờ một lát anh đi mua com, phục hai người luôn.

Cô gái nhìn anh bước đi, nở nụ cười rạng rỡ hạnh phúc rồi quay lại tập nhạc.

+++++

Đáng lý ra họ sẽ là cặp tình nhân hạnh phúc nhất, vui vẻ nhất, cùng thực hiện lời hứa sẽ kết hôn rồi sống với nhau tới già. Nào ngờ tất cả đều là giả dối, chỉ sau một đêm mọi hy vọng đều bị nghiền nát thành tro bụi.

- Thật không ngờ cậu lại đại giá quang lâm vào một ngày mưa gió thế này. Lâu lắm rồi anh em mới gặp nhau, làm một ly nhé !

Chủ nhân của câu nói vừa rồi là một thanh niên diện lên người bộ comple lịch lãm bắt mắt, tay cầm chai rượu champagne cùng hai ly thủy tinh cổ cao tiến đến đặt lên bàn.

Lâm Hạo không trả lời. Anh xoay người, nắm tay siết chặt lại, ánh mắt đỏ ngầu giận giữ hướng thẳng vào kẻ kia.

Tên thanh niên rót một ly rượu, ngẩng lên định uống nhưng bất gặp gương mặt người đối diện thì kinh hãi bỏ xuống, khi này hắn mới cảm nhận được luồng sát khí bua vây khắp mọi nơi.

- Đạt, người bạn truyền ra tin tức đạo nhạc đó, là cậu, đúng không ? - Lâm Hạo ánh mắt như bắn ra tia lửa khiến người kia sợ không dám nhúc nhích

- Sao...cậu lại nghĩ thế chứ ? - Thế Đạt hơi sợ rụt người lại

- Người biết chuyện về bài hát đó chỉ có ba người. Với thân phận của Lâm Huy sẽ không bao giờ ra mặt nên chỉ có thể là anh ta bảo cậu làm. Nếu không thì bộ vest này, chai rượu thượng hạng này cậu lấy ở đâu ra ?

Thế Đạt giật mình, đến mức này rồi chẳng còn cách nào khác phải nhận vậy.

- Là...anh cậu tìm đến mình. Nhưng mình thấy anh ấy chẳng làm gì sai cả. Cô gái xấu xa giả dối đó dựa vào đâu mà trở nên nổi tiếng, được hàng nghìn người hâm mộ trong khi cậu lại phải sống thế này.

Lâm Hạo tiến lại nắm chặt ly rượu trong tay rồi dùng lực cực mạnh ném thẳng vào vách tường.

_CHOANG - Chiếc ly vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ vương vãi trên sàn, thứ chất lỏng chảy tràn ra ngoài, màu đỏ chói mắt như màu máu.

- Nếu lát nữa cậu dám xuất hiện ở buổi họp báo hay còn làm chuyện rảnh rỗi thì sẽ số phận cậu giống chiếc ly này, nhớ cho kĩ.

Giọng nói tràn ngập lãnh khốc, nguy hiểm, từng chữ đều khiến đối phương rùng mình sợ hãi.

- Ồ...tôi mặc đẹp như vậy là để...lát...lát nữa hẹn...hẹn với bạn gái đi chơi, dạo này tôi cũng...bận...bận lắm, tôi sẽ không làm gì nữa đâu.

Đến khi bóng dáng Lâm Hạo khuất sau cánh cửa người thanh niên tên Đạt mới dám thở mạnh.

Cô gái đó đã không còn là người của trước đây nữa rồi, nhưng tại sao cậu ấy lại mãi không thể quên được chứ.

Nhìn những hạt mưa buốt giá tạt vào rồi đọng lại trên khung cửa sổ, anh chợt nghĩ không biết là cuộc sống của Lâm Hạo bao giờ mới có ánh nắng trở lại.

.....

---Biệt thự Lâm Gia---

Buổi tối, bầu trời bên ngoài vẫn không ngớt những cơn mưa, gió từng cơn rít gào rồi mạnh đập vào khung cửa kính.

Lâm Hạo không biết đã đi đâu dưới thời tiết xấu thế này, người trong nhà lại không ai liên lạc được với anh nên cô cũng thay họ mà lo lắng, cứ đi đi lại lại rồi chốc chốc nhìn ra phía cửa.

Quá tám giờ mọi người quyết định ăn com tối mà không đợi nữa, nào ngờ chỉ năm phút sau khi ngồi vào bàn thì Lâm Hạo lại trở về, nhưng là trong bộ dạng của một kẻ say.

- Cầm, em lên phòng đóng chặt cửa lại, đừng cho bé Ân xuống đây !

Sau khi chị Gia Mỹ hét to, chị Cầm tức tốc phóng lên lầu, những người làm khác trong nhà thì sợ hãi lui xuống bếp hết.

- Còn em nữa, sao không trốn đi, mau lên !

- Nhưng tại sao phải trốn ạ ? - Phương Ly vẫn ngờ ngác chưa hiểu là chuyện gì.

Chị Gia Mỹ chưa kịp cất tiếng trả lời thì Lâm Hạo liền xông tới đâm vào mặt Lâm Huy một phát ngã ra nền đất.

- Anh làm vậy là sao ? NÓI. - Lâm Hạo siết chặt cổ áo anh trai mình, thét lên

- Mày buông ra tao mới nói được chứ, thằng này. - Lâm Huy cố giật ra nhưng không được

Cả người Phuong Ly run lên từng đợt, đây là ai thế ? Trông anh ta cứ như một con sói điên vồ lấy mồi, không phải là Lâm Hạo ung dung điềm tĩnh dù là trong bất kì hoàn cảnh nào mà cô quen biết.

Nhưng thứ gì lại khiến anh kích động như vậy. Là rượu hay gì khác ?

- Anh buông anh ấy ra đi, có gì từ từ nói, hai người là anh em mà. - Dù hoảng sợ cô vẫn cố gắng đến phụ chị Gia Mỹ kéo Lâm Hạo ra

Sau tiếng la của cô anh thả Lâm Huy ra, nhưng rồi lại hằm hằm lao đến một tay siết chặt cổ áo cô, một tay siết chặt cánh tay cô. Động tác rất nhanh, nhanh đến mức không ai kịp phản ứng gì cả.

- Tại sao cô lại làm như vậy ? Tại sao ? - Anh trừng trừng nhìn cô mà hét lên, giọng của kẻ say

Giây phút đó Lâm Hạo thực sự rất đáng sợ, ánh mắt sâu thẳm không thấy điểm dừng và chất chứa nỗi thống hận cùng sự đau đớn tột cùng.

- NÓI ĐI !

Cô không trả lời là do không thể trả lời.

Anh càng siết mạnh tay hơn.

Đau quá, khó thở quá !

Nhưng... cô đã làm gì chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cả Thế Giới Của Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.